ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ: Θ
ΑΡΙΘ: 394

1934

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αλικη Φηλντ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΦΡΑΚΑ ΣΜΟΚΙΝ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Υπο την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο μιὰ κυρία νὰ εἶνε ὡραία γιὰ νὰ γίνῃ κομψὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ νὰ προκαλῇ τὸν θαυμασμὸν εἰς ὅλους ἡ ἐμφάνισίς της. Ἀρκεῖ μία καλλιτεχνικὴ ἐνδυμασία μοντέρνα νὰ τῆς δώσῃ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἕνα ἔμψυχο λουλοῦδι ἀνάμεσα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὡραίου φύλου.

Μιὰ τουαλέττα ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, μὲ πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεῖ τὴν λεπτὴν καὶ ἐξαισίαν σιλουέτταν.

Ἡ Δὶς ΜΑΝΩΛΕΑ, Διπλωματοῦχος τῆς Academie Internationale de Coupe de Paris, ἐπανελθοῦσα πρό τινος ἀπὸ τὴν αἰωνίαν πόλιν τοῦ μοντερνισμοῦ, ἔφερε πλουσιωτάτην συλλογὴν μοντέλων, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπο γοῦστο.

ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

Μά γιατί νά ὑποφέρῃ ἐτσι;

Μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνακούφισίν ἐντὸς τριῶν λεπτῶν προσθέτουσα Σαλτράτ Ρόντελλ εἰς τὸ νερὸ μέχρις ὅτου λάβῃ τὴν ὄψιν τοῦ γάλακτος καὶ ἐμβαπτίζουσα εἰς αὐτὸ τὸ λουτρὸ τὰ πονεμένα της πόδια. Οἱ κάλοι μαλακώνουν καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ρίζας των, ἐκριζοῦνται σ' ἐντελῶς μὲ τὴν ρίζαν των καὶ ἐξαφανίζονται διὰ παντός. Τὰ ψηλορείματα θερα πεύονται, τὰ πρησίματα ἐλαττοῦνται. Μπορεῖ νὰ φορέσῃ παπούτσια κατὰ ἕνα νούμερο μικρότερα.

Τὰ Σαλτράτ Ρόντελλ πωλοῦνται ἐπὶ ἐγγυήσει εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ ἀρωματοπωλεῖα. Ἡ τιμή των εἶναι ἀσήμαντος.

ΔΩΡΕΑΝ. — Κατόπιν εἰδικῆς συνεννοήσεως, ἕκαστος ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος ταύτης δύναται νὰ λάβῃ τώρα δωρεὰν ἀρκετὴν ποσότητα Σαλτράτ Ροντέλλ. Στείλατε τὸ ὄνομά σας σήμερον εἰς τὴν Διεύθυνσιν: Α. Καρουσάτος, ὑπηρεσία κλειδὸς 18—Α, Γερανίου 28, Ἀθῆναι. Μὴ στείλετε χρήματα. Προσοχὴ εἰς τὸν ἀριθμὸν κλειδὸς 18—Α.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς
Ἰατρὸς Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται: Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τερψιθέας 1
Ὧραι 8—11 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν νοσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάσαντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONALE DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAPOLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν ὁδῶν Βουλῆς καὶ Ἡπείρου ἀριθ. 1. ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 ΤΗΛ. 23.038 ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 14
ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ-ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ-ΛΑΜΠΑΙ

Οἰκογένεια

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημος Γαλλὶς ἠθοποιὸς Σπινελλύ, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν «Πυργοδέσποινα τοῦ Λιβάνου».

Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΑΠΟ ΠΟΙΑ ΖΩΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΦΑΓΩΘΗ

(Ἄρθρο τοῦ P. Τεβενὲν)

Ν πρώτοις ἂς μὴ ἀνησυχήσουν οἱ ἀναγνῶσται μας. Φθάνουν οἱ ἄλλοι κίνδυνοι ποὺ ἔχουμε ἐμεῖς οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι τῆς Εὐρώπης. Ὁ κίνδυνος τοῦ φαγώματος ἀπ' τὰ θηρία δὲν ἀπειλεῖ ἐμᾶς, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀγρίους, ποὺ ζοῦνε κοντὰ στὰ παρθένα δάση τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Μὰ καὶ αὐτὸς ὁ κίνδυνος νὰ φαγωθοῦν ἀπὸ θηρία δὲν εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ποὺ διατρέχουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα. Κι' ὅπως ἐμεῖς βγαίνοντες κάθε πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι μας δὲν βάζουμε μὲ τὸ νοῦ μας πὼς εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ μᾶς κόψη στὸ δρόμο κανένα αὐτοκίνητο, ἔτσι καὶ οἱ ἄγριοι δὲν λογαριάζουν καὶ πολὺ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχουν νὰ φαγωθοῦν ἀπὸ κανένα θηρίο. Πιὸ πολὺ λογαριάζουν, τὰ φείδια, τῶν ὁποίων τὸ φαρμακερὸ δάγκωμα στέλνει στὸν ἄλλον κόσμο ἕνα ἑκατομμύριο σχεδὸν ἀνθρώπους, κάθε χρόνο, στὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς.

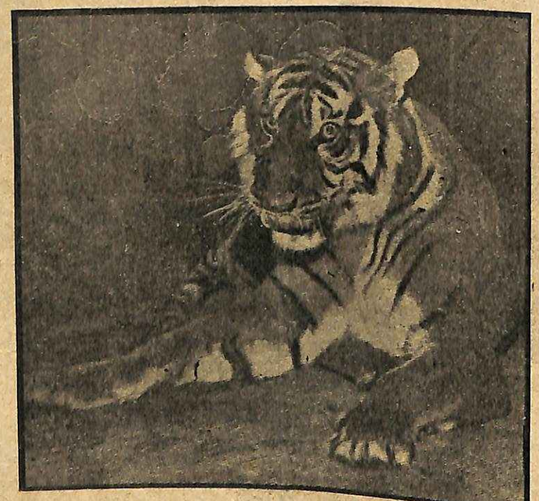
Ὁ κίνδυνος τοῦ φαγώματος ἑνὸς ἰθαγενοῦς ἀπ' τὰ θηρία, προέρχεται μόνον ἀπὸ τὰ μεγάλα σαρκοφάγα ἀγρίμια.

Μὰ καὶ πάλιν πρέπει, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι, κατὰ γενικὸν κανόνα, τὰ θηρία δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους δὲ ποὺ τὰ σαρκοβόρα θηρία δὲν θεωροῦνε, παρὰ σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ὡς κατάλληλη τροφή τους τὸν ἄνθρωπο, εἶνε τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ζῶο φυτοφάγο.

Ἂμα μελετήσουμε καλὰ τὴν φύσι θὰ ἰδοῦμε ὅτι κυρίως τῶν ζώων ὅλων ἡ τροφὴ εἶνε τὰ φυτά. Τὰ φυτοφάγα ζῶα τρέφονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ φυτά. Τὰ σαρκοφάγα δὲ τρέφονται καὶ αὐτὰ ἐπίσης μὲ φυτὰ ἐμμέσως, τρώγοντας δηλαδὴ ζῶα φυτοφάγα. Ἂν τὰ φυτὰ ἐξαφανιζόντουσαν ἀπὸ τὴ γῆ, κι' ἔμειναν μόνο τὰ σαρκοβόρα ζῶα, γρήγορα θὰ ἐξαφανιζόντουσαν κι' αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους. Ὄχι ἐλλείψει τροφῆς, ἀλλὰ γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσαν ν' ἀφομοιώσουν τὴν τροφή, ποὺ θὰ ἔτρωγαν. Μόνο τὸ φυτό, ποὺ μπορεῖ νὰ πάρη ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα τὰ συστατικὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ ζωή, μόνο αὐτὸ εἶνε ἡ βασικὴ τροφή. Τὰ φυτοφάγα ζῶα, τρώγοντας τὰ φυτὰ ἀφομοιώνουν μέσα στὸν ὀργανισμό τους τὰ ζωτικὰ αὐτὰ συστατικά. Τὰ σαρκοφάγα πάλιν παίρνουν αὐτὰ τὰ συστατικὰ ἀφομοιωμένα ἤδη ἀπὸ τὰ φυτοφάγα ζῶα. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ καὶ ὁ ἄνθρωπος τρώγει τὰ ζῶα καὶ τὰ κουλιὰ ἐκεῖνα ποὺ τρέφονται κυρίως μὲ χόρτα. Αὐτὸς ἐπίσης εἶνε ὁ λόγος ποὺ καὶ γιὰ τὸ λιοντάρι καλύτερη τροφὴ εἶνε ἡ ἀντιλόπη κ' ὁ βούβαλος, παρὰ ὁ ἄνθρωπος ἢ ὁ σκύλος.

Ἐπίσης πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψει μας ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ οἱ πρωτόγονοι, μὲ τὰ ἀτελέσφορα μέσα ἀμύνης ποὺ εἶχαν, μπόρεσαν ὡστόσο νὰ ἐπιβάλουν στὰ θηρία ἕνα εἶδος σεβασμοῦ, ποὺ κατάντησε μὲ τὴν κληρονομικότητα, ἔνστικτο καὶ μὲ τὸν καιρὸ μεγαλώνει ὁλοένα. Λένε μερικοί, ὅτι τὰ θηρία φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπο, γιατὶ περπατάει ὄρθιος. Δὲν εἶνε ἀκριβὲς αὐτό. Ἔχει βεβαιωθῆ ὅτι ἕνα θηρίο ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ συναντᾶ ἄνθρωπο, δὲν νοιώθει κανένα φόβο. Μὰ εἶνε ἐξ ἴσου ἀληθὲς ὅτι τὰ θηρία ὅταν γνωρίσουν κάπως καλύτερα τὸν ἄνθρωπο, τὸν φοβοῦνται ὡς τὸ ἀγριώτερο καὶ πιὸ ἀκόρεστο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα. Τὸ εἶδος τῶν ὅπλων δὲν παίζει σπουδαῖο ρόλο, γιατὶ χάρις στὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν πονηριά του, ὁ ἄνθρωπος ἀντικαθιστᾶ τὴν τυχὸν ἀτέλεια τῶν ἀμυντικῶν του μέσων. Μεγάλη ἐντύπωσι κάνει στὰ θηρία καὶ ὁ ἀριθμός. Εἴκοσι ἀκόντια ἰθαγενῶν τρομάζουν περισσότερο ἕνα θηρίο παρὰ ἡ κάννη ἑνὸς τουφεκιοῦ. Ἀλλωστε καὶ ἡ σφαῖρα δὲν εἶνε σχεδὸν περισσότερο θανατηφόρος ἀπὸ ἕνα δηλητηριασμένο μικρὸ βέλος, ποὺ προκαλεῖ καὶ πολὺ περισσότερον πόνο.

Μιὰ τίγρις....ἀνθρωποφάγος, ἡ ὁποία συνελήφθη τελευταίως, κατόπιν ὁλοκλήρου ἐκστρατείας...

Μολαταῦτα, συμβαίνει μερικὲς φορὲς νὰ ἐπιτεθῆ ἕνα θηρίο ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψει μας ὅτι πολλὲς φορὲς ἕνα θηρίο ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου εὑρισκομένου ἐν ἀμύνῃ. Ἡ ἐπίθεσι δηλαδὴ εἶνε μιὰ πρᾶξις ἀπογνώσεως. Ἄλλωστε καὶ μιὰ γατοῦλα, ἂν τὴν κλείσουμε σ' ἕνα δωμάτιο, ὥστε νὰ μὴ μποροῦ νὰ φύγη καὶ τὴν φοβερίσουμε ἢ τὴν χτυπήσουμε, θὰ χυμήξη κατεπάνω μας καὶ πολὺ ἄσχημα θὰ περάσουμε ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια της. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους ποὺ θανατώνουν τὰ θηρία, οἱ ἐννεννῆντα ἐννιὰ θάχουν ἀσφαλῶς προκαλέσῃ τὸ θηρίο. Μιὰ δὲ καὶ σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο τὸ θηρίο, τὸν τρώγει ἔπειτα. Μά, ἐπαναλαμβάνω, ἐννεννῆντα τοῖς ἑκατὸ τὰ θηρία δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ τὸν φᾶνε. Θεωροῦν τὸν ἄνθρωπο ἐχθρὸ κι' ὄχι λεία.

Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν θηρία ποὺ ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν φᾶνε; Ὑπάρχουν. Ἡ περιπτώσεις εἶνε ὀλίγες, ἀλλὰ ὑπάρχουν. Λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες συμβαίνει νὰ φᾶνε πολλὲς φορὲς ἀνθρώπους. Αὐτὰ ὅμως τὰ θηρία, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἶνε γερασμένα, δὲν μποροῦν πειὰ νὰ τρέξουν καὶ νὰ πιάσουν ἕνα ἐλάφι, ἢ ἕνα ζέβρο, τὰ νύχια τους εἶνε φαγωμένα, τὰ δόντια τους στομωμένα κι' ἀναγκάζονται νὰ τρῶνε ποντίκια, σαῦρες κι' ὅτι ἄλλα μικρὰ ζῶα πιάσουν. Πῶς νὰ χορτάσουν ὅμως μ' αὐτά; Γυρίζοντας λοιπὸν λιμασμένα ἀπὸ τὴν πεῖνα, κοντὰ σὲ κομμὶ σηγὴ τυχαίνει νὰ συναντοῦν κομμιὰ γυναῖκα ἢ κανένα ἀνυπεράσπιστο παιδάκι.

Ἐπιτίθενται τότε ἐναντίον τους καὶ παραξενεύονται καὶ τὰ ἴδια μὲ τὴν εὐκολία ποὺ πάνεται καὶ σκοτώνεται αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ λεία. Καλοτρῶνε, χορταίνουν καὶ καλομαθαίνουν. Συμβαίνει ὅμως καὶ πάνθηρες, τίγρεις καὶ λιοντάρια, ὄχι γέρικα, μὰ σὲν πλήρη ἀκμὴ νὰ συνεχίσουν τὴν ἐξουθένωσι τοῦ εἴδους τους νὰ εἶνε ἀνθρωποφάγα. Πῶς γίνεται αὐτό; Εἶνε ἁπλούστατα ἕνα εἶδος διατροφῆς ἢ προτίμησις τοῦ ἀνθρωπίνου κρέατος στὰ ἐν λόγῳ θηρία. Καὶ ἐξηγεῖται.

Τὰ θηρία αὐτὰ ἐπῆραν μυρωδιά, ὅτι μέσα ἢ κοντὰ στὰ χωριὰ ὑπάρχει... κινῆγι, πρόβατα, βόδια, ἄλογα. Φέρνουν λοιπὸν βόλτα γύρω στὰ χωριά, τὴν νύχτα σηδοῦν μέσα στὰ κοπάδια διάφορα ζῶα. Ἡ εὐκολία τοῦ κυνηγιοῦ αὐτοῦ τὰ καλοσυνηθίζει. Ἕνα ἐλάφι τρέχει μέσα στὸ δάσος καὶ χρειάζεται κόπος νὰ πιαστῆ. Ἐνῶ σὲ μιὰ μάνδρα εἶνε τόσα πρόβατα καὶ βώδια, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ φύγουν...

Μὰ ὕστερ' ἀπὸ μιά, δυό, τρεῖς ἁρπαγές, τὰ θηρία βρίσκονται πρὸ ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων. Οἱ κύριοι τῶν κοπαδιῶν, ὅταν σημειωθῆ ἐμφάνισις θηρίου, ἀσφαλίζουν τὰ πρόβατά τους καὶ τὰ γίδια τους, κλείνοντάς τα σὲ κτισμένους καὶ σκεπασμένους σταύλους, ἢ μανδρώνοντας μὲ ψηλὰ παλούκια τὶς στροῦγκες. δουλειὰ ὄχι πολὺ εὔκολη, γιατὶ τὸ λιοντάρι καὶ ἰδίως ὁ πάνθηρ πηδάει μὲ εὐκολία μιὰ μάνδρα ὕψους 3.50 μέτρων. Τριγυρίζει λοιπὸν στὸ χωριὸ τὴ νύχτα πεινασμένο τὸ θηρίο, κι' ἀφοῦ μέσα τοῦ τὰ φυσικὰ κλειστοὺς ὅλους τοὺς δρόμους πρὸς τὴν εὔκολη λεία. Ἡ πεῖνα πολλὲς φορὲς τὸ κάνει νὰ ξεθάψη πεθαμένους ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα καὶ νὰ τοὺς φάγη. Ἂν τύχει λοιπὸν καὶ ζοῦ ἄνθρωπο στὸν δρόμο του, θὰ ὁρμήση ἐναντίον του καὶ θὰ τὸν σπαράξη. Ἀπὸ τὸ πεθαμένο κρέας εἶνε νοστιμώτερο τὸ ζωντανό. Καὶ ὁράδυ, εἶνε πιὸ ἀνυπεράσπιστοι ἀπὸ τὰ οἰκόσιτα ζῶα τους. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ τὰ θηρία... ἀποθρασύνονται καὶ τολμοῦν νὰ μπαίνουν τὴ νύχτα καὶ στὰ σπίτια μέσα γιὰ ν' ἁρπάξουν ἀνθρώπους. Στὶς Ἰνδίες μιὰ τίγρις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἶχε φάει τριακόσιους ἀνθρώπους. Τὰ δὲ περίφημα λιοντάρια τοῦ Τσάβο, γιὰ τὰ ὁποῖα κατετέθη πρὸ ἐτῶν καὶ ἐρωτήσεις στὴν Ἀγγλικὴ βουλὴ τῶν Λόρδων καὶ γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν ὁποίων ἔγινεν εἰδικὴ ἐκστρατεία στρατιωτικοῦ σώματος, ἔφαγαν εἰκοσιεχτὼ ἐργάτες ποὺ ξστρωναν μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἐκτὸς τῶν ἰθαγενῶν τῶν γύρω χωριῶν. Ἰδίως οἱ πεζοὶ ταχυδρόμοι στὰ μέρη ποὺ ὑπάρχουν λιοντάρια καὶ τίγρεις διατρέχουν μέγιστον κίνδυνο. Ὑποχρεωμένοι νὰ πᾶνε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, περνῶντας διὰ μέσου δασῶν, πέρτουν συχνὰ στὶς ἐνέδρες ἀνθρωποφάγων θηρίων. Μιὰ τίγρις στὴν Ἀφρικὴ, ἔφαγε εἰς διάστημα λίγων μηνῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἰθαγενῶν, δεκατέσσερες ταχυδρόμους καὶ ἡ Ἀγγλικὲς ἀρχές, μ' ὅλον τὸ μεγάλο μισθὸ ποὺ ἔδιναν, δὲν εὑρισκαν ἀνθρώπους νὰ μεταφέρουν τὸ ταχυδρομεῖο καὶ νά... φαγωθοῦν ἀπὸ τὰ θηρία ! Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐπίσης ὅτι τὰ θηρία ποὺ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων φτάνουν σιγὰ-σιγά, ἰδίως ὅταν δὲν τύχει νὰ βροῦν ἀντίστασι, σὲ τόλμη καὶ θρασύτητα τέτοια, ὥστε νὰ μὴ ἰσχύη κανένα προφυλακτικὸ μέτρο ἐναντίον τους. Ἡ φωτιὰ δὲν τὰ φοβίζει. Ἀπεναντίας ἀπὸ τὴ φωτιὰ καταλαβαίνουν ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὑπάρχει θῦμα. Οὔτε ὁ θόρυβος τὰ τρομάζει. Στὶς 6 Ἰουνίου τοῦ 1906, ἕνα λιοντάρι, ἄγνωστον πῶς, ἐμπῆκε σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ βαγκόνι, ἅρπαξεν ἕναν ἐπιβάτη ποὺ κοιμόταν κι' ἐτήθησε πάλιν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο !

Ποτὲ ὅμως ὅταν τὸ θηρίο ἐπιτίθεται νὰ φάη τὸν ἄνθρωπο, ποτέ, λέγω, δὲν τοῦ ἐπιτίθεται κατὰ μέτωπο, ἀλλ' ἀπὸ πίσω, γιατὶ πάντα διατηρεῖ κάποιο φόβο. Λένε πολλοὶ πὼς τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου γοητεύει τὰ θηρία. Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό. Τὸ ἀκριβὲς εἶνε ὅτι τὸ θηρίο, ὅταν τὸ κυττάζει ὁ ἄνθρωπος, καταλαβαίνει ὅτι ἔχει λάβει τὰ μέτρα του καὶ φυλάγεται. Ὑπάρχει σχετικῶς τὸ παράδειγμα μιᾶς τίγρεως, ἡ ὁποία ἦταν γνωστή, ὅτι ἔτρωγε ἀνθρώπους. Ἡ τίγρις λοιπὸν αὐτὴ ἐγύριζε κάποτε ἐπὶ πολλὲς ὧρες γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου, γιατὶ ἦταν ἀκουμπισμένο σ' ἕνα βράχο κι' εἶχε τὰ μάτια ἀνοιχτά. Ἡ τίγρις, μὴ βρίσκοντας τρόπο νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ ἐκ τῶν νώτων καὶ θαρρώντας, καθὼς ἔβλεπε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του, πὼς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ζωντανός, δὲν ἀποφάσιζε νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ.

Ἐκεῖνο ποὺ τρομάζει τὰ θηρία, ἡ μᾶλλον τὰ σαστίζει, εἶνε ἡ ἀνθρώπινη φωνή. Πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἁρπαξαν ζωντανοὺς τὰ θηρία, ἐσώθηκαν μὲ τὶς κραυγές τους. Σπανίως ὅμως ἁρπάζουν ζωντανὸ τὸν ἄνθρωπο τὰ θηρία. Συνήθως τὸν σκοτώνουν πρῶτα, ὅπως δᾳ κι' ὅλα τὰ θύματά τους.

P. TEBENEN

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΩΜΟΡΦΙΑ

Η Λώρα ντὲ Πέλζ, στὰ εἰκοσιπέντε της χρόνια, ἦτανε σ' ὅλη τὴν ἄνθησι τῆς ὑπέροχης ὡμορφιᾶς της. Γεννημένη ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς γάμους, ποὺ ἑνώνουν τὸ χρυσάφι τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὴν εὐγένεια τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, συγκέντρωνε τὴ χαρούμενη ὑγεία τῶν Ἀμερικανῶν μαζὺ μὲ τὴν χάρι τῶν Γαλλίδων. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο. Τραβοῦσε τὰ βλέμματα ἀπὸ θαυμασμὸ ὁλόκληρα σὰν μαγνήτης. Καθὼς περνοῦσε, ὅλων τὰ μάτια καρφωνόντουσαν ἀπάνω της καὶ μόνον ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπαν πειά, σταματοῦσε ἡ σιωπὴ τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ. Ἤτανε μιὰ ἀπ' τὶς προνομιοῦχες ὑπάρξεις ποὺ γεννήθηκαν γιὰ τὴ χαρὰ καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία, μὲ ὅλα τὰ πολύτιμα, τὰ ἀνεκτίμητα δῶρα τῆς φύσεως. Καὶ τὸ σπανιώτερο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ φυσικὰ προσόντα, εἶχε καὶ πνεῦμα λεπτό, ψυχὴ αἰσθαντικὴ κι' εὐγενικιά, καρδιὰ εὐαίσθητη. Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς πὼς ἡ φύσις τὴν προίκισε μὲ ὅλες τὶς χάρες ποὺ μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα.

Ἀποφασισμένη νὰ μὴν παντρευτῆ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὴν τριγύριζαν γιὰ τὴν περιουσία της καὶ γιὰ τὴν ὡμορφιά της, ἀλλὰ μονάχα ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ τῆς μιλοῦσε ἡ καρδιά της, περνοῦσε μιὰ ἐλεύθερη ζωή, γεμάτη δρᾶσι.

Τὸ αὐτοκίνητο, φυσικά, τὴν γοήτευσε γρήγορα. Συνηθισμένη νὰ ἱκανοποιῆ ὅλα της τὰ καπρίτσια, θέλησε νὰ ὁδηγῆ μόνη της. Καὶ μόλις βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἱκανότητά της, ρίχτηκε στοὺς δρόμους. Γρήγορα τὸ ὡραῖο ἁμάξι της ἔγινε πασίγνωστο.

Εἶχε ξέσκεπο τὸ πρόσωπο, ὄχι γιὰ νὰ ἀπιδεικνύεται, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ ὁλοκληρωτικὰ τὴ μέθη τῆς κούρσας. Καὶ ἦτανε ἀλήθεια μιὰ χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς νὰ περνᾷ, ὁλόισια, μὲ τὰ χέρια δυνατὰ πιασμένα στὸ τιμόνι, μὲ τὸ πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ χαρὰ κι' ὡμορφιὰ μέσα στὶς ἁπλὲς γοῦνες τοῦ καπέλλου καὶ τοῦ παλτοῦ της, σβύνοντας ὁλότελα μὲ τὴν ἀτομικότητά της τὸν σωφέρ ποὺ καθότανε ἄχρηστος, δίπλα της. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κανείς, βλέποντάς την ἔφερνε στὸ νοῦ του κάποιαν ἀπὸ τὶς θεότητες τῶν εἰδωλολατρῶν.

Μιὰ μέρα στὸ Αἶξ-λὲ-Μπαίν, καθὼς ἔρριχνε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα, στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, ἔπεσε στὰ μάτια της ἡ ἀφίγγισι ἑνὸς αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος. Τὴν προηγούμενη μέρα τὸ πρωῒ, ἕνας περιηγητὴς σκοτώθηκε καθὼς κατέβαινε τοὺς ἀπότομους δρόμους τοῦ Μὸν-Σενίς, πρὸς τὸν κατήφορο. Σὲ μιὰ στροφὴ τὸ ἁμάξι του κυλίστηκε στὸν γκρεμνό. Ἡ Λώρα ντὲ Πέλζ συγκινήθηκε. Εἶχε περάσει κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο μὲ ἀντίθετη κατεύθυνσι, χτὲς τὸ πρωῒ. Ὥστε, ἕνα ἀπ' τ' ἁμάξια ποὺ εἶχε ἰδῆ, ἦτανε βέβαια τοῦ σκοτωμένου. Θὰ τὸν εἶχε ἰδῆ βέβαια καὶ τὸν ἴδιο. Θὰ ἦτανε ξέγνοιαστος, χαρούμενος, γεμᾶτος ζωή. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, ἴσως ἀπὸ λίγα λεπτὰ μονάχα, γκρεμίστηκε στὸ βάραθρο...

* * *

Ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες, ἡ Λώρα ντὲ Πέλζ, τραβοῦσε γιὰ τὸ Μπιαρίτζ, περνῶντας ἀπ' τὴ Μπώ, ὅταν ἀκούστηκε πίσω της μιὰ τρομερὴ κραυγή. Ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖο πρὸ ὀλίγου εἶχε διασταυρωθῆ, μὲ μιὰ στραβοτιμονιὰ βρέθηκε στὸ χαντάκι τοῦ δρόμου. Ἡ νέα ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βοηθήσῃ. Ὁ σωφὲρ δὲν εἶχε πάθει τίποτα. Ἔκανε ὅμως σὰν τρελλός, χειρονομοῦσε, φώναζε, γονατιστὸς πλάϊ στὸν κύριό του, ποὺ ἦτανε ξαπλωμένος ἀπάνω στὴ χλόη. Ὁ πληγωμένος ἦταν ἕνας νέος, ξανθὸς, ξεσκούφωτος. Δὲν φαινότανε καμμιὰ πληγὴ ἀπάνω του. Ἦτανε ὅμως σὰν πεθαμένος. Ὡστόσο ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀκόμα.

Ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν συνεφέρῃ ἡ Λώρα ντὲ Πέλζ, ρώτησε τὸν σωφὲρ πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα. Ἐκεῖνος ὅμως ἦτανε ἀκόμα σαστισμένος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ καμμιὰ ἐξήγησι. Ὁ κύριος ὠδηγοῦσε, κι' αὐτὸς κύτταζε ἀλλοῦ ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ ξέφαρνα ἔνοιωσε τὸ ἁμάξι νὰ ρίχνεται στὸ χαντάκι.

Ἡ νέα προσφέρθηκε νὰ μεταφέρῃ τὸν πληγωμένο ὅς τὴν πόλι, ἂν καὶ τὸ ἁμάξι της δὲν εἶχε παρὰ μόνο δυὸ θέσεις. Εὐτυχῶς σταυάτησε μιὰ λιμουζίνα καὶ πῆρε ἀμέσως τὸ θῦμα γιὰ τὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο. Ὁ πληγωμένος ἀναίσθητος ἀκόμα πῆρε τὸ μυστικὸ τοῦ δυστυχήματος μαζύ του. Ἡ Λώρα ντὲ Πέλζ, πολὺ ταραγμένη, ἔφυγε κι' αὐτὴ χωρὶς νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ.

* * *

Λοιπόν, τὸν ἄλλο χρόνο, ἀνάμεσα στὸ Ὤξερ καὶ στὸ Ἀβαλλόν, ἡ ἴδια καταστροφή!... ἀπαράλλακτη!.. Ἕνα αὐτοκίνητο ἐχόρταν ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος, πέρασε πλάϊ στη Λώρα ντὲ Πέλζ καὶ σὲ εἴκοσι μέτρα πιὸ κάτω τσακίστηκε μέσα στὸ χαντάκι τοῦ δρόμου. Μοναδικὸς ἐπιβάτης ὁ ὁδηγός του. Αὐτὸς οὔτε κἂν φώναξε, τόσο ἀπότομα ἔπεσε. Ἀπὸ τὸ δυστύχημα ὅμως τῆς Μπώ, ὁ σωφὲρ τῆς νέας γύριζε πάντα τὸ κεφάλι του πίσω, στὸ πέρασμα κάθε ἁμαξιοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ ἔνστικτο τοῦ σωφὲρ χρωστοῦσαν, τὸ ὅτι ἀντελήφθησαν ἀμέσως τὸ νέο δυστύχημα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θῦμα σύρθηκε μὲ κόπο ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ αὐτοκινήτου του κι' ἔπειτα κάθησε στὸ χεῖλος τοῦ χαντακιοῦ. Ἔφερε τὰ χέρια του στὸ μέτωπό του. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὰ μαλλιά του ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα. Πιέζοντας τὸν ἑαυτό της, μ' ὅλη της τὴν τρομάρα, ἡ Λώρα ντὲ Πέλζ ἔδινε διαταγὲς στὸν σωφὲρ της, καὶ περιποιήθηκε ἡ ἴδια τὸν πληγωμένο. Τί κατάρα ἦταν αὐτὴ ποὺ βάραινε ἀπάνω της; Γιὰ δεύτερη φορὰ μέσα σ' ἕνα χρόνο νὰ παρακολουθήσῃ δυὸ καταστροφές, σχεδὸν ὅμοιες...

Ὡστόσο ὁ πληγωμένος ἀνάπνεε βαθειὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ συνερχόταν. Ἦτανε κομψός, λεπτοκαμωμένος, ντυμένος ἄψογα. Μουστάκι καὶ μαλλιὰ κάπος γκρίζα. Τύπος τζέντλεμαν. Εὐχαριστοῦσε τὴ Λώρα καὶ ζητοῦσε συγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι, μὲ λέξεις ἀόριστες, συγκεχυμένες, σὰν νὰ παραμιλοῦσε.

Ἡ Λώρα ἀνήσυχη, ἔσκυψε ἀπάνω του.

—Πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα; ρώτησε κυττάζοντάς τον κατάματα.

Τότε ἕνα χαμόγελο πέρασε ἀπὸ τὰ χλωμὰ χείλη τοῦ πληγωμένου. Καὶ μὲ μιὰ χαδιάρικη τόλμη ψιθύρισε:

—Θέλησα... νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου... γιὰ νὰ σᾶς δῶ... πιὸ πολλὴ ὥρα, λίγες στιγμὲς ἀκόμα.

Ἡ Λώρα ντὲ Πέλζ ἀνασηκώθηκε σὰν τρελλή. Μονομιᾶς καταλάβε! Ὥστε ἐκεῖνος ὁ νέος στὴ Μπώ, πέρυσι καὶ χωρὶς ἄλλο κι' ὁ ἄλλος στὸ δρόμο τοῦ Σενίς, κι' ἄλλοι ἴσως ποὺ δὲν τοὺς ἤξερε, εἶχαν τσακιστῆ ἐξ αἰτίας της...Ὅλοι τους ἀψήφισαν τὸν κίνδυνο γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν λίγα δευτερόλεπτα περισσότερο, γιατὶ τὰ μάτια τους δὲν μποροῦσανε πειὰ νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' τὸ πρόσωπό της... Τί φρικτὸς θαυμασμός!... Ἡ Λώρα, μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς, κυριεύτηκε ἀπὸ ἕναν παράξενο φόβο. Τὸ θελκτικὸ πρόσωπό της τῆς φάνηκε ὁλέθριο, γιὰ πάντα.

Ἀπὸ τότε δὲν ὠδήγησε ποτὲ τὴς πειὰ αὐτοκίνητο... Ὡστόσο, μετὰ δυὸ μῆνες, παντρεύτηκαν τὸ τελειωτάκι πιὰ μὲ ὁλίγον θῦμα της.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ δυστυχὴς δὲν μοιρολογιέται μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μὲ τὸ θέαμα τῶν δυστυχεστέρων του.

(Αἴσωπος)

* * *

Ἡ μεγαλειτερα ἀνθρώπινη ἀρετὴ εἶνε ἡ ὑπομονή.

(Ράσσιν)

* * *

Ἡ ἀρχὲς μας εἶνε τὰ ἐλατήρια τῶν πράξεών μας, καὶ ἡ πράξεις μας τὰ ἐλατήρια τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς ἀτυχίας μας.

(Σκέλτεν)

* * *

Ὅπως σκεπτόμαστε καὶ φρονιζουμε γιὰ ἕναν ἄρρωστο, ἔτσι ἀπροφύλαχτα πρέπει νὰ κάνουμε καὶ γιὰ ἕναν ἐγκληματία.

(Ἄνδερσεν)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

ΣΦΑΛΩΣ πρέπει στὰ σοβαρὰ ν' ἀρχίσουμε νὰ σκεπτόμαστε γιὰ τὴν ἀνοιξιάτικη μας γκαρντερόμπα. Ὁ Μάρτης μπῆκε καὶ μαζύ μ' αὐτὸν ἤρθαν κι' ἡ πρῶτες ζέστες, ἡ λιακάδες, ἡ ὡραῖες ἡμέρες. Τὸ σπίτι μας, ποὺ ἦταν τόσο ὡραῖο καὶ ζεστὸ τὸν χειμῶνα, τώρα μᾶς φαίνεται βαρὺ καὶ πληκτικὸ καὶ θέλουμε νὰ βρισκόμαστε ἔξω στοὺς δρόμους καὶ νὰ χαιρόμαστε τὴν ἀνοιξι. Γι' αὐτοὺς τοὺς ὡραίους πρωϊνοὺς περιπάτους, ἢ καὶ τὶς βόλτες ἀκόμη στὰ μαγαζιά, τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ὡραῖο καὶ πρακτικὸ ἀπὸ ἕνα καλοραμμένο ταγιὲρ ἀπὸ μαλακὸ μάλλινο ὕφασμα, μὲ ζακέτα μακρυὰ ὥς τὰ γόνατα, φούστα ἴσια ἢ μὲ πιέτες καὶ ἀπὸ μέσα μιὰ μπλούζα ἀπὸ σκωτσέζικο ἢ ἀπὸ μάλλινο τρικό. Τὸ πρακτικώτατο αὐτὸ ταγιὲρ μπορεῖ νὰ φορεθῆ κατὰ τρεῖς τρόπους: Τὶς ἡμέρες ποὺ κάνει περισσότερη ψύχρα, θὰ φορέσουμε τὴ ζακέττα μὲ τὴ φούστα καὶ τὴν μάλλινη μπλούζα ἀπὸ μέσα. Τὶς πιὸ θερμὲς ἡμέρες θὰ φορέσουμε τὴ ζακέττα καὶ τὴ φούστα μὲ μιὰ λεπτὴ μεταξωτὴ ἢ μπατιστένια μπλουζίτσα. Τέλος, ὅταν εἶνε μιὰ ἀληθινὴ ἀνοιξιάτικη ἡμέρα, θὰ φορέσουμε μόνο τὴ φούστα καὶ ἀπὸ πάνω τὴ μάλλινη μπλούζα, ἡ ὁποία θὰ εἶνε σὲ σχῆμα καζάκας καὶ θὰ φθάνῃ ὡς πέντε δάκτυλα κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Ἐπίσης δὲ καὶ τὴ ζακέττα, ἂν εἶνε μακρυὰ ὡς τὰ γόνατα ἢ καὶ λίγο παρακάτω, μποροῦμε ὡραιότατα νὰ τὴν φορέσουμε μὲ ὁποιοδήποτε φόρεμα θέλουμε, σὰν ἀνοιξιάτικο παλτό.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ φανῇ ἕνα τέτοιο κοστούμι ἀληθινὰ κομψὸ καὶ ὡραῖο, εἶνε ὁ ἐπιτυχημένος συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων. Τὰ χρώματα τῆς μόδας γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἄνοιξι εἶνε τὸ μπλέ, τὸ μπέζ, τὸ γκρὶ καὶ τὸ πράσινο. Καταλληλότερα ὅμως γι' ἀνοιξιάτικα ταγιὲρ εἶνε τὸ μπὲζ καὶ τὸ γκρί. Τὸ γκρὶ εἶνε τὸ χρῶμα ποὺ δέχεται τοὺς περισσότερους συνδυασμούς. Π. χ. μ' ἕνα γκρὶ κοστούμι θὰ φορέσετε μιὰ μπλούζα μάλλινη μπλὲ-μαρέν, ἢ κόκκινη, ἢ πράσινη ἢ ἄσπρη. Ἂν προτιμήσετε μπλούζα ἀπὸ σκωτσέζικο θὰ διαλέξετε τὸ φόντο της γκρὶ ἢ ἄσπρο καὶ τὶς ρίγες της σὲ κάθε ἄλλο χρῶμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καφὲ καὶ τὸ μπέζ. Ἂν κάνετε μπλούζα μεταξωτὴ θ' ἀποφύγετε τὰ πολὺ ζωηρὰ χρώματα. Ὡραιότατα εἶνε τὰ ὑφάσματα σεμιζιέ, μὲ τὶς ψιλὲς ρίγες, σὲ φόντο ἄσπρο ἢ γκρί.

Μ' ἕνα κοστούμι μπὲζ θὰ φορέσετε μιὰ μπλούζα μάλλινη καφὲ ἢ κόκκινη ἢ κίτρινη ἢ σκωτσέζικη μ' ἕνα συνδυασμὸ τῶν τριῶν αὐτῶν χρωμάτων.

Μὲ μπλὲ μαρὲν κοστούμι ὡραῖα πᾶνε ἡ μπλὲ καὶ ἄσπρες μπλοῦζες, μὲ ἕνα πράσινο δὲ ἡ μπὲζ καὶ ἡ γκρί. Γενικὰ ἡ τάσεις τῆς φετεινῆς μόδας δείχνουν ὅτι ἀντιθέτως ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε ὅλα τ' ἄλλα χρόνια, ἡ μπλοῦζες θὰ εἶνε πιὸ σκοῦρες ἀπὸ τὰ κοστούμια.

Καπελλάκι θὰ φοροῦμε ὅμοιο μὲ τὸ χρῶμα τῆς μπλούζας ἀπὸ λεπτὸ καστόρι, ἢ πλεκτό, ἢ ἀπὸ ψάθα. Ἡ πρακτικώτερες θὰ διαλέξουν ἕνα χρῶμα ὅμοιο μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ταγιέρ τους καὶ ὅσες διαθέτουν περισσότερα μέσα ἢ εἶνε ἐπιτήδειες στὸ πλέξιμο, θὰ κάνουν δύο καπελλάκια καὶ θὰ τὰ συναλλάξουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Θέλετε νὰ μάθετε πῶς περιποιοῦνται τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τους ἡ ὡραῖες τῆς ὀθόνης καὶ τὸ διατηροῦν φρέσκο καὶ καθαρό, γιὰ νὰ ἐφαρμόσετε καὶ σεῖς τὶς μεθόδους τους ;

Λοιπόν, ἡ Καῖτε φὸν Νάγκυ, ἡ πικάντικη μελαχροινή, μὲ τὸ σταράτο δέρμα δηλώνει τὰ ἑξῆς:

—Κάθε 2—3 μέρες πλένω τὸ πρόσωπό μου μὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖον προσθέτω ἕνα φάρμακο ποὺ τὸ κάνει πιὸ μαλακό. Τὶς ἄλλες μέρες καθαρίζω τὸ πρόσωπό μου μὲ λάδι ἢ μὲ λοσιόν. Ἐπίσης καὶ τὸ θράδυ καθαρίζω τὸ δέρμα μου μὲ λάδι. Πούδρα δὲν χρησιμοποιῶ, ἐπίσης προσωπικῶς δὲν βρῆκα καμμιὰ ὠφέλεια στὰ μασσάζ. Βρίσκω ὅτι γιὰ νὰ εἶνε ὡραῖο τὸ δέρμα τοῦ προσώπου πρέπει νὰ γίνεται καλὴ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ δέρμα τοῦ σώματος ὁλοκλήρου. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, χειμῶνα καὶ καλοκαίρι παίρνω τὸ πρωῒ ἕνα πολὺ ζεστὸ μπάνιο καὶ τρίβομαι μὲ μιὰ σκληρὴ βούρτσα καὶ κατόπιν κάνω ἕνα κρῦο ντούς. Αὐτὸ εἶνε ὑγιεινὸ καὶ δροσιστικό.

Ἡ Ντόλυ Χάας, ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Ὁ Φράντς εἶνε Γυναῖκα», ἔχει διαφορετικὸ σύστημα:

—Τὸ δέρμα μου εἶνε ἐξαιρετικὰ ξηρό, λέει, καὶ χρειάζεται πολὺ λίπος. Αὐτὸ τὸ παρατηρῶ ὅταν θγάζω ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου τὸ φτιασίδι τῆς σκηνῆς, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνω μὲ τὴν βοήθεια ἄφθονης λιπαρῆς κρέμας. Κατόπιν δροσίζω τὸ πρόσωπό μου μὲ νερό, στὸ ὁποῖον ἔχω διαλύσει λίγη καμφορά. Τὸ θράδυ σαπουνίζω τὸ πρόσωπό μου μὲ ἕνα καλὸ σαποῦνι καὶ ζεστὸ νερὸ κι' ὕστερα τὸ ἀλείφω πάλι μὲ κρέμα.

Τὰ φτιασίδια δὲν βλάπτουν καθόλου τὸ δέρμα μου, ἀλλὰ ὅταν δὲν εἶμαι ὑπαχθεισμένη, προτιμῶ νὰ μὴ βάφωμαι καθόλου. Μόνο στὰ χείλη καὶ στὰ μάτια μου δίνω ἕνα κάπως ζωηρότερο τόνο. Πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσω ὅτι τὸ δέρμα μου εἶνε πολὺ εὐαίσθητο στὸν ἥλιο. Γι' αὐτὸ τὸ προφυλάττω ἀλείφοντάς το μὲ μιὰ κατάλληλη κρέμα καὶ σκιάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ ἕνα μεγάλο καπέλλο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κάνω ἀτμόλουτρα μὲ χαμομῆλι ποὺ τὰ βρίσκω πολὺ ὠφέλιμα.

Ἡ Ρενάτε Μύλλερ ἔχει πάλι διαφορετικὴ μέθοδο.

—Πλένω τὸ πρόσωπό μου μὲ σαπούνι καὶ κρῦο νερό, εἶπε. Ὅταν αἰσθανθῶ τὸ δέρμα μου πολὺ ἀκάθαρτο, τότε μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῶ καὶ ζεστὸ νερό. Τὸ θράδυ βάζω στὸ πρόσωπο μιὰ λιπαρὴ κρέμα, τὴν ἡμέρα ὅμως κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα βάζω μιὰ κρέμα ἐλαφρά. Ὅλα τὰ ἄλλα καλλυντικὰ — οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τὰ λένε — δὲν τὰ μεταχειρίζομαι γιατὶ σκέπτομαι πῶς ὅταν εἶνε κανεὶς νέος δὲν χρειάζεται τόσα πράγματα. Πιθανὸν μὲ τὸν καιρὸ ν' ἀλλάξω γνώμη.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἂς τὸ λάβουν ὑπὸ σημείωσιν καὶ μερικὲς νεαρὲς δεσποινίδες, ποὺ ἀπὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν καταστρέφουν τὸ νεανικό τους δέρμα, χρησιμοποιῶντας κάθε εἴδους ἀμφίβολα καλλυντικά.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΗ ΖΑΧΑΡΗ

Τὰ φροῦτα βρασμένα κομπόστα εἶνε πολὺ ὠφέλιμα καὶ γιὰ μεγάλους καὶ γιὰ μικρούς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τοὺς βάζετε πολλὴ ζάχαρη, γιατὶ αὐτὸ κάνει τὴν κομπόστα σας κάπως δύσπεπτη.

Καμμιὰ φορὰ ὅμως τυχαίνει τὰ φροῦτα ποὺ χρησιμοποιεῖτε γιὰ κομπόστα νὰ εἶνε πολὺ ξυνὰ καὶ νὰ θέλουν πολλὴ ζάχαρη γιὰ νὰ γλυκάνουν. Ρίξτε τους λοιπὸν τὴν ὥρα ποὺ βράζουν, μιὰ καλὴ πρέζα σόδα, καὶ ἡ ξυνίλα τους θὰ ἐξουδετερωθῇ ἀμέσως.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΑΛΑΤΑ

Κάνετε ἕνα πουρὲ πατάτα πολὺ ἐλαφροῦ καὶ προσθέτετε τὴν ἴδια δόση πουρὲ ἀπὸ κοκκινογούλια κι' ἀπὸ σέλινο. Αὐτὸ δίνει στὸν πουρὲ μιὰ ὡραία χροιὰ τριανταφυλλιά. Χτυπᾶτε τὰ πουρὲ μὲ τὸ σῦρμα γιὰ νὰ τὸν κάνετε πιὸ ἀφράτο καὶ προσθέτε ἴση δόση μαγιονέζας.

Τὸν βάζετε ὕστερα σὲ μιὰ σαλατιέρα καὶ τὸν γαρνίρετε μὲ λίγες γαρίδες, αὐγὰ σφιχτά, φιλέτα ἀπὸ σαρδέλλες ἢ ρέγγες καὶ ἀγγουράκια.

Η Δὶς ΛΙΑΝΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Τρεῖς ὡραιότατες μπλοῦζες καὶ ἡ φοῦστες τους : Γ) Μπλοῦζα ἀπὸ κρὲπ - ντὲ - σὶν μπλὲ - γκρί. Ὁ γιακᾶς περνάει ἀπὸ τὴ ζώνη, σχηματίζοντας ζαμπό.—2) Μπλοῦζα ἀπὸ πικὲ μεταξωτό, μὲ κουμπιὰ κοκκάλινα.—3) Μπλοῦζα ἀπὸ κρεπόν, γαρνιρισμένη μὲ ζαζιά.—Φοῦστα ἀπὸ λαινὰζ γκρί, μὲ λεπτὲς πιέτες.—Φοῦστα ἀπὸ ἀσπρόμαυρο.—Φοῦστα ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο.—Φοῦστα ἀπὸ ντιαγκονὰλ μαροκαίν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΚΑΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα, θὰ κερδίσουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α΄ ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας....	Δρχ.	150.000.—	
Ὁ Β΄ 1 οἰκόπεδο στὴ θέσι «Κουπόνια», ὄπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πήχεων 464, ἀξίας....	»	50.000.—	
Ὁ Γ΄ 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	»	15.000.—	
Ὁ Δ΄ 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας....	»	8.000.—	
Ὁ Ε΄ 1 γραμμόφωνο, ἀξίας..	»	4.000.—	
Ὁ Ϛ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας..	»	2.500.—	
Ὁ Ζ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας..	»	2.500.—	
Ὁ Η΄ 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας	»	2.500.—	
Ὁ Θ΄ 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας....	»	1.500.—	
Ὁ Ι΄ 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας ..	»	1.500.—	
Ὁ ΙΑ΄ ὕφασμα ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—	
Ὁ ΙΒ΄ ὕφασμα γυναικεῖο, ἀξίας	»	1.500.—	
Ὁ ΙΓ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—	
Ὁ ΙΔ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—	
Ὁ ΙΕ΄ 1 ντευζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας	»	1.500.—	
Ὁ ΙΣ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—	
Ὁ ΙΖ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—	
Ὁ ΙΗ΄ 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας	»	500.—	
Ὁ ΙΘ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—	
Ὁ Κ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—	
Ὁ ΚΑ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας.....	»	500.—	
Ὁ ΚΒ΄ 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας..	»	500.—	
Ὁ ΚΓ΄ 1 ὀμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας..	»	500.—	
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225, ἀξίας	»	135.000.—	
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, δρχ. 200, ἀξίας	»	100.000.—	
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	»	12.000.—	
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἀξίας	»	3.000.—	
	»	500.000.—	

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ. Ἀγοράζετε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ» καὶ φυλάγετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ!...

ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,, ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΩΡΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Δεκάτην Ἕκτην κλήρωσιν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας :

Ὁ α΄ ἀριθ. κερδίζει ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων.
Ὁ β΄ ἀριθ. ἓν ζεῦγος κάλτσες μεταξωτὲς ἢ ἓν ζεῦγος γάντια.
Ὁ γ΄ ὁ δ΄ ὁ ε΄ καὶ ὁ στ΄ ἀριθ. ἀπὸ μιὰν γραβάταν μεταξωτήν.
Ὁ ζ΄ καὶ ὁ η΄ ἀπὸ μίαν γραβάταν.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποιουδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου»

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρνουν τὸ φύλλο μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα των. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνεται κάθε Τετάρτην, τὴν 5ην μ.μ., εἰς τὰ Γραφεῖα μας, παρουσίᾳ Ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ παράδοσις τῶν δώρων θὰ εἶνε ἄμεσος.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,, * 013464
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 16Η

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 8 Μαρτίου 1934

The present lotery is not valid in United States of America

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δυὸ καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενείας».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ MINION

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ἡ ναύκλα θερίζει τὴν Νεάπολι. Ἡ λαοφιλὴς βασίλισσα Μαρία Βιζέντι καλεῖ τὸν μεγιστάνα μαρκήσιο ντὲ Κυπριάνι καὶ τοῦ ἀναθέτει τὴν πρωθυπουργία γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐπιδημία. Συγχρόνως δίμως ἀπομακρύνει ἀπ' τὴν πρωτεύουσα τὴ σύζυγο τοῦ μαρκησίου, τὴν ἀγγελικὴ Ἔλενα, καὶ τὴν στέλνει μαζὶ μὲ τὴν κόρη της Μινιὸν καὶ τὴν ἔγγονή της Γουιελμίνα στὸ χωριὸ Τσιβίτα, τὴν πατρίδα τοῦ γενναίου Φορτουνάτο, τοῦ ἱππότου τῆς βασίλισσας. Στὸ δρόμο δμως οἱ ληστὲ τῆς Καμόρρας μὲ τὸν τρομερὸ ἀρχηγό τους, τὸν «Μαῦρο Ἀετό», ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἁμαξιοῦ τῶν τριῶν γυναικῶν καὶ τὶς αἰχμαλωτίζουν. Συγχρόνως αἰχμαλωτίζουν καὶ τὸ νεογέννητο παιδὶ τοῦ Φορτουνάτο, τὸ Τζοβάννι, καὶ τὸ παραδίδουν στὰ χέρια τῆς νεαρᾶς Ἀταιγάνας Ἰένας καὶ τοῦ συντρόφου της Κόκκινου Τζίλ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βρισκόταν στὴ μέση ἑνὸς νέου σταυροδρομιοῦ, ποὺ μόλις φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα ἀνοιγμα τῶν βράχων ψηλά, πολὺ ψηλά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαινόταν ὁ οὐρανός. Οἱ ληστὲ ἔβαλαν τοὺς αἰχμαλώτους των νὰ καθήσουν. Γύρω στὸ σταυροδρόμι ὑπῆρχαν τέσσερες-πέντε σιδερόφραχτες πόρτες, ποὺ φαινόντουσαν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰ γειτονικὰ διαμερίσματα.

"Ας μποῦμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματα αὐτά... Ἀπὸ τὸ κατῶφλι του θὰ ἔβγαζε κανεὶς μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, γιατὶ ὁ διάκοσμός του κι' ἡ πολυτέλεια ἐπίπλωσί του ἀποτελοῦσε τὴν πιὸ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὰ μέρη ποὺ διασχίσαμε προηγουμένως.

"Ἕνας φεγγίτης μὲ ἀσημόπλεχτα σύρματα ἄφηνε νὰ μπαίνῃ ἀπ' τὴν ὀροφὴ ἕνα χρυσωμένο φῶς, ἀπέραντα γλυκό... Τὸ ἔδαφος ἦταν στρωμένο μὲ πολύτιμες δορὲς θηρίων, κάτω ἀπ' τὶς ὁποῖες μόλις φαινόταν ἕνας ὑπέροχος τάπης τῆς Σμύρνης.

"Ἄλλοι πάλι πολύτιμοι τάπητες σκέπαζαν τοὺς τοίχους. Πλατειὰ ντιβάνια, σκεπασμένα ἀπὸ χρυσοκέντητα μετάξια, πολυθρόνες μὲ θαυμάσια σκαλίσματα φλωρεντινῆς τέχνης, ἐπίπλωναν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παραμυθένιου δωματίου. Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ποὺ δὲν θὰ τὸ περιφρονοῦσε οὔτε ὁ πιὸ τρανὸς μεγιστάν, ἐμενε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καμόρρας καὶ τῆς Μαύρης Χειρός, ὁ Μαῦρος Ἀετός, ὁ ὁποῖος, ἐκείνη τὴ στιγμή, συζητοῦσε μαζὶ μὲ τὸν ὑπαρχηγό του Μαρτίνι.

—Ὥστε, ἔτσι λοιπόν, ἔλεγε ὁ Μαῦρος Ἀετός, μὲ τὴ σκληρή του φωνή, ὅλα πῆγαν καλὰ στὴν Τσιβίτα ;..

—Μάλιστα, ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ Μαρτίνι, ὅλα ἔγιναν περίφημα...

—Καὶ τὸ παιδὶ τῆς Μιρέϊγ ;

—Τὸ πῆρε ἡ Ἰένα, ὅπως διατάξατε καὶ τὸ πάει στὸ βουνὸ τῶν Κεκοιμημένων. Πρέπει νὰ βρίσκεται πολὺ μακρυὰ αὐτὴ τὴ στιγμή... "Οσο γιὰ τὸν Κόκκινο Τζίλ, αὐτὸς θὰ τὴ βγάλῃ σὲ σίγουρο δρόμο καὶ θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, ὅπως τὸν διάταξα...

—Φτάνει μόνο ὁ καταχθόνιος αὐτὸς Ἀτσίγγανος νὰ μὴ κάνῃ πάλι τίποτε νέες ἠλιθιότητες...

—Δὲν τὸ πιστεύω... Τὰ ἀδυσώπητα λόγια σας, ποὺ τοῦ τὰ ἐπανέλαβα λέξι πρὸς λέξι, θὰ τὸν συμμορφώσουν... Ἐξ ἄλλου, βρίσκεται κοντά του ἡ Ἰένα, γιὰ νὰ τὸν φέρνῃ στὸν ἴσιο δρόμο...

—Πρέπει νὰ τρέμῃ αὐτὸς ὁ διαβολογοριλλας! μουρμούρησε ὁ Μαῦρος Ἀετός, χαϊδεύοντας τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Πρέπει νὰ ὑπακούῃ δουλικά, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τοῦ σπάσω τὸ κρανίο. "Ελα, Μαρτίνι, διηγήσου μου τί συνέβη. ..

Ὁ Μαρτίνι διηγήθηκε μὲ συντομία τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς Μιρέϊγ, ἐνῶ ὁ Μαῦρος Ἀετὸς ἔκοβε βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο.

—"Α! ἀρχηγέ, κατέληξε ὁ Μαρτίνι, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά, ἂν βλέπατε ὅπως εἶδα ἐγὼ μισόγυμνη, ξαπλωμένη στὰ χιόνινα σεντόνια της τὴ σύζυγο τοῦ ἱππότου Φορτουνάτο... "Ω! ἂν βλέπατε...

Μὰ ὁ Μαῦρος Ἀετὸς τὸν διέκοψε, ρωτῶντας τον σαρκαστικά :

—"Αν τὸ ἔβλεπα αὐτό, τί θὰ συνέβαινε λοιπόν ;..

Ὁ Μαρτίνι εἶχε ἀκόμα μπροστά του τὴν εἰκόνα τῆς Μιρέϊγ, ξαπλωμένης στὸ κρεββάτι της κι' ἡ ὀπτασία αὐτὴ τὸν ξετρέλλαινε.

Μὰ ἡ σαρκαστικὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Καμόρρας τὸν ἔκανε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

—Τίποτε, ἀρχηγέ, τραύλισε, ντροπιασμένος. Ξέχασα πὼς ἔχετε μπροὐντζίνη καρδιά, ποὺ κανένα ἀνθρώπινο πάθος δὲν μπορεῖ νὰ τὴ συγκινήσῃ...

—Ναί, ἡ καρδιά μου πέθανε! μούγκρισε ὁ Μαῦρος Ἀετός. Πέθανε γιὰ πάντα...

Νευρικά, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν πλημμυρίσει ξαφνα τὸ μυαλὸ φριχτὲς ἀναμνήσεις, ἐξακολούθησε νὰ κάνῃ βόλτες μὲ βῆμα πιὸ γρήγορο.

—"Εχε ὑπ' ὄψει σου, Μαρτίνι, ὅτι οἱ διάβολοι αὐτοί, ποὺ λέγονται γυναῖκες, ἔκαναν δικές τους ψυχὲς δυνατὲς καὶ δοκιμασμένες σὰν τὴ δική σου, καὶ στάθηκαν ἀφορμὴ σὲ πολλὲς προδοσίες καὶ ἀνανδρίες... Μαρτίνι, ἂν μιὰ μέρα μπλέξῃς στὰ δίχτυα καμμιᾶς ἀπ' αὐτὲς τὶς σειρῆνες, θὰ σὲ σκοτώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος...

Ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς Καμόρρας ἔκανε μιὰ κίνησι, μὲ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ δείξῃ ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὴ θέλησί του.

—"Ας ἀφήσουμε αὐτὴ τὴ δυσάρεστη συζήτησι, εἶπε ὁ Μαῦρος Ἀετός. Σοῦ εἶπα ὅτι ἡ μαρκησία Κυπριάνι, ἡ Μινιὸν καὶ ἡ κόρη τους Γουλιελμίνα βρίσκονται ἐδῶ ;

—"Οχι, ἀρχηγέ.

—Ναί, ἤρθαν μαζύ μου. Πήγαινε νὰ βεβαιωθῇς ἂν βρίσκονται στὸ κεντρικὸ σπήλαιο... Τὸ παιδὶ βρίσκεται κλεισμένο μαζὺ μὲ τὸ Γκρέκο στὴν κάμαρή σου...

Ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς Καμόρρας ὑποκλίθηκε κι' ἑτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῇ, ὅταν ἔξαφνα ἕνα συνθηματικὸ χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

—"Ανοιξε, Μαρτίνι! πρόσταξε ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Μαρτίνι ἄνοιξε κι' ἕνας ληστὴς παρουσιάστηκε λαχανιασμένος.

—"Ω! ἀρχηγέ! φώναξε ὁ ἐρημίτης τῆς Πιεντιγκρόττας, ὁ ἀδελφός μας, ἔφτασε αὐτὴ τὴ στιγμή... Ἦρθε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ὅτι μερικοὶ ὁρεινοὶ ἐνεδρεύουν κοντὰ στὴν πηγή... "Αν πιάσουν κανένα ἀπ' τοὺς δικούς μας ποὺ γυρίζει ἀνυποψίαστος ἀπὸ κάποια ἀποστολή, φθῆ.

—Καλά! εἶπε ὁ Μαῦρος Ἀετός, μ' ἕνα τρομερὸ χαμόγελο. Ὅ,τι εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ... Τρέχω ἀμέσως ἐκεῖ...

Καὶ ὅ,τι ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ, ἔγινε : Οἱ ἀναγνῶστες μας ἔρουν πῶς... Ὁ Τζίνο κι' οἱ ἡρωϊκοὶ σύντροφοί του ποὺ βρισκόντουσαν κοντὰ στὴν πηγὴ τοῦ δάσους, σκοτώθηκαν ὅλοι καὶ τώρα τὰ κοράκια στριφογύριζαν πάνω ἀπ' τὰ πτώματά τους...

—Κυρίες μου, ἡσυχάστε ! εἶπε ὁ Μαῦρος Ἀετός.

. . . . . .

XXV

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΧΕΙΡΟΣ

Μιὰ ὥρα κατόπιν, ἕνας ἄντρας καβάλλα σ' ἕνα μουλάρι, φάνηκε μέσ' ἀπ' τοὺς βράχους, ποὺ ἦσαν κοντὰ στὸ καταφύγιο τῆς Καμόρρας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Κόκκινος Τζίλ, ὁ ὁποῖος πήγαινε ν' ἀνακοινώσῃ στὸν ἀρχηγό του ὅ,τι εἶχε μάθει.

"Οταν ἔφτασε στὴν εἴσοδο τοῦ καταφυγίου, χτύπησε συνθηματικὰ κι' ἀμέσως τοῦ ἄνοιξαν.

—Ὁ ἀρχηγὸς εἶν' ἐδῶ ; ρώτησε.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησαν.

—Πρέπει νὰ τὸν δῶ ἀμέσως... Ἔχω σπουδαῖες εἰδήσεις νὰ τοῦ ἀνακοινώσω.

—Ὁ ἀρχηγὸς βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ μέσα στὸ σπήλαιο τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρός... Ἐξετάζει αὐτοπροσώπως τὶς γυναῖκες ποὺ πιάσαμε τὴν περασμένη νύχτα.

"Ενα ὄνομα ξέφυγε ἀσυγκράτητο ἀπ' τὰ χείλη τοῦ Κόκκινου Τζίλ, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά.

—Ἡ Μινιόν! τραύλισε, ἐνῶ ἀπ' τὰ μάτια του ἐξέφευγαν ἄγριες λάμψεις. Ἡ Μινιὸν βρίσκεται ἐδῶ... Ἡ Μινιόν!.. Ἡ Μινιόν!..

Δὲν συλλογιζόταν ὁ Ἀτσίγγανος καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ νυχτερινοῦ ταξειδιοῦ του ἀνάμεσα ἀπ' τὸ δάσος, παρὰ μόνο αὐτήν. Ἦταν τὸ πάθος του.

—Καὶ δὲν θ' ἀγνοῆς, ἐξακολούθησε ὁ ληστής, ὁ ὁποῖος εἶχε μιλήσει στὸ Τζίλ, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἀνέχεται νὰ τὸν ἐνοχλοῦν σὲ τέτοιες στιγμές... Πρέπει λοιπὸν νὰ περιμένῃς...

—Καὶ ὅμως, αὐτὰ ποὺ ἔχω νὰ τοῦ πῶ, εἶνε πολὺ σπουδαῖα... ἐπέμεινε ὁ φριχτὸς Ἀτσίγγανος.

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ὁμολογοῦσε, ἦταν ἡ νευρικὴ ἀνυπομονησία ποὺ τὸν κατεῖχε, νὰ ξαναβρεθῇ μπροστὰ στὸ δυστυχισμένο θῦμα του τοῦ παρελθόντος. "Α! Θὰ πλήρωνε ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ζητοῦσαν γιὰ νὰ ξαναπαρουσιαστῇ ἐπὶ τέλους μπροστά της καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ τρομοκρατημένη, ἐκμηδενισμένη κάτω ἀπὸ τὶς φωτιὲς τῶν ματιῶν του... Ὁ συνομιλητὴς του ὅμως παρεξήγησε τὴν ταραχὴ ποὺ τὸν κατεῖχε καὶ εἶπε:

—Ἐ, σύντροφε, μοῦ φαίνεσαι πολὺ ταραγμένος ἀπὸ τὰ νέα ποὺ ἔχεις ν' ἀνακοινώσῃς στὸ Μαῦρο Ἀετό. Εἶνε λοιπὸν τόσο σπουδαῖα ;

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαναν τὸν Ἀτσίγγανο ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

—Πολύ... πολὺ σπουδαῖα, καθὼς σοῦ εἶπα... ἀπάντησε. Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ ἐπέμενα τόσο... Ξέρω τὸν ἀρχηγὸ καλά, ὅπως κι' ἐσὺ καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ μοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι...

—Τότε θὰ τὸν εἰδοποιήσω! εἶπε ὁ ληστής.

Καὶ ἄνοιξε μιὰ πόρτα.

Οἱ δυὸ ἄντρες προχώρησαν ἀπ' τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ σταυροδρόμια, τὰ ὁποῖα διασχίσαμε προηγουμένως, κι' ἔφτασαν στὸ κεντρικὸ σπήλαιο, ποὺ ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔρημο. Ἐκεῖ, ὁ ληστὴς ἔγνεψε στὸν Κόκκινο Τζὶλ νὰ τὸν περιμένῃ κι' ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Διέσχισε πολλὰ ὑπόγεια κι' ἔφτασε τέλος μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα στενὴ καὶ χαμηλή, ποὺ μόλις φαινόταν ἀνάμεσα ἀπ' τὶς βραχώδεις προεξοχὲς τοῦ τοιχώματος.

Ὁ ληστὴς χτύπησε συνθηματικὰ κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως κι' ἕνα παράδοξο θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια του.

Σ' ἕνα πένθιμο καὶ σκοτεινὸ σπήλαιο, ποὺ τὸ φώτιζε μονάχα ἡ λάμψις τριῶν δάδων, στεκόταν ὁ Μαῦρος Ἀετός, ὄρθιος, περήφανος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἔχοντας μπροστά του τὴν Ἔλενα καὶ τὴ Μινιόν, πίσω ἀπὸ τὶς ὁποῖες στεκόντουσαν τέσσερες λησταί. Σὲ μιὰ γωνιά, μακρυὰ ἀπὸ τὶς δυὸ φτωχὲς μητέρες, ὁ Γκρέκο ἔφιγγε μέσα στὰ κτηνώδη

μπράτσα του, τὸ μικροσκοπικὸ ἄγγελο, τὴ Γουλιελμίνα....

Ὁ ληστής, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Κόκκινου Τζίλ, πλησίασε τὸν Μαῦρο Ἀετό, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια, μόλις τὸν εἶδε, ἔλαμψαν ἄγρια.

—Θὰ μοῦ πῆς γιατὶ τόλμησες νὰ παρουσιαστῇς μπροστά μου, παρὰ τὶς κατηγορηματικὲς διαταγές μου ; τὸν ρώτησε.

—Ἀφέντη, τραύλισε ὁ ληστής, σᾶς ἱκετεύω ταπεινὰ νὰ μὲ συχωρέσετε γι' αὐτὴ τὴν ἀνυπακοή. Μὰ μ' ἔστειλε νὰ σᾶς ἐνοχλήσω ὁ Κόκκινος Τζίλ, ὁ ὁποῖος, καθὼς φαίνεται, ἔχει πολὺ σπουδαῖες ἀνακοινώσεις νὰ σᾶς κάνῃ...

—Καλά! εἶπε ὁ Μαῦρος Ἀετός, μαλακώνοντας τὴ φωνή του. Πές του νὰ μὲ περιμένῃ... Σὲ λίγο θὰ τελειώσω...

Ὁ ληστὴς ὑποκλίθηκε βαθειὰ κι' ἀποσύρθηκε. "Οταν ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καμόρρας γύρισε πρὸς τὴ μαρκησία Ἔλενα καὶ τὴ Μινιὸν καὶ τοὺς εἶπε :

—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι σᾶς ἔλεγα καὶ προηγουμένως. Ἐδῶ βρισκόσαστε ὑπὸ τὴν προστασία μου καὶ ὅσο ἡ προστασία μου ἁπλώνεται σὲ σᾶς καὶ τὸ παιδί σας, δὲν ἔχετε νὰ πάθετε τίποτε, δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, οὔτε σεῖς, οὔτε αὐτό, οὔτε ἡ γκουβερνάντα του... Ἐγγυῶμαι ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν τιμή σας ὡς γυναικῶν. Κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θ' ἀναλάβουν τὴν ἐπίβλεψί σας, δὲν θὰ σᾶς φερθῇ χωρὶς τὸ σεβασμὸ ποὺ ὀφείλεται στὸ φύλο σας. Ἡ ζωή σας καὶ ἡ τιμή σας εἶνε δυὸ πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνω κάθε εὐθύνη. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω καὶ τὴ μητρική σας στοργή... Κρίνω ἀναγκαῖο νὰ σᾶς χωρίσω ἀπὸ τὸ παιδί σας. Ἔχω τοὺς λόγους μου ποὺ τὸ κάνω αὐτό...

"Ενας διπλὸς στεναγμὸς τοῦ ἀπάντησε. Τότε ὁ Μαῦρος Ἀετὸς εἶπε μὲ φωνὴ ἀκόμα πιὸ διαπεραστική :

—"Αν σᾶς ἄφηνα κοντὰ στὸ παιδί σας, θὰ εἰσαστε ἀκόμα εὐτυχισμένες... κι' ἔχω ὁρκιστεῖ νὰ μὴ σκορπίσω στὸ ὁρόμο μου ποτὲ καμμιὰ χαρά... Δὲν νοιώθω οἶκτο γιὰ κανένα... Οὔτε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου τὸν ἴδιο... Μὰ ἡ μικρὴ κόρη σας δὲν θὰ ὑποφέρῃ τίποτε... Σᾶς δίνω γι' αὐτὸ τὸ λόγο μου ὡς εὐπατρίδου καὶ ὡς ληστοῦ... Ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ διατρέχω κι ἐγὼ ὁ ἴδιος... "Αν οἱ φίλοι σας μοῦ ἐπιτεθοῦν, θὰ δεχθῆτε ἐσεῖς τὰ πρῶτα χτυπήματά τους. "Αν ἀπεναντίας δεχτοῦν τοὺς ὅρους μου, δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε... Δὲν νοιώθω οἶκτο γιὰ κανένα, μὰ οὔτε καὶ ποτὲ μου καταφεύγω σ' ἀνωφελεῖς σκληρότητες... Μοῦ φαίνεται, κυρίες μου, πὼς ἀρκετὰ συζητήσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα...»

Ὁ Μαῦρος Ἀετὸς γύρισε τότε πρὸς ἕναν ἀπὸ τοὺς ληστὰς καὶ τὸν πρόσταξε :

—Φέρε μου τὴν Ἀθῶα ἐδῶ, Μάρκο!

Ὁ ληστὴς ἔσπευσε ἀμέσως νὰ βγῇ ἔξω.

Μιὰ μακρυὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας, δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς πνιγμένους στεναγμοὺς ποὺ ἀνέβαιναν ὡς τὰ χείλη τῆς Μινιὸν καὶ τῆς Ἔλενας.

XXVI

Η ΑΘΩΑ

Μιὰ γυναίκα, ποὺ παρ' ὅλο τὸ μισοσκόταδο, φαινόταν ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό της νέα ἀκόμα, παρουσιάστηκε σὲ λίγο... "Εκανε δυὸ βήματα μέσα ροῦσαν νὰ προφέρουν τὸ τρομερὸ ὄνομα ποὺ ἔκανε τὶς καρδιές τους νὰ σφίγγωνται ἀπὸ ἀγωνία, αὐτὲς ἡ λέξεις θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χείλη τους : «Ἡ Μαλφιέρα... Ἡ Μαύρη Δούκισσα... Ἡ θανάσιμη ἐχθρὰ τῆς ράτσας τῶν Κυπριάνι!..»

Ναί... Οὔτε ἡ Μινιόν, οὔτε ἡ "Ελενα πίστεψαν ποτὲ στὸ θάνατο τῆς καταραμένης αὐτῆς γυναίκας, ἡ ὁποία, ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια καὶ πλέον, σώριασε μπροστά τους καὶ γύρω τους, τόσα ἐρείπια, τόσες δυστυχίες...

Ὁ Μαῦρος Ἀετός, τοῦ ὁποίου ἡ ἀντίληψις ἦταν ἐντελῶς ἐξαιρετική, κατάλαβε τὸν ἀοριστο αὐτὸ φόβο τους. Κι' ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ, ὄχι ἀπὸ οἶκτο — ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀγνοοῦσε πειὰ τί θὰ πῆ ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα — μὰ γιατὶ φοβόταν μήπως ἡ αἰχμάλωτές του ἀμφιβάλουν γιὰ τὰ λόγια του :

—Κυρίες, ἡσυχάστε! Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα σᾶς βεβαιώνω ὅτι ὄχι μόνο δὲν θὰ πάθετε κανένα κακό, μὰ καὶ θὰ τύχετε ἐδῶ ὡρισμένων περιποιήσεων... "Ας μὴν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία στὸ μυαλό σας... Ἡ αἰχμαλωσία σας εἶνε μιὰ ὑπόθεσις ἐντελῶς δική μου!.. Οἱ σύζυγοί σας θὰ μοῦ πληρώσουν ὡς λύτρα σας ἕνα τεράστιο ποσόν... Μόλις ἀπελευθερωθῆτε, θὰ ἐξαγοράσετε καὶ σεῖς μὲ τὴ σειρά σας τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖο δὲν σκοπεύω καθόλου νὰ βασανίσω... Θὰ τὸ κρατήσω ὡς ὅμηρό μου...

»Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας τὸ ἑξῆς : Δὲν διατρέχετε ἐδῶ κανένα κίνδυνο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ διατρέχω κι ἐγὼ ὁ ἴδιος... "Αν οἱ φίλοι σας μοῦ ἐπιτεθοῦν, θὰ δεχθῆτε ἐσεῖς τὰ πρῶτα χτυπήματά τους. "Αν ἀπεναντίας δεχτοῦν τοὺς ὅρους μου, δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε... Δὲν νοιώθω οἶκτο γιὰ κανένα, μὰ οὔτε καὶ ποτὲ μου καταφεύγω σ' ἀνωφελεῖς σκληρότητες... Μοῦ φαίνεται, κυρίες μου, πὼς ἀρκετὰ συζητήσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα...»

Ὁ Μαῦρος Ἀετὸς γύρισε τότε πρὸς ἕναν ἀπὸ τοὺς ληστὰς καὶ τὸν πρόσταξε :

—Φέρε μου τὴν Ἀθῶα ἐδῶ, Μάρκο!

Ὁ ληστὴς ἔσπευσε ἀμέσως νὰ βγῇ ἔξω.

Μιὰ μακρυὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας, δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς πνιγμένους στεναγμοὺς ποὺ ἀνέβαιναν ὡς τὰ χείλη τῆς Μινιὸν καὶ τῆς Ἔλενας.

XXVI

Η ΑΘΩΑ

Μιὰ γυναίκα, ποὺ παρ' ὅλο τὸ μισοσκόταδο, φαινόταν ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό της νέα ἀκόμα, παρουσιάστηκε σὲ λίγο... "Εκανε δυὸ βήματα μέσα

στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπηλαίου καὶ στάθηκε ἀκίνητη σ' αὐτὸ τὸ ἄγριο καὶ τραγικὸ περιβάλλον. "Αν ἡ λάμψι τῶν δάδων τὴ φώτιζε καλύτερα, θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνη κανεὶς τὸ πρόσωπό της ὁλόκληρο... Αὐτὸ τὸ πρόσωπο εἶχε μιὰ ἀπάθεια μάσκας: ἔμοιαζε μ' ἕνα πλάσμα, ποὺ ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία εἶχε μείνει κλειστὸ σὲ κάθε ἀνθρώπινη συγκίνησι...

Φαινόταν μάλιστα πὼς τὸ μυαλό της ποτὲ δὲν εἶχε κάνει μιὰ σκέψι, ἱκανὴ νὰ ἐμψυχώσῃ τ' ἀσάλευτα χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ ζωντανοῦ ἀγάλματος... Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἐπάνω στὸ στῆθος της, μὲ τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ γυρμένο πρὸς τὸν ὦμο της, μὲ τὰ βλέφαρα ἐπίμονα χαμηλωμένα, εἶχε τὴν ταπεινὴ στάσι μιᾶς γυναίκας τοῦ λαοῦ, ποὺ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἦταν συνηθισμένη νὰ ὑπακούῃ τυφλά. Φοροῦσε μαῦρα, σὰν νἄχε βαρὺ πένθος. Ἀπευθύνθηκε πρὸς τὸ Μαῦρο Ἀετό, κάνοντας, ἀντὶ χαιρετισμοῦ, μιὰ ἐλαφρὰ κλίσι τῆς κεφαλῆς. Ἔπειτα, χωρὶς κἀν νὰ κινήσῃ τὰ βλέφαρά της ποὺ ἔμεναν πάντα μισόκλειστα, περίμενε διαταγές.

—Σὲ προσκάλεσα, τῆς εἶπε ὁ Μαῦρος Ἀετός, γιὰ νὰ σοῦ ἀναθέσω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μοῦ δείξῃς τὴν εὐγνωμοσύνη σου, ἂν ἔχεις τέτοιο αἴσθημα μέσα σου...

Ἡ γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. Κούνησε μόνο τὸ κεφάλι της.

—Θὰ ἔχῃς μόνη ἐσὺ τὴν εὐθύνη αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς, ἐξακολούθησε ὁ Μαῦρος Ἀετός. "Αν πέσεις στὸ παραμικρὸ ἔξω, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς μὲ τὴ ζωή σου... Τὸ ξέρεις αὐτό...

Ἡ γυναῖκα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, δείχνοντας ἔτσι τὴν παθητικὴ ὑποταγή της.

—Ἡ ἀποστολὴ ποὺ σοῦ ἐμπιστεύομαι, ἐξακολούθησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καμόρρας, δὲν μπορεῖ ν' ἀνατεθῇ, παρὰ σὲ γυναῖκα. Ἐγὼ ὅμως δυσπιστῶ πρὸς τὴ γλῶσσα τῶν γυναικῶν: τὰ μυστικὰ τοὺς ξεφεύγουν εὔκολά... Ἡ δική σου βουβαμάρα ὡστόσο ἀποτελεῖ γιὰ μένα μιὰ ἐγγύησι... Εἶσαι ἀκόμα ἀγράμματη κι' ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ μὲ προδώσῃς, γράφοντας... Πάντως, ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅτι ἐγὼ δὲν διστάζω νὰ σκοτώσω...

Καὶ ἀκούμπησε τὴν αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου του ἐπάνω στὴν καρδιά της. Ἡ γυναῖκα τραβήχτηκε πίσω ἕνα βῆμα κι' ἔνωσε τὰ χέρια της ποὺ ἦσαν ὡραῖα σὰν ἀριστοκράτιδος.

—Καλά! ἔκανε ὁ Μαῦρος Ἀετός. Συνεννοούμεθα περίφημα, Μάρθα—Ταπεινή.

Ἡ μαρκησία "Ελενα κι' ἡ Μινιόν, ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει αὐτὴ τὴ σκηνή, κατάλαβαν ἀμέσως γιατὶ ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἀπαντοῦσε στὰ λόγια τοῦ Μαύρου Ἀετοῦ μονάχα μὲ κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ. Αὐτὴ ἡ ἄγνωστη ἦταν μουγγή.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καμόρρας διευθύνθηκε πρὸς τὸ Γκρέκο. Τοῦ πῆρε τὴ Γουλιελμίνα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἀπόθεσε στὸ ἔδαφος... Ἡ μικρούλα, νοιώθοντας τὸν ἑαυτό της ἐλεύθερο, ἔκανε ἕνα πήδημα γιὰ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴ μητέρα της καὶ τὴ γιαγιά της. Μὰ ὁ Μαῦρος Ἀετὸς τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καί, τραβώντας την κοντὰ στὴν Μάρθα τὴν Ταπεινή, τῆς εἶπε:

—Ἡ ἀποστολὴ ποὺ σοῦ ἀναθέτω, εἶνε ἡ φύλαξις αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ: τίποτε περισσότερο... Πρόσεξε νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε... Καὶ πρὸ πάντων, φρόντισε νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς σῶο καὶ ὑγιὲς τὴν ἡμέρα ποὺ θἀρθῶ νὰ σοῦ τὸ ζητήσω, γιατί, ἀλλοιῶς, ἀλλοίμονό σου!..

Καὶ μὲ τὸ ἐγχειρίδιό του ἔκανε ἕναν ἀπειλητικὸ κύκλο στὸν ἀέρα... Ἡ Γουλιελμίνα ἐννόησε ὑποσυνείδητα μέσ' στὴν φτωχὴ τρεμάμενη καρδούλα της, ὅτι ἡ φριχτὴ στιγμὴ εἶχε φτάσει... Ὁ Μαῦρος Ἀετὸς τὴν εἶχε ἀφήσει καὶ τὴν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ χέρι ἡ Μάρθα. Ὡστόσο, ἄπλωσε

τὰ μπρατσάκια της πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς μαντόννας καὶ τῆς Μινιόν.

—Μαμᾶ!.. Γιαγιά!.. ὁλόλυζε ὁ μικρὸς ἄγγελος. Ὦ! πῶς φοβᾶμαι ἐδῶ... Μαμᾶ, ἔλα νὰ μὲ πάρῃς!.. Γιαγιά, ἔλα νὰ μὲ πάρῃς. Αὐτὴ ἡ μαύρη γυναῖκα μὲ κάνει νὰ πονάω...

Πράγματι, ἂν τὰ μάτια τῆς μαρκησίας ντὲ Κυπριάνι καὶ τῆς Μινιὸν πρόσεχαν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὰ δάχτυλα τῆς Μάρθας ἔσφιγγαν τὴ Γουλιελμίνα, θὰ πρόσεχαν ὅτι τὰ δάχτυλά της εἶχαν συσπαστῆ ὕπουλα, πάνω ἀπ' τὴν τριανταφυλλένια σάρκα της, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ χώσουν μέσα σ' αὐτὰ τὰ νύχια τους.

Μὰ τὰ μάτια τῶν δυὸ μητέρων εἶχαν θολώσει πειὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐνῶ λυγμοὶ ἀσυγκράτητοι ἔπνιγαν τὸ λαιμό τους.

—Ἐμπρός! φώναξε ὁ Μαῦρος Ἀετὸς στὴ βουβή. Τελείωνε!..

Ἐκείνη τὴ στιγμή, αὐτὴ ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καμόρρας εἶχε ἀποκαλέσει Μάρθα Ταπεινή, ἡ ἄγνωστη ποὺ κρατοῦσε ἐπίμονα χαμηλωμένα τὰ βλέφαρά της, τὰ ἀνασήκωσε ἀπότομα. Ἡ διπλὴ λάμψις τῶν ματιῶν της ἔπεσε τότε σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω στὶς δυὸ δυστυχισμένες αἰχμαλώτους... Ὡστόσο, οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου της δὲν σάλεψε... Οὔτ' ἕνα ἀνατρίχιασμα δὲν σάλεψε τὰ λεπτὰ καὶ σφιγμένα χείλη της. Τὸ μόνο ζωντανὸ ποὺ ὑπῆρχε στὸ ἀπαθές της πρόσωπο, ἦταν ἡ φλόγες τῶν ματιῶν της...

...Ἀμέσως ὅμως δυὸ κραυγὲς ἀκατανίκητου τρόμου, δυὸ κραυγὲς ἀπερίγραπτης φρίκης, γέμισαν τὸ σπήλαιο... Κι' αὐτὲς ἡ δυὸ ὑπεράνθρωπες κραυγὲς ἔκλειναν τόση ἀπελπισία καὶ ἀγωνία, ὥστε κι' αὐτὸς ὁ Μαῦρος Ἀετός, παρ' ὅλη τὴ μπρούντζινη καρδιά του καὶ τὴν ἐπιβολή του στὸν ἑαυτό του, φάνηκε ν' ἀνατριχιάζῃ... Ἡ ἀναμμένες δᾶδες ποὺ κρατοῦσαν οἱ λησταί, τρεμούλιασαν στὰ χέρια τους...

Αὐτὲς τὶς δυὸ αὐθόρμητες κραυγὲς τὶς εἶχαν βγάλει ἡ Μινιὸν κι' ἡ "Ελενα... Τὶς εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λαχανιασμένου στήθους των ἡ φλόγα τῶν ματιῶν αὐτῆς τῆς ἄγνωστης γυναίκας... Γιατὶ δυὸ μάτια μόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο ἔκλειναν τέτοιες φλόγες κι' αὐτὰ τὰ μάτια ἦσαν... τῆς... τῆς...

Τὸ ὄνομα ἐκείνης ποὺ εἶχε αὐτὰ τὰ μάτια, ἀρνιόταν νὰ βγῇ ἀπ' τὸ στόμα τους...

Ἡ μόνη κίνησις ποὺ τοὺς ἐπέτρεψε ὁ τρόμος τους νὰ κάνουν, ἦταν ν' ἀνοίξουν τὰ τρεμάμενα χέρια τους πρὸς τὴ Γουλιελμίνα, σὰν νἄθελαν νὰ τὴν προστατέψουν...

—Λοιπόν, πήγαινε πειά! ἐπανέλαβε πιὸ ἐπιτακτικὰ ἀκόμα ὁ Μαῦρος Ἀετὸς στὴ βουβή. Μήπως κουφάθηκες τώρα; Τὰ βλέφαρα τῆς Μάρθας εἶτε, σὰν νὰ εἶχε πάψει πειὰ ἡ μαγνητικὴ δύναμις τοῦ βλέμματός της, ἡ δυὸ γυναῖκες, λυτρωμένες πειὰ ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ τὶς πάρέλυε, φώναξαν μὲ στριγγὴ φωνή:

—Ἡ Μαλφιέρα!.. Αὐτὴ!.. Ζωντανή!.. Καταραμένη!.. Καταραμένη!.. Τρεῖς φορὲς καταραμένη!..

Ἡ Μάρθα, ταπεινὰ καὶ παθητικά, ἔσερνε κιόλας τὴ Γουλιελμίνα πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Μαῦρος Ἀετός, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ τρομερὸ ὄνομα, ποὺ τὸ πρόφεραν συγχρόνως κι' ἡ δυὸ αἰχμάλωτές του, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ζωηρὸ ἀνασκίρτημα...

"Απλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴ Μάρθα καὶ τῆς φώναξε:

—Ξαναγύρισε ἐδῶ!.. Ἐδῶ, κοντά μου!.. Μ' ἀκοῦς, χίλιοι κεραυνοί;

Ἡ βουβὴ ὑπάκουσε καὶ στάθηκε σ' ἑνὸς βήματος ἀπόστασι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Καμόρρας.

—Κύτταξέ με κατὰ πρόσωπο!.. τῆς φώναξε ἐκεῖνος. Μὲ τὰ μάτια μέσα στὰ μάτια!.. Ἀλλοιῶς σοῦ τ' ἀνοίγω μ' αὐτὸ τὸ μαχαῖρι!..

Ἡ Μάρθα ὕψωσε τὰ μάτια της καί, γαλήνια, κύτταξε τὸν ἀρχηγό της... Μὰ ὅλη ἡ τρομερὴ φλόγα τοῦ βλέμματός της εἶχε φύγει πειά... Τὰ μάτια της τώρα δὲν εἶχαν καμμιὰ λάμψι...

Ἀφοῦ τὴν κύτταξε προσεχτικὰ γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε τὴν "Ελενα καὶ τὴν Μινιόν...

—Τί εἴπατε;.. Αὐτὸ τὸ ἄθλιο καὶ ἠλίθιο πλάσμα εἶνε ἡ μεπρώην πριγκήπισσα Ρομάνι, μαρκησία τοῦ Γκόλγουωρθ, ἡ εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου Α'. (Καὶ πρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα μ' ἕνα εἶδος τρελλῆς λύσσας). Ἐπέσατε θύματα ὀφθαλμαπάτης ἢ ἐφιάλτης γι' αὐτήν, δὲν εἶνε ἡ παληὰ βασιλικὴ εὐνοουμένη!..

Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ μιὰ ἰδέα τοῦ ἄγριου τόνου, μὲ τὸν ὁποῖο ἐπρόφερε τὰ λόγια: «Ἡ παληὰ βασιλικὴ εὐνοουμένη!» Φαινόταν σὰν νὰ ἦταν ἡ πιὸ τρομερὴ κατηγορία ποὺ μποροῦσε ν' ἀπευθύνῃ ἐναντίον τοῦ ἄθλιου αὐτοῦ πλάσματος, ποὺ τὸ βάρυναν ὡστόσο χίλια ἄλλα ἐγκλήματα...

Ἐλάχιστα ἐγνώρισα τὴ Μαλφιέρα, ἐξακολούθησε ὁ Μαῦρος Ἀετὸς σκεφτικός. Μὰ τὴν εἶδα συχνὰ ἀπὸ μακρυά, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ξεχωρίσω τὰ χαρακτηριστικὰ της ἀνάμεσα σὲ χίλια ἄλλα γυναικεῖα πρόσωπα... Καὶ ἂν μιὰ μέρα ξαναπαρουσιαζόταν μπροστά μου, ἔστω καὶ στὰ βάθη τῆς κολάσεως...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ μεταλλικὴ φωνὴ του πῆρε ἕνα τρομερὸ τόνο, ποὺ φανέρωνε ἀκατανίκητο μῖσος καὶ λύσσα ἐκδικήσεως...

—Ἂν ξαναπαρουσιαζόταν ποτὲ μπροστά μου, συνέχισε, θὰ τῆς ἐπέφαλα μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι τὰ πιὸ φριχτά, τὰ πιὸ ἀπερίγραπτα μαρτύρια... Ξέρω ὅτι τὸ βδελυρὸ αὐτὸ πλάσμα τῆς ἀτιμίας σκόρπισε στὸ πέρασμά του τὸ θάνατο, τὴν καταστροφή, ματωμένα δάκρυα... Ὡ! αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ξεχνιοῦνται ποτέ...

»Μὰ ἂν ὅσοι χτυπήθηκαν ἀπ' αὐτὴ στὰ σώματά τους ἢ στὶς ἀγάπες τους, ἔμαθαν, κλαίοντας ἢ πεθαίνοντας, πὼς ἐκείνη ἦταν ὁ δήμιός τους...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΝΙΕ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΝΑΣ τρομερὸς κρότος ἀκούστηκε στὸ ἐργαστήριο. Μέσα στοὺς καπνοὺς τῆς ἐκρήξεως, ὁ Χάρου δὲν διέκρινε πειὰ τίποτε. Μόνο μιὰ σκέψι, φευγαλέα, σὰν ἀστραπή, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του: 'Η Τζέννυ. Κι' ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος.

"Οταν συνῆλθε, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὧρες, αἰσθανόταν στὸ πρόσωπό του, καὶ πρὸ παντὸς στὰ μάτια, ἕναν πόνο διαπεραστικό. Δυνατὸς πυρετὸς ἔκαιγε ὅλο τὸ σῶμα του. Γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του ἄκουγε διάφορες ὁμιλίες.

Μὰ γιατί ὅλα γύρω του ἦσαν σκοτεινά; "Εφερε τὸ χέρι στὸ πρόσωπό του κι' ἔπιασε ἐπιδέσμους... "Ολο τὸ πάνω μέρος τὸ εἶχαν φασκιωμένο. "Ενοιωσε ἕναν τράμο ἀπερίγραπτο. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἄκουσε μιὰ σοβαρὴ φωνὴ νὰ τοῦ μιλάῃ μὲ πατρικὸ τόνο:

—Κύριε Χάρου Ντάουσον, μ' ἀκοῦτε;

—Ναί, κύριε, ψιθύρισε ὁ νέος. Πέστε μου μόνο, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ βρίσκομαι; Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ σκοτάδια, ποὺ μὲ περιστοιχίζουν;...

Ὁ συνομιλητὴς του φάνηκε νὰ διστάζῃ. "Υστερα, σιγανά, ἡ σοβαρὴ φωνὴ ἐξακολούθησε:

—Εἶμαι ὁ γιατρὸς Τσάθαμ καὶ βρίσκεσθε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ νοσοκομεῖο τῆς Καπιτριτζ. Μὴ μιλᾶτε μόνο!... Κουράζεσθε χωρὶς λόγο... Θὰ σᾶς πῶ ὅλα ὅσα συνέβησαν. Τὸ τελευταῖο πείραμά σας πού, ὅπως μοῦ ἐξήγησε ὁ διευθυντής σας, θὰ στεφάνωνε τόσες στουδαῖες ἐπιστημονικές σας ἔρευνες, διεκόπη ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι. Ὁ βοηθός σας, ὁ ἀτοῦ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά σας, πληγώθηκε σοβαρά... Κι' ἐσεῖς.... Ἀλλοίμονο!...

—Κι' ἐγὼ τί; Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τελειώνετε!

—Χάσατε τὸ φῶς σας!...

—Εἶμαι τυφλός! φώναξε ὁ νέος μὲ ἀγωνία καὶ φρίκη.

—Ἠσυχάστε... Φανῆτε ἄνδρας! Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη κάποια πιθανότης νὰ θεραπευθῆτε... Ἐγὼ ἐχουμὲ ἀκόμη μερικὲς ἐλπίδες... Περιμένουμε τὸν καθηγητὴ Ρίτσαρντσον, τὸν περίφημο ὀφθαλμολόγο...

Ὁ Χάρου δὲν ἄκουγε πειὰ τίποτε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔπεφτε σ' ἕνα ἀτέλειωτο καὶ σκοτεινὸ βάραθρο. Ὅλ' ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς του γκρεμιζόταν...

Ἦταν μόλις εἰκοσιέξη χρόνων ὁ Χάρυ Ντάουσον καὶ ὅμως τὸν θεωροῦσαν ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ διαλεχτὰ μυαλὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ δυὸ διατριβές, ποὺ εἶχε ὑποβάλει ὡς τώρα στὴ Βασιλικὴ Ἑταιρεία, εἶχαν προκαλέσει μεγάλη ἐντύπωσι καὶ πολλὰ εὐμενῆ σχόλια. Ἕνας μεγάλος "Αγγλος χημικὸς τὸν προσκάλεσε ὡς ἰδιαίτερο βοηθὸ του καὶ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ὡς μιὰ μελλουσα δόξα. Αὐτὸν ὅμως μόνο μιὰ σκέψι τὸν ἀπασχολοῦσε: «Ἡ Τζέννυ μ' ἀγαπᾶ, τὸ ξέρω, μὰ θέλω νὰ εἶνε ὑπερήφανη γιὰ τὴν ἀγάπη της».

Ἡ μνηστὴ τοῦ Χάρυ Ντάουσον, ἡ Τζέννυ Λάγκουορθ, ἦταν μιὰ χαριτωμένη νέα, κόρη ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου τοῦ «Σίτυ». "Ωμορφη, μὲ διακόσιες χιλιάδες λίρες προῖκα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυσικά της χαρίσματα, περιστοιχιζόταν ἀπὸ πολλοὺς θαυμαστάς. Μὰ προτίμησε νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της σ' αὐτὸν τὸν συνεσταλμένο καὶ συμπαθητικὸ νέο. Ἡ δειλία του τὸν ἔκανε ἀδέξιο, πολλὲς φορὲς μάλιστα συνέβαινε νὰ τῆς πατήσῃ τὸ πόδι, ὅταν χόρευε, μὰ εἶχε στὸ βλέμμα μιὰ ἀσυνήθιστη ἐσωτερικὴ φωτιά.

Ὁ κ. Λάγκουορθ, ὁ πατέρας τῆς Τζέννυ, δὲν εἶχε δυσκολευθῆ καθόλου νὰ τὸν κάνῃ γαμπρό του καὶ εἶχε ὁρίσει νὰ γίνῃ ὁ γάμος μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι στὶς Ἰνδίες, ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἀπαραιτήτως μὲ τὴν κόρη του. Οἱ δυὸ ἀραβωνιασμένοι ἀποχαιρετήστηκαν, προσπαθῶντας ν' ἀποφύγουν τὶς συγκινήσεις, ἀφοῦ σὲ τρεῖς μῆνες τοὺς περίμενε ἡ εὐτυχία. Καὶ ὁ Χάρου ξαναγύρισε στὴν ἐργασία του.

Ὁ καθηγητὴς Ρίτσαρντσον ἔφθασε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο μὲ ἀεροπλάνο, καί, ἀφοῦ τὸν ἐξήτασε, εἶπεν ὅτι ὁ Χάρου Ντάουσον θὰ ἔμενε τυφλός. Μία μόνο πιθανότης ἔμενε, νὰ δοκιμάσουν ἀργότερα μιὰ ἐγχείρησι, στὴν ὁποία ὅμως ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἐβάσιζε πολὺ λίγες ἐλπίδες.

Ὁ νέος ἄκουσε μὲ θάρρος ὅσα τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, κι' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴν μητέρα του, ποὺ τὸν παράστεκε, τῆς εἶπε:

—Μητέρα, ἄκουσέ με: Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε ἀμέσως τὴ Τζέννυ. Ἔχω καθῆκον νὰ τῆς γυρίσω πίσω τὸ λόγο της.

—Μά, παιδάκι μου, ἀφοῦ σ' ἀγαπᾶ....

—Γράψε της, σήμερα μάλιστα, ἐξακολούθησε ὁ Χάρου σταθερά. Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ τὴν κρατήσω δεμένη μ' ἕναν ἀνάπηρο, μ' ἕναν τυφλό! Κι' εἶνε καλύτερα νὰ πάρω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, παρὰ ἐκείνη...

Ἡ κυρία Ντάουσον σώπασε καὶ τὸ βράδυ ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα, στὸ ὁποῖο πληροφοροῦσε τὴν Τζέννυ γιὰ τὸ δυστύχημα ποὺ εἶχε τυφλώσει τὸν νέο χημικὸ καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐλεύθερη. Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ θὰ τὸ λάβαινε ἡ νέα, ὅταν θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ Πόρτ-Σάϊτ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Χάρου φαινόταν μελαγχολικὸς καὶ καταβεβλημένος. Δὲν λιπόταν βέβαια γιὰ τὴν ἀπόφασί του, μὰ μετροῦσε τὶς μέρες, γιὰ νὰ ὑπολογίσῃ πότε θὰ λάβαινε ἡ Τζέννυ τὸ τηλεγράφημα τῆς μητέρας του. Κατὰ βάθος, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, εἶχε πάντα κάποια ἐλπίδα, ὅσο καὶ ἂν ἐχόταν ἡ λογικὴ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πόσο χιμαιρικὸ ἦταν ν' ἀπαιτῆ ἀπὸ μιὰ νέα ὕπαρξι, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ καὶ τὴ χαρά, νὰ θυσιάσῃ ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα λιτηρὸ καθῆκον.

—Ἡ Τζέννυ θὰ ἔχῃ πάρει σήμερα τὸ τηλεγράφημά σου, μητέρα, εἶπε μιὰ μέρα, κρύβοντας μὲ δυσκολία τὴν ἀγωνία του.

Καὶ δυὸ μέρες ἀργότερα:

—Δὲν σοῦ φαίνεται παράξενο, πῶς δὲν τηλεγράφησε λίγες λέξεις γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ; Αὐτή, ποὺ ἦταν τόσο καλή, τόσο εὐαίσθητη, τόσο εὐγενής!...

Μὰ τίποτε δὲν ἐρχόταν καὶ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο ἡ θλῖψι τοῦ Χάρου γινόταν πιὸ βαθειά. Ἡ θεραπεία ἀργοῦσε καὶ ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ ζωή του. Τὸν ἔλυωνε ὁ πόνος του, πῶς ἐκείνη, ποὺ ὑπῆρξε γι' αὐτὸν κάποτε ἡ μόνη σκέψις του, ἡ ζωή του, δειχνόταν τώρα τόσο ἀδιάφορη στὴ δυστυχία του;

Ἕνα πρωῒ ὁ ἄρρωστος ἔβλεπε τέτοια ἀπελπισία, μαθαίνοντας ὅτι ἀκόμη δὲν ἤρθε τίποτε ἀπ' τὴν παληὰ μνηστή του, ὥστε στὸ μυαλὸ τῆς δυστυχισμένης μητέρας ἦρθε μιὰ τρελλὴ ἰδέα. Πῆρε ἕνα χαρτὶ καὶ φώναξε. Ἐτρέχοντας πρὸς τὸ κρεββάτι τοῦ γυιοῦ της:

—Ἕνα τηλεγράφημα, Χάρου. Εἶνε τῆς Τζέννυ!...

Μιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ ὑ' ἀπλωνόβλησε στὸ μαρτυρικὸ πρόσωπό του, τοῦ τὸ ἔβγαλαν ἀκόμη οἱ λευκοὶ ἐπίδεσμοι, γιατί, τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία καὶ φαντάζοντας σὰν παιδί, ἐπαναλάμβανε:

—Ἐπὶ τέλους! Τὸ ἤξερα ὅτι θὰ ἐρχόταν, τὸ ἤξερα... Διάβασέ το, γιαγιούλα, μητέρα.

Ἀρνά, προφέροντας τὶς λέξεις μὲ δυσκολία, ἡ κυρία Ντάουσον διάβασε:

«Ἀγαπημένε μου Χάρου. Ἔμαθα μὲ βαθειὰ λύπη τὸ δυστύχημά σου. Ἡ καρδιά μου δική σου στὴ δυστυχία. Ὅπως καὶ στὴν εὐτυχία. Γράφω. Πάντα μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη, ἡ Τζέννυ σου».

Ὁ Χάρου ἄρπαξε τὸ τηλεγράφημα, ποὺ τοῦ ξανάφερε τὴ χαρά, καὶ σκεπάζοντάς το μὲ φιλιά, φώναξε:

—Μ' ἀγαπᾶ ἀκόμη, μητέρα... ἀκόμη!...

Ὁ δόκτωρ Τσάθαμ, συγκινημένος, εἶπε σιγανὰ στὴ μητέρα τοῦ Χάρου, ποὺ αὐτὴ ἡ σκηνὴ τὴν εἶχε ἀναστατώσει:

—Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τώρα, κυρία, ὅτι αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα τὸν ἔσωσε.

Τότε ἐκείνη, μ' ἕνα θλιμένο χαμόγελο, ἀφοῦ σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια της, πῆρε σιγὰ-σιγὰ τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γυιοῦ της, ποὺ εἶχε πέσει σ' ἔκστασι, καὶ τὸ ἔδειξε στὸν γιατρό. Μόλις ἔρριξε ἐκεῖνος μιὰ ματιά, ἔκανε ἕνα κίνημα ἐκπλήξεως. Τὸ χαρτὶ ἦταν κάτισσπο. Τίποτε δὲν εἶχε γραμμένο.

Κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὴν κυρία Ντάουσον καὶ ψιθύρισε, σφίγγοντάς της τὸ χέρι:

—Ὦ, μητέρες, πόσο εἶσθε ὑπέροχες!...

Ἡ μητέρα ὅμως τοῦ Χάρου ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὰ τὰ σωτήρια ψεύματα, γιατὶ καὶμιὰ ἀπολύτως εἴδησι δὲν ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Τζέννυ. Ἡ ἀνάρωσι προχωροῦσε τώρα γρήγορα, χάρις στὰ τρυφερὰ γράμματα, ποὺ ἔγραφε ἡ μητέρα του ἐκ μέρους δήθεν τῆς Τζέννυ. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ λόγος νὰ μένῃ στὸ νοσοκομεῖο καὶ τὸν μετέφεραν στὴν ἀνθισμένη ἐπαυλή του.

Ἐκεῖ στιμάτησε μιὰ μέρα ἕνα αὐτοκίνητο καὶ πετάχτηκε ἀπ' αὐτὸ ἕνα κορίτσι. Ἔτρεξε στὴν κυρία Ντάουσον καὶ πέφτοντας στὰ πόδια της, κατασκόπευσε ἀπ' τὴν ντροπὴ καὶ τὴ συγκίνησι, ἡ Τζέννυ Λάγκουορθ τῆς ὁμολόγησε μὲ εἰλικρίνεια ὅτι τὸ πρῶτο της κίνημα, μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Χάρου, ἦταν νὰ δεχθῇ τὴ θυσία τοῦ τυφλοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της καὶ νὰ τὸν ἀρνηθῇ. Μὰ γρήγορα ἔνοιωσε ντροπὴ γιὰ τὸν ἐγωϊσμό της καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸν ἦταν πολὺ πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅτι φαντάζόταν. Ἄφησε τὸν γατέρα της, πῆρε τὸ πρῶτο βαπόρι γιὰ τὸ Λονδῖνο καὶ μόλις ἔφθασε ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν ἀγαπημένο της.

Πόσο θὰ μὲ καταριέται ὁ Χάρου! Πῶς θὰ παρουσιασθῇ μπροστά του; ἔκανε ἡ νέα, φοβισμένη.

—Σὲ λατρεύει! τῆς ἀπάντησε ἡ κυρία Ντάουσον, ἀγκαλιάζοντάς την, καὶ σὲ περιμένει!...

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27.—Ἀθῆναι
Τηλ. 1-60

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΤΣΙ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΟΛΙΣ ἀποφοίτησα ἀπὸ τὴν Στρατιωτικὴ Σχολὴ ὡς ἀνθυπολοχαγός, τοποθετήθη κ α σ' ἕνα σύνταγμα στὴ Σαβόννα. Ἤμουν πολὺ νέος ἀκόμη κι' ἐνοιωθα ἕνα ἀπέραντο ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μου. Ἔτσι καὶ ἡ ζωή μου κυλοῦσε ἤσυχα μέσα στὴν στρατῶνα. Ἡ κοινωνία ἄλλως τε τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως τῆς Λιγουρίας δὲν εἶχε καὶ πολλὰ θέλγητρα γιὰ ἕνα ξένο. Ὑποσυνήδητα, τὰ εἴκοσι ὡραῖα μου χρόνια μ' ἔκαναν νὰ βλέπω ὅλα τὰ πράγματα ρόδινα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω, γιατὶ ὑπῆρχαν ἄνθρωποι στενοχωρημένοι καὶ γενικὰ δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὴ ζωή.

Στὴ Σαβόννα γνωρίστηκα μ' ἕνα νέο, τὸν Πέτρο Τσιδινόνι. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ μένα, ἦταν ἀνοιχτόκαρδος καὶ ζωηρός, εἶχε ἕνα ὡραῖο αὐτοκίνητο καὶ ἀκόμη ὡραιότερη βίλλα, μέσα σ' ἕνα ἀνθισμένο κῆπο. Πολλὲς φορές, ὅταν δὲν εἶχα ὑπηρεσία, μ' ἔπαιρνε μὲ τὸ αὐτοκινητό του καὶ πηγαίναμε στὴ βίλλα του, ὅπου περνοῦσα θαυμάσια.

Ἀρκετοὺς μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη γνωριμία μας, ὅταν πειὰ εἴχαμε συνδεθῆ στενὰ καὶ εἴχαμε γίνει ἀδελφικοὶ φίλοι, γνωριστήκαμε μὲ δυὸ ὡραῖες νέες, τὴν Ἐλβίρα καὶ τὴν Εἰρήνη, ἡ συντροφιὰ τῶν ὁποίων συνέτεινε, ὥστε νὰ περνοῦμε ἀκόμη καλύτερα τὴ ζωή μας.

Ἐγὼ ἤμουν ξανθὸς καὶ ἡ Εἰρήνη μελαχροινή, ὁ Πέτρος μελαχροινὸς καὶ ἡ Ἐλβίρα ξανθή, καὶ ἡ ἀνομοιότης αὐτὴ τοῦ χρώματός μας ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ζευγαρωθοῦμε ἀντίθετα. Κατόπιν, ὅμως, κι' ἐγὼ κι' ὁ Πέτρος, ἀντιληφθήκαμε ὅτι ἡ διανομὴ ἔπρεπε νὰ γίνη κατὰ τὸν ἀντίθετο τρόπο. Κι' αὐτό, γιατὶ ἡ Εἰρήνη καθόταν κοντὰ στὴ βίλλα τοῦ Πέτρου καὶ θὰ ἦταν πολὺ εὐκολώτερο καὶ γιὰ τοὺς δυό τους νὰ βλέπωνται. Ἀλλὰ κάθε ἀλλαγὴ ἦταν πειὰ ἀδύνατη, γιατὶ ἡ συμπάθεια εἶχε ριζώσει μέσα στὴν καρδιὰ καὶ δὲν τὸ ἐπέτρεπε.

Ἡ Εἰρήνη δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ καὶ καθόταν, ὅταν δὲν ἔμενε στὴν πόλι, σ' ἕνα μικρὸ καὶ μακρυνὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι. Ὅταν ἔφευγε, ἄφηνε στὸ σπίτι γιὰ φύλακα ἕνα παράξενο γέρο, ποὺ ὅλοι τὸν ἔλεγαν «φιλόσοφο». Ὁ φιλόσοφος ἦταν πολὺ ἰδιότροπος ἄνθρωπος καὶ ποτέ του δὲν μιλοῦσε σὲ κανέναν. Μονάχα στὸ σκυλί του ἔλεγε μερικὲς λέξεις καὶ στὴν Εἰρήνη, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πολύ.

Μιὰ μέρα, ἐγώ, ὁ Πέτρος κι' ἡ δυὸ φίλες μας, πήγαμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τῆς Εἰρήνης. Ἀπέιχε μιὰ περίπου ὥρα ἀπὸ τὴν πόλι. Μόλις φτάσαμε ἐκεῖ, εἶδα στὴν πόρτα τὸ γέρο φύλακα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπα καί, δὲν ξέρω γιατί, μοῦ ἔκανε μιὰ παρὰ πολὺ περίεργη ἐντύπωσι.

Ἂν καὶ ἔβλεπα ὅτι ἦταν ἄνθρωπος μὲ σάρκα καὶ μὲ ὀστᾶ, ἐν τούτοις μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ πρόσωπό του, ὅπως καὶ ὅλο του τὸ σῶμα, δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, ὅτι, μὲ ἄλλα λόγια, δὲν εἶχα μπρός μου ἕναν ἄνθρωπο, ἀλλὰ κάτι τὸ ἄϋλο, κάτι τὸ ὑπερφυσικό. Ἡ μορφή του δὲν ἦταν καθόλου κοινή. Τὰ μεγάλα μάτια του ἐλαμπύριζαν καὶ πετοῦσαν παραδόξως λάμψεις, ἡ δὲ μεγάλη ἄσπρη γενειάδα ποὺ ἐπλαισίωνε τὸ πρόσωπό του, τοῦ ἔδινε ἕνα ὕφος ἀγαθότητος καὶ τὸν ἔκανε νὰ μοιάζη σὰν ἅγιος.

Ὅταν κατέβηκα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸν πλησίασα, θανόμουν ἀκόμη τὴ ματιά του νὰ μπαίνη μέσ' στὴν ψυχή μου καὶ νὰ εἰσχωρῆ στὰ βάθη της. Ἂν καὶ ἀπὸ τότε πέρασαν τόσα χρόνια, ποτὲ δὲν ἐξέχασα τὴ ματιά του αὐτή.

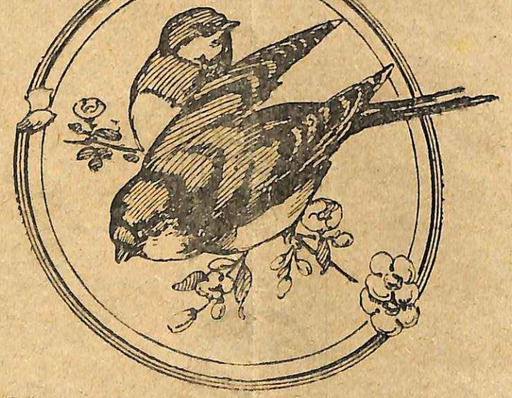
Ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μερικοὶ μῆνες. Στὸ μεταξύ, ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴν Εἰρήνη σιγὰ-σιγὰ ἔσβυνε. Ἡ μοτονία κι' ἡ συνήθεια, τὸ σαπη, εἶχε ἐπιδράσει, καὶ ἀρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ χωρίζαμε ἦταν πολὺ κοντά.

Ἕνα πρωῒ ἤμουν στὴ στρατῶνα καὶ κανόνιζα τὴν ὑπηρεσία τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἐξαφνα μὲ πλησίασε ὁ ἀρχιφύλακας καὶ μοῦ εἶπε πὼς μὲ ζητοῦσε μιὰ νέα. Ἐβγῆκα ἔξω καὶ εἶδα τὴν Εἰρήνη. Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἕνα γράμμα.

—Ξέρεις, μοῦ λέει, τί μοῦ γράφει ὁ γέρος;

—Τί; τὴ ρώτησα.

—Ὅτι αὔριο θὰ φύγη ἀπὸ

μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ μὲ κύτταξε κατάματα. Τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο μοῦ φάνηκε πὼς μπῆκε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ ἔνοιωσα ἕνα περίεργο συναίσθημα. Τόση μάλιστα βαθειὰ ἦταν ἡ ἐπίδρασις τῆς ματιᾶς του, ὥστε νόμισα πὼς καρφώθηκα στὴ γῆ. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἕνα βῆμα. Ἐμοιαζα κι' ἐγὼ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸ σκύλο τοῦ παράξενου γέρου ποὺ καθόταν στὰ πόδια του καὶ παρακολουθοῦσε μὲ τὸ μάτι τὸν ἀφεντικό του, χωρὶς νὰ μποροῦ κι' αὐτὸ νὰ κινηθῆ.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐφύγαμε ὅλοι μαζὺ καὶ ὅταν τὸν ἀποχαιρέτησα, μοῦ ἔσφιξε πάλι τὸ χέρι καὶ μὲ κύτταξε μὲ τὸν ἴδιο παράξενο τρόπο. Ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα καὶ ὅλη τὴ νύχτα, διαρκοῦσε ἡ ἴδια ἔντονη καὶ ζωηρὰ ἐντύπωσι ποὺ μοῦ ἔκανε ὁ παράξενος ἐκεῖνος γέρος, τοῦ ὁποίου αἰ-

τὸ ἐξοχικό σπιτάκι μου. Δὲν μοῦ ἐξηγεῖ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους θέλει νὰ φύγη, ἀλλὰ μοῦ γράφει ὅτι ἡ ἀπόφασί του ἔχει εἶνε ἀμετάκλητη καὶ γι' αὐτὸ ἐθεώρησε περιττὸ καὶ νὰ μὲ ἰδῆ ἀκόμα. Θὰ φύγη αὔριο τὸ πρωῒ στὶς 10 καὶ μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι θ' ἀφήση τὰ κλειδιὰ χάμου στὸν κορμὸ τοῦ πλατάνου, ποὺ εἶνε κοντὰ στὸ πηγάδι.

—Τὸ μόνο ποὺχεις νὰ κάνης, τῆς εἶπα, εἶνε νὰ πᾶς νὰ τὸν συναντήσης πρὶν φύγει, γιὰ νὰ ἐξακριβώσης γιὰ ποιὸ λόγο φεύγει.

—Ἀδύνατον. Αὔριο τὸ πρωῒ ἔχω νὰ βαφτίσω ἕνα παιδὶ μιᾶς φίλης μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ λείψω. Πρέπει ὅμως νὰ πᾶς σύ...

Ἀφοῦ σκέφτηκα μιὰ στιγμή, τῆς ἀπάντησα ὅτι δέχομαι. Παρακάλεσα τὸν Πέτρο καὶ τὴν Ἐλβίρα νὰ μὲ συνοδέψουν, καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ μπήκαμε οἱ τρεῖς μας στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πέτρου καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τῆς Εἰρήνης.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Σελιάνο, ἕνα μικρὸ χωριὸ ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ δρόμου, μερικοὶ φίλοι μας, ποὺ εἶχαν πάει ἐκδρομὴ ἐκεῖ, κράτησαν τὸν Πέτρο καὶ τὴν Ἐλβίρα, κι' ἔτσι μπῆκα στὸ αὐτοκίνητο καὶ τράβηξα μόνος μου γιὰ τὸ ἐξοχικό σπιτάκι.

Κόντευα νὰ φτάσω, ὅταν εἶδα τὸν γερο-φιλόσοφο ἀκουμπισμένον σ' ἕνα φράχτη. Αὐτὸς δὲν μὲ ἀντελήφθη. Σταμάτησα τὴ μηχανὴ κι' ἀφοῦ κατέβηκα, προχώρησα πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆ, ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματα ἑνὸς ἐλαιῶνος.

Τὸν πλησίασα καὶ τὸν φώναξα, αὐτὸς ὅμως δὲν μ' ἄκουσε. Τότε εἶδα ὅτι ὁ σκύλος ἦταν κοντά του, ἀλλά, πρᾶγμα παράδοξο, δὲν εἶχε, ὅπως ἔκανε πάντα, τὰ μάτια του καρφωμένα ἀπάνω στὸν ἀφεντικό του. Ἐγύριζε ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπὸ κεῖ, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε ὁ γέρος, ἀπ' τὸν ὁποῖον ποτὲ ὁ σκύλος δὲν ἀπομακρυνόταν.

Τοῦ φώναξα δεύτερη φορὰ καὶ ἂν καὶ εἶχα πλησιάσει πάρα πολύ, πάλι ὁ γέρος δὲν μ' ἄκουσε. Ἔξαφνα τὸν εἶδα νὰ σηκώνη τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ κάνη μι-τ' χειρονομία, σὰν ἐκείνη ποὺ κάνει κάθε ἄνθρωπος, ὅταν ἀνακουφίζεται ἀπὸ κάποιο μεγάλο βάρος.

Ἔχασα τὴν ὑπομονή μου καί, μὴ γνωρίζοντας τί συμβαίνει, τοῦ εἶπα :

—Εἰ γέρο. Πρέπει ν' ἀλλάξης ἀπόφασι καὶ νὰ μὴ φύγης ἀπ τὸ σπίτι, ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἄκουσα μιὰ φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ παλὺ μακρυὰ καὶ ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο :

—Τὸ σπίτι τὸ ἄφησα, ἔλεγε ἡ φωνὴ ἐκείνη, καὶ δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω πίσω. Εἶμαι πειὰ ἐλεύθερος, γιατὶ τότε μόνο γίνεται κανεὶς ἐλεύθερος, ὅταν ἀφήνει κάτι. Καὶ σὺ θὰ ἐλευθερωθῆς ὅταν ἀφήσεις τὴν Εἰρήνη, πρᾶγμα ποὺ ἀποφάσισες ἄλλως τε νὰ τὸ κάνης. Ἡ ἀληθινὴ ὅμως ἐλευθερία ἔρχεται μόναν ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀφήσει τὸ ἴδιο του τὸ κορμὶ καὶ φύγει.

Ἐμεινα ἄναυδος καὶ περίτρομος. Πῶς ὁ γέρος εἶχε καταλάβει ὅτι εἶχα ἀποφασίσει ν' ἀφήσω τὴν Εἰρήνη, ἀφοῦ ποτὲ μου δὲν εἶπα σὲ κανένα τίποτε, οὔτε σ' αὐτὸ τὸν φίλο μου τὸν Πέτρο ;

Ἐπιχείρησα νὰ τὸν πλησιάσω ἀκόμη περισσότερο καὶ νὰ τὸν ρωτήσω πῶς εἶχε διαισθανθῆ τὴ σκέψι μου. Ἔξαφνα ὅμως τὸν ἔχασα ἀπὸ μπροστά μου, χωρὶς ν' ἀντιληφθῶ τί ἀπέγινε, ποῦ πῆγε καὶ πῶς ἐξαφανίστηκε.

Τὴ στιγμὴ κείνη, τὸ σκυλὶ του ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη.

Ἔμεινα ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀπ' τὴν ἔκπληξί μου, ἀρκετὴν ὥρα καὶ κατόπιν ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ σπιτάκι. Μπῆκα στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ τὸ σκυλὶ τοῦ γέρου ἔτρεχε πάντα μπροστά μου.

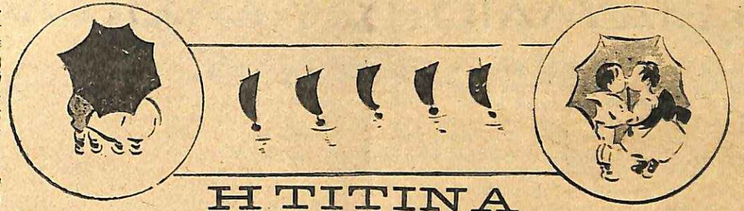
Ὅταν ἔφτασα στὸ σπιτάκι, βρῆκα τὴν πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πὼς ὁ γέρος εἶχε γράψει στὴν Εἰρήνη ὅτι θἄφηνε τὰ κλειδιὰ κοντὰ στὸν κορμὸ τοῦ πλάτανου. Τὰ βρῆκα εὐκολώτατα καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Ὁ σκύλος δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ βρίσκεται μπροστά μου καὶ μόλις ἄνοιξα τὴν πόρτα, ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσα, θὰ μείνη ἀνεξάλειπτο ἀπ' τὴ μνήμη μου ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσω. Μέσα σ' ἕνα φέρετρο ἦταν ὁ γέρος νεκρὸς καὶ δυὸ κεριὰ φωτίζανε τὸ κιτρινιασμένο πρόσωπό του. Ἀπὸ τὴν βαρειὰ ὀσμὴ ποὺ ἄφηνε τὸ πτῶμα, κατάλαβα ὅτι εἶχε πεθάνει τουλάχιστον πρὸ δυὸ ἡμερῶν.

Θέλησα νὰ πλησιάσω τὸ φέρετρο, ἀλλὰ ὁ σκύλος ὥρμησε μανιασμένος ἐπάνω μου καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ ξεσχίση.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CAROLUS BRIO

Η ΤΙΤΙΝΑ

15 Ὀκτωβρίου

ΜΕ τρελλαίνουν ἀνέκαθεν ἡ Τιτίνες !...

Καὶ νά ! Μιὰ γειτονοπούλα μου τὴν λένε ἀκριβῶς Τιτίνα ! Αὐτὴ τὴν ἐκμυστήρευσι μοῦ τὴν ἔκανε χθὲς τὸ μεσημέρι ὁ παπαγάλος της, κι' ἀμέσως τὴν ἀγάπησα τρελλά...

Γιὰ τὸ χατῆρι της νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἱκανὸ νὰ φιλήσω στὸ φόμφος καὶ τὸν παπαγάλο της. Ἀνέκαθεν ἀπεχθάνομαι τὰ φλύαρα αὐτὰ πετούμενα, ἀπὸ ὁποῦ δὲν ἀφήνουν μυστικὸ γιὰ μυστικό, ποὺ νὰ μὴ τὸ βροντοφωνάξουν στοὺς κουτσομπόληδες. Μὰ ἔλα ποὺ σ' αὐτὸν τὸν ρομφοφόρο ἀδιάκριτο χρωστάω τὴν πολύτιμη πληροφορία, πὼς ἡ γειτονοπούλα μου λέγεται Τιτίνα ;

Ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι ἄρχισα νὰ βρίσκω — ἐξ αἰτίας τῆς Τιτίνας μου — πιὸ κόμμοδο καὶ συμπαθητικώτερο τὸ δωμάτιό μου. Ξέρετε δὰ αὐτὸ τὸ ἐργένικο κι' ἀκαίρευτο δωματιάκι μου, τῆς ὁδοῦ Βρυξελλῶν.

Εἴμαστε πολὺ ψυχραιμένοι, ὡς χθὲς τὸ μεσημέρι, τὸ δωμάτιό μου κι' ἐγώ. Ἡ τέσσερες μισόγυμνοι τοῖχοι του μὲ νευρίαζαν, ὅπως θὰ μὲ νευρίαζε μιὰ ζωντοχήρα, ποὺ θὰ παντρευόμουν, ἂν μοῦ κοπανοῦσε διαρκῶς τὰ προτερήματα τοῦ «πρώην»...

Ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι ὅμως βρίσκω συμπαθητικὸ καὶ τὸ δωμάτιό μου. Θὰ τακτοποιήσω φίνα τὰ βιβλία μου, θὰ κρεμάσω στὸν τοῖχο κάνα - δυὸ «Γενοβέφες», δυὸ - τρεῖς «Κροῦγερ», ἕναν «Γαμβέττα» κι' ἕναν «Καβοὺρ» καὶ στὸ τραπέζι μου θὰ παρατάξω θριαμβευτικὰ ἐξὸν ἀπὸ τοὺς πολυτελεῖς κονδυλοφόρους, καὶ τὸ ἄψεγο καρδιόσχημο καλαμαράκι μου...

* * *

18 Ὀκτωβρίου

Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν σκέ-

φανίστηκε.

Τὴ στιγμὴ κείνη, τὸ σκυλὶ του ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη.

Ἔμεινα ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀπ' τὴν ἔκπληξί μου, ἀρκετὴν ὥρα καὶ κατόπιν ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ σπιτάκι. Μπῆκα στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ τὸ σκυλὶ τοῦ γέρου ἔτρεχε πάντα μπροστά μου.

Ὅταν ἔφτασα στὸ σπιτάκι, βρῆκα τὴν πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πὼς ὁ γέρος εἶχε γράψει στὴν Εἰρήνη ὅτι θἄφηνε τὰ κλειδιὰ κοντὰ στὸν κορμὸ τοῦ πλάτανου. Τὰ βρῆκα εὐκολώτατα καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Ὁ σκύλος δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ βρίσκεται μπροστά μου καὶ μόλις ἄνοιξα τὴν πόρτα, ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσα, θὰ μείνη ἀνεξάλειπτο ἀπ' τὴ μνήμη μου ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσω. Μέσα σ' ἕνα φέρετρο ἦταν ὁ γέρος νεκρὸς καὶ δυὸ κεριὰ φωτίζανε τὸ κιτρινιασμένο πρόσωπό του. Ἀπὸ τὴν βαρειὰ ὀσμὴ ποὺ ἄφηνε τὸ πτῶμα, κατάλαβα ὅτι εἶχε πεθάνει τουλάχιστον πρὸ δυὸ ἡμερῶν.

Θέλησα νὰ πλησιάσω τὸ φέρετρο, ἀλλὰ ὁ σκύλος ὥρμησε μανιασμένος ἐπάνω μου καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ ξεσχίση

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LEON DURIEU

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Ν συνετέλεσα περισσότερο ἐγὼ ἢ ἡ τύχη στὴν εὐτυχία τοῦ φίλου μου Ταρντά, σᾶς ἀφίνω νὰ κρίνετε μόνοι σας. Ἐγὼ θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ γεγονότα ὅπως συνέβησαν.

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ὁ φίλος μου εἶχε πάει νὰ περάσῃ τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα στὴν ἐπαρχία του, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ὅταν τελείωσαν ἡ γιορτές, ἔσπευσε νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Λύκειο, ὅπου ἦταν ἐπιμελητής. Ἔφθασε στὸ σταθμὸ τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ μόλις πρόφτασε νὰ μπῇ στὸ βαγόνι του, τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Ἔβριξε μιὰ ματιὰ στοὺς συνεπιβάτες του καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπ' τὴ χαρά του.... Ἀντίκρυ του καθόταν μιὰ νέα, μὲ τοὺς γονεῖς της, τὴν ὁποία πολλὲς φορὲς εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο, γιατί, καθὼς φαίνεται, κατοικοῦσε κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὸ Λύκειο. Ἡ νέα αὐτὴ τοῦ ἄρεσε καὶ σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρό, τὴ συμπάθησε. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τοῦ φάνηκε πὼς ἡ νέα αὐτὴ ἀνταποκρινόταν στὸ αἴσθημά του, γιατί μόλις τὸν συναντοῦσε στὸ δρόμο, τοῦ ἔριχνε ἕνα διακριτικὸ βλέμμα καὶ τὰ μάγουλά της ἔπαιρναν ἕνα βαθύτερο τριανταφυλλένιο χρῶμα. Τί ἄλλο σήμαιναν δῆ' αὐτά, σᾶς παρακαλῶ, παρὰ ὅτι κι' αὐτὴ τὸν συμπαθοῦσε !.... Φαντάζεσθε, λοιπόν, τὴ χαρά του, ὅταν, μπαίνοντας κατὰ τύχην μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ βαγόνι, ἀντίκρυσε τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του... Θὰ εἶχε, μάλιστα, τὴν εὐτυχία νὰ τὴν βλέπῃ ἀπέναντί του ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες !... Ἡ πρώτη σκέψη του, μόλις συνῆλθε ἀπ' τὴ συγκίνησί του, ἦταν πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρισθῇ καὶ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς λατρευτῆς του καὶ νὰ τοὺς διαθέσῃ εὐνοϊκὰ γιὰ τὸ ἄτομό του. Δειλὰ - δειλὰ στὴν ἀρχή, μὲ περισσότερο θάρρος κατόπιν, ἔπιασε κουβέντα μὲ τὸν πατέρα τῆς κόρης. Ἦταν ὅλο διαχύσεις, προλάβαινε τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία τῆς μητέρας κι' ἔκανε, τέλος πάντων, ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τοὺς φανῇ εὐχάριστος. Στὸν πρῶτο σταθμό, μάλιστα, ἔτρεξε στὸ «μπουφὲ» τοῦ σταθμοῦ, ἀγόρασε μιὰ μποτίλια ἐκλεκτὸ κρασί, μερέδες, γλυκίσματα καὶ φροῦτα κι' ἐπέστρεψε στὸ βαγόνι, ἐνθουσιασμένος, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ἔπινε ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτῆρι, στὸ ὁποῖο ἡ ξανθὴ κοπέλλα θὰ εἶχε ἀκουμπήσει τὰ κερασένια χεῖλη της !...

Φαντάζεσθε, λοιπόν, τὴν ἀπογοήτευσί του, ὅταν ἡ μητέρα τῆς ἐκλεκτῆς του τὸν εὐχαρίστησε εὐγενικά, λέγοντας πὼς δὲν πεινοῦσε. Φυσικά, ἀρνήθηκε κι' ἡ κόρη, κατεβάζοντας ντροπαλὰ τὰ μάτια της. Ἔτσι ὁ καϋμένος ὁ Ταρντὰ ἀναγράστηρε νὰ μοιρασθῇ μὲ τὸν γέρο τὰ «πεσκέσια» του !...

Ὡστόσο, ὑπῆρχαν στιγμές, ποὺ ἡ μητέρα κύτταξε ἔξω τὸ τοπεῖο καὶ ὁ πατέρας λαγοκοιμώταν. Ἐκεῖνες τὶς σπάνιες στιγμὲς οἱ δυὸ νέοι ἄλλαξαν γρήγορες ματιές, γεμάτες ἐλπίδες καὶ ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ὁ σιδηρόδρομος μπῆκε σ' ἕνα τοῦνελ, ἀρκετὰ σύντομο γιὰ νὰ μὴν ἀναφθοῦν τὰ φῶτα, ἀλλὰ τόσης διαρκείας, ὥστε στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἐρωτευμένος νέος νὰ προφθάσῃ ν' ἁρπάξῃ καὶ νὰ σφίξῃ στὰ χέρια του τὸ τρυφερὸ χεράκι τῆς ἀγαπημένης του καὶ νὰ ἀποθέσῃ φλογερὰ φιλιὰ πάνω στὰ κοντυλένια δάχτυλά της... Δὲν θυμοῦμαι καλὰ ἂν τὰ χεῖλη του πρόφτασαν νὰ ἀγγίξουν καὶ τὰ δροσερὰ μάγουλά της...

Ὡστόσο, τὸ κυριώτερο εἶχε κατορθωθῇ. Ἡ γνωριμία εἶχε γίνει ! Καὶ ὅταν τὴν ἑπομένη, κατὰ καλὴ σύμπτωσι, οἱ δυὸ νέοι συναντήθηκαν στὸ δρόμο, χαιρετήθηκαν μὲ χειραψία κι' εἶπαν μερικὲς ἀσήμαντες κουβέντες. Ἡ «τυχαίες» αὐτὲς συναντήσεις ἔπαιρναν καὶ λαμβανόντουσαν κάθε μέρα τώρα, τὸ δυὸ λεπτὰ ἔγιναν πέντε, κατόπιν δέκα, ὥς ποὺ μιὰ μέρα ὁ ἐρωτευμένος δάσκαλος, βέβαιος πὼς ἡ ὡραία Αὐγουστίνα τὸν ἀγαποῦσε, ἐτόλμησε νὰ τῆς ζητήσῃ μιὰ συνάντησι, μεγαλειτέρας διαρκείας καὶ μακρὰ ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα τῆς γειτονιᾶς. Ἡ νέα κοκκίνησε, διαμαρτυρήθηκε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ, μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ νέου, εἶπε ντροπαλά :

—Θεέ μου ! εἶνε πολὺ καλὸ αὐτὸ ποὺ θὰ κάνω, ἀλλά, ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο πολύ ἐλᾶτε, κατὰ τὰ μεσάνυχτα μπροστὰ στὸ σπίτι μας. Θὰ σᾶς περιμένω πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ ἂν βήξετε ἐλαφρά, θὰ σᾶς ἀκούσω. Θὰ ἀφήσω, μάλιστα, τὸ παράθυρό μου μισανοιχτό. Εἶνε τὸ μεσαῖο τοῦ ἀπάνω ὀρόφου, ἀλλὰ τὸ κάτω διαμέρισμα τοῦ σπατιοῦ εἶνε ἰσόγειο καὶ ἔτσι θὰ εἶμαστε ἀρκετὰ κοντὰ γιὰ νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα... Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ὅλοι κοιμοῦνται μέσα στὸ σπίτι καὶ ὁ δρόμος εἶνε ἔρημος...

—Ὦ ! σᾶς εὐχαριστῶ ! ἀπάντησε ὁ φίλος μου ἀπερίσκεπτα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ζητήσῃ περισσότερες λεπτομέρειες. Εἴσαστε τόσο καλή !... Σωστὸς ἄγγελος ! Γι' αὐτὸ σᾶς λατρεύω !...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ κ. Ταρντὰ ἐπέστρεψε στὸ Λύκειο τόσο χαρούμενος, ὥστε οἱ μαθηταί του τὸν κύτταζαν μὲ ἀπορία. Ἀλλὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἔγινε ξαφνικὰ σκεφτικὸς καὶ μονομᾶς μελαγχόλησε. Ὁ δυστυχισμένος δάσκαλος συλλογιζόταν μὲ ἀπόγνωσι πῶς θὰ κατάφερνε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ; Δὲν εἶχε πεποίθησι στὴν ἐχεμύθεια τῶν συναδέλφων του, γιὰ νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικό του ! Νὰ προσποιηθῇ τὸν ἄρρωστο ;... Θὰ τὸν ἔστελναν ἀσφαλῶς στὸ θεραπευτήριο τῆς σχολῆς... Νὰ ζητήσῃ ἄδεια ἐξόδου ; Μὲ τί πρόφασι ; Οἱ κανονισμοὶ ἦσαν πολὺ αὐστηροί !... Ὧρες ὁλόκληρες ὁ ἄτυχος νέος βασάνιζε τὸ μυαλό του, χωρίς, ὡστόσο, νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ μιὰ λύσι. Ὅλοι εἶχαν κοιμηθῇ πειὰ καὶ μονάχα αὐτὸς ἀγρυπνοῦσε ἀκόμα. Ὅσο πλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ του, τόσο ἡ στενοχώρια του μεγάλωνε. Στὸ τέλος πῆρε μιὰ ἀπόφασι : Ντύθηκε,ἄνοιξε προσεκτικὰ τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος κι' ἐγλύστρησε ἔξω σὰν κλέφτης. Παντοῦ ἀπόλυτη ἡσυχία... Κατέβηκε στὴν αὐλή... Σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ ξυπνήσῃ τὸν θυρωρὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, μὰ ἀμέσως ἄλλαξε ἰδέα καὶ ξαφνικὰ πῆρε μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι : Σκαρφάλωσε πάνω στὸ μάντρα τῆς αὐλῆς. Μολονότι ὁ τοῖχος αὐτὸς ἦταν πολὺ ψηλός, ὡστόσο ὁ Ταρντὰ ἀποφασιστικὰ κάτω. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε !... Εἶχε ὑπερηφάνεια τώρα ! Ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του. Ἀλλὰ ἐκεῖ δεύτερη δυσκολία περίμενε... Ἡ Αὐγουστίνα εἶχε πῆ πὼς τὸ μεσαῖο παράθυρο ἦταν τὸ μεσαῖο, ἀφοῦ ὑπῆρχαν ἓξη παράθυρα στὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ ; Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς ἐπειδὴ ἔκανε ζέστη, καὶ τὰ ἓξη παράθυρα ἦσαν μισανοιγμένα ! Φοβερὸ δίλημμα γιὰ τὸν ἄτυχο νέο ! Ἐβήξε ἐλαφρά, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ Αὐγουστίνα θὰ τὸν ἄκουγε καὶ θὰ πρόβαλε στὸ παράθυρο. Τίποτε ! Ἔβηξε πάλι πιὸ δυνατά ! Τίποτε !... Φοβήθηκε μὴν τὸν ἀκούσουν καὶ στάθηκε ἀναποφάσιστος...

—Ἀσφαλῶς, σκέφθηκε, θὰ τὴν ἔπηξε ὁ ὕπνος, ἐνῶ μὲ περίμενε.... Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπαθήσω νὰ φθάσω ὥς τὸ παράθυρό της... Θὰ συγκινηθῇ μὲ τὴν τόλμη μου καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Κατόπιν, ὁ καλὸς Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κατέβω, χωρὶς νὰ σκοτωθῶ !...

Τί θὰ κάνατε στὴ θέσι του ; σᾶς ἐρωτῶ. Ἂν ἀγαπούσατε τὴν νέα Ταρντὰ τὴν ὥμορφη Αὐγουστίνα, ἀσφαλῶς θὰ κάνατε ὅ,τι ἔκανε ὁ φίλος μου !...

Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ καλὴ του Μοῖρα θὰ τὸν ὁδηγοῦσε στὸ παράθυρο τῆς ἀγαπημένης του, ὁ νέος πλησίασε ἀπὸ τὸν σωλῆνα τοῦ νεροῦ καὶ μὲ τὴν εὐκολίαν τῶν εἴκοσι δύο χρόνων του, ἔφθασε σ' ἕνα παραμέρισε τὸ παραθυρόφυλλο καὶ χαβαλλίκεψε τὸ παράθυρο... Τοῦ φάνηκε μάλιστα πὼς ἄκουσε τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ ἑνὸς κοιμισμένου ἀνθρώπου. Συγκινήθηκε μὲ τὴ σκέψι πὼς δυὸ βήματα μονάχα τὸν χώριζαν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του... Ἀποφασιστικὰ ὁ Ταρντὰ πῆρε ἐλαφρὰ μέσα στὸ δωμάτιο... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅμως τὰ πράγματα περιπλέκονται !

Μόλις πάτησε μέσα στὸ δωμάτιο, ἕνας παράξενος κρότος ἀκούστηκε, ἐνῶ συγχρόνως μὲ φρίκη ὁ Ταρντὰ ἐνοιωσε πὼς τὸ ἔδαφος....κυλοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἔκανε ἕνα - δυὸ βήματα μπροστά, μὰ ἀμέσως φοβερὰ τριξίματα τὸν ἔκαναν νὰ σωπάσῃ... Θέλησε τότε νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ παράθυρο, ἀλλὰ σὲ κάθε βῆμα του τὸ τρίξιμο ἐξακολουθοῦσε, δυνατό, ἀπαίσιο !... Μ' ἀπελπισία κατάλαβε πὼς πατοῦσε ἀπάνω σὲ καρύδια, πὼς εἶχε κάνει λάθος καὶ μπῆκε σὲ μιὰ ἀποθήκη, ὅπου εἶχαν ἁπλωμένα καρύδια γιὰ νὰ στεγνώσουν...

Σὲ κάθε βῆμα του, τὰ καρύδια σούσουραν ἢ τσακζόντουσαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ χάνῃ τὴν ἰσορροπία του, ὥς τοὺ στὸ τέλος, μὲ φοβερὸ κρότο, ξωπλώθηκε χάμω φαρδὺς-πλατύς...

Συγχρόνως μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀκούστηκε :

—Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ;...

Ὁ ἄτυχος φίλος μου δὲν πρόφτασε ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ πόρτα τῆς κάμαρας ἄνοιξε ξαφνικὰ κι' ἕνας ἄνδρας μὲ τὶς πυτζάμες του καὶ ἕνα κερὶ στὸ χέρι του, μπῆκε στὴν ἀποθήκη, φωνάζοντας :

—Κλέφτης ! Βοήθεια ! Κλέφτης !....

Συγχρόνως χύμηξε πάνω στὸν σαστισμένο νέο καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ γιακᾶ τοῦ σακκακιοῦ του. Ὁ Ταρντά, στὴ σύγχυσί του ἀπάνω, δὲν ἀναγνώρισε τὸν πατέρα τῆς Αὐγουστίνας καὶ γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸ ζήλιαρο, μὲ μιὰ γροθιά, πέτυχε τὸ κεφάλι τοῦ κρατοῦσε ὁ γέρος.

—Σᾶς ἱκετεύω, κύριε... φιλύρισε. Μὴ φωνάζετε... Δὲν εἶμαι κλέφτης ! Σᾶς ὁρκίζομαι !...

—Τότε πῶς ἐξηγεῖται ἡ παρουσία σου ἐδῶ μέσα ;

—Ἤρθα... ἤρθα.... γιὰ νὰ μιλήσω σὲ μιὰ δεσποινίδα Αὐγουστίνα !..

—Ἄθλιε ! βροντοφώνησε ὁ γέρος. Τὴν κόρη μου ζητοῦσες, λοιπόν ;...

Ἔξω φρενῶν ὁ γέρος, χύμηξε πάλι γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὸν Ταρντά, μὰ αὐτὸς κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ, κι' ἐνῶ ὁ γέρος κυλιόταν ἀπάνω στὰ καρύδια, ἐκεῖνος ἔφθασε, παραπατῶντας διαρκῶς, ὥς τὸ παράθυρο...

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ σπίτι εἶχε ἀναστατωθῇ. Ἀπὸ τὶς πόρτες τῶν δωματίων πρόβαλαν τὰ κεφάλια τῶν ἐνοίκων, οἱ ὁποῖοι ρωτοῦσαν μὲ ἀπορία τί συνέβαινε. Τότε ὁ Ταρντά, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, πήδησε κάτω στὸ δρόμο. Ἀσφαλῶς ὑπάρχει ἕνας Θεός, ποὺ προστατεύει τοὺς τολμηρούς ! Γιατὶ δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὁ φίλος μου δὲν ἔπαθε τίποτε !...

Κατὰ καλὴ σύμπτωσι, περνοῦσα ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ κεῖ, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ θέατρο. Συνάντησα τὸν μισότρελλο ἀπ' τὸ φόβο του φίλο μου καὶ τὸν σταμάτησα. Μὲ δυὸ λόγια μοῦ εἶπε τὸ πάθημά του καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσω νὰ ξαναμπῇ στὸ σχολεῖο. Τὸν ἀνέβασα πάνω στοὺς ὤμους μου κι' ἔτσι κατώρθωσε νὰ μπῇ στὴν αὐλὴ τοῦ Λυκείου. Τὴν εἶχε γλυτώσει φθηνά.

Τὴν ἄλλη μέρα μοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία. Ἦταν ἀπελπισμένος ! Μὲ τὴν ἀπερισκεψία του εἶχε ἐκθέσει τὴν ἀγαπημένη του ! Τρεῖς μέρες κατόπιν μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα νὰ διαβάσω. Ἦταν τῆς Αὐγουστίνας.

«Κύριε — ἔγραφε ἡ φτωχὴ νέα — **εἶμαι πολὺ δυστυχής. Ὁ πατέρας μου σᾶς ἀναγνώρισε! Εὐτυχῶς, δὲν ξέρει ποῦ κατοικεῖτε, ἀλλὰ σᾶς γυρεύει παντοῦ ! Μὲ ἐπιτηροῦν ἀδιάκοπα καὶ μὲ βρίζουν μὲ τὶς χειρότερες λέξεις... Δὲν σᾶς κρατῶ κακία, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἰδῶ πειά! Θὰ σᾶς ἀγαπῶ ὅμως πάντοτε !... Σᾶς ἱκετεύω νὰ φύγετε ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλι καὶ μὴ μὲ συλλογίζεσθε πειά ! Σᾶς συγχωρῶ, ἀλλὰ θὰ κλαίω παντοτεινά !...».**

Ὁ Ταντὰ ἐπέτυχε νὰ μετατεθῇ σὲ ἄλλη πόλι καὶ μετὰ δεκαπέντε μέρες ἤλθε καὶ μ' ἀποχαιρέτησε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ἐγὼ συναντοῦσα κομμιὰ φορὰ στὸ δρόμο τὴν Αὐγουστίνα. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ θλιμμένο βλέμμα τῶν ματιῶν της. Ἦταν χλωμὴ κι' εἶχε ἀδυνατήσει. Ὅπως πληροφορήθηκα ἡ ζωή της ἦταν ἕνα διαρκὲς μαρτύριο. Οἱ γονεῖς της νόμιζαν πὼς ἦταν ἔνοχος.

Ἕνα χρόνο κατόπιν ἔμαθα πὼς εἶχε ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ τὸν κόσμο. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τὶς καθημερινὲς προσβολὲς καὶ προτίμησε νὰ κλεισθῇ σ' ἕνα μοναστῆρι.

. . . . . .

Εἰδοποίησα τὸν φίλο μου. Αὐτός, ἀπελπισμένος γιατὶ εἶχε γίνει ὁ αἴτιος τῆς δυστυχίας τῆς ἄτυχης κοπέλλας, εἶχε ἐργασθῇ μὲ τόση βέλησι, μὲ τόσο ζῆλο, στὸ μεταξύ, ὥστε πολὺ γρήγορα τὸν προβιβάσαν. Σὲ διάστημα δυὸ ἐτῶν εἶχε γίνει καθηγητὴς σ' ἕνα μεγάλο Λύκειο, μὲ πολὺ καλὸ μισθό. Εἶχα τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἐπιτύχω τὴ συγνώμη τοῦ πατέρα της καὶ παραστάθηκα ὡς κουμπάρος στὸ γάμο τοῦ φίλου μου καὶ τῆς ἀξιαγάπητης δεσποινίδος Αὐγουστίνας.

Περιττὸν νὰ σᾶς πῶ, πὼς ζοῦν εὐτυχισμένοι ὅλοι μαζύ...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΕΛΗΔΩΝ

Ὅταν ἤρθεν ἡ μεγάλη ὥρα τῶν ὀρεκτικῶν, τρεῖς... μεγαλοεπιχειρηματίες τοῦ Παρισιοῦ μὲ ξεθωριασμένα κατσέλλα καὶ στραβοπατημένα παπούτσια ἐκάθησαν σ' ἕνα ταβερνεῖο τοῦ Μονπαρνάς, κι' ἐκεῖ μπροστὰ στὰ ποτήρια συνέχισαν τὴ συζήτησί τους.

—Πάει ! Πέρασε ὁ καιρὸς ποὺ γινόντουσαν ἡ μεγάλες δουλειές! εἶπεν ὁ χοντρὸς Λαμπομπάν.

—Δὲν ἀνοίγεις μιὰ ἐφημερίδα νὰ ἰδῇς!... εἶπεν ὁ ψηλέας Λεφυτέ. Ὅποια σελίδα κι' ἂν διαβάσῃς ὅλο γιὰ οἰκονομίες θὰ ἰδῇς. Ὁ παρᾶς εἶνε ἀκριβὸς κι' ὁ κόσμος δὲν ἀγοράζει...

—Μολαταῦτα μπορεῖ κανεὶς καὶ τώρα νὰ κάνῃ τὴν μπάζα του, εἶπε δειλὰ ὁ Ζιντόρ, ποὺταν τόσο κοντὸς καὶ μικροκαμωμένος, ὥστε τὸ κεφαλάκι του μόλις ἐξεῖχε ἀπὸ τὸ τραπέζι...

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ χοντρὸς Λαμπομπὶν ἔγινε κόκκινος σὰν πιπεριὰ ἀπὸ τὸν θυμό του κι' ἔριξε μιὰ τρομερὴ ματιὰ στὸν Ζιντόρ, ἕναν «ἔμπορο παλαιῶν ἐνδυμάτων» τοῦ ποδαριοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμενε πάντα εὐχαριστημένος, ἂν ἐκέρδιζε τὸ καθημερινό του ἀπὸ κάτι ψιλοδουλειές, ποὺ ἔκανε.

—Καὶ τώρα μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ κανείς, ἐπανέλαβεν ὁ Ζιντόρ, ἀρκεῖ νὰ βρῇ τὸ κόλπο.

—Τὸ λοιπὸν ἐγώ, ποὺ μὲ βλέπετε, εἶπε τότε ὁ ψηλέας Λεφυτέ, ἔχω μιὰ ἰδέα. Ἡ δυσκολία εἶνε ποὺ χρειάζεται νὰ διακινδυνεύσῃ κεφαλὲς μερικὰ κεφάλια...

—Ἐξηγήσου, τὸν διέκοψεν ὁ Λαμπομπίν, κι' ἂν ἡ ἰδέα σου ἔχει ζουμί, ἐγὼ θὰ καταφέρω κάτι παληόφιλους νὰ βάλουν τὰ φιλὰ γιὰ τὴν ἐπιχείρησι...

—Τὸ λοιπὸν νά, δόστε βάσι γιὰ μπῆτε στὸ νόημα. Ν' ἀγοράσουμε ὀργανάκια, σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχουν μιὰ τρύπα κι' ἅμα τοὺς φίξῃς ἕνα φράγκο παίζουν... Μὰ νὰ τὰ διαλέξουμε νὰ φαλτσάρουν... Τὸ καταφέραμε αὐτό; Γεμίσαμε λεμτά...

—Καὶ ποὺς θὰ σοῦ δώσῃ μονόλεφτο ἂν φαλτσάρῃ τὸ ὀργανάκι, σὲ φίλε; ἐρώτησεν ὁ Λαμπομπίν.

—Ἐσὺ δὲν παίρνεις κάβο ἀπὸ σχέδια καὶ κόλπα!... Τὰ ζῶα μου ἀργά!... Νά, ρέ... θὰ κανονίσουμε τὰ ὀργανάκια ἀνάποδα. Ὅχι νὰ παίζουν ἅμα τοὺς ρίχνεις φράγκο, παρὰ νὰ παίζουν, νὰ γρατσουνίζουν δηλαδὴ συνεχῶς καὶ νὰ παύουν, ἅμα τοὺς ρίχνεις φράγκο. Λοιπὸν θὰ ἀγοράσουμε πολλὰ τέτοια φάλτσα ὀργανάκια καὶ θὰ τὰ στήσουμε ἔξω ἀπὸ πλουτοκρατικὲς... Τὸ μεσημέρι τὰ ὀργανάκια θὰ χαλοῦν τὸν κόσμο μὲ τὶς παραφωνίες τους...

Ὅσοι κάθονται στὶς πολυτελεῖς μὴ μποροῦντας νὰ κλείσουν μάτι, θὰ ἐγαίνουν στὸ παράθυρο καὶ θὰ φωνάζουν στὸν ὀργανέτζη νὰ πάψῃ, μὰ μὴ βλέποντας κανένα κι' ἀκούγοντας τὰ ὀργανάκια νὰ στριγγλίζουν θὰ κατεβαίνουν ἀγριεμένοι κάτω. Μὰ μόλις θὰ πλησιάζουν στὰ ὀργανάκια θὰ διαβάζουν μιὰ ταμπέλλα ποὺ θὰ τοὺς κρεμάσουμε καὶ ποὺ θὰ γράφῃ:

«Ἂν θέλετε νὰ πάψῃ τὸ ὀργανάκι, ρίξτε μέσα ἕνα φράγκο».

Ρίχνοντας τὸ φράγκο, τὸ ὀργανάκι θὰ παύῃ γιὰ πέντε λεπτὰ κι' ὕστερα θὰ ξαναρχίζῃ... Ὁ κόσμος θὰ κατεβαίνῃ θὰ ρίχνῃ κι' ἄλλο φράγκο, τὸ ὀργανάκι θὰ παύῃ γιὰ πέντε λεπτὰ πάλι καὶ θὰ ξαναρχίζῃ. Ὁ κόσμος θὰ τοῦ ρίχνῃ ἄλλο φράγκο καὶ οὕτω καθεξῆς. Πέρα τὸ λοιπὸν μολύβι καὶ λογάριασε, νὰ ἰδῇς τί εἰσπράξεις θἄχουμε ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωῒ ἕως τὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ...

Ὁ χοντούλης Ζιντὸρ ἔσκασε στὰ γέλια.

—Γιατὶ γελᾷς, ρὲ ἐφταμηνίτικο ἐσύ; εἶπε προσβεβλημένος ὁ Λεφυτέ.

—Γιατὶ ὁ κόσμος, μὲ τὴ δεύτερη φορά, θὰ πάρῃ ξύλα, πέτρες ὅ,τι

—Ὁ πελάτης θὰ πληρώνῃ...

βρῇ μπροστά του καὶ θὰ τὰ σπάσουν ὅλα τὰ ὀργανάκια σου!...

—Σωστό! ἐβεβαίωσεν ὁ Λαμπομπάν. Λεφυτέ! Τζίφος λοιπὸν τὸ κόλπο σου!...

—Ἂν μοῦ τὰ σπάσουν, θὰ τοὺς πάω στὸ διαιτητήριο... ἐτσιμάνε ὁ Λεφυτέ.

—Ὅπου θὰ σὲ καταδικάσουν ἐσένα ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας, χώρια τὶς καραμπίες, ποὺ θὰ πέσουν σύγνεφο!...

—Ἐγώ, ἐτσιμάσω γὰ πῆ τότε ὁ χοντούλης Ζιντόρ, ἐγὼ πουλῶ ἕνας ταπεινὸς πολυκατοικίες... Τὸ μεσημέρι τὰ ὀργανάκια θὰ χαλοῦν τὸν κόσμο μὲ τὶς παραφωνίες τους... Ὅσοι κάθονται στὶς πολυκατοικίες μὴ μποροῦντας νὰ κλείσουν μάτι, θὰ ἐγαίνουν στὸ παράθυρο καὶ θὰ φωνάζουν στὸν ὀργανατζὴ νὰ πάψῃ, μὰ μὴ βλέποντας κανένα κι' ἀκούγοντας τὰ ὀργανάκια νὰ στριγγλίζουν θὰ κατεβαίνουν ἀγριεμένοι κάτω. Μὰ μόλις θὰ πλησιάζουν στὰ ὀργανάκια θὰ διαβάζουν μιὰ ταμπέλλα ποὺ θὰ τοὺς κρεμάσουμε καὶ ποὺ θὰ γράφῃ:

«Ἂν θέλετε νὰ πάψῃ τὸ ὀργανάκι, ρίξτε μέσα ἕνα φράγκο».

Ρίχνοντας τὸ φράγκο, τὸ ὀργανάκι θὰ παύῃ γιὰ πέντε λεπτὰ κι' ὕστερα θὰ ξαναρχίζῃ... Ὁ κόσμος θὰ κατεβαίνῃ θὰ ρίχνῃ κι' ἄλλο φράγκο, τὸ ὀργανάκι θὰ παύῃ γιὰ πέντε λεπτὰ πάλι καὶ θὰ ξαναρχίζῃ. Ὁ κόσμος θὰ τοῦ ρίχνῃ ἄλλο φράγκο καὶ οὕτω καθεξῆς. Πέρα τὸ λοιπὸν μολύβι καὶ λογάριασε, νὰ ἰδῇς τί εἰσπράξεις θἄχουμε ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωῒ ἕως τὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ...

Ὁ χοντούλης Ζιντὸρ ἔσκασε στὰ γέλια.

—Γιατὶ γελᾷς, ρὲ ἐφταμηνίτικο ἐσύ; εἶπε προσβεβλημένος ὁ Λεφυτέ.

—Γιατὶ ὁ κόσμος, μὲ τὴ δεύτερη φορά, θὰ πάρῃ ξύλα, πέτρες ὅ,τι βρῇ μπροστά του καὶ θὰ τὰ σπάσουν ὅλα τὰ ὀργανάκια σου!...

—Σωστό! ἐβεβαίωσεν ὁ Λαμπομπάν. Λεφυτέ! Τζίφος λοιπὸν τὸ κόλπο σου!...

—Ἂν μοῦ τὰ σπάσουν, θὰ τοὺς πάω στὸ διαιτητήριο... ἐτσιμάνε ὁ Λεφυτέ.

—Ὅπου θὰ σὲ καταδικάσουν ἐσένα ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας, χώρια τὶς καραμπίες, ποὺ θὰ πέσουν σύγνεφο!...

—Ἐγώ, ἐτσιμάσω γὰ πῆ τότε ὁ χοντούλης Ζιντόρ, ἐγὼ πουλῶ ἕνας ταπεινὸς πολυκατοικίες... Τὸ μεσημέρι τὰ ὀργανάκια θὰ χαλοῦν τὸν κόσμο μὲ τὶς παραφωνίες τους... Ὅσοι κάθονται στὶς πολυκατοικίες μὴ μποροῦντας νὰ κλείσουν μάτι, θὰ ἐγαίνουν στὸ παράθυρο καὶ θὰ φωνάζουν στὸν ὀργανατζὴ νὰ πάψῃ, μὰ μὴ βλέποντας κανένα κι' ἀκούγοντας τὰ ὀργανάκια νὰ στριγγλίζουν θὰ κατεβαίνουν ἀγριεμένοι κάτω. Μὰ μόλις θὰ πλησιάζουν στὰ ὀργανάκια θὰ διαβάζουν μιὰ ταμπέλλα ποὺ θὰ τοὺς κρεμάσουμε καὶ ποὺ θὰ γράφῃ:

«Ἂν θέλετε νὰ πάψῃ τὸ ὀργανάκι, ρίξτε μέσα ἕνα φράγκο».

Ρίχνοντας τὸ φράγκο, τὸ ὀργανάκι θὰ παύῃ γιὰ πέντε λεπτὰ κι' ὕστερα θὰ ξαναρχίζῃ... Ὁ κόσμος θὰ κατεβαίνῃ θὰ ρίχνῃ κι' ἄλλο φράγκο, τὸ ὀργανάκι θὰ παύῃ γιὰ πέντε λεπτὰ πάλι καὶ θὰ ξαναρχίζῃ. Ὁ κόσμος θὰ τοῦ ρίχνῃ ἄλλο φράγκο καὶ οὕτω καθεξῆς. Πέρα τὸ λοιπὸν μολύβι καὶ λογάριασε, νὰ ἰδῇς τί εἰσπράξεις θἄχουμε ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα νι' Άργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μπουκασὲν ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήση μὲ καμμιὰ βωμολοχία. Μὰ ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλ δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

—Θὰ τεθῆς, Κεντενάς, εἶπε μὲ προστακτικὴ φωνή, ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Μπουκασέν, στὸν ὁποῖο ἔδωσα ἐντολὲς τί πρέπει νὰ κάνη. "Οσο γιὰ σένα, θὰ κανονίσουμε, μετὰ τὴ σύλληψι τοῦ Μοντωμπάν, ἂν σοῦ ἀξίζει ἀμοιβὴ ἡ τιμωρία γιὰ τὴ διαγωγή σου σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

Καὶ ὁ βαρῶνος ἀπομακρύνθηκε μὲ γοργὰ βήματα...

Μόλις ὁ βαρῶνος χάθηκε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ὁ Κεντενὰς πῆρε στάσι προσοχῆς καὶ εἶπε στὸν Μπουκασὲν μὲ κωμικὴ σοβαροφάνεια :

—Ἀναμένω τώρα διαταγὲς ἀπὸ τὸν ἀνώτερό μου!..

Ὁ Μπουκασὲν δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ μαλώση τὸν Κεντενὰς γιὰ τὸν εἰρωνικὸ σεβασμὸ ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ πρώην ὁμοιόβαθμός του. Μὰ τὰ μάτια τοῦ Κεντενὰς ἔλαμπαν τόσο πονηρὰ καὶ παράξενα, ὥστε ὁ γιγαντόσωμος Μπουκασὲν ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα ἀορίστου φόβου νὰ περνάη ἀπὸ τὴν ψυχή του.

—Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, σὰν τί εἴδους ἄσχημο παιχνίδι νὰ μοῦ ἑτοιμάζεις αὐτὸ τὸ ἔκτρωμα. Τὸν βλέπω πολὺ εὔθυμο καὶ χαρούμενο τὸν παληάνθρωπο!.. Καὶ μοῦ λέει ὅτι πρόκειται νὰ γελάσω εἰς βάρος μου!

Ὁ Μπουκασὲν δὲν εἶχε ἄδικο, αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Κεντενάς, ἐνῶ στεκότανε σὲ στάσι προσοχῆς μπρὸς στὸν Μπουκασὲν — μήπως κι' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀνησυχητικὸ σημεῖο;.. ἐνῶ, λοιπόν, στεκότανε σὲ στάσι προσοχῆς μπρὸς στὸν σύντροφό του, φαινότανε, ἀπὸ μιὰ ἀπροσδιόριστη ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, σὰν νὰ ἀπελάμβανε προκαταβολικὰ τὸ θέαμα τῆς στενοχώριας ποὺ θὰ κατελάμβανε σὲ λίγο τὸν ἄσπονδο φίλο του...

Καὶ ὁ Μπουκασὲν ἦταν τόσο βέβαιος ὅτι ὁ Κεντενὰς τοῦ εἶχε σκάψει τὸ λάκκο, ὥστε σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή, μέσα στὴν παραζάλη του, νὰ προτείνη πρῶτος συμμαχία στὸν ἀντίπαλό του. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ Κεντενὰς θὰ διάβασε στὴ φυσιογνωμία τοῦ «ἀνωτέρου» του τὶς μυστικὲς σκέψεις του, γιατὶ ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ γελάη τόσο σαρκαστικά, ὥστε ὁ Μπουκασέν, τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ θυμό του, προτίμησε νὰ κινδυνεύση νὰ καταστραφῆ, παρὰ νὰ ταπεινωθῆ μπρὸς στὸν ἀντίπαλό του!

Κι' ἔφυγε, ρίχνοντας στὸν Κεντενὰς ἕνα ἄγριο βλέμμα...

Ὁ Κεντενὰς τὸν ἀκολούθησε, κρατῶντας τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ γέλια...

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλ εἶχε φτάσει στὸ ἀνάκτορο Τουρνὲλ καὶ παρουσιαζόταν ἀμέσως στὸ διάδοχο.

Ὁ Ἐρρῖκος κουβεντιαζε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μὲ τὸν Φραγκῖσκο Γκίζ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τόλμη νὰ ἐμφανιστῆ μέρα μεσημέρι στὸ ἀνάκτορο Τουρνέλ. Οἱ δυὸ εὐνοούμενοι τοῦ διαδόχου, ὁ Ρονσερὸλ καὶ ὁ Σαϊντ-Ἀντρέ, στεκόντουσαν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ συζητούσανε χαμηλόφωνα.

Ὁ Φραγκῖσκος Α΄.

Μόλις ὁ διάδοχος, ποὺ φαινότανε περισσότερο δύσθυμος καὶ συλλογισμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, εἶδε μπροστά του τὸ βαρῶνο ντὲ Βὶλ, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ κάνη ἕνα κίνημα ἀπορίας καὶ ἀνησυχίας.

—Τί συμβαίνει, λοιπόν, ντὲ Βὶλ ; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ φανέρωνε τὴν ἀγωνία του. Σοῦ εἶπα ὅτι μποροῦσες νὰ μείνης σπίτι, νὰ ἡσυχάσης...

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, Ὑψηλότατε, ἀποκρίθηκε ὁ βαρῶνος, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Ὡστόσο, θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἡσυχάσω, ἐφ' ὅσον γνωρίζω ὅτι τὸ καθῆκον μου εἶνε ν' ἀγρυπνῶ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω τὸν Ὑψηλότατο...

Καὶ ὁ βαρῶνος προσέθεσε, χαμογελῶντας θριαμβευτικά :

—Κρατῶ στὰ χέρια μου τὸ Μοντωμπάν, Ὑψηλότατε!..

Τὰ θολὰ μάτια τοῦ διαδόχου πέταξαν ἀμέσως σπίθες ἀγριας χαρᾶς. Καὶ ὁ Ἐρρῖκος ρώτησε μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε καθαρὰ πόσο τὸν ἐνδιέφερε αὐτὴ ἡ εἴδησις :

—Μά, ποῦ τὸν συνέλαβες ; Συγχρόνως, πλησίασε τὸ βαρῶνο.

Τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον ἔδειξαν καὶ οἱ ἄλλοι παριστάμενοι. Ὁ Γκίζ, μόλις ἄκουσε νὰ προφέρουν τ' ὄνομα τοῦ Μοντωμπάν, τέντωσε τ' αὐτιά του καὶ πλησίασε καὶ αὐτὸς τὸν ντὲ Βίλ. Μὰ καὶ ὁ Ρονσερὸλ καὶ ὁ Σαϊντ-Ἀντρέ, σταμάτησαν ἀμέσως τὴ συζήτησί τους καὶ γύρισαν τὸ κεφάλι πρὸς τὸ βαρῶνο, χωρὶς βεβαίως νὰ τολμήσουν νὰ πλησιάσουν καὶ αὐτοί.

—Δὲν τὸν συνέλαβα ἀκόμα! ἀποκρίθηκε ὁ ντὲ Βὶλ στὸ διάδοχο. Ξέρω ὅμως ὅτι εἶνε τώρα κλεισμένος σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ μεγάρου τοῦ καρδιναλίου Λωρραίνης, καὶ δὲν θὰ δυσκολευτῶ διόλου νὰ τὸν συλλάβω...

Καί, στρεφόμενος πρὸς τὸ Φραγκίσκο, ἔκανε μιὰ ἄλλη βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ προσέθεσε :

—Ἂν, βέβαια, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἐκλαμπρότατε, νὰ πῶ στὸ μέγαρό σας μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου...

—Δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ τίποτα στὸν Ὑψηλότατο, ἀποκρίθηκε ὁ Φραγκίσκος. Ὀφείλω, ὅμως, νὰ σᾶς προειδοποιήσω, βαρῶνε, ὅτι μονάχα ἕνα πτῶμα θὰ βρῆτε στὸ ὑπόγειο.

—Τί κρίμα! βρυχήθηκε ὁ διάδοχος.

—Ὁ ἐκλαμπρότατος ἀπατᾶται! τὸν καθησύχασε ὁ βαρῶνος. Ὁ Μοντωμπὰν εἶνε ἀκόμα ζωντανός, ὁλοζώντανος!

Καὶ ἐξήγησε πῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του κατώρθωσε νὰ μπῆ στὸ μέγαρο καὶ νὰ σταματήση ἐγκαίρως τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα, ποὺ πλημμυροῦσανε τὸ κελλὶ τοῦ Μοντωμπάν.

Παρ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλ γιὰ νὰ ὑπογραμμίση τὸ γεγονὸς ὅτι ἔκανε αὐτὲς τὶς ἐνέργειες γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τὸ διάδοχο καὶ ὅτι ὁ κόμης ντ' Ὡμὰλ θὰ τὸν συγχωροῦσε ἀσφαλῶς γιὰ τὸ θάρρος του, ἀφοῦ ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους φίλους τοῦ Ἐρρίκου, ὁ Φραγκῖσκος δὲν φάνηκε ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ διήγησι τοῦ ντὲ Βίλ. Κι' αὐτὸ ποὺ τὸν πείραζε περισσότερο ἦταν τὸ ὅτι ὁ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος μπῆκε στὸ μέγαρό του γιὰ νὰ τοῦ κλέψη μερικὰ πολύτιμα μυστικὰ καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο νόμιζε ὅτι εἶχε γλυτώσει γιὰ πάντα, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ ζῆ!..

Καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἐξεδήλωσε τὴ δυσφορία του χωρὶς περιστροφές.

—Εἶσθε ἐλεύθερος, Ὑψηλότατε, εἶπε στὸ διάδοχο, νὰ στέλνετε στὸ μέγαρό μου ὁποιον θέλετε καὶ ὅποτε θέλετε, χωρὶς νὰ μοῦ ζητᾶτε προηγουμένως τὴν ἄδεια. Ὡστόσο, θεωρῶ ὑποχρέωσί μου νὰ σᾶς τονίσω ὅτι ὁ Μοντωμπὰν αὐτὸς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος τύπος... Νόμιζα ὅτι γλυτώσαμε ὁριστικὰ ἀπὸ αὐτόν... Καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν προτιμώτερο καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα ἴσως... Μὲ μεγάλη μου, λοιπόν, λύπη μαθαίνω τώρα ὅτι ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλ ἐσώσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο!

—Εἶνε ἀνάγκη, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, ἀποκρίθηκε ὁ διάδοχος, νὰ ὑποβάλω ὡρισμένα ἐρωτήματα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατὶ μοῦ χρειάζεται ὁ Μοντωμπὰν ζωντανός! Ἡσύχασε, ὅμως... Μόλις τὸν ἀνακρίνω, μόλις μάθω ἀπὸ τὸ στόμα του ὡρισμένα πράγματα ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν ὑπερβολικά, θὰ τὸν κ ονίσω ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ πειὰ νὰ βλάψη κανένα στὸ μέλλον... Τὸ ἔργο αὐτὸ θ' ἀνατεθῆ... στὸ δήμιο!

—Εἶστε κύριος νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε! ψιθύρισε ὁ Φραγκίσκος, κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι μὲ ὕφος δυσαρεστημένου ἀνθρώπου. Ἐπιμένω, ὅμως, στὴν ἀποψί μου. "Ημουν ἥσυχος, ἐφ' ὅσον ἤξερα ὅτι ὁ Μοντωμπὰν εἶνε νεκρός... Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὡστόσο, ποὺ ἔμαθα ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ, ἀρχίζω καὶ πάλι νὰ ἀνησυχῶ γιὰ ὅλους μας...

—Ἡ ἀνησυχία σας δὲν θὰ διαρκέση πολύ! τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Φραγκίσκος.

Καί, γυρνῶντας πρὸς τὸ βαρῶνο :

—Πήγαινε, συνέχισε, νὰ συλλάβης τὸ Μοντωμπάν, ἀφοῦ ὁ ἐξάδελφός μου σοῦ ἐπιτρέπει νὰ πατήσης τὸ μέγαρό του. Καὶ νὰ μοῦ παρουσιάσης ἀμέσως ἐδῶ αὐτὸν τὸν καταραμένο Ἰππότη!

—Ὁ Ὑψηλότατος δὲν ἔχει νὰ μοῦ δώση ἄλλες διαταγές ; ρώτησε ὁ ντὲ Βίλ.

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ τοῦ βαρώνου ἦταν πολὺ φυσική. Ὁ τόνος, ὅμως, τῆς φωνῆς τοῦ ντὲ Βὶλ καὶ τὸ παράξενο βλέμμα μὲ τὸ ὁποῖο συνώδευσε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι, ἔκαναν τὸ διάδοχο νὰ καταλάβη ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων του κάτι ἄλλο ἤθελε νὰ πῆ. Καὶ κύτταξε τὸ βαρῶνο πιὸ προσεκτικά, προσπαθῶντας νὰ διαβάση στὰ μάτια του τοὺς κρυφοὺς διαλογισμούς του. Καὶ φαίνεται ὅτι μάντευσε τὴ σκέψι τοῦ ντὲ Βίλ, γιατὶ τὸ πρόσωπό του σκυθρώπασε ξαφνικὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἔγιναν ξαφνικὰ τραχειὰ ἀπὸ ἕνα περίεργο μορφασμό...

Ὁ διάδοχος προσποιήθηκε ὅτι προσπαθοῦσε νὰ βρῆ ἂν εἶχε νὰ δώση καμμιὰ ἄλλη διαταγὴ στὸ βαρῶνο—καί, τέλος, ψιθύρισε :

—Ὄχι... δὲν θυμᾶμαι... Μά, γιὰ στάσου. Ναί, ναί! Καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα... Μόλις θὰ τελειώσουμε, ἀγαπητὲ ἐξάδελφε, τὴ συζήτησί μας, πρέπει νὰ περάσω νὰ δῶ τὸ βασιλέα... Εἶνε ἀνάγκη νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐκθέτει τὴ ζωή του σὲ σοβαρὸ κίνδυνο, περνῶντας τὴ νύχτα μόνος του ἀπὸ δρόμους κακοσύχναστους, ὅπως ἡ ὁδὸς Λὰ Κορντερί...

Ὁ διάδοχος σταμάτησε, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ ἂν εἶχε καμμιὰ ἄλλη ἐπείγουσα ἐργασία.

Στὴ διάρκεια, ὅμως, αὐτῆς τῆς λιγόστιγμης παύσεως, βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ ρίξη ἕνα πλάγιο βλέμμα στὸ βαρῶνο. Καὶ πρόσεξε ὅτι καὶ ὁ ντὲ Βὶλ εἶχε καρφωμένα πάνω του τὰ βλέμματά του, μὲ παράξενη, ἀσυνήθιστη προσοχή.

Καὶ ὁ Ἐρρῖκος, συνέχισε :

—Δὲν θυμᾶμαι ἂν ἔχω νὰ δώσω καμμιὰ ἄλλη διαταγή. Μπορεῖς νὰ πηγαίνης, βαρῶνε...

Καί, πιάνοντας τὸ Φραγκῖσκο ἀπὸ τὸ χέρι, γύρισε τὴ ράχη του στὸν ντὲ Βίλ.

Ὁ βαρῶνος ἔκανε μια βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ ἔφυγε, βιαστικὸς καὶ πολυάσχολος. "Οσο ἦταν ἀπὸ δωμάτιο τοῦ διαδόχου, κατώρθωσε νὰ δώση στὸ πρόσωπό του ἔκφρασι σφιγγός. Ὁ Φραγκῖσκος, ὁ Ρονσερόλ, καὶ ὁ Σαϊντ-Ἀντρέ, βλέποντας τὴν ἀπαθῆ φυσιογνωμία του, πίστεψαν ὅτι ὁ βαρῶνος ζητοῦσε διαταγὲς ἀπὸ τὸ διάδοχο γιὰ λόγους καθαρὰ τυπικούς, καὶ δὲν ἔδωσαν ἐξαιρετικὴ προσοχὴ στὴ στιχομυθία μεταξὺ Ἐρρίκου καὶ ντὲ Βίλ.

Μόλις, ὅμως, ὁ βαρῶνος βρέθηκε μόνος ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, ἄφησε νὰ ἐκδηλωθῆ ἡ χαρά του μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο ποὺ ζωγραφίστηκε ξαφνικὰ στὰ χείλη του.

—Ἐξεδόθη ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ βασιλεὺς Φραγκῖσκος μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ νεκρός!.. Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε, ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος!.. Καί, μαζὺ μὲ τὴ βασιλεία τοῦ Ἐρρίκου, ποὺ τὸν ἐξουσιάζει ἡ Νικόλ, ἡ ἀφοσιωμένη του συντρόφισσα, ἡ γυναῖκα ποὺ κάνει ὅ,τι τῆς πῶ ἐγώ, ἀρχίζει καὶ ἡ δική μου βασιλεία!..

"Υστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλ συναντοῦσε, στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ πρὸς τὸ ἀνάκτορο Τουρνέλ, τὸν Μπουκασὲν καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, οἱ ὁποῖοι τὸν περίμεναν ἀπὸ ὥρα.

Ὁ Μπουκασὲν στεκότανε μόνος του, σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ τὰ παλληκάρια του, ποὺ δὲν ὑπερέβαιναν τὰ δώδεκα. Φαινότανε περισσότερο βαρύθυμος καὶ συλλογισμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ρίχνη λοξὲς ματιὲς στὸν Κεντενάς, πραισθανόμενος κάποια μεγάλη καταστροφή! Οὔτε κὰν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ σκέψι νὰ πλησιάση τὸν σύντροφό του καὶ νὰ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ὁ περίφημος Γάλλος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἀνρὺ Γκαρά, ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν.

προσπαθήση νὰ συμφιλιωθῆ μαζύ του. Καταλάβαινε πὼς ἦταν πολὺ ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ ἐξευμενίση τὸν Κεντενάς. Στὴν ἀπελπισία του, ἀναρωτήθηκε πολλὲς φορὲς μήπως τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη, ἦταν νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, νὰ ἐγκαταλείψη τὴ ζηλευτὴ θέσι του στὴν ὑπηρεσία τοῦ διαδόχου καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Τὸ φιλότιμο, ὅμως, τὸν συγκρατοῦσε ἀκόμα —τὸ φιλότιμο καὶ ἡ βεβαιότης ὅτι ὁ τρομερὸς βαρῶνος ντὲ Βὶλ θὰ τὸν ξετρύπωνε ὅπου καὶ ἂν πήγαινε καὶ θὰ τὸν τιμωροῦσε σκληρὰ καὶ παραδειγματικὰ γιὰ τὴ λιποταξία **του...**

"Οσο γιὰ τὸν Κεντενάς, στεκότανε, ντροπαλὸς καὶ συμμαζεμένος, ἀνάμεσα στοὺς ὑπόλοιπους ἄνδρες, χωρὶς νὰ φαίνεται ἐξαιρετικὰ λυπημένος, ἐπειδὴ ἔχασε τὴν εὔνοια τοῦ βαρῶνου. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀταραξία του τρόμαζαν τὸν Μπουκασὲν περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα ποὺ τοῦ ἔριχνε κάπου-κάπου ὁ σύντροφός του.

—Ἀρχίζω νὰ εἶμαι βέβαιος, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπουκασέν, ὅτι ὁ Κεντενὰς ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Μοντωμπὰν γιὰ νὰ γλυτώση ὁ καταραμένος αὐτὸς ἱππότης καὶ γιὰ νὰ μὲ φέρη ἐμένα σὲ δύσκολη θέσι... Συμφορὰ μου, τί ἔπαθα!.. Τί θὰ πῆ ὁ βαρῶνος, ὅταν δῆ πὼς τὸν κορόϊδεψα ;.. Ποιὸς θὰ μπορέση νὰ τοῦ βγάλη ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴν ἰδέα ὅτι ζήτησα νὰ τὸν κοροϊδέψω ;.. Ἀλλοί καὶ τρισαλλοί μου! Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔπαθα, ὁ μαῦρος!.. Καλά, ὅμως, νὰ τὰ πάθω!.. Τί ἀνάγκη εἶχα νὰ πῶ ὅτι ὁ Κεντενὰς καὶ γὼ δουλέψαμε χωριστὰ καὶ ὅτι δὲν τὸν εἶδα διόλου ;.. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὅταν τὰ ἔλεγα αὐτά, ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ πάρω ἐγὼ ὅλες τὶς τιμὲς καὶ τὶς ἀμοιβὲς γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Μοντωμπάν, χωρὶς νὰ δώσω τίποτα στὸν Κεντενάς!.. Τί καταραμένη ἐμπνευσις ἦταν αὐτή!.. "Αν ἔλεγα στὸ βαρῶνο ὅτι συνέλαβα τὸ Μοντωμπὰν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κεντενάς, θὰ μποροῦσα τώρα νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι ὁ σύντροφός μου διευκόλυνε, ἀπὸ ζήλεια, τὴν ἀπόδρασι τοῦ Μοντωμπάν... Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια... Μὰ ποιὸς θὰ μὲ πιστέψη τώρα ; Τί νὰ πῶ στὸ βαρῶνο, τί δικαιολογία νὰ **βρῶ ;..**

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἡ προστακτικὴ φωνὴ τοῦ ντὲ Βὶλ :

—Δρόμο, παιδιά! Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό!

Ὁ Μπουκασὲν ἀναγκάστηκε νὰ ἀκολουθήση τὸν τρομερὸ ἀρχηγό του μὲ τὸ ἀσταθὲς καὶ ἀβέβαιο βάδισμα ἑνὸς καταδίκου ποὺ τὸν ὁδηγοῦν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

Στὸ μεταξύ, ὁ Κεντενας δὲν ἔπαυε νὰ γελᾶ σατανικά, μόνος του, σὰν νὰ διασκέδαζε προκαταβολικὰ γιὰ κάποιο παιγνίδι...

Τέλος, ἔφτασαν στὸ μέγαρο τοῦ καρδιναλίου τῆς Λωρραίνης.

Οἱ δώδεκα μπράβοι πήγανε καὶ στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, ὅπου τοὺς ὡδήγησε, ἀναγκαστικά, ὁ Μπουκασέν.

Ὁ ντὲ Βὶλ χτύπησε δυνατὰ τὴ θύρα, πρὶν τραβήξη τὸ σύρτη.

Ὁ Μπουκασὲν ἔνοιωθε τὰ πόδια του νὰ παραλύουν, τὰ γόνατά του νὰ κόβωνται καὶ τὴν καρδιά του νὰ κοντεύη νὰ σπάση στὸ στῆθος του ἀπὸ τὰ χτυπήματα... Ἔφτασε ἡ στιγμὴ τῆς τρομερῆς ἀποκαλύψεως! Καί, ἀσυναίσθητα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ προσέφερε τὸ σβέρκο του στὸ τσεκούρι τοῦ δημίου!..

Ξαφνικά, ὅμως, ὁ Μπουκασὲν ἀνατρίχιασε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀνόρθωσε τὸ κεφάλι του.

Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα!

Ὁ Μπουκασὲν γύρισε κι' ἔριξε ἕνα βλέμμα στὸν Κεντενάς.

Ὁ Κεντενὰς δὲν γελοῦσε πειά, δὲν θριάμβευε, δὲν εἶχε στὸ πρόσωπό του ἐκεῖνη τὴν ἔκφρασι χαρᾶς ποὺ δαιμόνιζε πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸν Μπουκασέν!.. Ὁ Κεντενὰς ἦταν κάτωχρος ἀπὸ τὴν ταραχή του, τὸ κάτω χεῖλος του ἔτρεμε καὶ ἡ μακρυά του μύτη κόντευε νὰ φτάση στὸ πη-

γοῦνι του!..

—Δὲν τόλμησε νὰ ἀπελευθερώση τὸ Μοντωμπάν! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπουκασέν. Τὸ βλάκα!.. Τώρα καταλαβαίνω τὸ σχέδιό του... "Ηθελε νὰ μὲ τρομοκρατήση γιὰ νὰ τοῦ προτείνω πρῶτος ἐγὼ νὰ μοιραστοῦμε τὰ κέρδη... "Α! φιλαράκο μου! δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς τυλίξη εὔκολα!..

Καὶ ὁ Μπουκασέν, βέβαιος πειὰ γιὰ τὸ θρίαμβό του, ἔρριξε στὸν ἐμβρόντητο Κεντενάς ἕνα βλέμμα κοφτερὸ σὰν μαχαῖρι καὶ πλησίασε τὸ βαρῶνο γιὰ νὰ τοῦ προσφέρη τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες του, γιὰ νὰ τοῦ γίνη περισσότερο συμπαθητικός :

—Προσέχετε, ἐκλαμπρότατε! τοῦ εἶπε. Ὁ Μοντωμπὰν εἶνε καλὰ ἀ'λισμένος... καὶ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἔχετε ἀκόμα τὸ χέρι σας δεμένο... Ἀφῆστε με σὲ μένα τὴν τιμὴ νὰ πιάσω μὲ τὰ χέρια μου αὐτὸν τὸν τρουάνδο...

Ὁ βαρῶνος κύτταξε τὸ δεμένο χέρι του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση ὅτι ὁ Μπουκασὲν εἶχε δίκηο.

—Πράγματι! ψιθύρισε. Θὰ ἔχης μονάχος ἐσὺ τὴν εὐχαρίστησι νὰ συλλάβης τὸ Μοντωμπάν... Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι σοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμή, ἀφοῦ ἐσὺ κατώρθωσες νὰ κλείσης στὸ ὑπόγειο τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ἀλήτη... Ἐμπρός, ἀγαπητέ μου Μπουκασέν! Δεῖξε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὅλην τὴν ἱκανότητά σου! Καὶ μὴ ξεχνᾶς, πρὸ παντός, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ παραδώσης ζωντανὸ τὸ Μοντωμπάν!..

—Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, βαρῶνε! τραύλισε ὁ Μπουκασέν, ρίχνοντας ἀκόμα ἕνα συντριπτικὸ βλέμμα στὸν ἐκμηδενισμένο Κεντενάς.

"Αν, ὅμως, ὁ Μπουκασὲν πρόσεχε καλύτερα τὸ σύντροφό του, θὰ ἔβλεπε ὅτι ὁ Κεντενὰς δὲν ἤταν καὶ τόσο ἀπογοητευμένος, θὰ πρόσεχε ὅτι ὁ Κεντενάς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνησυχήσει πράγματι σοβαρὰ γιὰ μιὰ στιγμή, χαμογελοῦσε καὶ πάλι εἰρωνικά, σὰν νὰ μὴ ὑπῆρχε πειὰ κανένας λόγος ν' ἀνησυχῆ...

Μὰ ὁ Μπουκασέν, ζαλισμένος ἀπὸ τὴ χαρά του, ἔπαψε ν' ἀσχολεῖται μὲ τὸν Κεντενάς.

Πρὶν ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, συγκέντρωσε γύρω του τὰ παλληκάρια του καὶ τοὺς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή :

—Χρειάζεται μεγάλη προσοχή! Σᾶς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, σᾶς τὸ ξαναλέω καὶ τώρα : ὁ Μοντωμπὰν εἶνε καλὰ ὡπλισμένος καὶ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ἡ λέξις φόβος... Καὶ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι πρέπει νὰ τὸν συλλάβουμε ζωντανό!..

Καὶ ὁ Μπουκασέν, ἀφοῦ ἔδωσε αὐτὲς τὶς διαταγές, τράβηξε σιγὰ-σιγὰ τὸ σύρτη καὶ μπῆκε πρῶτος στὸ ὑπόγειο—γιὰ ν' ἀντιληφθῆ ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνος ὁ θόρυβος ποὺ τὸν νόμισε στὴν ἀρχὴ γιὰ ὑπόκωφο ἀναστεναγμό, δὲν ἤταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἕνα μεγαλοπρεπὲς... ροχαλητό!

—Κοιμᾶται! ψιθύρισε ὁ Μπουκασέν. Τί τυχερὸς ποὺ εἶμαι!.. Θὰ μπορέσω νὰ τὸν πιάσω, χωρὶς τὸν παραμικρὸ κόπο!..

Καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου ἀθόρυβα, πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του.

Τέλος, τὰ μάτια του, ποὺ ἐξοικειώθησαν κάπως μὲ τὸ σκοτάδι, ξεχώρισαν σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα ἄοριστο σχῆμα. Ἀπὸ τὸν ὄγκο ἐκεῖνον ἀκούγονταν τὰ δυνατὰ ροχαλητά. Ὁ Μπουκασὲν χύμησε πάνω του καὶ τὸν ἔδεσε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

"Υστερα, φορτώθηκε στοὺς ὤμους του τὸν ἀνθρώπινο ὄγκο καὶ τὸν μετέφερε ἐπάνω, μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ζωγραφισμένο στὰ χείλη του.

—Κοιμότανε, τὸ πουλάκι μου!.. εἶπε στὸ βαρῶνο, μόλις βγῆκε στὸ διάδρομο. Τοῦ χάλασα τὸν ὕπνο!..

—Φέρτον μου στὴν αὐλή! φώναξε ὁ βαρῶνος ντὲ Βίλ. Δὲν μπορῶ ἐδῶ μέσα νὰ τὸν διακρίνω καλά!..

Καὶ ὁ βαρῶνος ὥρμησε πρῶτος ἔξω.

Ὁ Μπουκασὲν τὸν ἀκολούθησε, χωρὶς νὰ δεχθῆ τὴ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων του, ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν ξεφορτώσουν ἀπὸ τὸ βάρος του. "Ηταν τόσο περήφανος καὶ εὐτυχισμένος γιὰ τὸ κατόρθωμά του, ὥστε τὸ μεγάλο δέμα ποὺ κουβαλοῦσε στοὺς ὤμους του, τοῦ φαινόταν ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο.

"Οταν βγῆκε στὴν αὐλή, κατέβασε τὸ φορτίο καὶ τὸ τοποθέτησε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ βαρώνου, ὁ ὁποῖος ἔτρεμε ἀπὸ νευρικὴ ἀνυπομονησία. Συγχρόνως, ἔρριξε γύρω του μερικὰ ἐρευνητικὰ βλέμματα. Ἐψαχνε νὰ βρῆ τὸν Κεντενάς, γιὰ νὰ δῆ τί μοῦτρα εἶχε ὁ σύντροφός του, γιὰ ν' ἀπολαύση τὸ θέαμα τῆς ἀπελπισίας του!.. Μὰ ὁ Κεντενὰς εἶχε μείνει στὸ διάδρομο, μαζὺ μὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους μπράθους τοῦ βαρώνου.

—Θ' ἀναγκαστῆ νὰρθη ἐδῶ, θέλοντας καὶ μή! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπουκασέν. Τὸν καϋμένο τὸν Κεντενάς! Θὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακό του ὅταν θὰ μὲ δῆ νὰ θριαμβεύω!.. Πόσο τὸν λυπᾶμαι!..

Στὸ μεταξύ, ὁ ντὲ Βίλ, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχαν σχεδὸν παραμορφωθῆ ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι ἄγριας χαρᾶς, κύτταξε τὸ πελώριο δέμα ποὺ ἤταν τοποθετημένο μπρὸς στὰ πόδια του.

—Περίεργο! φώναξε ξαφνικά. Ὁ Μοντωμπὰν μεταμφιέσθηκε, λοιπόν, σὲ καλόγηρο γιὰ νὰ μπῆ στὸ μέγαρο ;

—Σὲ καλόγηρο, εἴπατε ; τραύλισε ὁ Μπουκασέν.

Καὶ τότε ὁ Μπουκασὲν πρόσεξε καλύτερα, γιὰ πρώτη φορά, τὸν ἀνθρώπινο ὄγκο ποὺ εἶχε μεταφέρει θριαμβευτικὰ στοὺς ὤμους του, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ Μοντωμπάν. Καὶ εἶδε, πράγματι, ὅτι ὁ ἱππότης τῆς φοροῦσε ἕνα ράσο... Τὸ χειρότερο, ὅμως, γιὰ τὸν Μπουκασὲν ἤταν τὸ ὅτι ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ δὲν εἶχε οὔτε τὶς διαστάσεις, οὔτε καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ Μοντωμπάν!..

Ὁ Μπουκασὲν ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ τὸ φόβο του.

Μιὰ ὑποψία πέρασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ νοῦ του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄγνωστος, ὁποιος καὶ ἂν ἦταν αὐτός, εἶχε τὸ κεφάλι σκεπασμένο ἀπὸ τὴν κουκούλα τοῦ ράσου, ὁ Μπουκασὲν ἔκανε ἀκόμα ἕνα βῆμα γιὰ νὰ ξεσκεπάση τὸ πρόσωπο τοῦ αἰχμαλώτου, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶχε μπροστά του τὸ Μοντωμπὰν ἢ κανένα ἄλλο. Συγχρόνως, προσπάθησε νὰ δώση μερικὲς ἐξηγήσεις στὸ βαρῶνο. Μὰ τοῦ κόπηκε ἡ λαλιὰ μόλις ἀντίκρυσε τὸ βλέμμα τοῦ ντὲ Βίλ.... Ὁ βαρῶνος κύτταζε μιὰ τὸν ὄγκο, ὁ ὁποῖος ἦταν ξαπλωμένος μπρὸς στὰ πόδια του — καὶ ὁ ὁποῖος ξανάρχισε νὰ ροχαλίζη, σὰν νὰ βρισκότανε σ' ἕνα πουπουλένιο κρεββάτι!.— καὶ μιὰ τὸν Μπουκασέν...

Ὁ Μπουκασὲν θὰ ἤθελε νὰ βρίσκεται κείνη τὴ στιγμὴ ἑφτὰ τουλάχιστον λεῦγες μακρυὰ ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἡ εἰρωνικὴ φωνὴ τοῦ Κεντενάς :

—Δὲν πρέπει νάχετε, ἐκλαμπρότατε, παράπονο ἀπὸ τὸν Μπουκασέν!.. Ὁ Μπουκασὲν κανονίζει μιὰ χαρὰ τὶς δουλειές του! Σᾶς ὑποσχέθηκε νὰ σᾶς παραδώση ζωντανὸ ἕνα Μοντωμπάν—καὶ σᾶς παραδίδει τώρα δύο!..

Ὁ ντὲ Βὶλ καὶ ὁ Μπουκασὲν γύρισαν συγχρόνως τὸ κεφάλι τους καὶ εἶδαν τὸν Κεντενὰς νὰ τοὺς πλησιάζη, συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ μπράθους, οἱ ὁποῖοι κουβαλοῦσαν ἕνα δέμα, ὅμοιο μὲ κεῖνο... ποὺ ροχάλιζε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ βαρώνου, ἕνα δέμα τυλιγμένο καὶ αὐτὸ σ' ἕνα ἀκάθαρτο ράσο καὶ δεμένο μὲ σχοινιὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Ὁ Μπουκασὲν ἀπόμεινε ἄναλος, μαρμαρωμένος. Καὶ ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς του σηκώθηκαν ὄρθιες ἀπὸ φρίκη. Εἶχε καταλάβει ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὴ θριαμβευτικὴ ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀντιπάλου του, τί παιχνίδι τοῦ εἶχε παίξει ὁ Κεντενάς, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν βασάνισε τόσες ὧρες.

"Οσο γιὰ τὸν ντὲ Βίλ, τὸ μόνο ποὺ ἀντελήφθη ἦταν ὅτι κάμενα ἀπὸ τὰ δυό... δέματα δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ὁ Μοντωμπάν!..

Καὶ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησι :

—Ποῦ τὸν βρήκατε αὐτόν ;

—Στὸ ὑπόγειο, ἐκλαμπρότατε! ἀποκρίθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς μπράθους του.

—Κοιμότανε τόσο βαθειά, συμπλήρωσε ὁ δεύτερος, ὥστε δὲν πῆρε κὰν εἴδησι πὼς τὸν δέναμε μὲ σχοινιά!

Καὶ ἄφησαν καὶ τὸ δεύτερο δέμα πλάϊ στὸ πρῶτο.

—Κοιμᾶται ἀκόμα! εἶπε ὁ Κεντενάς. Κοιμοῦνται καὶ οἱ δυό!.. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶδα μεγαλείτερους ὑπναράδες!

Ὁ βαρῶνος ὥρμησε καὶ κατέβασε τὶς κουκούλες ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν δυὸ ἀποκοιμισμένων.

—Μπᾶ! μπᾶ! τί βλέπουν τὰ μάτια μου!.. φώναξε ὁ Κεντενὰς μὲ προσποιητὴ κατάπληξι. Ὁ ἀδελφὸς Τιμπό!.. Καὶ ὁ ἀδελφὸς Λουμπέν.

—Τύφλα στὸ μεθῦσι! βρυχήθηκε ὁ ντὲ Βίλ, μὲ περιφρονητικὸ μορφασμό.

—Σὰν καλόγηροι ποὺ εἶνε! πρόσθεσε ὁ εὐδιάθετος Κεντενάς.

Καί, γυρνῶντας πρὸς τὸν ἐμβρόντητο Μπουκασέν, συνέχισε σοβαρώτατα :

—Ὀφείλω ν' ἀναγνωρίσω, συνάδελφε, ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπιτήδειος!..

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ

Ἦλθαν ὅλοι τους, τὰ σπουδαιότερα θέματα συζητήσεως σὲ μιὰ συναναστροφή : κυρίων ἦσαν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ἡ μόδα καὶ τὰ δουλικά. Ἔτσι καὶ στὸ τσάϊ τῆς κυρίας Λενουὰρ ἡ συζήτησις ζωήρεψε μόλις ἡ κυρίες ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ βάσανά τους μὲ τὶς ὑπηρέτριες. Ἡ καθεμιά τους διηγήθηκε τί τράβηξε ὥσπου νὰ τὶς φέρη σὲ θεογνωσία, νὰ μποροῦν δηλαδὴ κάτι νὰ κάνουν κι' αὐτὲς, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς «χοντρὲς δουλειὲς» τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλες τους εἶπανε πολὺ νόστιμα πράγματα. Μόνο ἡ Κα Σελινὺ σιωποῦσε, τὸ χαμόγελό της ὅμως ἔδειχνε φανερὰ πὼς ὅλες αὐτὲς ἡ ἱστορίες δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ παραβληθοῦνε μὲ τὴ δική της περιπέτεια. Κι' ἀλήθεια, ἡ διηγησί της ἦτανε ἡ πὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

—Ἐγώ, εἶπε ἀρχίζοντας ἐπὶ τέλους, εἶχα στὴν ὑπηρεσία μου μιὰ κλέφτρα.

—Καὶ ποιὰ ὑπηρέτρια δὲν κλέβει ;

—Μιὰ διαρρήκτρια !

Αὐτὴν τὴ φορά, ὅσες τὴν ἄκουσαν ξαφνιάστηκαν.

—Διαρρήκτρια !

—Ναί! ἀπάντησε ἡ κ. Σελινύ. Διαρρήκτρια καὶ συνένοχο δολοφόνου.

Αὐτὴ τὴ φορά, καμμιὰ ἀπ' τὶς κυρίες δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτα. Ὅλων ἡ προσοχὴ συγκεντρώθηκε στὴν κυρία Σελινύ.

—Λοιπόν, ποὺ λέτε, ἀφοῦ τράβηξα τὸν διάβολό μου μὲ τὶς διάφορες ὑπηρέτριες ποὺ ἔπαιρνα ἀπὸ τὰ χωριά, νόμισα πὼς θὰ ἡσύχαζα ἐπὶ τέλους μὲ τὴν Σολάνζ. Αὐτὴν τὴν πῆρα μέσα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μοῦ τὴν σύστησε ἕνα καλὸ μεσιτικὸ γραφεῖο. Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες τὰ πράγματα πήγαιναν θαυμάσια. Δὲν μὲ νοίαζε σὲ τίποτα. Δὲν ἀναγκαζόμουν νὰ τῆς λέω δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προσαρμόστηκε στὴν ἐντέλεια μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ἐνθουσιάστηκα τόσο μὲ τὴν προθυμία της, τὴν καθαριότητά της, τὴ νοικοκυροσύνη της ποὺ οὔτε σκέφτηκα νὰ τῆς ζητήσω πιστοποιητικά. Μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ βρισκότανε μπροστά μου, λὲς καὶ παραμόνευε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα. Ὅλα τὰ εἶχε ἐν τάξει, ἔστρωνε τὸ τραπέζι μὲ καλαισθησία, ἦταν ἐπιτήδεια στὰ ψώνια καὶ σωστὸς κέρβερος στὸ ζήτημα τῶν τιμῶν. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἑβδομάδα, εἶδα μεγάλη διαφορὰ στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ.

—Καὶ τὴν ἀφήσατε νὰ φύγη ; Τέτοιο θησαυρό!... εἶπε μιὰ κυρία.

—Δὲν μοῦ δίνετε τὴ διεύθυνσί της; εἶπε μιὰ ἄλλη.

—Θὰ σᾶς τὴν δώσω σὲ λιγάκι. ἔχετε τὸν λόγο μου. Δὲν τὴν ἀφησα νὰ φύγη, ἐκείνη θέλησε νὰ φύγη μόνη της. Ἐπάνω στὶς δεκαπέντε μέρες, ποὺ λέτε, ἐνῶ ὁ ἄντρας μου μ' ἐγὼ ἤμαστε κατενθουσιασμένη γι' αὐτὴν τὴν μαγικὴ τύχη μας καὶ τὸ σπίτι ἔλαμπε ἀπὸ καθαριότητα καὶ τάξι, ἡ καλή σου πέρτει ξαφνικὰ ἄρρωστη :

—Βαρειὰ λέει; Σκαρλατίνα παραλὰ. Μποροῦσα φυσικὰ νὰ τὴν στείλω στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο ; Μόλις δυὸ ἑβδομάδες τὴν εἴχαμε σπίτι μας. Ὁ ἄντρας μου μάλιστα ἐπέμενε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ μὴν κουραστῶ. Ἐγὼ ὅως τὸν ἔπεισα καὶ τὴν κράτησα σπίτι. «Ἂν τὴν περιποιηθοῦμε στὸ σπίτι μας, τοῦ εἶπα, ἂν τὴν περιποιηθῶ ἐγώ, ποὺ ἔχω καὶ δίπλωμα νοσοκόμου, ὅπως ξέρετε, θὰ μᾶς εὐγνωμονῆ καὶ ἔτσι δὲν θὰ θελήση νὰ φύγη ποτὲ πειά». Ἔτσι κι' ἔγινε. Σαράντα μέρες βάσταξε ἡ ἀρρώστεια της, ἔπειτα ἡ ἀνάρρωσις ἄλλες εἴκοσι. Ὕστερα ἀπὸ δύμισι μῆνες ἤτανε καλὰ στὴν ἐντέλεια, εἶχε μάλιστα παχύνει, τὰ μάγουλά της ἤγιναν ροδοκόκκινα, ἐνῶ ἐγώ, φυσικά, ἤμουνα πολὺ κουρασμένη. Εἶχα κερδίσει ὅμως τὴν παρτίδα καὶ μποροῦσα νὰ εἶμαι ἥσυχη γιὰ τὸ μέλλον. Τότε λοιπὸν ἀκριβῶς ἡ Σολάνζ ζήτησε νὰ φύγη.

Ἔστρωνε τὸ τραπέζι μὲ καλαισθησία...

—Ὅλες τους εἶνε ἀχάριστες. Γιὰ φαντάσου! Ὕστερα ἀπὸ τόσα...

— Περιμένετε λιγάκι, ποιὸν τὴν καταδικάσετε.

—Τί νὰ περιμένουμε. Τίγρις νὰ ἦτανε, θὰ ἔδειχνε κάποια εὐγνωμοσύνη !

—Λοιπόν, θὰ τὸ πιστέψετε; Ἀκριβῶς ἀπὸ εὐγνωμοσύνη θέλησε νὰ φύγη.

— Περίεργος τρόπος εὐγνωμοσύνης !

—Ἤτανε ὁ μόνος τρόπος ποὺ τῆς ἔμενε τῆς δυστυχισμένης.

—Τῆς δυστυχισμένης; Μά, ἀγαπητή μου, εἶστε ὑπερβολικὰ καλή...

—Ὄχι ὅσο τῆς ἀξίζει, σᾶς βεβαιώνω.

—Ἀφῆστε την κυρία Σελινὺ νὰ τελειώση, εἶπε τότε ἡ οἰκοδέσποινα γι' αὐτὴν τὴν ἀγένεια ποὺ ἔκαναν μερικὲς κυρίες.

—Θὰ τὴν μάθετε ἀμέσως. Καὶ μεῖς πολὺ ἀργότερα μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε. Ἴσως νὰ θυμᾶστε τὴν ὑπόθεσι Ρενουάρ. Ἤτανε μιὰ σπειρα διαρρηκτῶν ποὺ ξεγύμνωνε τὰ πλουσιώτερα μέγαρα καὶ στὸ τέλος δολοφόνησε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ποὺ τοὺς ἀντιστάθηκε. Ὁ Ρενουὰρ ἤτανε ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας. Εἶχε στὴν ὑπηρεσία του ἕνα τελεστὰς καὶ καταδότας. Οἱ καταδότα — ὅλο γυναῖκες — ἔδειχναν τὰ σπίτια ποὺ θὰ λήστευαν, ἔδιναν ὅλες τὶς ἀναγκαῖες πληροφορίες, κάποτε καὶ τὰ κλειδιά, ὅταν μποροῦσαν. Ὅλες τους φυσικὰ ἔπρεπε νὰ μποῦνε στὰ σπίτια αὐτὰ ὡς ὑπηρέτριες, καμαριέρες ἢ μαγείρισσες. Ἔμειναν ἀρκετὸν καιρὸ σὲ κάθε σπίτι, ὥσπου νὰ μάθουν τὰ κατατόπια καὶ τὶς συνήθειες τῶν ἀφεντικῶν γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνάκρισι τῆς ἀστυνομίας ἦταν τόσο δύσκολη. Ἐγὼ ἤμουν ἡ μόνη ποὺ ὑποψιάστηκα τὴν ἀλήθεια. Ἡ Σολάνζ, ποὺ ἔγινε ἐπὶ τρεῖς ὑπηρέτριά μας, γιὰ νὰ δώση τὶς σχετικὲς πληροφορίες στὸν ἀρχηγό της, δὲν θέλησε νὰ μείνη στὴν ὑπηρεσία μου γιὰ νὰ μὴ μᾶς καταδώση καὶ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ κακό. Ἔτσι μοῦ ἔδειξε τὴν εὐγνωμοσύνη της γιὰ ὅσα καλὰ εἶδε ἀπὸ μένα. Καὶ στὸ δικαστήριο κατώρθωσε μὲ κόπους νὰ ἐλαφρώσω. ὅσο μποροῦσα τὴν θέσι της. Εἶπα πὼς ἔμεινε τέσσερες μῆνες στὸ σπίτι μου, χωρὶς ν' ἀναφέρω γιὰ τὴν ἀφροσύνη της οὔτε λέξι, καὶ πὼς ἤμουνα κατευχαριστημένη ἀπ' αὐτὴ Ἔτσι καταδικάστηκε κάπως λιγώτερο ἀπὸ τὶς ἄλλες. Βοίσκεται ἀκόμα στὴ φυλακή. Ποιὸς εἶχε ζητήσει τὴν διεύθυνσί της;

Καμμιὰ δὲν ἀπάντησε.

Σέρετε, εἶπε ἡ κ. Σελινύ. Τὴν ἔχω τὴν διεύθυνσί της. Ἔχω ἀλληλογραφία μαζύ της.

—Καὶ θὰ τὴν ξαναπάρετε;

—Σέρω κι' ἐγὼ Σ' αὐτὴ τοὐλαχιστον μπορῶ νάχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη !

ΤΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

(Τῆς Λί-Μπέν-Χοῦ)

Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ ψυχή σου, ἂς μὴν ξεγνᾶ πὼς περάσαμε μορφὲς καὶ γλυκὲς ἀνησυχίες, πολυαγαπημένε μου...

Δὲν ξέρω ἂν θἄχω κι στὸν ἄλλον κόσμο σῶμα, ὅπως ἐδῶ. Θέλω ὅμως νὰ τὸ ἐχω γιὰ νὰ στὸ παραδώσω, ὅπως ἐκανα καὶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν γήϊνο, ὅταν θἄρθης ἐκεῖ, πολυαγαπημένε μου...

Θὰ σὲ περιμένω μὲ λαχτάρα... Κι' ὅταν θὰ φανῆς πάνω ἀπ' τὸν γαλάζιο τροῦλο τοῦ οὐρανοῦ, θὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ σου τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀνάπη, κοέλλη ἀπὸ χαρά!..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ;"

("Ένα περίεργο άρθρο τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Πώλ Άντρέ γιὰ τὶς παραξενιὲς καὶ τὶς ἐξωφρενικότητες τῶν «ἀστέρων».)

Α παραμυθένια τους πλούτη κι' ἡ καλλιτεχνική τους ἰδιοσυγκρασία κάνουν τοὺς γόητες καὶ τὶς «δεντέττ ε ς» τῆς ὀθόνης νὰ χουν τὶς πιὸ ἰδιότροπες ἰδέες.

Ἔτσι ἡ Κλάρα Μπόου, ἡ γόησσα μὲ τὰ ροῦσα μαλλιά, ποὺ ἀναστάτωσε καὶ ποὺ ἀναστατώνει ἀκόμα τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ τὰ πολύχρωτα ἐρωτικὰ σκάνδαλά της, πῆρε τὴν ἀπόφαση μιὰ μέρα νὰ μαζέψη μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ὅλες τὶς φωτογραφίες τῶν ἀνδρῶν ποὺ τόλμησαν... νὰ τὴν φιλήσουν! Ἡ Σουζὰν Καρέν, ἕνας ἄλλος «ἀστέρας» τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ εἶνε σήμερα ἡ πιὸ στενὴ φίλη τῆς Κλάρας Μπόου, ἀπεκάλυψε ἐσχάτως στοὺς δημοσιογράφους ὅτι ἔχει ἐπισκεφθῆ αὐτὸ τὸ μυστηριώδες δωμάτιο τῆς συνταρακτικῆς Κλάρας καὶ τοὺς τὸ περιέγραψε μὲ ἀκρίβεια καὶ μὲ κάθε λεπτομέρεια: «Εἶνε ἕνα μεγάλο δωμάτιο, τοὺς εἶπε, φωτισμένο ἀπὸ τρεῖς κρυστάλλινους φεγγίτες, γιατὶ βρίσκεται στὴ μέση τῆς βίλλας τῆς φίλης μου καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει κανένα παράθυρο. Μὰ κι' ἂν εἶχε, ἡ Κλάρα θὰ τὸ ἔχτιζε γιὰ νὰ κάνη ἴσιο κι' ὁμοιόμορφο τὸν τοῖχο. Θὰ μὲ ρωτήσετε τώρα γιὰ ποιὸ λόγο; Ἁπλούστατα: ἀπάνω στοὺς γκρίζους τοίχους αὐτοῦ τοῦ μυστηριώδους δωματίου ἡ φίλη μου ἔχει κρεμάσει τὴ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη ὅλες τὶς φωτογραφίες τῶν ἀνδρῶν ποὺ πέρασαν μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ ζωή της, ἀνδρῶν μὲ γένεια, ξυρισμένων, μὲ μουστάκια, μὲ γυαλιά, φαλακρῶν, ξανθῶν, μελαχροινῶν, τέλος, μὲ δυὸ λόγια, κάθε τύπο ὁμορφου ἢ ἄσχημου ἀνδρός. Ὅλες αὐτὲς ἡ φωτογραφίες ἔχουν ἰδιόχειρες ἀφιερώσεις πρὸς τὴν Κλάρα ποὺ προδίδουν ἕνα φλογερὸ ἔρωτα, ἕνα μεγάλο πάθος, μιὰ αἰσθηματικὴ τραγωδία! Πόσες εἶνε; Ἀναρίθμητες! Κι' οἱ τέσσερες τοῖχοι τοῦ ἀπόκρυφου δωματίου της εἶνε γεμάτοι ἀπὸ αὐτὲς τὶς περίεργες μορφὲς τῶν φίλων τῆς Κλάρας ποὺ ἀποτελοῦν τὴ σπάνια κι' ἐκκεντρικὴ συλλογὴ τῆς πιὸ πρωτότυπης πνακοθήκης τοῦ κόσμου...» Ἡ Σοῦζαν Καρὲν κατόπιν δὲν δίστασε ν' ἀναφέρη ὅτι ἡ γόησσα μὲ τὰ ροῦσα μαλλιὰ κλείνεται κάθε μέρα μιὰ ὁλόκληρη ὥρα μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὶς φωτογραφίες, γιατὶ τῆς ἀρέσει νὰ νομίζη ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τ' ἀναρίθμητα βλέμματα τῶν ἀνδρῶν εἶνε καρφωμένα ἀπάνω της, ὅπως ἄλλοτε, μὲ τὸ ἴδιο τρελλὸ καὶ παράφορο πάθος. Αὐτὴ ἡ τελευταία ἰδιοτροπία τῆς Κλάρας Μπόου εἶνε τὸ μόνο ἔγκλημα τῆς παραφροσύνης ποὺ τυράννησε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια τὴ γόησσα μὲ τὰ ροῦσα μαλλιὰ κ' ἀπὸ τὴν ὁποία, ὅπως φαίνεται, δὲν ἔχει ἀκόμη γιατρευτῆ τελείως...

* * *

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ πάλι ἔχει μιὰ ἄλλου εἴδους ἰδιοτροπία: Σὲ μιὰ μεγάλη ἀποθήκη τῆς βίλλας της μαζεύει ὅλα τὰ γράμματα ποὺ λαμβάνει καθημερινῶς ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της καὶ ποὺ φτάνουν κατὰ μέσον ὅρον ἑφτὰ χιλιάδες. Σ' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη ποὺ βρίσκεται δίπλα στὴν κουζίνα της, ἡ Τζόαν ἔχει τοποθετήσει μεγάλα χωρίσματα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἕνα κράτος! Ἐκεῖ πέρα λοιπὸν συγκεντρώνει καὶ χωρίζει κατὰ ἐθνικότητες τὰ γράμματα τῶν θαυμαστῶν της, χωρὶς νὰ τ' ἀνοίγη! Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράξενο. Ἡ Τζόαν δὲν ἔχει σκίσει τὸ φάκελλο, οὔτε ἑνὸς τέτοιου γράμματος: «Μόνο ἔτσι, λέει ἡ ἴδια, μπορῶ νὰ ἔχω πάντα αὐταπάτες, πράγμα ποὺ δὲν συμβαίνει πειὰ μὲ τοὺς ἄλλους «ἀστέρες»...»

* * *

Ἡ Καϋὶ Φράνσις νοιώθει ἕνα τρελλὸ πάθος γιὰ τὰ πουλιά. Τῆς ἀρέσουν ὅλα τὰ ὠδικὰ πουλιὰ τοῦ κόσμου! Ἔχει λοιπὸν ἕνα μεγάλο δωμάτιο μὲ τοὺς τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ κλουβιὰ κάθε εἴδους, ὅπου εἶνε φυλακισμένα τὰ πιὸ παράξενα, τὰ πιὸ ὥμορφα κελὶ τὰ πιὸ μελωδικὰ πουλιὰ τῆς γῆς.

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ τοῦ χαριτωμένου «ἀστέρος» δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ οὔτε κατ' ἰδέαν μὲ τὴν παρόμοια συλλογὴ τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ Καϋὶ Φράνσις λοιπὸν γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἀκούη ἀπὸ τὸ κρεββάτι της τὰ πρωϊνὰ κελαϊδήματα τῶν ἀναριθμήτων πουλιῶν της, ἔχει ἐγκαταστήσει ἕνα μικρόφωνο μέσα στὸ δωμάτιό τους κι' ἕνα μεγάφωνο στὸν κοιτῶνα της κι' ἔτσι ἡ μεγάλη «δεντέττα» δὲν ξυπνάει τὸ πρωῒ ἀπὸ ἕνα ἀπότομο σκούντημα ἢ ἀπὸ τὰ θορυβώδη βήματα τῆς καμαριέρας της, παρὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν συναυλία τῶν πουλιῶν ποὺ τὴν κάνει ἀμέσως ὁλόχαρη καὶ τῆς φέρνει τὸ γέλιο στὰ χείλη.

* * *

Ἡ Καρὸλ Λομπὰρ εἶνε τόσο ἐκκεντρική, ὥστε ἔχει στὴν ὑπηρεσία της ὅλο νάνους! Κανεὶς δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ καταλάβη γιατὶ ἡ ὥμορφη «δεντέττα» ἀγαπάει τόσο πολὺ τὴ φυλὴ τῶν λιλιπουτείων. Ἡ καμαριέρα της εἶνε μιὰ νάνος ἑνὸς μέτρου, ποὺ ἤταν ἄλλοτε χορεύτρια κι' ἀκροβάτις σ' ἕνα ἱπποδρόμιο. Ὁ κηπουρός της πάλι κι' αὐτὸς ἕνας Κινέζος νάνος, κίτρινος κι' ἀποκρουστικὸς σὰν τέρας, ποὺ ἔχει τὸ ἀνάστημα ἑνὸς παιδιοῦ δέκα χρόνων. Μὰ εἶνε ὁ καλύτερος κηπουρὸς τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ ὥμορφιὰ τῶν λουλουδιῶν τῆς Λομπὰρ εἶνε παροιμιώδης! Κανένας ἄλλος «ἀστέρας» τοῦ Χόλλυγουντ δὲν ἔχει στὸν κῆπο του τόσα εἴδη τριανταφύλλων καὶ χρυσανθέμων μὲ μαγευτικὲς ἀποχρώσεις. Ὅσο τώρα γιὰ τοὺς λακέδες της, εἶνε κι' αὐτοὶ χαριτωμένοι νάνοι, ἄψογοι στὶς καλορραμμένες γαλάζιες κι' ἄσπρες λιβρέες τους. Ἡ πρώτη λοιπὸν ἐντύπωσις ποὺ δοκιμάζει κανείς, ὅταν ἐπισκέπτεται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν βίλλα τῆς Καρὸλ Λομπάρ, εἶνε ὅτι μπαίνει σ' ἕνα σπίτι παραμυθιοῦ. Κι' ἀλήθεια, ὅλα ἐκεῖ μέσα εἶνε παράξενα, φαντασμαγορικά, παραμυθένια! Ἡ Καρὸλ Λομπὰρ εἶνε μιὰ νεράϊδα τοῦ κινηματογράφου...

* * *

Ἡ Τζόαν Χάρλοου ἔχει κι' αὐτὴ μιὰ ἀλλόκοτη ἰδιοτροπία: δὲν φοβᾶται ποτὲ τὰ ἴδια γάντια. Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς πόσο τῆς στοιχίζει αὐτὴ ἡ τρέλλα. Κάθε ζευγάρι γάντια ποὺ θὰ σκεπάση τὰ κατάσπρα κι' ὥμορφα χέρια της πρέπει νὰ εἶνε ἀγνίχτο καὶ νὰ βγῆ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ κουτί! Κι' ἐπειδὴ ἡ Τζόαν μὲ τὰ πλατινένια μαλλιὰ ἔχει ἕνα εἰδικὸ προμηθευτή, τὰ γάντια της ἔχουν πάντα μιὰ παράξενη νότα καὶ γίνονται ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκκεντρικὰ καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα δέρματα. Ἡ Τζόαν Χάρλοου φοράει γάντια ἀπὸ δέρματα φειδιῶν, ἀπὸ δέρματα ψαριῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ ποὺ φωσφορίζουν τὴν νύχτα κι' ἀπὸ δέρματα ἀληθινοῦ μόχου τοῦ Θιβέτ ποὺ ἀναδίνουν ἕνα τρομερὰ μεθυστικὸ ἄρωμα! Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ γάντια ποὺ φορέθηκαν μιὰ μονάχα φορά, φυλάγονται πάλι στὰ κουτιά τους καὶ γράφεται πάνω σ' αὐτὰ ἀπὸ τί, γραμματέα της ἢ ἡμερομηνία τῆς χρησιμοποιήσεώς τους. Κι' ἔτσι, μὲ τὴν τεραστία αὐτὴ συλλογὴ τῶν γαντιῶν ποὺ ἔχει σήμερα ἡ Τζόαν Χάρλοου, θὰ μποροῦσε, ἂν τῆς κάπνιζε, νὰ παρατήση τὴν ὀθόνη καὶ ν' ἀνοίξη τὸ μεγαλείτερο... γαντάδικο τοῦ Χόλλυγουντ!

* * *

Στὶς «καλὲς στιγμὲς» του, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀκατανίκητους γόητες τοῦ κινηματογράφου, ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ, τριγυρίζει στὴ φιλμούπολι μ' ἕνα πανάρχαιο αὐτοκίνητο, ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ποὺ χρησιμοποιήθηκαν στὸν Νέον Κόσμο! Αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο εἶνε ἡ μόνη κληρονομιὰ ποὺ ἔτυχε στὸν Τζών. Τοῦ τὴν ἄφησε ἕνας ἐκκεντρικὸς θεῖος του ποὺ τὸν ἀγαποῦσε στοργικά. Κι' ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ὁ Τζὼν συγκινεῖται ἀκόμα καὶ σήμερα, ὅταν μιλάει γιὰ τὸν θεῖο του...

Θὰ πῆτε τώρα: μὰ γιατὶ ὁ Τζὼν μεταχειρίζεται ἀκόμη αὐτὸ τὸ παλιόχαρτο αὐτοκίνητο; Ἡ ἐξήγησις εἶνε εὔκολη. Ὁ γόης τριγυρίζει μὲ αὐτὸ στὸ Χόλλυγουντ, γιατὶ θέλει νὰ κερδίση ἕνα στοίχημα ποὺ ἔχει βάλει ἀπὸ δῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια μ' ἕνα φίλο του, τὸν ἔμπορο Πέτερ Ρίτσολ. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἰδιότροποι Ἀμερικανοὶ συναγωνίζονται τώρα, ποιὸς θὰ τρέξη περισσότερα χιλιόμετρα, χρησιμοποιώντας πάντα τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο. Ὁ ἔμπορος Πέτερ Ρίτσολ λοιπὸν μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχει τρέξει περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο χιλιόμετρα. Μὲ ἄλλα λόγια ἔχει κάνει εἰκοσιδύο περίπου φορὲς τὸν γύρο τῆς γῆς. Ποιὸς θὰ νικήση ἄραγε; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψη τίποτα. Ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ ἐπιδιορθώνει διαρκῶς τ' αὐτοκίνητό του, μὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξη τὴ μηχανή του κι' ἔτσι ἡ μεγαλείτερη ταχύτητα ποὺ μπορεῖ ν' ἀναπτύξη μὲ τὴν παληὰ εἶνε 35 χιλιόμετρα τὴν ὥρα κι' αὐτὸ μονάχα, ὅταν βρίσκεται σὲ κατήφορο.

* * *

Τέλος, τὴν πιὸ παράξενη ἰδιοτροπία ἀπ' ὅλες τὶς «δεντέττες» τοῦ Χόλλυγουντ τὴν ἔχει ἡ Μάρλεν Ντήτριχ. Ἡ μοιραία Μάρλεν κάνει συλλογὴ ἀπ' ὅλες τὶς κάλτσες ποὺ φόρεσε στὸ «στούντιο» καὶ κάθε τέτοιο ζευγάρι τὸ φυλάει ὕστερα μ' ἕνα χαρτί, ἀπάνω στὸ ὁποῖο γράφει τὴ μέρα, τὸν μῆνα καὶ τὸ χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖον στόλισε τὶς πιὸ ὥμορφες γάμπες τῆς Ἀμερικῆς.

* * *

"Οσο τώρα γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο λένε ὅτι ἔχει τὴ μανία νὰ παίρνη ἀπὸ τοὺς φίλους της κάθε ἰδιότροπη γραββάτα ποὺ θὰ τῆς κινήση τὴν προσοχή. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἐπιθυμίες τῆς Σφίγγας τοῦ Χόλλυγουντ μοιάζουν μὲ διαταγές, οἱ φίλοι της προσφέρουν ἀμέσως τὴ γραββάτα τους, εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴ εὐνοια τοῦ «ἀστέρος τῶν ἀστέρων».

Καθὼς βλέπετε λοιπόν, ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς παραξενιές, ποὺ ἀναφέραμε, μπορεῖ νὰ καταλάβη κανεὶς γιατὶ ἕνας Ἀμερικάνος δημοσιογράφος ποὺ ἔκανε ἐσχάτως μιὰ ἔρευνα, γιὰ τὴν ἀπόκρυφη ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ, ἔβαλε τὸν ἀκόλουθο τίτλο στὰ ἄρθρα του: «Εἶνε τρελλοὶ οἱ «ἀστέρες» ;

Ὁ τίτλος αὐτὸς εἶνε βέβαια ἐντυπωσιακός, μὰ ὄχι κι' ἀδικαιολόγητος. Ἐσεῖς, παραδείγματος χάριν, τί λέτε; Εἶνε ἢ δὲν εἶνε τρελλοὶ οἱ «ἀστέρες»;

ΠΩΛ ΑΝΤΡΕ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΡΩΗΝ ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Κάποτε ἕνας πρώην λοῦστρος τοῦ Λονδίνου, πλούτισε καὶ ἔγινε μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

Ἐνῶ μιλοῦσε, μιὰ μέρα, ἀνεβασμένος στὸ Βῆμα, τὸν διέκοψε ἕνας μιλόρδος καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάψε, γιατὶ θυμᾶμαι πὼς ἔφτιανες ἄλλοτε τὰ παπούτσια τοῦ πατέρα μου!..

Ὅλοι οἱ βουλευταὶ περίμεναν νὰ τὰ χάση ὁ πρώην λοῦστρος. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπάντησε ἀτάραχος:

—Κύριοι συνάδελφοι, διαιαρτύρομαι!... Πρέπει νὰ ξέρη ὁ κ. συνάδελφος ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξα... πεταλωτής!...

Κόκκαλο ὁ μιλόρδος.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗ ΦΥΣΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ἕνα περίεργο φαινόμενο. Γιατὶ τὰ ἀρσενικὰ ζῶα ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες καὶ τὰ θηλυκὰ τοὺς ἄνδρες. Ἡ ἐρωτευμένη τίγρις. Ἡ ἐπίδρασις τῆς ὠμορφιᾶς στὰ ζῶα. Ἡ κοκεταρία τῆς παγώνας. Ὁ πονόδοντος τοῦ ἐλέφαντος καὶ ἡ ὀδοντογιατρός, κτλ.

Δὲν ξέρουμε ἂν ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔχουν κατοικίδια ζῶα στὸ σπίτι τους, ἔτυχε ποτὲ νὰ παρατηρήσουν μερικὲς παράξενες προτιμήσεις τῶν ζώων αὐτῶν πρὸς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε σαφέστεροι: Ἂν ἔτυχε νὰ παρατηρήσουν ὅτι τὰ ἀρσενικὰ ζῶα ὑπακούουν κι' ἀγαποῦν περισσότερο τὰ κοριτσάκια καὶ τὶς γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ τὰ θηλυκὰ ζῶα προτιμοῦν τ' ἀγοράκια καὶ τοὺς ἄνδρες.

Τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο τὸ ἔχουν προσέξει πολλοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀλλὰ δὲν τοῦ δώσανε τὴ σημασία ποὺ τοῦ ἀξίζει. Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων, Τζάλλ, μαθητὴς τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ Γαῖγερ, σπούδασε ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα τὸ φαινόμενον αὐτὸ καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ζῶα διακρίνουν ἂν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε ἄνδρας ἢ γυναῖκα, κι' ὅτι τὰ θηλυκὰ προτιμοῦν τοὺς ἄνδρες, ἐνῶ τὰ ἀρσενικὰ τὶς γυναῖκες. Ἡ προτίμησις αὐτή, λέει ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων, εἶνε περιεργοτάτη. Στὸ βιβλίο ποὺ ἔγραψε εἰδικὰ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἐξηγεῖ πολλὰ ἱστορικὰ περίεργα κι' ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα δίνουν ἕνα ἀδιάσειστο κῦρος στὰ ἐπιστημονικά συμπεράσματά του.

Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα: Τὰ λιοντάρια τῆς Καιτσάκας, ἐνῶ ἐπιτίθενται πάντοτε κατὰ τῶν ἀνδρῶν, τὶς γυναῖκες δὲν τὶς πειράζουν. Αὐτὸ εἶνε γεγονὸς ποὺ τὸ πιστοποιοῦν πλῆθος περιηγητῶν.

Ἄλλο παράδειγμα βγαλμένο ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὴν πεῖρα τῶν θηριοδαμαστῶν: Εἶνε πραγματικό, ὅτι μιὰ θηριοδαμάστρια χαϊδεύει εὐκολότερα νὰ δαμάση ἕνα ἀρσενικὸ θηρίο, ἐνῶ ἕνας θηριοδαμαστὴς ἕνα θηλυκὸ θηρίο. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ γιατὶ στὴν ἀρχαιότητα ἡ γυναῖκες κατεῖχαν τὰ σκῆπτρα τῆς δαμαστικῆς τέχνης. Ἡ περίφημες θηριοδαμάστριες τῆς ἀρχαιότητος: Κυβέλη, Κίρκη, Μήδεια, ὀφείλουν — κατὰ τὸν Τζάλλ — τὴν δεινότητά τους κυρίως στὸ φῦλο τους καὶ δεύτερον στὴν ὠμορφιά τους.

* * *

Ἡ ὠμορφιὰ ἐξασκεῖ κι' αὐτὴ μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία στὰ ἄγρια θηρία, λέει ὁ Τζάλλ. Γιὰ νὰ μᾶς πείση γι' αὐτὸ μᾶς φέρει γιὰ παράδειγμα ἕνα τιθασευμένο λιοντάρι τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαρόκου. Τὸ περίφημο αὐτὸ λιοντάρι, ἐνῶ φανέρωνε μὲ κάθε τρόπο τὰ φιλικά του αἰσθήματα πρὸς τὶς ὥμορφες ὁδαλίσκες τοῦ χαρεμιοῦ, ἔβγαζε ἄγριους μηκυθμοὺς καὶ ἔδειχνε ἀπειλητικὰ τὰ δόντια του στὶς γριὲς σκλάβες.

Ὁ Τζάλλ μιλάει ἐπίσης γιὰ μιὰ τίγρι, ἀρσενική, ἡ ὁποία εἶχε ἀγαπήσει τόσο παράφορα μιὰ ὥμορφη κοπέλλα, ὥστε ἂν τύχαινε νὰ περάση ἕνα εἰκοσιτετράωρο χωρὶς νὰ τὴν δῆ, ἄρχιζε νὰ ὠρύεται φριχωδῶς καὶ δὲν ἔτρωγε τίποτε πρὶν παρουσιασθῆ ἐκείνη. Ἡ τίγρις αὐτὴ ψόφησε ἀπὸ μαρασμὸ πέντε μέρες ὕστερα ἀπ' τὸν θάνατο τῆς πολυαγαπημένης της.

Τὰ θηρία ποὺ αἰσθάνονται μιὰ τόση συμπάθεια γιὰ τὸν ἑτερόφυλό τους ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ὁμόφυλό τους ἄνθρωπο αἰσθάνονται ἕνα αἴσθημα ζήλειας καὶ μίσους, ποὺ τὸ ἐκδηλώνουν σὲ κάθε περίστασι. Τὴν μῖς Χέλιοτ, τὴν περίφημη θηριοδαμάστρια, τὴν ὑπακούανε μὲ μιὰ εὐλάβεια, θρησκευτικὴ μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ὅλα τὰ ἀρσενικὰ λιοντάρια της, ἡ λεαινά της ὅμως πάντα δυστροποῦσε καὶ ὄχι σπάνια τῆς ἔτριζε, σὰν ἀντίζηλος τὰ δόντια της.

Ὁ φυσιολόγος Βρέμ, γράφει στὸ βιβλίο του ὁ Τζάλλ, μιλάει γιὰ ἕναν πίθηκο ποὺ ἔπιγε ἀπὸ τὴ ζήλεια τον τὸν ἄνδρα τῆς ὑπηέτριας, ἡ ὁποία τὸν περιποιότανε. Ὁ ἴδιος ὁ Βρὲμ διεβαιώνει ὅτι μιὰ παγώνα μοίραζε μὲ μιὰ ἄφθαστη κοκεταρία χαμόγελα, ποὺ ὑποσχόντουσαν πολλά, στοὺς ἄνδρες, ἐνῶ δὲν ἄφηνε νὰ τὴν πλησιάση καμμιὰ γυναῖκα. Κυνηγοῦσε τὶς ὁμόφυλές της μὲ μιὰ τέτοιες λύσσα, ποὺ μόνο μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νάξη, ὅταν βρεθῆ μπροστὰ σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη ἀντίζηλό της.

Στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Μονάχου πάλι — ἀναφέρει ὁ Τζάλλ — πόνεσε κάποτε τὸ δόντι ἑνὸς ἐλέφαντος. Τὸ παχύδερμο δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι, μερόνυχτα ἀπ' τοὺς πόνους του. Στὸ τέλος, οἱ ὀδοντογιατροὶ ἀποφασίσανε νὰ ἐπέμβουν. Μάταιοι ὅμως πῆγαν οἱ κόποι τους, γιατὶ ὁ ἐλέφας δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ ἀνοίξη σ' αὐτοὺς τὸ στόμα του. Ἐγκατέλειψαν λοιπὸν τὸν σκοπό τους καταντροπασμένοι ἀπ' τὴν δυσπιστία ποὺ ἔδειχνε τὸ νοημονέστερο τῶν ζώων μετὰ τὸν ἄνθρωπο, στὴν ἐπιστημονική τους ἱκανότητα, κι' ἀφήσανε τὸν δυστυχισμένο ἐλέφαντα νὰ τυραννιέται. Τότε προσεφέρθη νὰ σώση τὸν ἐλέφαντα μιὰ χαριτωμένη ὀδοντοϊατρός. Στὶς ἐπίμονες αἰτήσεις της, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου ὑπεχώρησε καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ γιατρέψη τὸν πονόδοντο τοῦ γίγαντος τῶν ζώων. Τὴν ἰατρικὴ αὐτὴ ἐπέμβασι τὴν παρακολούθησαν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον κι' ἀντιπρόσωποι τῶν ἐφημερίδων. Τὴν ἄλλη μέρα ὅλες οἱ Γερμανικὲς ἐφημερίδες εἶχαν ἀφιερώσει στήλες ὁλόκληρες γιὰ νὰ περιγράψουν καὶ νὰ σχολιάσουν τὴν προθυμία καὶ τὴν ἐγκαρτέρησι μὲ τὴν ὁποία δέχθηκε ὁ ἐλέφας νὰ τοῦ κάνη ἡ χαριτωμένη ἑτεροφυλός του μιὰ ἐπώδυνη ἐγχείρησι καὶ νὰ τοῦ βουλώση τὸ δόντι του.

* * *

Ὁ δόκτωρ Τζάλλ ἀναφέρει πολλὰ ἀκόμη περιεργότατα παραδείγματα ἀγάπης κι' ἀφοσιώσεως τῶν ζώων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀκοῦστε τώρα καὶ τὴν πρωτότυπη ἐξήγησι ποὺ δίνει στό: Γιατὶ οἱ ἄνδρες εὐδοκιμοῦν περισσότερο στὴ μελισσοκομία ἀπ' τὶς γυναῖκες; Ἀπολαύσατέ την: «Ἡ βασίλισσα κι' ἡ ἐργάτριες εἶνε θηλυκές. Σὰν θηλυκὲς ποὺ εἶνε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε φιλάρεσκες. Καὶ γι' αὐτὸ δέχονται τὶς περιποιήσεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀπὸ εὐχαρίστησι τοὺς δίνουν ἀνταλλάγματα! Ἀλλὰ μιὰ ποὺ εἶνε θηλυκές, εἶνε καὶ ζηλιάρες! Καὶ γι' αὐτὸ κυνηγοῦν καὶ κεντρίζουν τὶς γυναῖκες ποὺ τολμοῦν νὰ τὶς πλησιάσουν!»

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

Τὰ κοράκια προάγγελος δυστυχίας τῆς Αὐστριακῆς δυνασείας. Ἡ τραγωδία τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ. Τὸ ὄνειρο τῆς ἀκολούθου τῆς αὐτοκρατείρας. Θλιβερὰ προμηνύματα. Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς Μαρίας Βετσέρας. Ὁ τελευταῖος περίπατος τῆς αὐτοκρατείρας. Τὸ μαῦρο κοράκι τοῦ θανάτου, κτλ. κτλ.

Ἡ Ἐλισσάβετ, ἡ τραγικὴ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας, τῆς ὁποίας τὸν γολγοθᾶ ἐξιστόρησε τόσο ποιητικὰ ὁ ἀλησμόνητος Κωνσταντῖνος Χρηστομάνος, ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια τῶν Βιτελσβάχων, ποὺ τὴν βάραινε ἀνέκαθεν μιὰ φρικτὴ κατάρα, σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ ζοῦσε πάντοτε σ' ἕνα κόσμο φαντασμάτων, προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν. Ἀπ' ὅλα ὅμως τὰ «κακὰ σημάδια», ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε ζωηρότερη ἐντύπωση στὴν Ἐλισσάβετ ἦταν ἡ ἐμφάνιση ἑνὸς κορακιοῦ. Κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε ἕνα κοράκι, ἦταν βέβαιη πὼς θὰ τῆς συνέβαινε μιὰ συμφορά. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ θλιβερὰ αὐτὰ προαισθήματα ἔβγαιναν πάντοτε ἀληθινά. Ἄχι μονάχα στὴν Ἐλισσάβετ, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Ἁψβούργων.

Ἀνέκαθεν τὰ κοράκια παρουσιάζοντουσαν ὡς προάγγελοι δυστυχίας στὸν αὐτοκρατορικὸ οἶκο τῆς Αὐστρίας.

Ὅταν ὁ τραγικὸς Μαξιμιλιανὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη ἀπὸ τὴν ἔπαυλι Μιραμάρε, μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν Καολότα, γιὰ νὰ πάη νὰ στεφθῆ βασιλεὺς τοῦ Μεξικοῦ, εἶδε ξαφνικὰ τρία μαῦρα κοράκια νὰ κάθωνται στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ του. Ἡ Καρλόττα θυμήθηκε τότε τὴν παράδοσι, ποὺ κυκλοφοροῦσε σχετικὰ μὲ τὰ κοράκια, φοβήθηκε γιὰ τὴν ἔκβασι ποὺ θὰ εἶχε ἕνα ταξεῖδι σὲ μιὰ χώρα μακρυνὴ καὶ ἄγνωστη, ἡ ὁποία σπαραζότανε πάντοτε ἀπὸ ἕνα ἐμφύλιο πόλεμο, καὶ παρακάλεσε τὸν ἄνδρα της νὰ μείνουν στὴν Αὐστρία.

Μὰ ὁ Μαξιμιλιανὸς θέλησε νὰ φανῆ δυνατός, νὰ προκαλέση τὸ ἀπρόοπτο. Καὶ πῆγε στὸ Μεξικὸ — γιὰ νὰ τουφεκισθῆ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες! Ὅσο γιὰ τὴν Καολόττα, ἡ ὁποία παρεφρόνησε ἀπὸ τὴν λύπη της, ἔζησε κάπου πενήντα χρόνια τρελλή!... Καὶ στὶς σπάνιες στιγμὲς ποὺ ἐπανακτοῦσε τὸ λογικό της, ξανάθυμόταν τὰ λόγια ποὺ εἶπε στὸν σύζυγό της, στὴν ἔπαυλι τοῦ Μιραμάρε, ποὺ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη:

—Τὰ μαῦρα κοράκια!... Τὰ μαῦρα κοράκια!...

Ἡ ἴδια σχεδὸν ἱστορία συνέβη καὶ στὴν ἀρχιδούκισσα Μαρία Χριστίνα. Τὴ μέρα ἀκριβῶς, ποὺ ἡ ἀρχιδούκισσα ἔφευγε ἀπὸ τὴν Βιέννη, γιὰ νὰ πάη στὴν Ἱσπανία, ὅπου τὴν περίμενεν ἕνας σύζυγος τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της καὶ ἕνας θρόνος, ἕνα πελώριο κοράκι πῆγε καὶ πέταξε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ τὴ συνόδευσε ὥς τὸν σταθμό! Ποιὸν περάση πολὺς καιρὸς, ἡ Μαρία Χριστίνα ἐβολοφανείτο στὴ Μαδρίτη ἀπὸ ἕνα ἀγαγωγό!...

Θὰ μποροῦσαμε νὰ σᾶς ἀναφέρουμε ἄπειρα τέτοια περιστατικά, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὸν θρύλο, ὅτι κάθε ἐμφάνισι κορακιοῦ προεμήνυε καὶ μιὰ συμφορὰ γιὰ ἕνα μέλος τῆς δυναστείας τῶν Ἁψβούργων. Μὰ εἶνε καιρὸς νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ, τῆς ὁποίας ἡ τραγικὴ μορφὴ μᾶς ἀπασχολεῖ στὸ ἄρθρο μας αὐτό.

***

Πολὺ περίεργος εἶνε ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο ἔγινε ἡ γνωστὴ ἐμφάνισι κορακιοῦ στὴν Ἐλισσάβετ.

Ἡ Ἀγγούστα Χάντερλιν, μιὰ ἀκόλουθος τῆς αὐτοκράτειρας, ἔ-να τόμο ἀναμνήσεων ποὺ ἐξέδωκε λίγους μῆνες μετὰ τὸν δολοφονία τῆς Ἐλισσάβετ ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ ἀναρχικὸ Λυκένι, μᾶς ἀφηγεῖται τὸ παρακάτω περιστατικό:

«Στὰ 1881, συνόδευσα, τὴν αὐτοκράτειρα σ' ἕνα ταξεῖδι της στὴ Βυέττάνη. Ἡ μεγαλειοτάτη ἀγαποῦσε πολὺ τὸν τόπο αὐτὸν γιὰ τὰ μελαγχολικά καὶ ἄγρια τοπεῖα του, γιὰ τὴν αἰωνία δμίχλη του καὶ γιὰ τὸ ἀσάπαστο τραγοῦδι τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ ἐξαιρετικὴ εὐπάθεια τῆς γυναικὸς αὐτῆς εὑρίσκε ἕνα ὁρμητικὸ ἀλλ' εὐχάριστο ἐρεθισμὸ σὲ μιὰ χώρα ποὺ ζῆ μὲ θρύλους καὶ παραδόσεις, μὲ τρομακτικὲς ἱστορίες φαντασμάτων καὶ βρικολάκων.

»Μιὰ νύχτα, στὸν πύργο τοῦ μιᾶς φιλοξενοῦσε, εἶδα ἕνα ὄνειρο πολὺ δυσάρεστο γιὰ τὴν αὐτοκράτειρα. Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ, ἀπὸ κείνη τὴν νύχτα εἶχα τὴ βεβαιότητα ὅτι τὰ τέλη τῆς μεγαλειοτάτης θὰ ἦσαν ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα...

»Μοῦ φάνηκε πὼς γυρνοῦσα στὸν πύργο, ἐνῶ νύχτωνε. Ἔσαπρα, εἶδα μιὰ λευκὴ μορφή, μιὰ ἀσύλληπτη ὀπτασία, νὰ ταλαντεύεται σὰ χείλη ἑνὸς γκρεμοῦ, ποὺ βρισκότανε κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν πύργο... Προχώρησα μηχανικά, ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό μου κι' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ... Μὰ ἡ λευκὴ μορφὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ συνηγᾶ!... Ἔβγαλα τὰ ὀντιᾶ μου μὲ δύναμη, γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίσω ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου...

»Κι', σὲ μιὰ στιγμή, μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὀπτασίας... Ἔβλεπα πειὰ καθαρὰ ὑποστρὰ μου τὴ φυσιογνωμία τῆς Ἐλισσάβετ!... Θανάσιμη ὠχρότητα ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς ἀνάσσης, τῆς ἐποίας τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια ἦταν καρφωμένα πάνω μου μὲ σπαραχτικὴ ἔκφρασι πόνου καὶ ἀπελπισίας... Θὰ ἤθελα νὰ φωνάξω, νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου γιὰ νὰ διώξω αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ κίνησι.

»Σὲ λίγο, εἶδα τὴν αὐτοκράτειρα νὰ σηκώνη σιγὰ-σιγὰ τὸ κάτισχνο χέρι της καὶ νὰ μοῦ δείχνη μιὰ πληγὴ ἀνοιγμένη στὸ στῆθος της— καὶ μερικὲς σταγόνες αἷμα στὴν κάρα βγῆκε ἀληθινὸ ὁ θρύλος, ὅτι ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς κορακιοῦ εἶνε προάγγελος μιᾶς δυστυχίας γιὰ τὸν οἶκο τῶν Ἁψβούργων.... Γιατί, λοιπόν, νὰ παραπονεθῆ ἡ Ἐλισσάβετ κατὰ τοῦ σκληροῦ πεπρωμένου τῆς δυναστείας της, ἀφοῦ καμιὰ δύναμις στὸν κόσμο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βάλη μὲ τὶς ἀόρατες δυνάμεις, ποὺ κυβερνοῦν καὶ ἐξουσιάζουν τοὺς ἀνίσχυρους ἀνθρώπους ;...

***

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ εἶδε καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ στὴν ζωή της ἕνα μαῦρο κοράκι νὰ πετάη κοντά της...

...Τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τοῦ τραγικοῦ θανάτου της καὶ λίγους μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία τοῦ ἀρχιδουκὸς Ροδόλφου !

Ἡ Ἐλισσάβετ βρισκότανε τότε στὴ Γενεύη. Ἕνα ἀπόγευμα, τὴν παραμονὴ τῆς μοιραίας μέρας, πῆγε νὰ κάνη μιὰ ἐκδρομὴ στὰ βουνὰ Τιρολέ, συνοδευομένη μονάχα ἀπὸ τὸν Μπάρκερ, τὸν «ἀναγνώστη» της, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζύ του κι' ἕνα μικρὸ καλάθι μὲ διάφορα φροῦτα. Ὅταν ἔφτασαν σὲ μιὰ ὡραία τοποθεσία, ἡ αὐτοκράτειρα κάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα βαθύσκιο δένδρο καὶ παρακάλεσε τὸν Μπάρκερ νὰ τῆς διαβάση μερικὲς σελίδες ἀπὸ τὸ «Κορλεόνε», ἕνα μυθιστόρημα τῆς Ἀγγλίδος Μάριον Κρώφορδ. Σὲ λίγο, ἡ Ἐλισσάβετ ἔκοψε ἕνα μεγάλο ροδάκινο στὰ δύο, καὶ προσέφερε τὸ μισὸ στὸν ἀναγνώστη της. Μὰ ἐνῶ ἡ αὐτοκράτειρα ἐτομαζότανε νὰ φάη τὸ ροδάκινο, ἕνα πελώριο κοράκι πέταξε ἀπὸ τὸ δένδρο, ἀνεμίζοντας μὲ τὶς μαῦρες φτεροῦγες του τὸ μέτωπο τῆς Ἐλισσάβετ...

...Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἰταλὸς ἀναρχικὸς Λυκὲν δολοφονοῦσε τὴν αὐτοκράτειρα ἔξω ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Γενεύης — γιὰ νὰ βγῆ ἀκόμα μιὰ φορὰ ὁ θρύλος ἀληθινὸς καὶ νὰ συμπληρωθῆ τὸ σκληρὸ πεπρωμένο τῆς τραγικῆς αὐτῆς γυναίκας ποὺ γεννήθηκε ὡραία, πλουσία, πανίσχυρη, γιὰ νὰ γνωρίση μονάχα βάσανα στὴν ζωή της !

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΛΑΚΩΝΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ἕνας βουλευτὴς τῆς ἀντιπολιτεύσεως στὴν Αὐστριακὴ Βουλή, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις διαζώτανε τὴν ψηφίση τὸν προϋπολογισμό, ζήτησε τὸν λόγο γιὰ ἕνα μόνον λεπτὸ τῆς ὥρας κι' ὅταν ἀνέβηκε στὸ βῆμα εἶπε ἐπὶ λέξει.

—Ἡ ἐργατικὴ τάξις περιῆλθε σὲ μιὰ ἀφόρητη κατάστασι. Βοήθεια; Γιατὶ ἀδρανεῖτε;...

»Ἀσθενεῖς κινδυνεύουν, γιατὶ δὲν ὑπάρχει συστηματικὴ ἰατρικὴ περίθαλψις καὶ, πρὸ παντός, φάρμακα.

»Χρηματιστήριον σιτηρῶν ἴσον κλοπὴ καὶ ἁπάτη ! Καταργήσατέ το!..,

»Οἰκονομικὴ κατάστασις χάλια! Χρέη ὑπέρογκα. Φορολογία βαρυτάτη. Ἐργαζόμενοι καὶ μή, εὑρίσκονται στὴν ἴδια μοῖρα.

»Ἀπαιτοῦνται ριζικὲς λύσεις».

Καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ βῆμα χειροκροτούμενος ἀπ' ὅλους τοὺς βουλευτάς.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

(Τοῦ Εὐγενίου Χελταΐ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ Αἴσωπος τῆς Γερμανίας)

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΗΛΙΑ ..

ΙΑ μέρα, μέσα σ' ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ μεγάλους κήπους τῆς γῆς, κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιά, καθόντουσαν ἕξη ἄνθρωποι: Ἕνας ἐπιστήμονας, ἕνας ἔμπορος, ἕνας ποιητής, ἕνας νέος ποὺ τὴν καρδιά του τὴν φλόγιζε ὁ ἔρωτας, ἕνας δικηγόρος καὶ μιὰ κυρία.

Ἐξαφνα φύσηξε δυνατὸ ὁ ἀγέρας καὶ πέταξε καταγῆς ἕξη μῆλα.

Τότε, καθένας τους πῆρε ἀπὸ ἕνα μῆλο.

Ὁ ἐπιστήμονας, ἀφοῦ πῆρε τὸ μῆλο του, ἀνακάλυψε ἕναν καινούριο νόμο τῆς φύσεως.

Ὁ ἔμπορος πούλησε τὸ δικό του.

Ὁ ποιητὴς τὸ ἔφαγε, γιατὶ πεινοῦσε.

Ὁ νεαρός, μὲ τὸν φλογερὸν ἔρωτα στὴν καρδιά, τὸ ἔδωσε στὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ δικηγόρος τὸ κατέθεσε στὸ δικαστήριο, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήση ὡς ἀποδεικτικὸ μέσο στὴ μήνυσι ποὺ ἐπέδωσε κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ κήπου. Δὲν μποροῦσε, ὁ κακομοίρης, νὰ μὴ ζητήση ἀποζημίωσι, μιὰ ποὺ τὸ μῆλο εἶχε τὴν ἀδιαχρισία νὰ πέση ἀπάνω στὴ σοφή του κεφαλή.

Ἡ κυρία, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴν θεωροῦσε ἀνυστερόβουλη, μόλις πῆρε τὸ μῆλο ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ κήπου καὶ τοῦ παρέδωσε τὸ μῆλο ποὺ τοῦ ἀνῆκε. Ὁ ἰδιοκτήτης γοητεύτηκε ἀπ' τοὺς εὐγενικοὺς καὶ γλυκύτατους τρόπους της, τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Κι' ἔτσι ἡ κυρία ἔζησε πλούσια κι' εὐτυχισμένα σ' ὅλη της τὴν ζωή.

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ

Ἕνας ζηλότυπος νέος ἀγαποῦσε μιὰ νέα, ποὺ ἦταν ὑπερβολικὰ φιλάρεσκη. Μιὰ μέρα ἀπ' τὴ μεγάλη του ζήλεια, τῆς εἶπε:

— Τὰ μάτια σου μποροῦν νὰ σκανδαλίσουν καὶ κάποιον ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

Καὶ τῆς τὰ ἔβγαλε.

Μιὰ ἄλλη μέρα τῆς εἶπε πάλι:

—Μὲ τὰ χέρια σου μπορεῖς ν' ἀγκαλιάσης καὶ κάποιον ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

Καὶ τῆς τὰ ἔκοψε.

—Μὲ τὰ πόδια σου, τῆς εἶπε μιὰ ἄλλη μέρα, μπορεῖς νὰ πατήσης τὰ πόδια ἑνὸς ἄλλου, γιὰ νὰ τὸν προκαλέσης.

Καὶ τῆς τἄκοψε κι' αὐτά.

—Ξέχασα, τῆς εἶπε μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες, πὼς μπορεῖς νὰ μιλήσης καὶ σὲ κάποιον ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

Καὶ τῆς ἔκοψε τὴν γλῶσσα της.

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη ἀπ' τὴν φιλαρέσκειά της ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελάη, τῆς ξερρίζωσε τὰ δόντια της.

Κι' ἀφοῦ τῆς ἔκοψε καὶ τὰ μιλιά της, τῆς εἶπε:

—Τώρα μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχος.

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν τὴν βλέπη ἔτσι ὅπως τὴν εἶχε καταντήσει.

Ὅταν ὅμως ξαναγύρισε στὸ σπίτι της, δὲν τὴν βρῆκε. Ἡ λατρεύτρου εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἰδιοκτήτη κάποιου πλανόδιου θιάσου ποικιλιῶν, ὁ ὁποῖος τὴν ζήτησε γιὰ νὰ τὴν παρουσιάζη στὸ κοινὸν σὰν ἕνα περίεργο πλάσμα...

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ

Κάποτε, σ' ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων, πῆγε κι' ἕνας νέος, ποὺ στὴν καρδιά του φωλιάζαν τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα.

Ἐκεῖ ποὺ χόρευε ὁ νέος, εἶδε ξαφνα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἴθουσας ἕνα κόκκινο σανδάλι καὶ πῆγε καὶ τὸ πῆρε.

Ὅταν τὸ ἔπιασε στὰ χέρια του καὶ τὸ κύτταξε καλὰ-καλά, ἄρχισε ἡ καρδιά του νὰ χτυπάη δυνατά...

Ἦταν τόσο πολὺ μικρὸ τὸ κόκκινο σανδάλι καὶ θἄταν τόσο χαριτωμένη ἡ κοπέλλα ποὺ τὸ φοροῦσε!...

Κι' ὁ ὀνειροπόλος νέος, ποὺ δὲν φανταζόταν ποτὲ νὰ ὑπάρχη μιὰ γυναῖκα μὲ τόσο μικρὸ ποδαράκι, ἀποφάσισε νὰ μὴν ἡσυχάση πρὶν ἀνακαλύψη τὴν κοπέλλα, ποὺ φοροῦσε τὸ κόκκινο σανδάλι, καὶ τὴν παντρευτῆ.

Δημοσίευσε λοιπὸν ἀγγελίες σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες. Πολλὲς γυναῖκες νέες καὶ γοητὲς, πήγαιναν στὸ ἀσανσὲρ του καὶ δοκιμάζανε τὸ μικρὸ κόκκινο σανδάλι, μὰ καμμιᾶς τὸ πόδι δὲν χωροῦσε μέσα σ' αὐτό.

Τέλος ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε χάσει τὸ σανδάλι, βρέθηκε. Ἀλλὰ μονον ὅμως!... Ὁ ἰδεαλιστὴς νέος μὲ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκπληρώση τὴν ὑπόσχεσί του. Τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε χάσει τὸ μικρὸ κόκκινο σανδάλι, ἦταν ἕνας γέροντας ἑξήντα χρόνων, πουχε ἐγγόνια καὶ δισέγγονα!...

ΑΥΤΟΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ

Τρεῖς σοφοὶ γέροι καθόντουσαν μέσα σ' ἕνα καφενεῖο καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ ἀνθρώπινα. Τὰ σοφὰ τους λόγια διαταράχθηκαν πάνω ἀπὸ τὸ μάρμαρο τοῦ τραπεζιοῦ τους, σὰν μύγες στὸ τζάμι ἑνὸς παραθύρου.

Ἀφοῦ κουβεντιάσανε γιὰ ὅλα τὰ πράγματα, ποὺ γυρίκανε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν δημιουργία του καὶ πέρα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ρώτησε τοὺς ἄλλους δύο:

—Σοφολογιώτατοι, ποιὸ θὰ θεωροῦσατε σὰν τὸ μεγαλείτερο κατόρθωμα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους;

—Τὸ μεγαλείτερο κατόρθωμα θὰ εἶνε νὰ μάθουν οἱ ἄνθρωποι νὰ πετοῦν! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἕνας.

—Τὸ μεγαλείτερο κατόρθωμα θὰ εἶνε νὰ βρεθῆ τρόπος νὰ γίνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τειμπέληδες! τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος.

—Γελιόσαστε καὶ οἱ δυό σας! τοὺς εἶπε τότε ὁ πρῶτος ποὺ ἔβαλε τὸ ἐρώτημα. Τὸ μεγαλείτερο κατόρθωμα ποὺ εἶνε μέσα στὰ ὅρια τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἔχουν πραγματοποιήσει κιόλας οἱ μπαρμπέρηδες. Ὁ μπαρμπέρης ἔχει νὰ κάνη καθημερινῶς μὲ τριάντα καὶ σαράντα κεφάλια ἀνθρώπων κι' ὅμως καταρθώνει νὰ μὴν κόψη οὔτε ἕνα ἀπ' αὐτά!...

ΤΑ ΖΩΑ

Κάποτε φιλονεικοῦσαν τὰ ζῶα, γιατὶ τὸ καθένα ἰσχυριζόταν ὅτι αὐτὸ κι' ὄχι ἄλλο ἔχει χερδίσει τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερός τους φίλος, εἶπε ὁ σκύλος, γιατὶ τοὺς ὑπηρετῶ πιστά. Γιὰ νὰ πεισθῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ σκεφθῆτε ὅτι μοῦ δίνουν ἀπ' τὴν τροφὴ ποὺ τρώνε οἱ ἴδιοι.

—Τοὺς συνοδεύω στὸν πόλεμο καὶ στὰ κυνήγια, καὶ τοὺς κάνω νὰ κερδίζουν στὸν ἱππόδρομο καὶ νὰ διασκεδάζουν στὰ ἱπποδρόμια, εἶπε τὸ ἄλογο. Ὅτι μὲ ἀγαποῦν περισσότερο ἐμένα, δὲν χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξι ἀπὸ τὸ ὅτι μὲ περιποιοῦνται ὅπως περιποιοῦνται τὸν ἑαυτό τους.

—Ἐμενα μὲ χαϊδεύουν, εἶπε ἡ γάτα περήφανα. Μ' ἀγαποῦν τόσο πολύ, ὥστε μ' ἀφήνουν νὰ τριγυρνῶ ἐλεύθερα μέσα στὰ δωμάτιά τους καὶ νὰ καθουτιάζω στοὺς καναπέδες τους. Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθουν σὲ μένα οἱ ἄνθρωποι, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ νοιώθουν σὲ σᾶς.

Τότε ὁ παμπόνηρος ψύλλος, ποὺ χοροπηδοῦσε, στάθηκε ἄξαφνα καὶ ἀφήνοντας ἕνα γέλιο σαρκαστικό, φώναξε:

—Τί καυδόσαστε καὶ λέτε κουταμάρες! Ἐγὼ κοιμᾶμαι ἀγκαλιὰ μ' αὐτούς !...

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Ἰατρὸς
Παιδολόγος—Παιδίατρος
Ἐν Παρισίοις σπουδάσας
Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10
9—11 καὶ 3—5. — Τηλ. 20-218

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸ διάβασα, κυρία, στὰ ἄστρα, καὶ σᾶς τὸ ξαναλέω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ πειράξῃ, εἴτε τὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ, εἴτε τὸν Ἀντεμὰρ ντὲ Καπεστάν, θὰ συντριβῇ, ἀμέσως, σὰν τὸ γυαλί, νὰ κερανυωθῇ, θὰ γίνῃ στάχτη... εἶπε ἐπίσημα ὁ Λορέντζο.

—Ναί! ἔκανε ἡ Λεωνόρα, κουνῶντας τὸ κεφάλι Κι' αὐτὸ μὲ συγκρατεῖ, καὶ δὲν τοὺς θανατώνω ἕνα μήνα, τώρα, ποὺ τοὺς ἔχω, καὶ τοὺς δυό, στὴν ἐξουσία μου. Ἀλλά, νομίζω, πὼς διάβασες ἀκόμα, στὰ ἄστρα, ὅτι μόνο ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κάθεται σὲ θρόνο, μπορεῖ, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ, νὰ διατάξῃ τὸ θάνατό τους...

Ὁ νάνος ἔμεινε σιωπηλός, κατάπληκτος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἐφθυναν ἀπὸ τὴ Λεωνόρα: — «Ἕνα μῆνα, τώρα, τοὺς ἔχω, καὶ τοὺς δυό, στὴν ἐξουσία μου...»

Ἔνοιωσ' ἕναν πόνο στὴν καρδιά, ποὺ τὸν γέμιζε ἔκπληξι. Γιατὶ αὐτὸς ὁ ξαφνικὸς του πόνος, τάχα; Ἐπειδὴ ἡ Γκιζέλλα κι' ὁ Καπεστὰν βρισκόντουσαν στὰ χέρια, στὴν ἐξουσία τῆς τρομερῆς αὐτῆς γυναίκας;..

—Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, συλλογιζόταν, ἐμένα τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά; Μήπως τὰ ξέρω, τὰ παιδιὰ αὐτά.; Μήπως σκοπός μου καὶ ἀποστολή μου, σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο, δὲν εἶνε νὰ βλέπω τὸ κακό, καὶ νὰ εὐχαριστοῦμαι, νὰ χαίρωμαι μ' αὐτό; Κι' ἐξ ἄλλου, ἂν νοιώθω τύψεις, πράγματι, γιὰ τὸ περιστατικὸ τῆς Ὀρλεάνης, δὲν ἔκανα ἤδη ἀρκετά, σώζοντας τὰ παιδιὰ αὐτά, τὶς δυὸ φορὲς ποὺ μοῦτυχε ἡ κατάλληλη εὐκαιρία; Ἀφοῦ βρίσκονται στὴν ἐξουσία, τώρα, τῆς ἐκδικητικῆς αὐτῆς γυναίκας, ἂς γίνει, τελοσπάντων, τὸ γραφτό τους!..

Κι' ἐνῶ προπαθοῦσε, μὲ τὶς σκέψεις του αὐτές, νὰ ὁπλισθῇ μὲ ἀδιαφορία, καταλάβαινε συγχρόνως, μὲ μιὰ φρίκη, σχεδὸν θρησκευτική, πὼς θὰ κατεδάλε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ σώσῃ τὴ Γκιζέλλα καὶ τὸν Καπεστάν! Γιατί; Γιατί, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ μίσους, τὴν ὥρα, ἀκριβῶς, ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀδιαφορήσῃ πειά γι' αὐτούς, καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ στὴν τύχη τους, γιατί, τάχα, ἔλεγε, συγχρόνως, ἀπὸ μέσα του: «—Ὁ μόνος τρόπος νὰ τοὺς σώσω, τώρα, εἶνε νὰ πείσω τὴν Λεωνόρα, ὅτι τ' ἄστρα τῆς ἀπαγορεύουν ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι της ἀπάνω τους. Κι' ἀπὸ αὔριο, πρέπει νὰ φροντίσω νὰ τοὺς ἀποσπάσω ἀπ' τὰ νύχια της»;..

Γιατί, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ μισοῦσε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ἔνοιωθε τόσον πόνο καὶ τόσην ἀγωνία, μὲ τὴ σκέψι πὼς, ὁ Καπεστὰν κι' ἡ Γκιζέλλα, μποροῦσαν, ἴσως, καὶ νὰ ὑποκύψουν; Νὰ ἦταν τάχα τύψις γιὰ τὰ περασμένα, γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Βιολέττας; Μήπως ζητοῦσε ἔτσι κάποιαν ἐξιλέωσι, κάποιαν ἐπανόρθωσι τοῦ ἐγκλήματος ποὺ εἶχε κάνει;.. Ὁ Λορέντζο, ἀφοῦ ἀθελά του ἔσωσε τὴ Γκιζέλλα καὶ τὸν Καπεστάν, γύρευε, τώρα, νὰ τοὺς σώσῃ θελληματικά! Τὸ βάθος τῆς πραγματικῆς του σκέψεως, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε καταστήσει ἐνήμερο, τὴ φοβερὴ γυναίκα, τῆς προρρήσεως τῶν ὡροσκοπίων — ἀληθινῶν ἢ ψεύτικων, ποιὸς ξέρει!— συνωψίζετο σ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

—Ἂν τ' ἀφήσω νὰ χαθοῦν, τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιά, χάνω τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου! Ἐνῶ ἂν τὰ σώσω, θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μισῶ ὅλη τὴν ἄλλη ἀνθρωπότητα!

Γι' αὐτὸ καὶ στὴν ἐρώτησι τῆς Λεωνόρας Γκαλιγκάϊ, ὁ Λορέντζο ἀποκρίθηκε ἀμέσως:

—Κανένα χέρι ἀνθρώπου, δίχως κίνδυνο, δὲν μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ, ἀπ' εὐθείας, τὸ θάνατο τῶν δυὸ αὐτῶν παιδιῶν!

—Ὥστε, δὲν εἶνε δυνατόν, λοιπόν, νὰ τὰ χτυπήσῃ κανεὶς μὲ τὸ μαχαῖρι;..

—Ὄχι, κυρία, δὲν εἶνε δυνατόν! Οὔτε καὶ νὰ τὰ ἐξοντώσῃ μὲ τὸ νερό, εἴτε μὲ τὴ φωτιά...

—Οὔτε νὰ τὰ δηλητηριάσῃ;..

—Ὄχι, κυρία... Οὔτε νὰ τὰ κάνῃ νὰ πεθάνουν τῆς πείνας ἢ τῆς δίψας...

—Κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς κάποιος ἀποφασίζει νὰ τὰ θανατώσῃ, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ κανέναν ἀπ' τοὺς τρόπους, ποὺ ἀπαιτοῦν χρησιμοποίησι τῶν χεριῶν;..

—Εἶπα, ὄχι, κυρία. Καὶ εἶνε ἡ ἀλήθεια...

—Κι' ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ τ' ἀποφασίσῃ, πρέπει νὰ εἶνε, κατ' ἀνάγκην, βασιλεύς;..

—Ἀσφαλῶς, κυρία! εἶπε ὁ Λορέντζο, βέβαιος ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν θὰ διέτασσε ποτέ του τέτοιο πρᾶγμα.

—Βασιλεύς! ξαναεῖπε, ἀργά, ἡ Λεωνόρα, σὰν νὰ ὀνειρευόταν. Πρέπει αὐτὴ ἡ σκέψις τοῦ θανάτου, νὰ γεννηθῇ σὲ κεφάλι ἐστεμμένο...

Ὁ Λορέντζο, βυθισμένος στοὺς συλλογισμούς του, ἀποκρίθηκε ἀφηρημένα:

—Ναί, κυρία, σὲ κεφάλι ἐστεμμένο. Τουλάχιστον, ἐγώ, ἔχω τὴ γνώμη, πὼς κανένας, κανένας ἀπολύτως ἀπ' τῆς Χαλδαίας, ποὺ ἔθεσαν τὶς μαντείας, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγάλῃ, μὲ τὴν τέχνη του, διατοὺς συνδυασμοὺς τῶν ἄστρων ποὺ μελέτησα...

Τὰ μαῦρα μάτια τῆς Λεωνόρας, ἔρριξαν, τότε, μιὰ μεγάλη λάμψι πένθιμη. Τὸ πελιδνὸ της πρόσωπο, πῆρε κάποιο χρῶμα ἐλαφρό. Πίεσε τὰ στήθη μὲ τὰ χέρια, καὶ σηκώθηκε ἀμέσως ὄρθια, σὰν νάθελε νὰ ἐμποδίση τὸν ἀστρολόγο, νὰ προσθέσῃ, ἔστω καὶ μιὰ λέξι παραπάνω. Ἄφησε, μονάχα, στὸ τραπεζι, ἕνα μεγάλο πουγγί, ὅλο χρυσάφι, καὶ πρόφερε χαμογελῶντας:

—Νά, Λορέντζο, πάρε τὰ πενῆντα χρυσᾶ αὐτὰ δουκάτα! Εἶνε, ἴσα-ἴσα, τὸ ποσό, ποὺ σοῦ εἶχε δώσει, τότε, ὁ Κονσίνο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σκοτώσῃ τὴ μητέρα τῆς Γκιζέλλας! Γιατὶ κι' ἡ τρέλλα μοιάζει μὲ τὸ θάνατο!..

—Πραγματικά, κυρία! ἔκανε ὁ νάνος, ἀνατριχιάζοντας.

—Εἶνε δίκαιο, λοιπόν, συνέχισε ἐκείνη, νὰ πάρῃς τὸ ἴδιο τὸ ποσό, ὡς ἀμοιβὴ τοῦ κόπου, ποὺ ὑπεβλήθης γιὰ νὰ κάνῃς τ' ὡροσκόπιο, ποὺ σώζει τὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ, ἀπ' ὅλα τὰ γνωστὰ εἴδη θανάτου, καὶ συγχρόνως, μὲ σώζει καὶ τὴν ἴδια, πληροφορῶντας με ἐγκαίρως, ὅτι μονάχα σὲ κεφάλι ἐστεμμένο, μπορεῖ νὰ γεννηθῇ, χωρὶς συνέπειες, ἡ ἀπόφασις τῆς θανατώσεώς της...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε γρήγορα, ἀφίνοντας τὸν νάνο σκεπτικό. Μόλις βγῆκε ἔξω, ἔθγαλ' ἕναν ἀναστεναγμὸ βαθύ, χαρᾶς κι' ἀνακουφίσεως, καὶ μούγκρισε:

—Τώρα, τοὺς ἔχω καὶ τοὺς δυὸ στὸ χέρι, ἀφοῦ ξέρω μὲ τί τρόπο θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσω, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ ὁ Κονσίνο μου—κι' ἀφοῦ ξέρω πειά, πολὺ καλά, καὶ τὸ ἐστεμμένο

Ὁ Κονσίνι εὕρισκε τρόπο νὰ κυλάῃ στῶν προσκεκλημένων του τ' αὐτὶ κι' ἀπὸ ἕνα λόγο κολακευτικό....

τὸ κεφάλι, ποὺ θὰ δώσῃ τὴ διαταγή...

XXXIX

ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΚΡ

Μεσάνυχτα χτυποῦσαν, κι' ὅμως ἕνα πλῆθος ἐκστατικὸ λαοῦ, πλημμύριζε ἀκόμα τὴν ὁδὸν Τουρνόν, καὶ πρὸ πάντων τὰ πέριξ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Κονσίνι, τοῦ στρατάρχου ντ' Ἄνκρ, φωταγωγημένης ὁλόκληρης ἐξαίσια. Τὸ πλῆθος κύτταζε, ἁπλῶς, καὶ σιωποῦσε. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα, ἦταν κι' ἀπὸ μιὰ μεγάλη βρύση—κι' ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ μεγάλες βρύσες, ἔθγαιναν, κάθε λίγο, φλόγες χρωματιστές, πότε γαλάζιες, πότε πράσινες καὶ κόκκινες. Μόλις ἡ φλόγες ἐκεῖνες σταματοῦσαν, ἀπ' τὶς βρύσες ἔτρεχε κρασί, ἕνα περίφημο Ἱσπανικὸ κρασί. Ὁ καθένας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πλησιάζῃ, τότε, στὸν κρουνό τους, καὶ νὰ γεμίζῃ τὸ ποτῆρι του ἐλεύθερα. Αὐτὴ ἡ πολυτέλεια, αὐτὴ ἡ φανερὴ ἐπιθυμία τοῦ Κονσίνι, νὰ συμμετάσχῃ κι' ὁ λαός, στὴ μεγαλειώδη του γιορτή, δημιουργοῦσαν ἕνα εἶδος μικρῆς ἀνακωχῆς, στὸ ἐναντίον του κορυφωμένο μῖσος. Ἀλλ' ἀπὸ κάποια χαρακτηριστικὰ στραθοκυττάγματα, ἀπὸ κάποιους ὑπόκωφους ψιθύρους, ἀπὸ κάποια ρίγη ξαφνικά, ποὺ διέτρεχαν τὸ συναγμένο πλῆθος, ἔνοιωθε κανένας καθαρά, ὅτι τὸ μῖσος πάντοτε ὑπέβοσκε...

Ἡ γιορτὴ αὐτή, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἦταν ἕνα χάρμα τῶν ματιῶν, μιὰ ὀνειρώδης φαντασμαγορία. Ὁ κύριος Ζαντρόν, ὁ ἀρχιεπιμελητής, ἦταν, πράγματι, ὁ μεγαλοφυής, ὁ μοναδικὸς τῆς σκηνοθέτης.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκειά της, ὁκτακόσιες λαμπάδες, ἀρωματισμένες καὶ πολύχρωμες, φώτιζαν ἀδιάκοπα τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πολυτελέστατης ἐπαύλεως, καὶ παραπάνω ἀπὸ χίλιοι Ἐνετικοὶ φανοί, τὸ ἐξωτερικό της. Σὲ κάθε καλεσμένη, ποὺ ἀνέθαινε τὴ μαρμαρένια σκάλα—τῆς ὁποίας κάθε σκαλοπάτι εἶχε κι' ἀπόνα ἄγαλμα, ποὺ κρατοῦσε βαρύτιμα λουλούδια—μόλις ἔφτανε στ' ἀπάνω σκαλοπάτι, παρουσιαζότανε μιὰ ὥμορφη κοπέλλα, μεταμφιεσμένη σὲ νύμφη μυθική, καὶ τῆς πρόσφερε κι' ἀπόνα θαυμάσιο μπουκέτο. Καθένα ἀπ' αὐτά, εἶχε στὴ μέση ἕνα τριαντάφυλλο, κι' ἀπάνω στὸ τριαντάφυλλο, ἦταν κι' ἀπὸ μιὰ σταλαγματιὰ δροσιᾶς. Κάθε δροσιά, ἦταν κι' ἕνα διαμάντι...

Ὑπῆρχαν τρεῖς ὀρχῆστρες, ἀπὸ εἴκοσι ὄργανα ἡ καθεμιά: Ἡ μιὰ ἦταν γιὰ τὸ κυλικεῖο, ἡ ἄλλη γιὰ τὴ σάλλα τοῦ χοροῦ, κι' ἡ τρίτη γιὰ τὴ σάλλα τῆς ἄλλη γιὰ τὴ σάλλα τοῦ χοροῦ, ποὺ, ἀπέραντη καὶ στολισμένη μεγαλοπρεπέστατα μὲ φλαμανδικὲς ταπετσαρίες, παρουσίαζε τὴν ἔκπληξι αὐτή, ὅτι τὰ διάφορα ποτά, ἀντὶ νὰ τὰ σερβίρουν ὑπηρέτες, τὰ σέρβιραν ἔμψυχα ἀγάλματα — δηλαδὴ ἐξαίσιες κοπέλλες, μὲ ἄψογα κορμιά, ποὺ φορῶντας ἄσπρα πρασωπεῖα, ἦταν, μὲ τέχνη, μεταμορφωμένες σὲ μαρμαρένιες, ἑκπαγλες θεότητες...

Περιττὸ νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὸ θαυμάσιο «σουπέ», ποὺ ὑπῆρξε ἕνα ποίημα, κι' αὐτό, ἐκλογῆς ἀριστοτεχνικῆς φαγητῶν, ποτῶν καὶ γλυκισμάτων — ἓν' ἀριστούργημα λεπτῆς μαγειρικῆς! Ἔπειτ' ἀπ' τὸ χορό, ἦρθε τὸ «σουπέ», κι' ἔπειτ' ἀπ' τὸ «σουπέ», ἡ κωμωδία. Παίχτηκε μιὰ φάρσα, πολὺ τῆς μόδας τότε, ἀλλά, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διασκευασμένη ἀπ' τοὺς ἠθοποιούς, σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα καὶ μὲ τὶς προτιμήσεις τοῦ ἡγεμονικοῦ των ἀμφιτρύωνος. Εἶχε γιὰ τίτλο: «Ὁ ξυλοφορτωμένος ψευτοπαλληκαρᾶς».

Μιλήσαμε σύντομα, σ' ἐλάχιστες γραμμές, γιὰ τὶς κυριώτερες λεπτομέρειες ἐκείνης τῆς γιορτῆς. Καὶ μὲ λύπη μας μεγάλη, παραλείπουμε τὴν περιγραφὴ τῶν αἰθουσῶν, μὲ τὴ μαγεία τοῦ λαμπροῦ των φωτισμοῦ, μὲ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματά των, μὲ τὰ σπάνια, ἐξωτικὰ των ἄνθη, ὅπου, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας, χόρευε ἕνα πλῆθος ἐκλεκτό, τέτοιας πολυτελείας καὶ κομψότητος, ποὺ, ἀπέναντι σ' ἐκείνη τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὑποθλητικὴ πολυχρωμία, οἱ σημερινοί μας ἐπίσημοι χοροί, μὲ τὰ ὁμοιόμορφά τους φράκα, θυμίζουν μιὰ συγκέντρωσι πεζή, ἀπὸ μαυροντυμένους νεκροθάφτες...

Ὅλη ἡ δύναμι κι' ὁ πλοῦτος τοῦ Κονσίνι, ἦταν συγκεντρωμένα, σ' αὐτὴ τὴν ἐσπερίδα. Καὶ μέσα στὴν ἀμύθητη ἐκείνη πολυτέλεια, τὴν ἀπαράμιλλη λαμπρότητα ἐκείνη, ποὺ ἄγγιζε τὰ σύνορα τοῦ καταπληκτικοῦ, ὁ Κονσίνι εὕρισκε τὸν τρόπο νὰ κυλάῃ, στὴν κατάλληλη στιγμή, κι' ἀπόνα λόγο κολακευτικό, στ' αὐτὶ τοῦ κάθε ἐπισήμου καλεσμένου του, κι' ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη κολακεία, στῆς κάθε καλεσμένης του τ' αὐτί...

* * *

Ἔξω, τὸ πλῆθος κύτταζε τὴ θαυμαστὴ γιορτή, καὶ ποῦ καὶ ποῦ, ἐδῶ-ἐκεῖ, τοῦ ξέφευγε μιὰ σιγανή, ὑπόκωφη φοβέρα. Ἡ αὐλὲς ἦταν γεμάτες, γύρω-γύρω, παλληκαράδες καὶ σωματοφύλακες, μπράβους ὡπλισμένους ὡς τὰ δόντια, μὲ τὸ χέρι στὴ λαθὴ τοῦ ξίφους, τοῦ πιστολιοῦ ἢ τοῦ ἐγχειριδίου, ἕτοιμους γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποθέωσι, ἀπ' αὐτὸ τὸ θρίαμβο τοῦ πλούτου, στὰ ὑπόγεια τοῦ πάμφωτου μεγάρου, λάθαινε χώρα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα δρᾶμα φρικιαστικό...

* * *

Ἡ περισσότερες ἀπ' τὶς διάφορες ἀρχόντισσες, ποὺ ἦταν καλεσμένες τοῦ Κονσίνι, εἶχαν κι' ἀπὸ μιὰ μάσκα, στὴ ζώνη κρεμασμένη. Ἦταν, αὐτό, πολὺ τῆς μόδας τότε. Τὴ φοροῦσαν, ἀναλόγως, ἡ τὴν ἐθγαίνανε —καὶ κανένας ἀπ' τοὺς παρεστῶτας, δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀπορήσῃ, ἂν ἔθλεπε καμμιὰ ἀπὸ τὶς δέσποινες, νὰ τὴ φορῇ, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια μιᾶς χοροεσπερίδος, ἂν προτιμοῦσε νὰ μὴ φανερωθῇ.

Τὴν ὥρα, ἀκριθῶς, ποὺ οἱ προσκαλεσμένοι συνωθοῦντο στὴ σάλλα τοῦ θεάτρου, παρακολουθῶντας τὴν παράστασι τοῦ «Ξυλοφορτωμένου Ψευτοπαλληκαρᾶ», μιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες, ποὺ δὲν εἶχε βγάλει, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὴ βελουδένια κόκκινή της μάσκα, καθὼς ἦταν καθισμένη στὰ τελευταῖα ἑδώλια τῆς σάλλας, ντυμένη μὲ μιὰ σχετικὴ ἁπλότητα, ἔνοιωσε κάποιον ποὺ τῆς ἄγγιζε τὸ χέρι. Γύρισε καὶ εἶδε κάποιαν ἄλλη προσωπιδοφόρο, ἀλλὰ μὲ μαύρη βελουδένια προσωπίδα, ποὺ τῆς ἔγνεφε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ὅλην ἐκείνη τὴ βραδειά, ἡ κυρία μὲ τὴν κόκκινη μάσκα, δὲν ἔπαψε νὰ παρακολουθῇ καὶ τὶς πιὸ παραμικρὲς κινήσεις τοῦ Κονσίνι, ποὺ δὲν ἔχασε στιγμούλα ἀπ' τὰ μάτια. Κι' ἀναγνώρισε, ὡς φαίνεται, ἀμέσως, τὴν κυρία μὲ τὴ μαύρη προσωπίδα, γιατὶ σηκώθηκε, εὐθύς, καὶ πῆγε τὸ κατόπι της.

Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Ψευτοπαλληκαρᾶς ἔτρωγε τῆς χρονιᾶς του, δηλαδή, ποὺ ἡ μεγάλη γαλαρία, ἡ διασκευασμένη σὲ σάλλα θεαμάτων, ἀντιχοῦσε ὅλη ἀπ' τὰ γέλια... Κανεὶς δὲν πρόσεξε, λοιπόν, τὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες, ποὺ ἔφευγαν σιωπηλές, ἀθόρυβες, μοιραῖες, ἡ μιὰ μὲ τὴν κόκκινή της μάσκα, ἡ ἄλλη μὲ τὴ μαύρη, σὰν δαίμονες τῆς Νύχτας, τοῦ Ἐρέθους. Φτάνοντας σ' ἕν' ἀπόμερο δωμάτιο, ἔθγαλαν, κι' ἡ δυό, τὶς προσωπίδες τους.

Καὶ τότε, μονομιᾶς, παρουσιάστηκε ἡ τραγικὴ μορφὴ τῆς Λεωνόρας, κι' ἡ πυρετώδης τῆς βασιλομήτορος!

Ἡ Γκαλιγκάϊ κι' ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων κυττάχτηκαν, γιὰ λίγο, σιωπῶντας. Κι' ἴσως ἡ σκέψεις ποὺ διάβασαν, κι' ἡ δυό τους, νὰ τὶς τρόμαξαν, ἐκείνη τὴ στιγμή, γιατί, συγχρόνως, γύρισαν ἄλλοῦ κι' ἡ δυό, τὸ πρόσωπό τους. Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, εἶχε, μπροστά της, τὴ γυναῖκα τοῦ Κονσίνι, τὴ γυναῖκα, δηλαδή, τοῦ φίλου της. Ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ, εἶχε τὴν φίλη τοῦ ἀντρός της. Καὶ τὶς δυό, τὶς ἔσπρωχνε ἕνας ἴδιος ἔρωτας. Ἦταν, τώρα, ἀρκετὸς καιρός, ποὺ ἡ Μαρία ἤξερε ὅτι ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ ἤξερε! Ὑπῆρχε, μεταξύ τους, ἕνα εἶδος συμφωνίας μυστικῆς, ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ζοῦν, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, δίχως καὶ νὰ μισοῦνται, καὶ νὰ κυττάζωνται, χωρὶς νὰ κοκκινίζουν... Ἡ Μαρία πάντοτε ἀπέφευγε νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐξακριθώσῃ, ἂν ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ ἀγαποῦσε, πράγματι, τὸν ἄντρα της, κι' ἂν ζήλευε γιὰ τὸ δικό της ἔρωτα. Κι' ἡ Λεωνόρα, πνεῦμα θετικό, δὲν εἶχε λόγια, ποτέ της, τὸ κουράγιο, νὰ συγκρίνῃ τὴ δική της τὴν ἀγάπη, μὲ τὴν ἀγάπη τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων...

Ἐκείνη τὴ βραδειὰ τὴν ἑορτάσιμη, κι' ἐνῶ ἡ μακρυνὲς μουσικὲς ἔφταναν ὡς τ' αὐτιά

Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν κυρία μὲ τὴ μαύρη προσωπίδα

τους, κομματιαστά, σὰν κύματα, γύμνωσαν τὶς ψυχές τους, ξαφνικά, ἔτσι καθὼς εἶχαν, πρὸ ὀλίγου, ξεγυμνώσει καὶ τὰ πρόσωπά τους! Ἦταν κάτι τί τὸ τρομερό! Κοντὰ στὴν τερατώδη του ἁπλότητα, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ἀστραπιαῖο, εἶχε καὶ κάποια ἀναισχυντία... Κι' αὐτὸ ἔγινε γοργά, μὲ λίγα λόγια, εἰπωμένα συγανά, χωρὶς χειρονομίες, καὶ δίχως νὰ κυττάζωνται στὰ μάτια...

—Λεωνόρα, εἶπε ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ἔτσι! Ὑποφέρω!..

—Κι' ἐγώ, Μαρία, ὑποφέρω ἄλλο τόσο! εἶπε ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ.

Πρώτη φορά, ἡ Λεωνόρα ἀποκαλοῦσε ἔτσι τὴν βασίλισσα, μὲ τὸ ὄνομα: Μαρία! Ἡ βασίλισσα δὲν παραξενεύτηκε, μᾶλλον οὔτε τὸ πρόσεξε καθόλου. Δὲν ὑπῆρχε, τώρα πειά, βασίλισσα, οὔτε κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν: Δὲν ὑπῆρχαν, παρὰ μόνο δυὸ γυναῖκες, δυὸ ἔξαλλες γυναῖκες ἀντιμέτωπες, δυὸ γυναῖκες μοναχά — καὶ τί γυναῖκες!

—Ὑποφέρεις, φτωχὴ μου Λεωνόρα;! εἶπε ξανά, μὲ πάθος, ἡ βασίλισσα. "Ωστε, λοιπόν, τὸν ἀγαπᾶς καὶ σύ;..

—Τὸν ἀγαπῶ, ὅσο καὶ σεῖς, Μαρία! Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἡ ἀγάπη σας, εἶνε ἡ τροφὴ καὶ ἡ ζωή σας, ἐνῶ, ἐγώ, πεθαίνω ἐξ αἰτίας της! Τὸ πάθος τὸ δικό σας, γεμίζει τὴν ἀπὸ καιρὸ παντέρημη καρδιά σας—ἐνῶ τὸ δικό μου ἀφανίζει, ρημάζει καὶ συντρίβει τὴ δική μου!..

—"Ωστε δὲν μὲ ζηλεύεις, Λεωνόρα;..

—"Οχι, Μαρία!

—Γιατί; Πές μου γιατί!..

—Δὲν σᾶς ζηλεύω, γιατὶ δὲν σᾶς ἀγαπάει...

Πέρασ' ἕνα δευτερόλεπτο θανάσιμης, τρομερῆς, μεγάλης σιωπῆς, ποὺ δὲν ἀκουγόταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα ὁ χτύπος τῆς καρδιᾶς τους...

—Δὲν μ' ἀγαπάει, εἶπες;! Θεέ μου, τί μοῦ μαθαίνεις, Λεωνόρα;! Δὲν μ' ἀγαπάει! Γλυκειά μου Παναγία, Παρθένα μου προστάτρια, τί θ' ἀπογίνω τότε; Λεωνόρα, πές μου το ξανά, γιατί, θαρρῶ, δὲν ἄκουσα καλά! Εἶν' ἀλήθεια; Εἶνε δυνατόν; Ἐσὺ εἰλικρινὴς ἀπέναντί μου, καὶ θ' ἀνταμείψω τὴν εἰλικρίνειά σου· μήπως ἡ ζήλεια σου, ποὺ δικαιολογῶ, σὲ κάνει νὰ μοῦ λὲς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Κι' ἐσένα; Ἐσένα, σ' ἀγαπάει; Πές μου, φανέρωσέ μου τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ σ' ἀγαπάη! Ἐσένα, σ' ἀγαπάει, δὲν εἶν' ἔτσι;...

—Ἐμένα, Μαρία, ν' ἀγαπάῃ; Ἐμένα, μ' ἀποστρέφεται, Μαρία! Ὅσο γιὰ σᾶς, δὲν ἐκφράσθηκα καλά. Ἤθελα νὰ πῶ, πὼς δὲν σᾶς ἀγαπάει, τὴν ἐποχὴ αὐτή...

—Ἄ, τώρα ἀναπνέω! Ἐχεις δίκηο! Αὐτὸ ποὺ λές, εἶν' ἀλήθεια, Λεωνόρα! Ἔχει νὰ ρθῆ κοντά μου, ἕνα μήνα! Μὰ γιατί, γιατί, γιατὶ αὐτό; Θέλει νὰ μὲ κάνῃ νὰ πεθάνω; Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ λογαριάσω, βέβαια, τὴν ψυχρὴ καὶ σύντομη ἐπίσκεψι, ποὺ μοῦκαμε ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες...

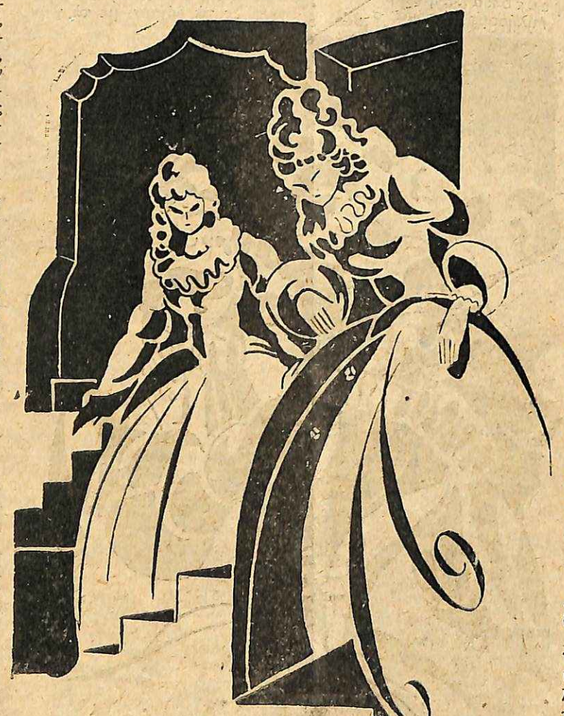
—Ξέρετε τί ἐμπόδιο ὑπάρχει, μεταξὺ τῆς ἀγάπης σας κι' ἐκείνου! Φοβερὸ ἐμπόδιο, Μαρία!..

—"Α, ναί, ξέρω! Ἡ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ!

—Ναί, Μαρία, ἕνα μῆνα ἦταν ἄρρωστος, γιατὶ τοῦ πῆρα τὴ Γκιζέλλα ἀπ' τὰ χέρια του. "Αν τὸν εἴδατε τόσο τρελλὰ χαρούμενο, ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες, εἶνε γιατὶ τοῦδωσα τὸ λόγο μου, ὅτι ἀπόψε θὰ τὴν ξαναδῆ...

—"Ωστε λοιπόν, ἔκανε ἡ βασίλισσα, δαγκώνοντας τὰ χείλη, αὐτὴ ἡ ἀποψινὴ γιορτή;...

—Ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ γιορτή, γίνεται γιὰ νὰ πανηγυρίση

Ἡ Λεωνόρα, μαζὺ μὲ τὴν βασίλισσα, κατέβηκαν σ' ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειο...

τὴ βραδειὰ ποὺ θὰ τὴν ξαναδῆ!

Ἔγινε πάλι σιωπή. Ἀξαφνα ἡ βασίλισσα τὴ ρώτησε:

—Ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς;...

—Τὸν ἀγαπῶ μ' ὅλο μου τὸ κορμί, τὸ φρενιασμένο ἀπ' τὴν περιφρόνησί του, μ' ὅλη τὴ σκέψι, μ' ὅλη τὴν ψυχή μου, ποὺ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς Φλωρεντίας, τὸν ἔχει εἰδωλό της καὶ θεό της, μ' ὅλο τὸ αἷμα μου, ποὺ βράζει καὶ κοχλάζει, κάθε φορὰ ποὺ παγώνει, ὅταν φεύγει μακρυά...

Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἔνοιωσε ἕνα ρίγος παρατεταμένο.

—"Ωστε, λοιπόν, τὸν ἀγαπᾶς χωρὶς ἐλπίδα;..

—Ναί, τὸν ἀγαπῶ χωρὶς ἐλπίδα!

"Εγινε, πάλι, σιωπή, ἀλλὰ ποὺ βάσταξε πολύ, αὐτὴ τὴ φορά. Μακρυά, ἡ μουσικὴ ἔπαιζ' ἕναν ἀργό, πολὺ γλυκὸ σκοπό. Κι' ἡ βασίλισσα ρώτησε ξανά:

—Δὲν μὲ μισεῖς, ἐμένα, Λεωνόρα;...

—"Οχι, Μαρία, ἐσᾶς, δὲν σᾶς μισῶ! Μᾶλλον σᾶς εἶμαι ἀφοσιωμένη. "Αν ἤταν νὰ πέθαινα γιὰ σᾶς, θὰ πέθαινα μὲ κάθε εὐχαρίστησι... Χαίρομαι ποὺ μπορεῖτε καὶ τὸν χαίρεστε, μιὰ κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν χαρῶ! Τοῦ ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον του, γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀγαπῶ, εὐγνωμονῶ κι' εὐλογῶ τὴν ἀγάπη σας γι' αὐτόν...

—Γι' αὐτό, Μαρία, ἴσα-ἴσα, εἶμ' ἐδῶ!..

* * *

Καὶ τότε ἡ σκηνή, ἀμέσως, ἄλλαξε. Ἦρθε τὸ ξέσπασμα, μετὰ τὶς βολιδοσκοπήσεις. Μόλις ἔπαψαν, ἡ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες, νὰ κάνουν λόγο γιὰ τὸν ἑαυτό τους, μόλις ξεπέρασαν τὴν ἀναγκαστική, ἀτομική τους ἀναίσχυντη κουβέντα, μόλις περιωρίστηκε τὸ θέμα στὴ διάπραξι, ἁπλῶς, ἑνὸς ἐγκλήματος, σήκωσαν τὰ μάτια, καὶ κυττάχτηκαν. Κι' ἂν ἡ βασίλισσα σχεδὸν διατηροῦσε τὴ συνηθισμένη ἔκφρασί της, ἂν ἐξαιρέσωμε τὸ πελιδνό της χρῶμα, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο μὲ τὴν ἄλλη: Ἡ Μαρία τρόμαξε νὰ τὴν ἀναγνωρίση, τόσο ἡ προσπάθεια ποὺ εἶχε καταλάβει, τὴν εἶχε ἀλλοιώσει ἐντελῶς, ἀποσυνθέσει καὶ παραμορφώσει τὰ φοβερὰ χαρακτηριστικά της! Καὶ κατὰ φυσικὴ συνέπεια, ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ, μίλησε πρώτη:

—Ἡ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλὲμ βρίσκετ' ἐδῶ, κυρία. Ξέρετε, ὡστόσο, ὅτι σύμφωνα μὲ τὶς ἐνδείξεις τοῦ ὡροσκοπίου, ποὺ τῆς ἔχει κάνει ὁ Λορέντζο, δὲν μποροῦμε νὰ τὴ θανατώσουμε οὔτε μὲ τὸ μαχαῖρι, οὔτε μὲ τὸ φαρμάκι, οὔτε μὲ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα, οὔτε μὲ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ νερό, οὔτε μὲ κανένα ἄλλο μέσον, ποὺ ἀπαιτεῖ ἀνθρώπινη ἐπέμβασι...

—Κι' εἶν' αὐτὸ ἀλήθεια, εἶπε ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, ἀφοῦ γλύτωσε ἀπὸ τὸν ποταμό! Ἀλλὰ τότε, πῶς θὰ γίνη, Λεωνόρα;...

—Βρῆκα τὸν τρόπο τοῦ θανάτου τῆς Γκιζέλλας, τὸ μόνο ποὺ ταιριάζει στὴν περίπτωσι, καὶ ποὺ δὲν ἐφαρμόζεται, παρὰ σ' αὐτὴ μονάχα...

—Καὶ μὲ τί τρόπο θὰ τὴν κάνῃς νὰ πεθάνῃ;

—Θὰ τὴν κάνω νὰ πεθάνῃ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΟΝΟ! ἀποκρίθηκε ξερὰ ἡ Λεωνόρα.

Ἡ Μαρία ἔκανε μιὰ κίνησι τρόμου, σ' αὐτὸ τὸ λόγο, ποὺ κύλησε σὰν πέτρα, ἀπ' τὰ χείλη τὰ χλωμὰ τῆς Λεωνόρας. Τὴν κύτταξε μὲ δέος, μέσ' στὰ μάτια, σὰν ἕνα μαῦρο πνεῦμα τῆς κολάσεως, καὶ σμίγοντας τὰ χέρια της, ψιθύρισε:

—Εἶνε φριχτὸ αὐτὸ ποὺ εἶπες, Λεωνόρα! Ξέρεις ὅτι δὲν δίστασα ποτέ μου, προκειμένου γι' ἀνώτερα συμφέροντα. Ἔχω, ὅς τώρα, χρησιμοποιήσει καὶ τὸ μαχαῖρι, καὶ τὸ δηλητήριο. Ἐγὼ δὲν ἔδωσα διαταγή, τίς ἄλλες, νὰ τὴ ρίξουν μέσ' στὸν ποταμό; Βλέπεις, λοιπόν, δὲν μὲ πτοεῖ τὸ ἔγκλημα! Ἀλλὰ νὰ θανατώσω ἕνα πᾶσμα, νὰ τὸ κάνω νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸν πόνο, ἔχω τὴν ἰδέα, Λεωνόρα, πὼς αὐτὸ εἶνε σὰν νὰ σφετερίζωμαι τὰ δικαιώματα τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ!

Καὶ σταυροκοπήθηκε μ' ἀληθινὴ εὐλάβεια, ψιθυρίζοντας γοργὰ μιὰ προσευχή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,, ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΙΑ ΚΑΛΟΓΡΙΑ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ!...

(Ἡ ἐκπληκτικὴ Αὐτοβιογραφία της Βαρβάρας Στάμβυκ, μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ δημοφιλεῖς «θεντέττες» τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου)

ΝΑΙ, ἔτσι εἶνε... Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ποτὲ τί θὰ γίνῃ μιὰ μέρα. Τὸ μέλλον εἶνε μιὰ μυστηριώδη ἡ χώρα γεμάτη ἐκπλήξεις. Ταξειδεύουμε πρὸς αὐτὴν δίχως κανένα δρομολόγιο. Κι' ἀλήθεια, μήπως ἡ ζωή μας δὲν εἶνε ἕνα ἀτέλειωτο ταξεῖδι; Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ κατεβῇ στὸ δεῖνα ἢ στὸν τάδε προσεχῆ σταθμό; Κανείς! Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἔχει τὴν θαυματουργὸ δύναμι νὰ προετοιμάσῃ τὸ μέλλον της. Ἐγὼ τοὐλάχιστον εἶμαι ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξις ἐκείνων ποὺ πιστεύω. Ὀνειρευόμουν γιὰ τὴ μελλοντικὴ ζωή μου τὰ πιὸ παράξενα καὶ τὰ πιὸ ἰδιότροπα πράγματα κι' ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη εἰρωνεία τῆς τύχης εἶδα νὰ πραγματοποιοῦνται τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα ὀνειρά μου! Ποτὲ δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ πραγματοποιήσουμε ἕνα μόνο σκοπό μας, μιὰ τρέλλα μας. Ἔχουμε πάντα δυό, τρεῖς σκοπούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διαλέγουμε τυχαίως ἕνα καὶ τραβᾶμε μπροστά. Οἱ ἄλλοι μᾶς παρακολουθοῦν γιὰ λίγον καιρὸ σὰν τύφλες καὶ μᾶς βασανίζουν ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ξεχασθοῦν... Θεωρῶ λοιπὸν εὐτυχισμένη τὴ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ κατόρθωσε νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τ' ἄλλα ὀνειρά της καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ πιὸ ἀγαπημένο ἀπ' ὅλα, τὸ πιὸ ἐπιθυμητό.

Ἐγὼ ξεκίνησα γιὰ τὸ μακρὺ ταξεῖδι τῆς ζωῆς μου, ἔχοντας σκοπὸ νὰ κάνω τρία θαύματα, νὰ κατεβῶ σὲ τρεῖς σταθμοὺς στὴ χώρα τοῦ μέλλοντος κι' ὕστερα νὰ συγκρίνω καὶ νὰ διαλέξω τὸν καλύτερο ἀπ' ὅλους. Ἤθελα νὰ γίνω: χορεύτρια, καλόγρια καὶ παλυκατομμυριοῦχος! Αὐτὰ τὰ τρία ὄνειρα ἦσαν βέβαια ἀσυμβίβαστα μεταξύ τους. Ἦσαν τρεῖς ἐκπληκτικὲς κι' ἀπερίγραπτες τρέλλες! Ἦσαν τρεῖς παιδικὲς ἰδιοτροπίες ποὺ δὲν θἄτρεπε, μὲ κανένα τρόπο, νὰ παραμείνουν στὴ φαντασία μου, ὅταν θὰ μεγάλωνα καὶ θἄρχιζα νὰ δημιουργῶ τὴ ζωή μου. Φαντάζεσθε, λοιπὸν ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοὶ διαφορετικοὶ δρόμοι ποὺ ἀνοιγόντουσαν μπροστά μου, μὲ τραβοῦσαν ἐξ ἴσου κι' ὅτι μοῦ ἦταν τελείως ἀδύνατο νὰ περάσω συγχρόνως κι' ἀπὸ τοὺς τρεῖς. Τέτοια θαύματα, δὲν γίνονται οὔτε στὰ παραμύθια!.. Ἐγὼ ὡστόσο πέρασα κι' ἀπὸ τοὺς τρεῖς κι' ἔτσι εἶμαι σήμερα ἡ γυναῖκα-ἔκπληξις, ἡ γυναῖκα-αἴνιγμα, ἡ γυναῖκα θαῦμα...

Μὲ λένε Ρούμπυ Γεννήθηκα στὶς 16 Ἰουλίου τοῦ 1907 στὸ Μπροῦκλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ πατέρας μου εἶνε Σκωτσέζος κι' ἡ μητέρα μου Ἰρλανδή. Ὁ μίστερ Στῆβενς ἦταν τότε ἕνας μεγάλος πράκτωρ ἀτμοπλοϊκῶν ἐταιρειῶν. Κάθε τόσο ἔκανε ταξειδιὰ στὴν Ἀγγλία καὶ κάθε τόσο γύριζε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο φέρνοντάς μας δῶρα.

Ἡ μητέρα μου, «μίσσες» Στῆβενς ἦταν ἀπὸ τὸ Δουβλῖνο, κόρη ἑνὸς μεγαλεμπόρου ναυτικῶν εἰδῶν κι' εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα μου σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, ὅταν ἐκεῖνος εἶχε ἀρχίσει τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ τὴν Ἰρλανδικὴ πρωτεύουσα. Ἡ μητέρα μου τότε ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴ μουσικὴ κι' ἤθελε νὰ γίνῃ, μιὰ μέρα μεγάλη συνθέτης. Τ' ὄνειρό της ὅμως διαλύθηκε γρήγορα, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμο της ἀναγκάσθηκε νὰ παρατήσῃ τὸ Δουβλῖνο, ν' ἀλλάξῃ ζωὴ καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ, ξένη ἀνάμεσα σὲ ξένους, στὸ Μπροῦκλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἔπειτα ὁ δικός μου ἐρχομὸς στὸν κόσμο, τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ γιὰ πάντα τὸ μεγάλο σκοπὸ τῆς ζωῆς της:

«Μιὰ μητέρα δὲν ἔχει κανένα ἄλλο ὄνειρο καὶ κανένα ἄλλο σκοπὸ στὴ ζωή, παρὰ μονάχα τὸ πῶς νὰ κάνῃ εὐτυχισμένο τὸ παιδί της», μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο, ὅταν τῆς μιλοῦσα γιὰ τὰ σχέδιά μου καὶ τὴν ρωτοῦσα τί ὀνειρεύονταν νὰ γίνῃ μιὰ μέρα, ὅταν ἤταν μικρή...

Γεννήθηκα λοιπὸν καὶ μεγάλωσα στὸ Μπροῦκλιν. Εἶμαι μιὰ πραγματικὴ Ἀμερικανίδα καὶ μάλιστα εἶμαι ὑπερήφανη ποὺ εἶμαι Νεοὑορκέζα. Μικρὴ ἀγαποῦσα τὸ σχολεῖο καὶ περισσότερο ἀπ' αὐτὸ τ' ἀθλητικὰ γήπεδα. Ἔπαιζα μπάσκετ-μπὸλ καὶ ποδόσφαιρο μὲ τόση ἐπιδεξιότητα, ὥστε δὲν ἄργησα νὰ γίνω ἀρχηγὸς τῆς σχολικῆς ὁμάδας. Ἡ Ρούμπυ Στῆβενς ἦταν τὸ πιὸ φιλάθλο κορίτσι τοῦ Μπρούκλιν. Φοροῦσα χρωματιστὰ ποϊντ ὄβερ κι' ἀθλητικὰ μπερέ, ποὺ δὲν εἶχα κανένα ἄλλο στόλισμα παρὰ μονάχα τὸ σῆμα τῆς ἀρχηγοῦ μιᾶς ποδοσφαιρικῆς διάδας...

Μιὰ μέρα, ἤμουν τότε δώδεκα χρόνων, ἕνας φίλος τῆς οἰκογενείας μας, εἶπε γελῶντας στοὺς γονεῖς μου:

—Τὸ ποδόσφαιρο ἔχει δυναμώσει ὑπερβολικὰ τὰ πόδια τῆς Ρούμπυ! Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν αὐτὸ τὸ κορίτσι; Μ' αὐτὰ τὰ νευρώδη πόδια θὰ μποροῦσε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ γίνῃ, μιὰ μέρα, μεγάλη χορεύτρια!...

Ἡ λέξις «χορεύτρια» μὲ ξάφνιασε τόσο, σὰν νὰ εἶχα δεχθῇ στὸ πρόσωπο τὴ μπάλλα τοῦ παιχνιδιοῦ. Χορεύτρια; Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῇ ποτέ μου. Μὰ τί θὰ γινόμουν λοιπόν, ὅταν θὰ τελείωνα τὸ σχολεῖο; Θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ συχνάζω στ' ἀθλητικὰ γήπεδα;

Ὁμολογῶ ὅτι ὁ συνδυασμὸς τῶν δυνατῶν ποδιῶν μου μὲ τὴ σταδιοδρομία τῆς χορευτρίας μοῦ ἄρεσε τόσο, ὥστε ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἔβαλα κάποια τάξι στὶς ἀθλητρὲς ἀσχολίες μου κι' ἄρχισα νὰ πηγαίνω σὲ μιὰ σχολὴ ρυθμικῶν χορῶν, ὅπου ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ἐμάθαινα τὴν εὐχάριστη καὶ διασκεδαστικὴ τέχνη τῆς Τερψιχόρης...

* * *

Σὲ ἡλικία ὅμως δεκαπέντε χρόνων, ἄλλαξα ἀπότομα καὶ θυθίστηκα σ' ἕνα ἀπερίγραπτο θρησκευτικὸ μυστικισμὸ ποὺ ἀνησύχησε τοὺς γονεῖς μου. Ἤθελα νὰ τὰ παρατήσω ὅλα καὶ νὰ γίνω καλόγρια! Ἡ ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ μὲ τραβοῦσε, μὲ μάγευε! Σχεδίαζα νὰ μείνω μερικὰ χρόνια σ' ἕνα μοναστήρι κι' ἔπειτα νὰ φύγω γιὰ τὴ μακρυνὴ Κινα ὡς... ἱεραπόστολος! Οἱ γονεῖς μου βέβαια δὲν ὀνειρεύονταν ἕνα τέτοιο μέλλον γιὰ τὸ κορίτσι τους, μὰ ἡ ἐπιμονή μου ἦταν τόσο μεγάλη καὶ τόσο πειστικὰ τὰ δάκρυά μου, ὥστε ὑποχώρησαν καὶ μ' ἄφησαν νὰ μπῶ σ' ἕνα μοναστήρι γιὰ νὰ σπουδάσω θεολογία.

Ἡ Βαρβάρα Στάμβυκ

Κι' ἀλήθεια, ὁ μυστικισμός μου καὶ τὸ πάθος μου γιὰ τὴ θρησκεία ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρόνων ἤμουν ἡ πιὸ ἀγαπητὴ καλόγρια τοῦ Μπροῦκλιν κι' ἡ πιὸ καλὴ δασκάλα τῶν θρησκευτικῶν στὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Ἔπρεπε νὰ παραμείνω ἔτσι ἕπτὰ χρόνια γιὰ νὰ μεγαλώσω ἀρκετά, γιατὶ τότε μόνο θὰ μοῦ ἔδιναν τὴν ἄδεια νὰ πάω νὰ κηρύξω τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσα στοὺς ἐπαναστατημένους Κινέζους. Ἂν ἡ ἄδεια αὐτὴ μοῦ δινόταν ἀμέσως, ἡ Ρούμπυ Στῆβενς θὰ ἔμενε Ρούμπυ Στῆβενς σ' ὅλη της τὴ ζωὴ καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερα ἡ Βαρβάρα Στάμβυκ τοῦ κινηματογράφου. Τὰ ἕπτὰ χρόνια ὅμως τῆς διδασκαλικῆς θητείας μου μοῦ φαινόντουσαν ἀτέλειωτα κι' ἔτσι ὁ πόθος μου νά... μαρτυρήσω στὴν Κίνα, ἔσβυσε σιγὰ-σιγὰ κι' ἡ καλόγρια Ρούμπυ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ παντρευτῇ ἕνα πολυεκατομμυριοῦχο καὶ νὰ ζήσῃ μιὰ ἀμέριμνη ζωή, μέσα στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν εὐτυχία.

Καθὼς ὁλέπετε ἡ κρίσις τοῦ μυστικισμοῦ εἶχε περάσει. Καὶ μιὰ μέρα, ἡ Ρούμπυ Στῆβενς πέταξε τὸ ράσο καὶ πῆδηξε πάνω στὴ σκηνὴ ἑνὸς μιούζικ-χὰλ τοῦ Μπροντγουαίη! Μὰ ἦταν ἄραγε ἡ Ρούμπυ Στῆβενς; Διόλου! Ἦταν μιὰ ἄλλη νέα ποὺ τὴν ἔλεγαν Βαρβάρα Στάμβυκ. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν κανένα μεγάλο καλλιτεχνικὸ «ντεμποὺτο», μὰ καὶ τὸ μεγάλο «ντεμποὺτο» δὲν ἄργησε νἀρθῇ. Ἀπὸ χορεύτρια ἔγινα ἠθοποιὸς τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ τότε μονάχα βρῆκα τὸ δρόμο μου. Ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ μουσικὴ κωμῳδία ποὺ γαλοῦσε κόσμο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸ Μπροντγουαίη, στὴ «Μπυρλέσκ» καὶ μέσα σ' ἕξη μῆνες κατάφερα νὰ πρωταγωνιστήσω καὶ νὰ γίνω πασίγνωστη. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, λοιπόν, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου, γνώρισα τὸν Ἔρικ Κίγκστον, τὸν γνωστὸ «βασιλέως τῶν μήλων» κι' ἔτσι θρέθηκα, δίχως νὰ τὸ καταλάβω, μέσα στὰ ἑκατομμύρια! Ὁ Ἔρικ κατόπιν μοῦ ἀπέδειξε ὅτι ἡ θέσις μου ἦταν στὸ Χόλλυγουντ κι' ἐγὼ σὰν καλὴ σύζυγος ἀκολούθησα τὴ συμβουλὴ τοῦ κι' ἔγινα κινηματογραφικὸς «ἀστέρας» τῆς «Γουὼρνερ».

Αὐτὲς εἶνε ἡ παράξενες φάσεις τῆς ζωῆς μιᾶς κάποιας Ρούμπυ Στῆβενς ποὺ δὲν ὑπάρχει πειά, γιατὶ μεταμορφώθηκε σὲ Βαρβάρα Στάμβυκ. Μὴ μὲ ρωτήσετε τώρα πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα: Ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα ἀνεξιχνίαστο μυστήριο!..

ΒΑΡΒ. ΣΤΑΜΒΥΚ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CAROLUS BRIO

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Η ΜΟΥΝ δεκαέξι χρόνων, τότε, φοιτητής της Ἰατρικῆς, ἀδέξιος σὰν ζερβοχέρης καὶ δειλὸς στὶς γυναῖκες σὰν παιδάκι μπρὸς σέ τσοικνίδες. Οἱ φίλοι μου κι' οἱ συμφοιτηταί μου μὲ βεβαίωναν, πὼς ἡ δειλία μου αὐτὴ θὰ γινόταν ἀφορμὴ νὰ ἀποτύχω στὴν ἐξάσκησι τῆς ἐπιστήμης μου...

Τί νὰ σᾶς πῶ; Κατάντησα στὰ τελευταῖα νὰ τοὺς πιστέψω...

Γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὅλα γύρω μου ἔδειχναν πὼς οἱ φίλοι μου εἶχαν δίκηο. Ἐκεῖνοι, θεότρελλα παλληκάρια, μὲ μπρέμπελα γοῦστα καὶ συνήθειες, δὲν ἄφηναν καμπαρτὲ γιὰ καμπαρτὲ καὶ ταβερνοῦλα γιὰ ταβερνοῦλα, ποὺ νὰ μὴ χαλάσουν τὸν κόσμο κάθε βράδυ. Μοίραζαν τὴν καρδιά τους καὶ τὴν νεότητά τους ἀσυλλόγιστα καὶ σπάταλα, πότε στὴ μιὰ δεσποινιδοῦλα τοῦ ταμείου, πότε στὴν ταξιθέτιδα κάποιου ἀπ' τ' ἀμέτρητα συνοικιακὰ θέατρα, καὶ πότε στὰ σκανδαλιάρικα κοριτσόπουλα ποὺ μᾶς σερβίριζαν κρασὶ καὶ μπύρες.

'Εγὼ ὅμως; Ἄ, ἐγὼ εἶχα διαφορετικὴ γνώμη γιὰ τὴ γυναῖκα. Τῆς εἶχα στήσει ἕναν θρόνο τόσο ψηλὸ στὴν ψυχή μου, ὥστε ὅταν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὴ ματιά μου ὡς αὐτόν, τρόμαζα χωρὶς νὰ θέλω. Ἔνοιωθα ἀδυναμία κι' ἀπελπίζόμουν πὼς θὰ τὸν ἔφτανα κάποτε κι' ἐγώ...

Καὶ τὰ ἐμπόδια, παρακαλῶ, ποιὰ ἦσαν; Ὦ, κάτι μικροπραγματάκια: Ἕνα μπαλωματάκι στὰ παπούτσια μου, ἕνα φάγωμα στὰ μανίκια τοῦ σακκακιοῦ μου, κι' ἡ κακοχαραγμένη τσάκισι στὸ παντελόνι μου ἔφταναν νὰ μὲ τρέψουν σὲ ἄτακτο φυγή, μόλις ἀντίκρυζα γυναῖκα!...

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 189... εἶχα πάρει πειὰ τὸ δίπλωμά μου, κι' εἶχα προσληφθῆ ὡς ἐσωτερικὸς γιατρὸς στὸ θλιβερὸ νοσοκομεῖο τῆς «Πιτιέ». Ὅλα ἐκεῖ μέσα δυνάμωσαν, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκόμη ἡμέρες, τὴν ἔμπυρη δειλία μου καὶ τὶς ἀπαισιόδοξες κλίσεις τῆς ψυχῆς μου. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου, οἱ σωροὶ τῶν χλωμῶν καὶ πεσμένων στὸ χῶμα φύλλων, καὶ ἡ τσουχτερὴ κατάχνιὰ τριγύριζαν μὲ πένθιμο πλαίσιο σιωπῆς ὅλη ἐκείνη τὴν περιοχή.

Καὶ μέσα στὸ νοσοκομεῖο πάλι, ἡ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου, οἰκτρὲς καὶ σπαρακτικές, μὲ ἀνάγκαζαν νὰ προσηλώνω τὴ ματιά μου μὲ λαχτάρα στὰ βρώμικα καὶ ὑπουλα νερὰ τοῦ πλαίνοῦ Σηκουάνα: Ναί, φαινόταν πὼς μοῦγνεφε νὰ τρέξω καὶ ν' ἀγκαλιάσω τὸν ὑγρὸ του κόλπο, μιὰ ποὺ ἡ ζωὴ μοῦ φαινόταν ἀποκρουστική...

Ἔξαφνα — κάποια μέρα — ἡ θέρμη ἑνὸς ψυχικοῦ καλοκαιριοῦ ξεπήδησε εὐεργετική, καὶ σκόρπισε τὴν σκοτεινὴ δμίχλη τῆς βαρυχειμωνιᾶς τῆς ψυχῆς μου... Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε μιὰ νοσοκόμος, ἡ Φλοραιζόν!

Δὲν ἦταν καλλονή. Μὰ τί ἀλλόκοτη γοητεία σκορποῦσε γύρω της, αὐτὴ ἡ φτωχὴ καὶ ταπεινὴ ὕπαρξι! Ἀνέκφραστη τρυφερότης γλύκαινε τὸ πρόσωπό της, καὶ τὰ ἥρεμα φωτεινὰ μάτια της ἀνάπραζαν ἀκατανίκητα μὲ τὴν ἀόριστη ρέμβη τους καὶ τὴ γλυκειὰ μελαγχολία τους.

Πόσο εἶχε ὑποφέρει ἡ καϋμένη, πρὶν καταλήξει νοσοκόμος! Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς της, μιὰ ἱστορία κοινή, συνηθισμένη, ἀλλὰ κι' ἄλλο τόσο λυπητερὴ καὶ σπαρακτική, ἦταν ἡ ἱστορία τόσων καὶ τόσων φτωχῶν ἀνυπερασπίστων ὑπάρξεων, ρουφηγμένων ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ βοῦρκο τῶν μεγαλουπόλεων...

Εἶχε ὀρφανέψει ἀπὸ μητέρα καὶ μπῆκε στὴν ἀρχὴ πολιτρια σὲ κάποιο μικρομαγαζάκι ἀσπρορρούχων, τῆς ὁδοῦ Σαντιέ. Κοπιαστικὴ δουλειά, ἀνιαρή, ἀποχαυνωτικὴ καὶ φρικτὰ κακοπληρωμένη. Καὶ παραπάνω ἀπ' ὅλα, ἡ ἀνανδρες τρυφερότητες τοῦ προϊσταμένου της!...

Ἀηδιασμένη, πῆρε τὰ μάτια της κι' ἔφυγε κάποια μέρα ἀπὸ ἐκεῖ. Μιᾶς ἑβδομάδος ταλαίσιματα, ἀβεβαιότητες καὶ πεῖνα ἀπειλητικὴ τὴν ἀνάγκασαν νὰ καταφύγη καθαρίστρια, σ' ἕνα μεγαλοκατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἀμπουκίρ.

Ἐκεῖ ἀφανιζόταν νύχτα-μέρα μὲ τὴ σκούπα καὶ τὸ σφουγγαρόπανο. Καί, δυστυχῶς γι' αὐτήν, πρὶν προλάβουν ἡ καταθλιπτικὲς αὐτὲς ἀγγαρεῖες νὰ τὴν συντρίψουν, μαγαίνοντας ὁριστικὰ τὰ σχεδὸν ξεθωριασμένα ἀπομεινάρια τῆς νεανικῆς δροσιᾶς της, κάποιος μεγαλοϋπάλληλος ἐκεῖ μέσα τὴν πρόσεξε «ἰδιαιτέρως»...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε ἡ αἰώνια ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης προσηυχιᾶς, καλοκρυμμένης κάτω ἀπὸ λόγια πλάνα, ἀπὸ δονζουανικὲς παγιδευτικὲς λεπτότητες, κι' ἀπὸ ἄφθονες ψεῦτρες ὑποσχέσεις.

Καὶ ποῦ κατέληξε αὐτὴ ἡ αἰώνια ἀθλία ἱστορία;

Κατέληξε, φίλοι μου, στὰ χέρια μου! Ναί, ἕνα χειμωνιάτικο πρωῒ — ἐκεῖνο τὸ χειμωνιάτικο πρωῒ — συμμάζεψα ἀπὸ τὸν δρόμο ἕνα μισοπαγωμένο, ἀναίσθητο καὶ κουρελιάρικο κορίτσι, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὰ πρόθυρα μιᾶς θλιβερῆς μητρότητος...

Τὸ σήκωσα στὰ χέρια μου, ἀδιάφορος γιὰ τὶς λάσπες ποὺ τὸ μούσκευαν, φώναξα ἕνα ἀμάξι καὶ τὄφερα στὸ μαιευτικὸ τμῆμα τοῦ νοσοκομείου. Παραστάθηκα μιὰ ἑβδομάδα ἄγρυπνος στὸ προσκέφαλό του, κι' οἱ εἰδικοὶ συνάδελφοί μου τοῦ τμήματος ἐκείνου, φοβήθηκαν πολλὲς φορὲς γιὰ τὴ ζωή της.

Ἔγινε μητέρα σὲ λίγες ἡμέρες. Μά, ποιὸς ξέρει, τί φοικτὲς στεροήσεις εἶχαν μαράνει τὰ σπλάχνα της ἀπὸ πρὶν κ' ἔφερε στὸν κόσμο νεκρὸ τὸ παιδί της. Ὅταν ἡ ἄτυχη πληροφορήθηκε τὸν χαμό του, ἔβγαλε ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια της τὸ «ἰδιαιτέρως»...

Ἀπὸ τότε ἔπεσε σὲ μιὰ βουβή, ἤρεμη μὰ καὶ βαθειὰ μελαγχολία...

Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ μῆνες. Τὸ ἄτυχο κορίτσι — ἡ Φλοραιζὸν μας, βέβαια — μπῆκε στὴν ἀνάρρωσι ὁριστικά. Μιὰ ἀλλόκοτη τρυφερὴ «φιλία» μὲ δέσμευε κυριαρχικὰ μαζύ της, κι' ὅταν τελείωνα τὴν ὑπηρεσία μου ἔτρεχα πάντα καὶ τῆς κρατοῦσα ἐπὶ ὧρες μιὰ βουβὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ λαχτάρα συντροφιά.

Ἤμουν βέβαια νέος. Παιδὶ σχεδόν, ἀκόμα. Μὰ ἡ θρησκευτικὴ προσήλωσίς μου στὸ καθῆκον, καὶ ἡ σοβαρὴ ἀφοσίωσίς μου στοὺς ἀσθενεῖς, μὲ εἶχαν σηκώσει ψηλὰ στὰ μάτια τῶν προϊσταμένων μου, κι' εἶχα γίνει σχεδὸν ἕνα πρόσωπο σεβαστὸ καὶ βαρυσήμαντο μέσα στὸ νοσοκομεῖο...

Γι' αὐτό, ὅταν εἰσηγήθηκα στὸ διοικητικὸ συμβούλιο τὴν πρόσληψι τῆς Φλοραιζὸν ὡς μόνιμης ἐσωτερικῆς νοσοκόμου τοῦ ἀσύλου, ἡ γνώμη μου ἔγινε ἀμέσως δεκτή.

Ὦ, τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι!... Μὲ τί εὐγνωμοσύνη μὲ κύτταξε, ὅταν τῆς ἀνήγγειλα, πρῶτος ἐγώ, τὴν σωτήρια εἴδησι! Μὲ βουρκωμένα μάτια ψιθύρισε:

—Τί θὰ γινόμουν χωρὶς ἐσᾶς;... Ποῦ θὰ πήγαινα πάλι;... Σὲ τίνος ὕπουλα νύχια θἄμπλεκα, σπρωγμένη ἀπὸ τὴν πεῖνα;... Ἄχ, μὰ θὰ κομμάτιαζα καλύτερα τὸ πρόσωπό μου, θὰ ἐξαφάνιζα οἰκτρὰ καὶ τὸ στερνὸ ἀκόμη λείψανο τῆς ὀλεθρίας ὡμορφιᾶς μου, παρὰ νὰ ἄφηνα νὰ μὲ ξαναχυτιάξουν ὑστερόβουλα ἡ ματιὲς διαφόρων παληανθρώπων...

Ἐπηρεασμένος βαθειὰ ἀπ' τὸ ξέσπασμα τοῦ ἐλικρινοῦς ἐκείνου πόνου, τῆς χάϊδεψα βουβὰ τὰ μαλλιά. Ἔπειτα, σκύβοντας μὲ συγκίνησι ἀνέκφραστη, ἔγραψα στὸ ἀτομικὸ φύλλο νοσηλείας της:

«Φλοραιζὸν Περιέ. Ἀποθεραπεία πλήρης. Ὀργανισμὸς λεπτοφυὴς καὶ θαθύτατα κλονισμένος. Ἀποκλείεται ὁ γάμος πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας. Δευτέρα ἐγκυμοσύνη θὰ ἀποθῆ μοιραία. Ἡ κλίνη ἐλευθέρα ἀπὸ σήμερον»...

Ἔξαφνα ὑποκλίθηκα σαστισμένος. Σκυμμένος πλάϊ μου ὁ σεβαστὸς καὶ σοφὸς διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου, διάβαζε τὴν διάγνωσί μου κουνῶντας ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ λευκόμαλλο κεφάλι του. Ἔπειτα, μονογράφοντάς το, μουρμούρισε:

—Σωστά... Πολὺ σωστά... Κι' ἐσὺ πρόσεχε στὸ μέλλον, κοπέλλα μου... Ἐλπίζω νὰ γίνης μιὰ πονετικὴ κι' ὑπομονετικὴ νοσοκόμος... Καλορροίζικη.. Ὡρεβούάρ!...

Ἔφυγε, μὴ προφθάνοντας ν' ἀκούσῃ τὰ ἀσυνάρτητα μουρμουρητά μας...

.....

—Γιατρέ, τί ἔπαθες;... Γιατὶ αὐτὴ ἡ μουγκαμάρα;... Πῶς κουβαρδὰ σύννεφα τῆς συλλογῆς καὶ θόλωσαν ἔτσι τὴ ματιά σου;... Τί ἀπόγινε ἡ Φλοραιζὸν μας;...

Ὁ γιατρὸς σκίρτησε, καὶ πόνος κρυφὸς χλώμιασε τὸ πρόσωπό του. Χτύπησε τὴ γροθιὰ του στὸ τραπέζι καὶ ταράλισε:

—Εἶμαι ἄνθρωπος... Παληάνθρωπος!... Εἶστε ἄνθρωποι... Παληάνθρωποι!... Ἡ εἴμαστε ὅλοι τέτοιοι, ἢ ἡ μοῖρα ἀπὸ ὁλέθριο καπρίτσιο της μᾶς σπρώχνει ἄθελά μας σὲ πρόστυχες κατηφορίες... Τὴ σκότωσα τὴ Φλοραιζόν, ἐγὼ ὁ ἴδιος... Ναί, τὴ σκότωσα πρὶν περάσουν κἂν λίγοι μῆνες... Τὴ σκότωσα!...

Ἀνατριχιάσαμε. Βουβὴ φρίκη συγκλόνισε τὴν ψυχή μας, μπρὸς στὸ πικρὸ κι' ἀνίσχυρο ἐκεῖνο παράπονο τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας. Κάποιος τόλμησε ἕνα:

—Μά... πῶς ἔγινε... αὐτό;... Γιατί;...

Κι' ὁ γερο-γιατρός, χώνοντας τὸ πρόσωπό του στὶς δακρύβρεχτες χοῦφτες του, σταραγμένος ἀπὸ μακρυνὲς ἀλλὰ κ' ἀξέχαστες τύψεις, τραύλισε:

—Πῶς;... Γιατί;... Μήπως ἤξερα κι' ἐγώ;... Μήπως ἤξερε κι' ἐκείνη;... Ἤμουν ὅπως καὶ πρίν, ἔτσι καὶ τότε ἐσωτερικός... Κι' ἦταν νοσοκόμος πειά... Ἡ καθιερινὴ συναναστροφή μας... Ἡ εὐγνωμοσύνη της σὲ μένα... ἡ ἄπειρη στὴν ἀγάπη καρδιά μου... ἡ ἀλλόκοτη γοητεία τῶν ματιῶν της... Ὅταν δειλὰ ἀναζητοῦσαν τὰ δικά μου... Μά... ξέρω κι' ἐγώ;... Τόσα ἄλλα... Τόσες παγίδες... Νεότης... Ἀνοιξις... Δροσερὸ μυρωμένο ἀγέρι τοῦ ἀπεράντου κήπου... Κελαδήματα πουλιῶν... Καὶ τὰ δυαυγῆ μάτια της, μέσα στὰ ὁποῖα παιχνίδιζε διαρκῶς ἕνα γαλανὸ ὄνειρο, μοῦ πρόδιναν κάθε τόσο φωναχτὰ τὸ τρομερὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της: «Σ' ἀγαπῶ» !... Ἄχ, πόσο φοβόμουν!... Πόσο φοβόμουν, Θεέ μου, κι' ὅμως κάτι μ' ἔσπρωχνε μοιραῖα στὴν ἀγκαλιά της !...

.....

Καινούρια ὀδυνηρὴ σιωπή. Κι' ἔξαφνα, καινούρια γροθιὰ στὸ τραπέζι καὶ ξέσπασμα καινούριο πόνου κι' ἀπελπισίας:

—Τὴ σκότωσα τὴ Φλοραιζόν... Ξεχαστήκαμε ἕνα βράδυ, ἀμοιβαία σφιχταγκαλιασμένοι... Τῆς ἔδωσα τ' ὄνομά μου — τοὐλάχιστον — στὸ κρεββάτι τῆς δεύτερης ὀλεθρίας μητρότητός της... Κι' ἀργότερα, στὴν ὡρισμένη ἀπ' τὴ φύσι προθεσμία, σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια τὴ διάγνωσί μου... ἔχασα γιὰ πάντα τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου!...

Κυτταχτήκαμε μὲ τὴν ψυχὴ σφιγμένη. Ἀλλοίμονο!... Κουρέλια ἐμεῖς, στὰ χέρια τῆς ἴδιας ἀμείλικτης κι' ἀνεξιχνίαστης μοίρας, τί παρηγοριὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε στὸ ἀντικρυνό μας ἐκεῖνο οἰκτρὸ καὶ σάρκινο κουρέλι ;...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΣΥΝΤΟΜΩΤΕΡΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Πρὸ μερικῶν ἐτῶν, πέθανε στὸ Λονδῖνο κάποιος Φρειδερῖκος Θόρν, ὁ ὁποῖος ἦταν, ὅσο ζοῦσε, πρότυπον συζύγου καὶ πατέρα.

Ἡ περιουσία ποὺ ἄφησε ὁ Θόρν ἀνήρχετο σὲ δώδεκα χιλιάδες λίρες. Ὅταν ὅμως μαζευτήκανε οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη κι' ἀνοίξανε τὴ διαθήκη του, μείνανε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ἡ διαθήκη τοῦ Θόρν ἦταν συντομωτάτη. Δὲν περιεῖχε παρὰ τρία μονάχα λόγια, τὰ ἑξῆς: «Ὅλα στὴν μητέρα». Καὶ μητέρα ἐννοοῦσε τὴ γυναῖκα του, τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν του.

Ὁ συμβολαιογράφος ποὺ παρευρέθη στὸ ἄνοιγμα τῆς διαθήκης, τὴν ἐπεκύρωσε ἀμέσως καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ μάλιστα, γιατὶ ἦταν ἡ συντομώτερη διαθήκη ποὺ διάβασε στὴ ζωή του.

Ἔπεσε σὲ μιὰ ἤρεμη καὶ βαθειὰ μελαγχολία...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΡΥΛΟΣ

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ "ΚΥΡΙΑ ΔΕΝ ΜΕ ΜΕΛΕΙ,,

Πῶς ὁ Σαρντοῦ κόλλησε στὴν στρατάρχινα Λεφεβρ ἕνα παρατσοῦκλι ποὺ δὲν ἦταν δικό της. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράσις τῆς Τερέζας Φιγκέρ. Πῶς ἐπολέμησε στὶς στρατιὲς τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ ἀνδραγαθίες της καὶ τὰ κατορθώματά της. Τὸ θλιβερὸ τέλος της, κτλ.

ΠΙΚΡΑΤΕΙ σὲ ὅλους σχεδὸν ἡ γνώμη ὅτι ἡ «Κυρία δὲν μὲ μέλει», ἡ περίφημη γιὰ τὴν ἐλευθερωστο μία της πρώην πάστορα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἦταν ἡ Κατερίνα, ἡ γυναῖκα τοῦ Λεφέβρ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ λοχίας ἔγινε στρατάρχης τῆς Γαλλίας καὶ δοὺξ τοῦ Δάντσιγκ. Αὐτὸ ὅμως εἶνε μιὰ πλάνη, ἡ ὁποία ὀφείλεται στὸν θεατρικὸ συγγραφέα Βικτοριανὸ Σαρντοῦ. Αὐτός, γιὰ νὰ κάμη ἐντύπωσι, ἀπέδωσε ὅλα τὰ ἀνέκδοτα τῆς «Κυρίας δὲν μὲ μέλει» στὴν στρατάρχινα Λεφέβρ, ποὺ ἦταν βέβαια κι' αὐτὴ ταπεινῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ὄχι τόσο φωναχτὰ τὸ τρομερὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της: «Σ' ἀγαπῶ» !... Ἄχ, πόσο φοβόμουν!... Πόσο φοβόμουν, Θεέ μου, κι' ὅμως κάτι μ' ἔσπρωχνε μοιραῖα στὴν ἀγκαλιά της !...

Ἡ ἀληθινὴ «Κυρία δὲν μὲ μέλει» ὀνομαζόταν Τερέζα Φιγκὲρ καὶ δὲν ἦταν γυναῖκα ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ ἐθελοντὴς ἡ ἴδια στὸ ἱππικό, δραγῶνος, καὶ ἀγωνίστηκε λαμπρὰ σὲ πολλὲς μάχες καὶ παρασημοφορήθηκε γιὰ τὴν ἀνδρεία της.

Ἡ Τερέζα Φιγκὲρ γεννήθηκε στὸ Ταλμαὶ τὸ 1774. Ἀπὸ μικρὴ ἔμεινεν ὀρφανὴ καὶ τὴν ἀνέθρεψεν ὁ νουνός της, ἕνας μυλωνᾶς. Ἦταν κορίτσι ἀνήσυχο καὶ ζωηρό. Ὅταν ἔγινε δέκα χρονῶν, ἕνας θεῖος της τὴν ἐπῆρε μαζύ του στὸ Ρέϊγ. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸν Κλεμὰν Συτὲρ — ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε σύζυγός της — ἕνα ξανθὸ ἀγόρι, ἕνα χρόνο μεγαλείτερό της, ἀλλὰ μὲ ἀνάστημα ἐφήβου. Ὁ Κλεμὰν τότε ἦταν ὑπηρέτης σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ὁ ἀφεντικός του τὸν ἔστελνε μὲ γλυκὰ σὲ διάφορα σπάτια πελατῶν. Ἀλλὰ στὸν δρόμο του ἐπερίμεναν ἡ Τερέζα μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ τὴν ἀδελφή του, τοῦ τρωγαν τὰ γλυκὰ κι' ὁ Κλεμάν, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ, γύριζε στὸ μαγαζὶ ψευτοκλαίγοντας κι' ἔλεγε στὸν ἀφεντικό του ὅτι στὸ δρόμο ἕνας σκύλος τὸν ἐκυνήγησε, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τοῦ τάφαγε τὰ γλυκά. Μιά, δυό, τρεῖς φορὲς ὁ ἀφεντικὸς του τὸν πίστεψε. Μὰ στὸ τέλος, καταλάβε τὸ ψέμμα καὶ τὸν ἔδιωξε μὲ τὶς κλωτσιές. Ὁ Κλεμὰν καὶ τ' ἀδέλφια του ἔπαιζαν πειὰ ὅλην τὴν ἡμέρα μὲ τὴν Τερέζα.

Μὰ σὲ λίγον καιρό, ὁ θεῖος της ἐπῆρε τὴν Τερέζα στὸ Ἀβινιόν, κι' ἐκεῖ τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ μοδιστρα γιὰ νὰ μάθη τέχνη. Μὰ ἡ Τερέζα δὲν ἦταν γιὰ ἥσυχες δουλειές. Εἶχε κάτι τὸ ἀγοραίστικο μέσα στὴν ψυχή της. Τῆς ἄρεσαν ἡ περιπέτειες. Κι' ἐκάτσαζε πότε νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο.

Ὅταν ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ὁ θεῖος της, σὰν πρώην στρατιωτικός, ἀνέλαβε τὴν διοίκηση ἑνὸς λόχου ἀντεπαναστατῶν. Ἡ Τερέζα δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὸν θεῖο της, ποὺ κι' αὐτὸς, ξέροντας τὸν χαρακτῆρα της, ἤθελε νὰ τὴν ἔχη κοντά του. Τῆς ἔδωσε λοιπὸν ἕνα πανταλόνι, ἕνα ἀμπέχονο, ἕνα σπαθὶ κι' ἕνα τουφέκι καὶ τὴν ἔγραψε στὸν λόχο του.

Ἡ Τερέζα ἦταν ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ νέο της ἐπάγγελμα. «Ἤμουν, — ἔγραφεν ἀργότερα ἡ ἴδια, — εὐθυμη, πρόθυμη, ἀκούραστη. Ἔτρεχα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μεταφέροντας τὶς διαταγὲς τοῦ θείου μου λοχαγοῦ. Διέψευδα τὴ φύσι ποὺ ἔσφαλε καὶ μ' ἔκαμε γυναῖκα. Σὲ λίγο μάλιστα βρῆκε καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ διακριθῆ. Ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις ἔστειλεν ἐναντίον τῶν ἀντεπαναστατῶν στρατὸ μὲ τὸν στρατηγὸ Καρτὼ ἐπὶ κεφαλῆς. Ἡ πόλις τοῦ Ἀδινιὸν παραδόθηκε σχεδὸν ἀμέσως. Ὁ λόχος τῆς Τερέζας ἔμεινε τελευταῖος γιὰ νὰ καλύψῃ τὴν ὑποχώρησι τῶν ἀντεπαναστατῶν. Ἡ Τερέζα ἀνδραγάθησε, καθὼς κι' ὅλοι οἱ σύντροφοί της καὶ ὁ θεῖος της, μά, στὸ τέλος, συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι.

Ὁ στρατηγὸς Καρτὼ μαθαίνοντας ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους ἦταν γυναῖκα, χάρισε στὴν Τερέζα τὴν ζωὴ καὶ διέταξε νὰ τὴν ὁδηγήσουν μπροστά του. Τόσον δὲ τοῦ ἄρεσεν ἡ ἐλευθεροστομία καὶ

Ἡ πραγματικὴ «Κυρία δὲν μὲ μέλει», Τερέζα Φιγκέρ, μὲ στολὴ δραγώνου

τὸ θάρρος τῆς νέας, ὥστε τὴν ἐδέχθη ἐθελοντὴ στὸν ἐπαναστατικὸ στρατό, στὶς 9 Ἰουνίου τοῦ 1833. Καὶ τότε τῆς ἐκόλλησαν οἱ συνάδελφοί της στὸ σύνταγμα τῶν δραγώνων τὸ παρατσούκλι «Κυρία δὲν μὲ μέλει».

Στὴν πολιορκία τῆς Τουλώνος, ὅπου διεκρίθη ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης, ὡς ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ, ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Τερέζα. Καὶ μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ ἐπιλοχίας Μασσενά, καὶ ὁ λοχίας Ζουνὸ, ποὺ ἀργότερα ἔγιναν κι' οἱ δυὸ στρατάρχες, τὴν εἶχαν καλέσει σὲ γεῦμα, τὴν ἐκατάδιωξε γερὰ ὁ Βοναπάρτης, γιατὶ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της. Μὰ τὴν ἐσυχώρεσε τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, γιατὶ ἡ Τερέζα, πολεμώντας ἀφοβα, πληγώθηκε γιὰ πρώτη φορά, στὸν δεξιὸ μαστό. Κατόπιν στὴ μάχη τοῦ Σαβιλιάνο ἔφαγε τέσσαρες σπαθιὲς καὶ ἀργότερα σὲ μιὰ μάχη μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς αἰχμαλωτίσθηκε, γιατὶ λιποθύμησεν ἕνα ἐχθρὸ πληγωμένο καὶ τὸν ἐπῆρε στ' ἄλογό της νὰ τὸν μεταφέρη στὸ νοσοκομεῖο.

Στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἰσπανίας ἔδειξεν ὡρωϊσμὸ ἄφθαστο. Σὲ μιὰ μάχη, νικηφόρο γιὰ τοὺς Γάλλους, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, φεύγοντας καβάλλα στ' ἄλογά τους, γύριζαν κάθε τόσο πυροβολοῦσαν καὶ πάλι ξανάφευγαν.

—Αὐτοὶ δὲν εἶνε Ἰσπανοί! εἶπεν ἡ Τερέζα στοὺς συντρόφους της δραγώνους. Θἄναι Γάλλοι ἀριστοκράτες! Μόνο αὐτοὶ πολεμοῦν μὲ τέτοια γενναιότητα καὶ τόση λύσσα. Κοῖμα νὰ τοὺς σκοτώσουμε!

Ἄρχισε τότε νὰ φωνάξῃ:

—Φύγετε, γιατὶ ἀλλοιῶς εἶστε χαμένοι!...

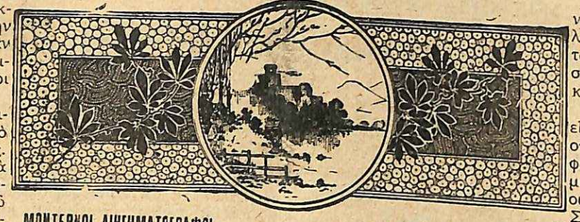
Οἱ ἀντίπαλοι πράγματι ἐχτύπησαν τ' ἄλογά τους κ' ἔφυγαν καλπάζοντας. Μόνο ἕνας δὲν ἔβιασε καθόλου τ' ἄλογό του, παρὰ γυρίζοντας πίσω ἐσημάδεψε τὴν Τερέζα μὲ τὸ πιστόλι του.

«Ἦταν, γράφει ἡ Τερέζα, ἕνας ὡραῖος μελαχροινὸς ἄνδρας, μὲ ὕφος θλιμμένο, ἀλλὰ ἀπροφασιστικό. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ βλέμμα του. Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, ὅσο τὸν θυμόμουν δὲν μ' ἔπιανεν ὕπνος. Ἡ σφαῖρα του ἐσφυρίξε λίγο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Τρέχω ἐναντίον του καὶ μπήγω τὸ ξίφος μου στὸ στῆθος του. Ἤμουν τόσο μανιασμένη, ὥστε ἔβαλα τ' ἄλογό μου νὰ τὸν ποδοπατήσῃ...»

Ὅταν ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης ἔγινε πρῶτος ὕπατος, ἔδωσε ἄδεια στὴν Τερέζα καὶ σύνταξι διακοσίων φράγκων «διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγήν, ἣν ἐπεδείξατο ἐν τῷ στρατῷ».

Ἡ Τερέζα εἶχε γίνει πειὰ προσωπικότης. Ἡ κυρία Βοναπάρτου τὴν δεχόταν στὸ σπίτι της. Στρατηγοί, στρατάρχες τὴν ἐκαλοῦσαν στὸ τραπέζι τους καὶ διασκέδαζαν μὲ τὴν ἐλευθεροστομία της καὶ τὶς πικάντικες διηγήσεις της. Ἔμεινεν ἕνα χρόνο κοντὰ στὴν κυρία Ὀζερῶ, τοῦ στρατάρχη. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ μακρυὰ ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ καταταχτηκε πάλι. Ἔλαβε μέρος στὶς ἐκστρατεῖες τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Πορτογαλίας, ὅπου αἰχμαλωτίσθηκε κι' ἔμεινε στὴν Ἀγγλία αἰχμάλωτη τρία χρόνια.

Ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία, στὰ 1815, συνάντησε τὸν παιδικό της φίλο Κλεμάν. Εἶχεν ἀποστρατευθῆ κι' αὐτός, μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Ναπολέοντος, κι' ἦταν στενοχωρημένος, γιατὶ τὰ κατάφερε μὲν νὰ καταταχθῆ στὴν ἔφιππη χωροφυλακή, ἀλλὰ δὲν εἶχε χρήματα ν' ἀγοράσῃ στολὴ καὶ ἄλογο κι' ἔτσι ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν θέσι του. Ἡ Τερέζα πούλησε τότε τὰ κοσμήματά της καὶ ὁ Κλεμὰν ἀγόρασε ἄλογο καὶ στολὴ ἐπιλοχίου τῆς ἐφίππης χωροφυλακῆς. Μετὰ ἕνα χρόνο δὲ πανδρεύθηκαν. Ἦταν τότε σαράντα τεσσάρων ἐτῶν ἡ Τερέζα. Ἔζησαν καλὰ κι' ἀγαπημένα ἑνδεκα χρόνια. Ἀλλὰ στὰ 1829 ὁ Κλεμὰν πέθανε καὶ ἡ Τερέζα χήρα, ἀπροστάτευτη, μὴ βρίσκοντας κανένα πειὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ, βρῆκε καταφύγιο στὸ πτωχοκομεῖο, ὅπου πέθανε λησμονημένη σὲ ἡλικία 85 ἐτῶν.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ — ΤΟΥ GUILLIAUME APOLLINAIRE

Η ΑΓΙΑ ΑΝΤΟΡΑΤΑ

ΕΙΧΑ πάει νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ μέρα, τὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Σζέσπεκο, στὴν Οὐγγαρία. Ἐκεῖ μοῦ ἔδειξαν μιὰ λειψανοθήκη, ποὺ τὴν τιμοῦν ἐξαιρετικὰ οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων.

—Ἡ λειψανοθήκη αὐτὴ περιέχει, μοῦ εἶπε ὁ ὁδηγός μου, τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας Ἀντοράτας. Πᾶνε τώρα καμμιὰ ἑξηνταριὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἀνεκάλυψαν τὸν τάφο της κάπου ἐδῶ γύρω. Φαίνεται πὼς ἡ ἁγία αὐτὴ μαρτύρησε κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ, στὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς κατακτήσεως. Τότε ἐκήρυσσε ἐδῶ τὸ εὐαγγέλιο ὁ διάκονος Μαρκελλῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε παρευρεθῆ στὴ σταύρωσι τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ Ἁγία Ἀντοράτα, ἀκούγοντας τὸ κήρυγμα τοῦ διακόνου, ἔγινε χριστιανὴ καί, ἀφοῦ μαρτύρησε γι' αὐτό, τὸ τρισμακάριστο σῶμα θάφτηκε ἐδῶ ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Τὸ ὄνομα Ἀντοράτα ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἡ λατινικὴ μετάφρασις τοῦ ὀνόματος ποὺ εἶχε ὅταν ἀκόμη ἦταν εἰδωλολάτρις, γιατὶ τέτοιο χριστιανικὸ ὄνομα δὲν ὑπάρχει. Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ τόσους αἰῶνες, ποὺ πέρασαν, τὸ σῶμα, ἂν καὶ βαθειὰ στὴ γῆ χωμένο, βρέθηκε σὲ καλὴ κατάστασι καὶ ἄλυωτο. Αὐτὸ φανέρωνε καθαρὰ πὼς ἡ παρθένος Ἀντοράτα ἦτανε μιὰ ἀπ' τὶς ἐκλεκτὲς ἐκεῖνες τοῦ Θεοῦ, ποὺ τραγουδοῦν μέσ' στὸν Παράδεισο τὴ θεία δόξα του. Αὐτὸ ἔχοντας ὑπ' ὄψει του κι' ὁ Πάπας, τὴν ἁγιοποίησε πρὸ δέκα χρόνων στὴ Ρώμη.

Ἄκουγα ἀφηρημένος τὶς ἐξηγήσεις τοῦ ὁδηγοῦ μου. Ἡ Ἁγία Ἀντοράτα δὲν μ' ἐνδιέφερε ὑπερβολικὰ καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὅταν ἄξαφνα τὴν προσοχή μου τράβηξε ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ποὺ ἔσβυνε κοντά μου. Αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀναστενάξει ἦταν ἕνας γεροντάκος, ντυμένος κοκκέτικα, ποὺ στηριζόταν σ' ἕνα μπαστοῦνι μὲ λαβὴ ἀπὸ κοράλι κι' ὁ ὁποῖος εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὴ λειψανοθήκη.

* * *

Βγῆκα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἐνῶ ὁ γεροντάκος ἐρχόταν πίσω μου. Γύρισα ἀκόμη μιὰ φορὰ γιὰ νὰ δῶ τὴν κομψὴ σιλουέττα του. Ἐκεῖνος, κυττάζοντάς με, μοῦ χαμογέλασε. Τότε ἐγὼ τὸν χαιρέτησα.

—Πιστεύετε, κύριε, μοῦ εἶπε, στὶς ἐξηγήσεις ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ ὁδηγός σας ; μὲ ρώτησε, μιλῶντας τὰ Γαλλικὰ μ' ἕναν ἐντελῶς οὐγγαρέζικο τρόπο.

—Θεέ μου! τοῦ ἀπάντησα ἐγώ, δὲν ἔχω καμμιὰ εἰδικότητα στὰ θρησκευτικὰ ζητήματα.

Τότε ἐκεῖνος μοῦ εἶπε :

—Εἶστε περαστικὸς ἀπὸ τὸν τόπο μας, κύριε, κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ ἀπὸ καιρὸ ν' ἀποκαλύψω σὲ κάποιον ὅλη τὴν ἀλήθεια, σχετικῶς μὲ τὸ λείψανο τῆς Ἁγίας Ἀντοράτας. Θὰ τὴν πῶ σὲ σᾶς, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι δὲν θὰ κάνετε γι' αὐτὸ λόγο σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ντόπιους ἐδῶ...

Ἡ περιέργειά μου εἶχε ἐρεθιστῆ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα ὅ,τι ἤθελε.

—Ἔ, λοιπόν, κύριε, μοῦ εἶπε τότε ὁ γεροντάκος, ἡ Ἁγία Ἀντοράτα ἦταν ἡ πολυαγαπημένη μου φίλη.

* * *

Τραβήχτηκα πίσω, νομίζοντας πὼς ἔχω νὰ κάνω μὲ τρελλό. Ἡ κατάπληξίς μου τὸν ἔκανε νὰ χαμογελάση καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο:

—Δὲν εἶμαι τρελλός, κύριε, καὶ σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. Ἡ Ἁγία Ἀντοράτα ἦταν φίλη μου... Τί λέω ; Τί λέω ;... Ὄχι μόνον φίλη μου, ἀλλὰ καὶ μνηστή μου!..

»Ἤμουν δεκαεννιὰ χρόνων, ὅταν τὴν ἐγνώρισα. Ἔχω περάσει σήμερα τὰ ὀγδόντα, μὰ δὲν ἀγάπησα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἄλλη γυναῖκα ἀπ' αὐτή.

»Ἤμουν ὁ μοναχογυιὸς ἑνὸς πλουσίου πυργοδεσπότου τῶν περιχώρων τοῦ Σζέσπεκο, καὶ σπούδασα ἰατρικά. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα ἀπορροφηθῆ τόσο ἀπὸ τὶς μελέτες μου, ὥστε ἡ ὑγεία μου κλονίστηκε πολύ. Οἱ γιατροὶ τότε μ' ἐξηνάγκασαν νὰ ξεκουραστῶ καὶ νὰ ταξειδέψω γιὰ ν' ἀλλάξω τὸν ἀέρα μου.

»Ἐπῆγα στὴν Ἰταλία. Στὴν Πίζα συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ ἐκείνη, στὴν ὁποία ἀφιέρωσα ἀμέσως ὅλη μου τὴ ζωή. Ἐκείνη μ' ἀγάπησε καὶ μ' ἀκολούθησε στὴ Ρώμη καὶ στὴ Νεάπολι... Κάναμε ἕνα θεῖο ταξεῖδι, ὅπου ὁ ἔρως ὠμόρφαινε τὰ πάντα γύρω μας. Ἀνεβήκαμε μαζὺ ὡς τὴ Γένοβα καὶ σκεφτόμουν νὰ τὴ φέρω ἐδῶ, στὴν Οὐγγαρία, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσω στοὺς γονεῖς μου καὶ νὰ τὴν παντρευτῶ, ὅταν, ἄξαφνα, ἕνα πρωὶ τὴν βρῆκα νεκρὴ στὸ πλευρό μου...»

Ὁ γέρος στὸ σημεῖο αὐτὸ διέκοψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ διήγησί του. Ὅταν ξανάρχισε, ἡ φωνή του ἔτρεμε περισσότερο ἀπὸ πρὶν καὶ μόλις τὴν ἄκουγα.

—...Κατώρθωσα, ἐξακολούθησε, νὰ κρύψω τὸ θάνατο τῆς φίλης μου ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου ὅπου μέναμε. Μὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτό, ἐνήργησα μὲ πανουργία, σαν νὰ εἶχα σκοτώσει ἐγὼ ὁ ἴδιος. Καὶ σήμερα ἀκόμα, ὅταν τὰ σκέφτομαι ὅλ' αὐτά, ἀνατριχιάζω μὲ φρίκη. Δὲν ὑποψιάστηκαν τίποτε καὶ ὑπέθεσαν πὼς ἡ φίλη μου εἶχε φύγει πολὺ νωρὶς τὸ πρωΐ.

»Δὲν θὰ σᾶς περιγράψω τὶς φρικτὲς ὧρες ποὺ πέρασα κοντὰ στὸ σῶμα της, τὸ ὁποῖο εἶχα κλείσει μέσα σ' ἕνα μπαοῦλο. Ὡστόσο, ἐνήργησα μὲ τόση ἐπιδεξιότητα, ὥστε τὴν ἐβαλσάμωσα, χωρὶς κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ τίποτε. Τὸ σῶρε κι' ἔλα τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ταξειδιωτῶν, δίνουν σὲ κανένα μιὰ σχετικὴ ἐλευθερία νὰ κάνη διάφορα πράγματα ἀπαρατήρητος, ὅπως ἐγὼ στὴν προκειμένη περίπτωσι.

»Ἤθελα νὰ πάρω τὴ νεκρὴ φίλη μου μαζύ μου στὴν πατρίδα μου.

»Χίλιες δυὸ δυσκολίες μοῦ παρουσιάστηκαν στὸ ταξεῖδι μου ἀπὸ τὰ τελωνεῖα καὶ τοὺς ἐλέγχους, τὶς ὁποῖες, χάρις στὸ Θεό, κατώρθωσα νὰ ὑπερνικήσω... Ὢ, αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μὲ τὸ σῶμα τῆς φίλης μου μέσα σ' ἕνα μπαοῦλο, ἦταν ἕνα ταξεῖδι ἀφάνταστο, γεμάτο ἀνησυχία καὶ φόβο... Ὅταν, τέλος, γύρισα σπίτι μου, ἤμουν τόσο χλωμὸς κι' ἀδύνατος, ὥστε οἱ δικοί μου δυσκολεύτηκαν νὰ μὲ γνωρίσουν.

»Περνῶντας ἀπὸ τὴ Βιέννη, εἶχ' ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα ἀρχαιοπώλη μιὰ μαρμάρινη σαρκοφάγο, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ μιὰ περίφημη συλλογὴ κάποιου μανιώδους ἀρχαιοφίλου. Στὸ σπίτι μου μ' ἄφηναν νὰ κάνω ὅ,τι θέλω, χωρὶς ν' ἀνησυχοῦν καθόλου γιὰ τὶς πράξεις μου καὶ κανεὶς δὲν παρεξενεύτηκε οὔτε γιὰ τὸ βάρος, οὔτε γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀποσκευῶν ποὺ εἶχα φέρει ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

»Χάραξα μόνος μου τὴν ἐπιγραφὴ ΑΝΤΟΡΑΤΑ κι' ἔβαλα ἕνα σταυρὸ ἀπάνω στὴ σαρκοφάγο, μέσα στὴν ὁποία ἔκλεισα, τυλιγμένο σὲ ταινίες, τὸ σῶμα τῆς λατρεμένης μου.

»Μιὰ νύχτα, κάνοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, μετέφερα τὴ σαρκοφάγο ποὺ ἔκλεινε τὴν ἀγάπη μου, σ' ἕνα γειτονικὸ κάμπο γιὰ νὰ τὴ θάψω. Ἐκεῖ, πράγματι, τὴν ἔθαψα σ' ἕνα μέρος, τὸ ὁποῖο μόνος ἐγὼ ἤξερα καὶ μόνος πήγαινα ἀπὸ τότε ἐκεῖ, κάθε μέρα, γιὰ νὰ προσευχηθῶ στὸν πεθαμένο μου ἔρωτα.

* * *

»Ἕνας Χρόνος ἐπέρασε ἔτσι... Μά, μιὰ μέρα, ἀναγκάστηκα νὰ φύγω γιὰ τὴ Βουδαπέστη... Ἡ ἀπελπισία μου ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν ξαναγυρίζοντας ἐδῶ, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, βρῆκα χτισμένο ἐκεῖ ἕνα ἐργοστάσιο στὴν ἴδια θέσι, ὅπου εἶχα θάψει τὸ θησαυρό μου, ποὺ ἀγαποῦσα πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴ ζωή μου...

»Εἶχα γίνει σχεδὸν σὰν τρελλός καὶ σκεφτόμουν ν' αὐτοκτονήσω, ὅταν, τὸ ἴδιο, ρούξου, στὸν πύργο μας γιὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ, μοῦ διηγήθηκε, πῶς ἐνῶ ἔσκαφταν τὸν γειτονικὸ κάμπο γιὰ νὰ βάλουν τὰ θεμέλια τοῦ ἐργοστασίου, βρῆκαν τὴ σαρκοφάγο μιᾶς χριστιανῆς μάρτυρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ὀνομαζομένης Ἀντοράτας. Τὴν πολύτιμη αὐτὴ λειψανοθήκη, μοῦ εἶπε, τὴν εἶχαν μεταφέρει στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

»Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα ν' ἀποκαλύψω στὸν ἐφημέριο τὴ μεγάλη του πλάνη. Μὰ ἄλλαξα γνώμη, σκεπτόμενος ὅτι, ὁπότε ἤθελα μπρὸς στὰ μάτια μου τὸ θησαυρό μου...

»Ἡ ἀγάπη μου μοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ ἀγαπημένη μου δὲν ἦταν ἀνάξια τῶν θρησκευτικῶν τιμῶν ποὺ τῆς ἀπέδιδαν. Καὶ ἀκόμα καὶ σήμερα νομίζω πὼς ἀξίζει τὶς τιμὲς αὐτὲς γιὰ τὴ μεγάλη της ὠμορφιά, γιὰ τὴν ἐξαιρετική της χάρι καὶ γιὰ τὴ βαθειὰ της ἀγάπη ποὺ τὴν ἔκανε ἴσως νὰ πεθάνη. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως, ἡ ἀγαπημένη μου, ἦταν καλή, γλυκειὰ καὶ εὐσεβής καὶ ἂν δὲν εἶχε πεθάνει θὰ τὴν εἶχα παντρευτῆ.

»Ἄφησα λοιπὸν τὰ πράγματα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμο τους κι' ἔτσι ἡ ἀγάπη πῆρε κι' ἕνα χαρακτῆρα θρησκευτικῆς λατρείας.

»Ἐκείνη τὴν ὁποία τόσο εἶχα ἀγαπήσει, τὴν ἐσέβοντο τώρα ὅλοι. Ἔπειτα τὴν ἀνακήρυξαν μακαρία καί, πενῆντα χρόνια μετὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ σώματός της, ὁ Πάπας τὴ συγκατέλεξε μεταξὺ τῶν ἁγίων. Ἐπῆγα κι' ἐγὼ τότε στὴ Ρώμη γιὰ νὰ παρευρεθῶ στὴν τελετή, ἡ ὁποία ἦταν τὸ ὡραιότερο θέαμα ποὺ εἶδα στὴ ζωή μου.

»Μὲ τὴν ἁγιοποίησι αὐτή, ἡ ἀγάπη μου εἶχε μπῆ στὸν οὐρανό. Ἤμουν εὐτυχής, σὰν ἕνας ἄγγελος τοῦ παραδείσου. Ἀπὸ τὴ Ρώμη ἐγύρισα γρήγορα ἐδῶ, γεμάτος ἀπὸ τὴν πιὸ μεγάλη κι' ἀπὸ τὴν πιὸ ἀλλόκοτη εὐτυχία ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο, γιὰ νὰ προσευχηθῶ στὸ βωμὸ τῆς Ἀντοράτας...»

* * *

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὁ γεροντάκος μὲ τὸ κοκκέτικο ντύσιμο, ἀπομακρύνθηκε, χτυπῶντας τὸ ἔδαφος μὲ τὸ μπαστοῦνι του, μὲ τὴν κοράλλινη λαβὴ κι' ἐπαναλαμβάνοντας διαρκῶς : «Ἁγία Ἀντοράτα!., Ἁγία Ἀντοράτα!..»

Τετάρτη

ΕΧΩ τὴ μανία τοῦ κινηματογράφου μέσα στὸ αἷμα μου! Ὅλοι στὸ σπίτι τὸ ξέρουν αὐτὸ κι' ὁ καθένας τους ἐποφελεῖται ἀπ' αὐτὸ ὅπως τὸν συμφέρει.

«Ζακελίνα, μοῦ λέει ἡ θεία Ζαννέτ, ἐσὺ ποὺ ἀγαπᾶς τόσο τὸν κινηματογράφο, δὲν παίρνεις τὰ ποιδιά νὰ ἰδῆτε τὴν «Ἀριάνα;» — «Ζακελίνα, μοῦ λέει ὁ ἀδελφός μου, δάνεισέ μου ἕνα ἑκατοστάρικο καὶ θὰ στὸ ἐπιστρέψω τὴν ἄλλη ἑβδομάδα μαζὺ μ' ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸν κινηματογράφο. Θὰ παίξουν τὶς «Αὐτοκρατορικὲς Βιολέττες».

Ξέρω λεπτομερέστατα ὅλα τὰ σκάνδαλα τῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου, τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τῆς κάθε στάρ. Ξέρω πότε ἔχασε τὸ σκυλάκι της ἡ Γκάμπυ Μορλαί, ποιὸ ἄρωμα μεταχειρίζεται τὸ βράδυ ἡ Μάρλεν Ντήτριχ καὶ ποιὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ποιὰ κὸκ-ταΐλς προτιμᾶ ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς. Μπορῶ μὲ δυὸ λόγια νὰ σᾶς μιλῶ ὧρες ὁλόκληρες γιὰ τὰ ἐπεισόδια καὶ τὰ σκανδαλάκια τοῦ Χόλλυγουντ. Τέλος πάντων ὅλη μου ἡ ζωὴ περνᾶ μ' αὐτὸ τὸ πράγμα. Δὲν διαβάζω τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ κινηματογραφικὰ περιοδικά.

Γιατὶ λοιπὸν ὅλοι στὸ σπίτι δὲν ἔδειξαν τὸν παραμικρὸ ἐνθουσιασμό, ὅταν ἐπὶ τέλους τοὺς ἀνήγγειλα πὼς θέλω νὰ ἐγὼ νὰ μπῶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν τόσο γοητευτικὸ κόσμο τοῦ κινηματογράφου ;

Περίεργη τύφλωσις ! Δὲν θέλησαν νὰ καταλάβουν πὼς τόσον καιρὸ τώρα προετοιμάζομαι γι' αὐτὸ τὸ στάδιο, ποὺ εἶνε γεμᾶτο μὲ τὰ γοητευτικώτερα ὄνειρα γιὰ ἕνα κορίτσι μὲ τὴν δική μου ψυχή. Καὶ τί δὲν ἔχω κάνει ὥς τώρα! Ἔμαθα ἱππασία, σκοποβολή, λάσσο, πηδῶ ἀπὸ μεγάλο ὕψος, βάζω τὸν ἀδελφό μου καὶ μὲ δένει σφιχτὰ μὲ μύριους κόμπους στὰ δέντρα τοῦ κήπου μας καὶ σὲ λίγα λεπτὰ κατορθώνω καὶ λύνω τὰ δεσμά μου.

Εἶμαι πειὰ ἕτοιμη νὰ ζήσω τὴν

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

ΘΑ ΠΑΙΞΩ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ!...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο μιᾶς ὀνειροπόλου)

παὸ σκληραγωγημένη ζωή, στὰ βουνά, πλάϊ στοὺς κρατῆρες τῶν ἠφαιστείων μὲ ὅλες τὶς στερήσεις ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῆ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τί δὲν ἔχω κάνει.

Κι' ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε καὶ τὸ ἄλλο: Μόνο μὲ τὸν κινηματογράφο γίνονται σήμερα ἡ μεγάλες περιουσίες. Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Σαρλὼ καὶ γιὰ τὶς βίλλες τῆς Γκρέτας Γκάμπο. Λοιπόν; Δὲν ἐλπίζω βέβαια ν' ἀποκτήσω κι' ἐγὼ τόσα πολλὰ χρήματα. Δὲν θὰ μοῦ εἶνε ὅμως διόλου δυσάρεστο νὰ κερδίζω μιὰ ἑκατομμύριο φράγκα τὸ χρόνο, σὰν τόσες ἄλλες, ἡ ὁποῖες ὡστόσο δὲν παίζει κινηματογράφος. Τώρα ποὺ μπῆκα σὲ σπίτι ἐδῶ στὸ Παρίσι, σκέφτηκα, μιὰ καὶ κάνω τὴν ὑπερτόλμη σ' ὅλη μου τὴ ζωή, γιατὶ νὰ μὴν τὴν κάνω, σᾶς παρακαλῶ, καὶ στὸν κινηματογράφο;

Κατώρθωσα νὰ φύγω μὲ τρόπο ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ καθηγητοῦ. Τί ἀπογοήτευσις. Καὶ ὅμως, δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου. Ἀποφάσισα νὰ ἀντιμετωπίσω τὶς δυσκολίες θαρρετά. Θὰ πάω μονάχη μου κατ' εὐθείαν στὸ στούντιο τῆς ἑταιρείας, ὅπως ἔκαμαν καὶ τόσες ἄλλες. Χρειάζεται θάρρος.

* * *

Δευτέρα.

Ἔκανε πολὺ κρῦο καὶ ξεπάγιασα τόση ὥρα ποὺ περίμενα ἔξω ἀπ' τὸ στούντιο. Ἀλλοίμονο ὅμως. Ὁ τόπος τῶν ὀνείρων μου μοιάζει σὰν ἐργοστάσιο χημικῶν προϊόντων. Ἀφοῦ γύρισα ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο κι' ἀπ' τὸ ἕνα θυρωρὸ στὸν ἄλλο, ἔφτασα ἐπὶ τέλους σὲ μιὰ πελώρια ἀποθήκη μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Στούντιο»... Παναγίτσα μου, τί σκόνη ἐκεῖ μέσα!... Δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω στὶς ἀρχὲς παρὰ διάφορες σκάλες μπλεγμένες τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, λάμπες πελώριες κι' ἕνα σωρὸ ἔπιπλα. 'Απίστευτο!... Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔπιπλα εἶνε ἀπὸ χαρτόνι. Τζάκια ἀπὸ μπογιαντισμένο κοντραπλακέ, μπουφέδες στὴλ 'Αναγεννήσεως, σαλόνια Λουδοβίκου 14ου μπερδεμένα ἀνάμεσα στὶς χάρτινες καὶ πάνινες σκηνογραφίες. Σὲ μιὰ γωνιὰ μιὰ πόρτα ἀπὸ χαρτόνι μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «μπουντουὰρ τῆς δουκίσσης». Παρακεῖ ἕνα παράθυρο μὲ μπαλκόνι, ὅλα χάρτινα καὶ μὲ κάτι λουλούδια ξεσκισμένα, βρόμικα ! 'Απελπισία ! Μοῦδειξαν τὸν διευθυντή. Ἐκείνη τὴν ὥρα λογομαχοῦσε μὲ τοὺς ξυλουργοὺς καὶ φώναζε: «Γιατὶ τὴν παρατήσατε ἐδῶ τὴν κάσσα μὲ τὸ πριονίδι !» — «Εἶνε ὁ σμοὺν γιὰ τὸ «Ἄστρο τῆς Ἐρήμου», τοῦ ἀπάντησε ἕνας βοηθὸς φοβισμένα.— «Πῶς; Πέρασαν ὄχτὼ ὧρες τώρα ποὺ γυρίσαμε τὸ «Ἄστρο τῆς Ἐρήμου» κι' ὁ σμοὺν βρίσκεται ἀκόμα ἐδῶ! Βάλτε τον ἀμέσως στὴν ἀποθήκη. Νὰ φύγη ἀπ' τὴ μέση».

Ὢ! τὰ ὄνειρά μου! Τὰ φτωχά μου τὰ ὄνειρα. Οἱ ἱππόται τῆς ἐρήμου πασπαλίζονται λοιπὸν μὲ πριονίδι!...

Μὲ δέχτηκε πολὺ ἄσχημα ὁ διευθυντής: Ἀκοῦστε τί μοῦ εἶπε: «Θέλετε νὰ παίξετε στὸν κινηματογράφο; Ἐ. λοιπόν, παιδί μου, θὰ σᾶς πῶ κάτι: Δὲν εἶστε ἡ πρώτη, οὔτε κι' ἡ τελευταία βέβαια ποὺ ἔρχεστε ἐδῶ!... Δέχτηκα σήμερα τὸ πρωῒ δέκα δακτυλογράφες, εἴκοσι μοδίστρες, ἑφτὰ ἡθοποιοὺς τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ δυὸ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας. Σ' ὅλες εἶπα: "Ἂν ἔχετε καιρὸ δουλειὰ καὶ θάξετε τὸ ψωμὶ σᾶς ἀπ' τὴν παραπάτε. Ἂν δὲν ἔχετε, κυττάξτε νὰ βρῆτε, γιὰ ὅπως τὴ δική μας τὴ δουλειά. Τώρα, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, δεστονίς, πηγαίνετε στὸ καφενεῖο παρακάτω νὰ δῆτε. Θὰ βρῆτε τὸν σκηνοθέτη ποὺ διαλέγει κομπάρσους. Ἂν ἔχετε φορεσιὰ καὶ γοῦνες κι' εἶστε κι' ἔξυπνη, γρήγορη, θὰ κερδίσετε ἑκατὸ φράγκα τὴ βδομάδα !...

Τὸ μισὸ μου ἑκατομμύριο ἐλύωσαν τὰ γόνατα. Τί ἀπογοήτευσι! Γύρισα τσακισμένη σπίτι μου. Τί ὄμορφο πού μοῦ φάνηκε τὸ σπιτικό μας!

—Μὰ, παιδί μου, Ζακελίνα, μὴ πως τρελλάθηκες; μοῦ εἶπε ἡ μαμά. Τί ἔπαθες καὶ χτυπᾶς τὸ χέρι σου ἀπάνω σ' ὅλα τὰ ἔπιπλα; Καινούρια τρέλλα εἶνε αὐτὴ πάλι; Σὲ καλό σου!..

—Δὲν εἶνε ἀπὸ χαρτόνι τῆς ἀπάντησα.

—Σὲ καλό σου, κόρη μου ! Ξανακούστηκε ἔπιπλα ἀπὸ χαρτόνι !

—Ἂν ξανακούστηκε, λέει!..

ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ BESSIE MARCHANT

ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΙΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ!

Ἔτρεχα, ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα...

Η βαρειὰ ὁδοδάμαζα προχωροῦσε ἀργὰ στὶς ἄγριες πλαγιὲς τοῦ Λάνγκ-Μπέργκ. Ἔκανε φοβερὴ ζέστη, κι' ἡ τρεῖς γυναῖκες ποὺ ταξείδευαν μ' αὐτὸ τὸ ἡλιόκαμα ἔτσι πρωτόγονα, προσπαθοῦσαν νὰ περάσουν ὅσο μποροῦσαν πιὸ εὐχάριστα τὶς ἀτελείωτες ὧρες τῆς διαδρομῆς. Εἶχαν ἀκόμα πολὺ δρόμο νὰ κάνουν ὥσπου νὰ φθάσουν στὸ ὑποστατικὸ τοῦ Ὄσμ-Κλάπτον στὸ Σνίζγουδ. Γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε ν' ἀργοπορήσουν, γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ γινόταν ὁ γάμος τῆς δεύτερης κόρης τοῦ Ὄσμ-Κλάπτον μὲ τὸν Γκόρντον. Ὡστόσο τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα τῆς μεγαλείτερης ζέστης, ἀναγκάστηκαν νὰ ξεζέψουν τὰ ὡδία γιὰ δυὸ-τρεῖς ὧρες καὶ ν' ἀφήσουν τὰ ἄλογα νὰ ξεκουρασθοῦν.

Ἡ κ. Φρὲδ Πάουνσφορτ μὲ τὰ δυὸ κορίτσια της, τὴν ἀνδραδέλφη της τὴν Βέρθα καὶ τὴν ἀδελφή της, τὴν Τρὶξ Γκόριγκ κάθησαν κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ τοῦ ἁμαξιοῦ, γιὰ νὰ γευματίσουν. Ἡ Βέρθα κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρὸ καὶ τὸ νανούριζε τραγουδῶντας του σιγά, ὅταν ἀπὸ μακρυὰ φάνηκε ἕνας Ζουλοῦ, ὁ ὁποῖος πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τους.

—Ἀσφαλῶς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κάτι θὰ φέρνη μαζύ του ποὺ θέλει νὰ πουλήση ! εἶπε ἡ κ. Πάουνσφορτ, ἡ ὁποία διασκέδαζε μὲ τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Μαῦροι στὸ ἐμπόριό τους.

—Καλά, μὰ τί ἔχουμε νὰ τοῦ δώσουμε σὲ ἀντάλλαγμα γιὰ τὸ ἐμπόρευμά του; ρώτησε ἡ Βέρθα.

—Ὦ! μποροῦμε νὰ τοῦ δώσουμε δυὸ τενεκεδένες καὶ κανένα τηγάνι! εἶπε ἡ Τρὶξ γελῶντας. Οἱ Μαῦροι τρελλαίνονται γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ποὺ λάμπουν....

Στὸ μεταξύ, ὁ Ζουλοῦ εἶχε πλησιάσει. Ἡ κ. Πάουνσφορτ τὸν ρώτησε τί ἤθελε καὶ τότε ὁ Ζουλοῦ κάθησε χάμω καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται πῶς μιὰ ὁμάς Κινέζων ἐργατῶν εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ ἀδαμαντορυχεῖα καὶ πῶς λεηλατοῦσαν τὴ χώρα, σπέρνοντας τὴν καταστροφὴ ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ περνοῦσαν. Ἐκλεβαν, σκότωναν κι' ἔκαιγαν ἀλύπητα τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ζῶα καὶ τὶς κατοικίες. Ἐπρόσθεσε μάλιστα, πῶς εἶχε βρῆ ἕναν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς τῶν Μπαζοῦτο μισοπεθαμένο μέσα στὴν καλύβα του. Οἱ ληστάι, ἀφοῦ τὸν ἔκλεψαν τὸν κακοποίησαν, τὸν ἄφησαν κατόπιν νὰ πεθάνη.

Ὁ φύλαρχος αὐτὸς παρακάλεσε τὸν Ζουλοῦ νὰ τοῦ κρατήση συντροφιὰ ὥς ὅτου νὰ ξεψυχήση καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσε μερικὲς γυαλιστερὲς πέτρες.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Μαῦρος, ξεδίπλωσε ἕνα κόκκινο μαντῆλι, πῆρε ἕνα μικρὸ σκουριασμένο τενεκὲ καὶ ἀναποδογύρισε τὸ περιεχόμενό του. Ἡ τρεῖς γυναῖκες μὲ κόπο συγκράτησαν μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Ὁ Ζουλοῦ ἔπαιξε στὰ χέρια του μιὰ χουφτιὰ θαυμάσια ρουμπίνια.

—Τί εἶνε αὐτά; ρώτησε ἡ Βέρθα.

—Ρουμπίνια ! ψιθύρισε ἡ Τρίξ.

—Τί θέλεις γι' αὐτά; ρώτησε ἡ κ. Πάουνσφορτ μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια.

—Τρία ἄλογα ! ἀπάντησε ὁ Μαῦρος, δείχνοντας τὰ τρία σελωμένα ἄλογα ποὺ κρατοῦσαν οἱ Κάφροι ὑπηρέτες.

—Κορίτσια ! εἶπε ἡ κ. Πάουνσφορτ σιγά. Εἶνε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ ἴσως νὰ μὴν τὴν ξαναβροῦμε ποτὲ στὴ ζωή μας! "Ας δώσουμε τὰ ἄλογα καὶ θὰ ἐξακολουθήσουμε τὸν δρόμο μας μονάχα μὲ τὸ ἁμάξι. Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ χρειασθοῦμε μερικὲς ὧρες παραπάνω γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ Σνίζγουδ.

—Ἔχεις δίκηο, Τότι ! εἶπε ἡ Τρίξ. Κλείσε γρήγορα τὴ συμφωνία.

Ἀλλ' ἡ κ. Πάουνσφορτ εἶχε ἀρκετὴ πεῖρα τῶν Μαύρων γιὰ νὰ μὴ διασθῆ. Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα παζάρευε καὶ συζητοῦσε μὲ τὸν Ζουλοῦ καὶ κατόπιν προσποιήθηκε πὼς δεχόταν τὴν ἀνταλλαγή... Διέταξε τοὺς Κάφρους νὰ παραδώσουν στὸ Μαῦρο τὰ τρία ἄλογα καὶ πῆρε, ὡς ἀντάλλαγμα, τὸν σκουριασμένο τενεκὲ μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια.

—Σὰν παραμύθι μοῦ φαίνεται! φώναξε ἡ Βέρθα χαρούμενη, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ Ζουλοῦ.

Ἡ τρεῖς γυναῖκες πλάγιασαν μέσα στὸ ἁμάξι καὶ ἀποκοιμήθηκαν. Λίγο παρέκει ἕνας Κάφρος φύλαγε τὰ ὡδία, ἐνῶ οἱ δυὸ ἄλλοι φροντοῦσαν μισοκοιμισμένοι τὰ ἀδια. Λογάριαζαν νὰ ταξειδέψουν, ὥσπου νὰ νυχτώση ἐντελῶς, καὶ νὰ ξεκινήσουν πάλι τὴν αὐγὴ γιὰ νὰ κερδίσουν καιρό. Ὑπελόγιζαν νὰ φθάσουν στὸ Σνίζγουδ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑπομένης.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ, ἐκεῖ ποὺ περνοῦσαν ἕνα ξεροπόταμο καὶ τὰ βόδια προσπαθοῦσαν ν' ἀνεβοῦν τὸ ὑψωματάκι τῆς ὄχθης, ὁ ἄξων τοῦ ἁμαξιοῦ ἔσπασε καὶ τὸ ἁμάξι κύλησε πρὸς τὰ πίσω. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν Κάφρων, στάθηκε ἀδύνατο νὰ διορθώσουν τὴ βλάβη καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ. Ἡ ἀργοπορία αὐτὴ στενοχώρησε πολὺ τὶς τρεῖς γυναῖκες, γιατὶ δὲν εἶχαν πειὰ τὰ ἄλογα, μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους.

—Ἂν τοὐλάχιστον μᾶς προλάμβαναν ἐδῶ ὁ Φρὲδ καὶ Γκόρντον! ἀναστέναξε ἡ κ. Πάουνσφορτ. Εἶμαι ἀνήσυχη μὲ τὴν εἴδησι ποὺ μᾶς ἔφερε ὁ Ζουλοῦ !

—Στὴν ἀνάγκη θὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ περίστροφα! εἶπε ἡ Τρίξ.

—Κοῦμα ποὺ δὲν ἔμαθες σκοποβολή, Βέρθα ! εἶπε ἡ Τότι. Ὡστόσο, ἂν ἀναγκασθοῦμε νὰ φθάσουμε στὸ σημεῖο νὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ ὅπλα μας, θὰ πάρης ἐσὺ τὸν μικρό μου Τζώρτζ, ἐνῶ ἐμεῖς θὰ ὑπερασπιζόμαστε τὸν καταυλισμό μας !

—Ὦ! ὅσο γι' αὐτὸ μπορεῖς νὰ βασισθῆς σὲ μένα ! ἀπάντησε ἡ Βέρθα, ἐνῶ ἔσφιγγε μὲ ἀγάπη τὸ ἀνεψάκι της στὴν ἀγκαλιά της.

—Νά ! κύτταξε τὸ ἄστρο, Βέρθα ! εἶπε ἡ Τότι. Ἂν τὸ ἔχεις διαρκῶς μπροστά σου, θὰ φθάσης ἀσφαλῶς στὸ Σνίζγουδ χωρὶς νὰ χάσης τὸν δρόμο σου. Τὸ ὑποστατικὸ ἀπέχει κάπου δεκαπέντε χιλιόμετρα ἀπ' ἐδῶ... Κάναμε ἄσχημα ποὺ δὲν ἀποφασίσαμε ν' ἀλογά μας! Μὰ καὶ νὰ τὰ εἴχαμε, δὲν ξέρω κατὰ πόσο μποροῦσαμε νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὴ φύλαξι τοῦ ἁμαξιοῦ μας στοὺς Κάφρους!...

—Μὴ ξεχνᾶς πὼς ἔχουμε τὰ ρουμπίνια μας, ἀδελφοῦλα μου !

Ἡ τρεῖς γυναῖκες ξαναπλάγιασαν μέσα στὸ ἁμάξι καὶ ἀποκοιμήθηκαν γε τὰ βόδια, ἐνῶ οἱ δυὸ ἄλλοι φροντοῦσαν μισοκοιμισμένοι τὰ ἀμάξι. Βαθειὰ σιγὴ εἶχε ἁπλωθῆ στὴν ἀπέραντη κοιλάδα.

Ξαφνικὰ ἡ κ. Πάουνσφορτ πετάχτηκε ὀρθὴ καὶ τρομαγμένη ξύπνησε τὰ δυὸ κορίτσια.

—Γρήγορα σηκωθῆτε! Τρίξ! Βέρθα ! Οἱ Κινέζοι μᾶς περικύκλωσαν καὶ οἱ ἄθλιοι Κάφροι μᾶς ἐγκατέλειψαν.

—Πῶς; Ποῦ ; Ποιοί; ρώτησε ἡ Βέρθα σαστισμένη.

—Γρήγορα, πάρε τὸν Τζὼρτζ καὶ φύγε ἀμέσως ! ψιθύρισε ἡ Τότι. Ἐγὼ μὲ τὴν Τρὶξ θὰ κάνουμε ὅ,τι μπορέσουμε!

Ἡ Βέρθα ἅρπαξε τὸ κοιμισμένο παιδάκι, ἀνασήκωσε τὴν τέντα τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ βγῆκε ἔξω. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθὺ κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ ἀπομακρυνθῆ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν οἱ Κινέζοι. Μόλις εἶχε κάνει λίγα βήματα, ὅταν ξαφνικὰ ἄγριες φωνὲς ἀκούτηκαν, πυροβολισμοὶ καὶ τέλος μιὰ κόκκινη ἀπαίσια λάμψη ποὺ φανέρωνε πὼς οἱ λησταὶ εἶχαν βάλει φωτιὰ στ' ἁμάξι. Τρελλὴ ἀπὸ φόβο ἡ Βέρθα ἔτρεχε. Ὡστόσο θυμήθηκε τὴν παραγγελία τῆς Τότι καὶ προσπαθοῦσε νὰ διευθύνεται διαρκῶς, ἔχοντας τὸ λαμπερὸ ἄστρο ὡς ὁδηγό. Ἀναρωτιόταν ἂν θὰ πρόφθανε νὰ διατρέξη τὰ δεκαπέντε χιλιόμετρα ποὺ τὴν χώριζαν ἀπὸ τὸ Σνίζγουδ καὶ νὰ στείλη ἀμέσως βοήθεια... ἂν δὲν ἦταν πολὺ ἀργά!...

Ξαφνικὰ ἡ Βέρθα ἄκουσε πίσω της ποδοβολητὸ ἀλόγου. Ἐξαλλη ἀπὸ χαρὰ ἔτρεξε πιὸ γρήγορα... Ἀλλὰ μέσα στὸ σκοτάδι σκόνταψε ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ σωριάστηκε κάτω, ἐνῶ ὁ μικρὸς Τζὼρτζ ἔβγαλε ἄγριες φωνές.

. . . . . .

Τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ-πρωΐ, οἱ κάτοικοι τοῦ Σνίζγουδ εἶδαν μὲ κατάπληξι τὸν Φρὲδ νὰ ἔρχεται τ' ἄλογό του. Ἀπάνω στὸ ἄλογο κάθονταν ἡ Τότι καὶ ἡ Τρίξ, ἀνακουρελιασμένα, σὲ κακὴ κατάστασι...

Ὁ Φρὲδ διηγήθηκε πῶς εἶχε φθάσει στὸ κρισιμώτερο σημεῖο τῆς μάχης, μὲ τὸν Γκόρντον, πῶς οἱ Κινέζοι λησταὶ ἔφυγαν μόλις τοὺς εἶδαν, ἀλλὰ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν πουθενὰ τὴ Βέρθα. Ὁ Γκόρντον ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν γυρεύη... κι' ὁ ἴδιος ὁ Φρὲδ εἶχε σκοπὸ νὰ φύγη πάλι μόλις θὰ τοῦ ἑτοιμαζόταν ἕνα ἄλλο ἄλογο.

Ὡστόσο ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὸν γάμο, ὁ παπᾶς καὶ οἱ καλεσμένοι εἶχαν ἔλθει καὶ μονάχα ὁ γαμπρὸς ἔλειπε... Τέλος ἔφθασε καὶ ὁ Γκόρντον ἀλλὰ δὲν εἶχε βρῆ τὴ Βέρθα. Τότε ἡ Μπέσσελ δήλωσε καθαρὰ καὶ ξάστερα πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ γίνη ὁ γάμος ἂν δὲν βρισκόταν πρῶτα ἡ Βέρθα...

Τὸ ἀπόγευμα, φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ ἕνας καβαλλάρης. Μποστά του καθόταν ἕνα ἄλλο ἄτομο κουλωμένο μὲ μιὰ μεγάλη μπέρτα. Ὅλοι ἔτρεξαν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἦταν ἡ χαμένη Βέρθα. Καὶ πράγματι αὐτὴ ἦταν. Κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸν μικρούλη ποὺ κοιμόταν ἀμέριμνα καὶ τὸν παρέδωσε σῶο καὶ ἀβλαβῆ στὴν τρισευτυχισμένη μητέρα του. Ὁ ἀστυνόμος ποὺ εἶχε φέρει τὴν Βέρθα καὶ τὸ παιδί, διηγήθηκε πὼς ἐνῶ κυνηγοῦσε τοὺς Κινέζους ληστάς, ἡ τρομαγμένες φωνὲς τοῦ μικροῦ τὸν ὡδήγησαν κοντὰ στὴ Βέρθα...

—Μόλις ἄκουσα τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἀλόγου, διέκοψε ἡ Βέρθα, νόμιζα πὼς ἦσαν οἱ Κινέζοι. Ἔτρεξα ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα, ἀλλὰ σκόνταψα κι' ἔπεσα. Φαίνεται πὼς λιποθύμησα γιατὶ σὰν ἄνοιξα τὰ μάτια μου, μὲ κρατοῦσε ὁ κ. Γκὼτ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ συνεφέρη... Ὅταν εἶδα τὴν στολή του ἠσύχασα, γιατὶ κατάλαβα πὼς δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ φοβοῦμαι, συνεπέρανε ἡ νέα κοκκινίζοντας.

—Ἡ Μὶς Πάουνσφορτ εἶχε χάσει φαίνεται τὸ δρόμο της, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ἀκολουθοῦσε ὅπως μοῦ εἶπε κάποιο ἄστρο, ἀλλὰ δὲν ἀκολουθοῦσε ἐκεῖνο ποὺ τῆς εἶχαν ὑποδείξει καὶ ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι!

—Ὦ! Βέρθα, εἶπε ἡ Τότι, νὰ σκεφθῆς πὼς δὲν μᾶς φθάνουν ὅσα ὑποφέραμε, ἀλλὰ χάσαμε καὶ τὰ ρουμπίνια μας !

—Τὰ ρουμπίνια νά τα ! φώναξε ἡ Βέρθα. Τὰ ἔχω μέσα στὴν τσέπη μου. Φαίνεται πὼς στὴ δία μου πῆρα τὴ δική σου μπέρτα ἀντὶ τῆς δικῆς μου καὶ ἔτσι... ὅλα τελειώνουν καλὰ ὅπως στὰ παραμύθια !

Σὲ λίγο οἱ ἄνδρες γύρισαν ἀπὸ τὴν ἀναζήτησί τους γιὰ τὴν χαμένη Βέρθα καὶ ὁ γάμος τῆς Μπέσσελ καὶ τοῦ Γκόρντον ἔγινε τὸ ἀπόγευμα.

Μονάχα ποὺ ἡ κ. Πάουνσφορτ, ἡ Βέρθα καὶ ἡ Τρὶξ ἀναγκάστηκαν νὰ δανεισθοῦν φορέματα, γιατὶ τὰ δικά τους εἶχαν καταστραφῆ μέσα στὴν πυρκαϊὰ τῆς ὡδαμάξας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΑΠΑΝΘΡΩΠΑ ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ ἔθιμα τοῦ κόσμου, εἶνε ἀναμφισβητήτως καὶ τὸ ἐξῆς παλαιὸ ἔθιμο τῶν κατοίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους. Ὅταν πέθαινε κανένας ἀνύπαντρος Κινέζος, δὲν τὸν ἔθαβαν ἀμέσως οἱ συγγενεῖς του, ἀλλὰ φρόντιζαν νὰ πληροφορηθοῦν ἂν πέθανε στὸ ἴδιο μέρος ἢ κάπου ἐκεῖ κοντὰ καμμιὰ γυναῖκα ἐπίσης ἀνύπαντρη. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ περνοῦσαν καμμιὰ φορά, ἑβδομάδες ὁλόκληρες, ὥσπου νὰ βροῦν τὴν ἀνύπαντρη νεκρή. Ἐμπόδιζαν ὅμως, μὲ διάφορα μέσα τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ νεκροῦ. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, εὕρισκαν τὴν πεθαμένη ποὺ ζητοῦσαν, τὴν μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ νεκροῦ τους, τοὺς πάντρευαν, μὲ ὅλους τοὺς τύπους κι' ἔπειτα τοὺς ἔθαβαν μέσα στὸν ἴδιο τάφο!...

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἦταν παλαιότατο καὶ διαδέχτηκε ἕνα ἄλλο ποὺ ὑπῆρχε, αἰῶνες πρὶν ἀπ' αὐτό. Τὸ παμπάλαιο αὐτὸ ἔθιμο, ἦταν ἀπάνθρωπο, ἀπαίσιο, ἀνατριχιαστικό. Ὅταν, δηλαδή, πέθαινε ἕνας ἀνύπαντρος Κινέζος, μαζευόντουσαν ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ τόπου καὶ τραβοῦσαν κλῆρο. Ἡ «τυχερὴ» ἔτρεπε νὰ θαφτῆ ὁλοζώντανη μαζὺ μὲ τὸν πεθαμένο, μὲ τὸν ὁποῖον προηγουμένως τὴν παντρεύανε οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη!...

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

('Απὸ τὰ 'Αγγλικὰ σατυρικὰ φύλλα)

Ἕνας σπόρτμαν πούχε τὴ φήμη κακοῦ σκοπευτοῦ εἶχε προσκαλέσει σὲ γεῦμα στὸ σπίτι του μερικοὺς φίλους του. Πρὶν ὅμως καθήσουν στὸ τραπέζι, τοὺς ὡδήγησε κάτω στὴν αὐλὴ καὶ τοὺς ἔδειξε μὲ περηφάνεια ἕνα στόχο, ζωγραφισμένο στὴ μεγάλη ξύλινη πόρτα τῆς ἀποθήκης: Ἦταν ἕνας ταῦρος στὸ μάτι τοῦ ὁποίου διακρινόταν σφηνωμένη μιὰ σφαῖρα.

— Πῶς σᾶς φαίνεται;... τοὺς ρώτησε θριαμβευτικά. Αὐτὸν τὸν στόχο τὸν πέτυχα ἀπὸ χίλια μέτρα μακρυά !

Ὅπως ἦταν φυσικό, κανεὶς δὲν τὸν πίστεψε. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε, ὅτι πραγματικὰ εἶχε πετύχει τὸν στόχο ἀπὸ χίλια μέτρα μακρυὰ καὶ προσεφέρθη νὰ στοιχηματίση ἕνα τραπέζι.

Καὶ χωρὶς νὰ χάνη καιρό, παρουσίασε ἀμέσως δυὸ ἀξιόπιστους μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι βεβαίωσαν τὰ λεγόμενά του κι' ἔτσι κέρδισε τὸ στοίχημα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὴν ὥρα ποὺ ὁ σπόρτμαν βρισκόταν μὲ τοὺς φίλους του, στὸ τραπέζι ποὺχε κερδίσει, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τὸν ρώτησε νὰ μάθη πῶς κατώρθωσε νὰ πετύχη ἕναν τόσο δύσκολο στόχο.

—Ἀ! φίλε μου! τοῦ ἀπάντησε ὁ σπόρτμαν μὲ ψυχραιμία. Ἁπλούστατα: Πυροβόλησα πρῶτα στὴν πόρτα ἀπὸ ἀποστάσεως χιλίων μέτρων καὶ κατόπιν... ζωγράφισα τὸν ταῦρο !

* * *

Πρωτότυπη διαφήμισις.

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Πολιτείας Ἰλλινοΐς, εἶχε πάσει φωτιὰ ἕνα μεγάλο κατάστημα ποὺ πουλοῦσε ἕτοιμα ροῦχα καὶ παπούτσια.

Πολὺς κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ φλεγόμενο κτίριο καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὶς ἡρωϊκὲς προσπάθειες τῶν πυροσβεστῶν.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, ἡ φωτιὰ εἶχε ἐντοπισθῆ στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου, ἀφοῦ ἀποτέφρωσε πειὰ ὅλο τὸ κατάστημα.

Ἔξαφνα τότε, εἶδαν ὅλοι κατάπληκτοι τὸν διευθυντὴ τοῦ καιμένου μαγαζιοῦ, νὰ ὁρμᾶ μέσα ἀπὸ τὴν κεντρικὴ του εἴσοδο, νὰ σκορφαλώνη πάνω σὲ ἀποτεφρωμένα δοκάρια καὶ νὰ φθάνη σ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸν δρόμο, στὸ δεύτερο πάτωμα.

«Τί ἐσκότευε νὰ κάμη; Ποιὸ λυτὸ πρᾶγμα ἦταν ἐκεῖνο ποὔχε ξεχάσει μέσ' στὸ μαγαζί του, ποὺ τὸν ἀνάγκαζε νὰ ρίψοκινδυνέψη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ ζωή του;»

Δὲν πρόφθασαν ὅμως νὰ κάμουν αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὅσοι τὸν παρακολουθοῦσαν, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ στερεώνη ψυχραιμότατα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο μιὰ ταμπέλα γραμμένη διαστικὰ μὲ κιμωλία.

Σὲ λίγο ὁ συγκεντρωμένος κόσμος μ' ἔκπληξι διάβαζε αὐτὴν τὴν τολμηρὴ διαφήμισι:

«Ὅλοι σας ξέρετε, πὼς πρὶν πιάσει φωτιὰ τὸ μαγαζί μας ἤμαστε οἱ πιὸ φθηνοὶ ἀπ' ὅλους. Τώρα ὅμως ποὺ θὰ σβύση, θὰ σᾶς κάνουμε μίαν ἔκπληξι: Θὰ πουλᾶμε σχεδὸν τσάμπα. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρίξετε μιὰ ματια στὰ ἐμπορεύματά μας, ποὺ εἶνε ἐκτεθειμένα στό...δρόμο!»

* * *

Μιὰ βαρώνη 'Αγγλίδα, πολὺ

πλούσια, ἡ ὁποία παραθέριζε στὸ Παρίσι, εἶχε παρατηρήσει πὼς σὲ ὅλα τὰ καταστήματα γεωτρισμῶν στὰ ὁποῖα πήγαινε γιὰ νὰ ψωνίση, οἱ ὑπάλληλοι, μόλις τοὺς πλησίαζε, ψιθύριζαν τὸν ἀριθμό: «δυὸ—δέκα».

Σ' ὁποιοδήποτε μαγαζὶ κι' ἂν ἔμπαινε, ὁ διευθυντής του ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα, ἔλεγε στοὺς ὑπαλλήλους του: «δυὸ—δέκα», κι' ἀμέσως ἐκεῖνοι ἐπανελάμβαναν ψιθυριστὰ τοὺς ἴδιους ἀριθμοὺς μεταξύ τους.

Στὸ τελευταῖο κατάστημα ποὺ ἐπεσκέφθηκε, ρώτησε τὸν διευθυντή:

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τί σημαίνει ὁ ἀριθμὸς «δυὸ—δέκα» ποὺ μουρμουρίζουν οἱ ὑπάλληλοί σας μόλις τοὺς πλησιάσω;

—Ὦ! Δὲν εἶνε τίποτα! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος εὐγενέστατα. Εἶνε ἕνας ἀριθμὸς συνθηματικὸς ποὺ μεταχειριζόμαστε στὶς συναλλαγές μας.

Ἡ βαρώνη ὅμως δὲν ἱκανοποιήθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ἕνα παιδάκι, τῆς ἔφερε σπίτι τὰ ψώνια, ποὺ εἶχε κάνει, τὸ ρώτησε:

—Παιδί μου... Θέλεις νὰ κερδίσης πέντε φράγκα ; Λέγε μου τί σημαίνει «δυὸ—δέκα» καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι σοῦ ὑποσχέθηκα.

—Ἀ! Δὲν τὸ ξέρετε, κυρία; τῆς ἀπάντησε τὸ παιδάκι ἀπορῶντας γιὰ τὴν ἄγνοιά της. Ὁ ἀριθμὸς αὐτός, σημαίνει: «Τὸ νοῦ σου! Τὰ δυό σου μάτια στὰ δέκα δάκτυλά της».

Τὸ μυστήριο εἶχε λυθῆ! Ὅλοι οἱ καταστηματάρχαι εἶχαν ἐκλάβει τὴν πιὸ πλούσια καὶ γενναιόδωρη γυναῖκα τῆς Ἀγγλίας ὡς κοινὴ λωποδύτρια !

* * *

Ἕνας Ἄγγλος περιηγητὴς ποὺ βρισκόταν στὴ Γερμανία, ταξείδευε σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὸ Βερολίνο στὸ Μόναχο. Καθόταν σιωπηλὸς στὴ θέσι του, σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως καὶ συνεχῶς ἔβγαζε τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ τραῖνο ὅμως ἔτρεχε μὲ ταχύτητα καὶ ἕνα ἀπότομο ρεῦμα ἀέρος, τοῦ πῆρε τὸ καινούριο του καπέλλο καὶ τὸ πέταξε ἔξω.

Ὁ Ἄγγλος τότε, δίχως νὰ νευριάση καθόλου ἔβγαλε μὲ χαρακτηριστικὴ ψυχραιμία ἀπὸ τὴν καπελλιέρα του, ποὺ βρισκόταν πλάι του τὸ παλιό του καπέλλο καὶ κατόπιν τὴν πέταξε καὶ κείνη ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸ ἄλλο.

Ὕστερα κάθησε ἀπαθέστατα στὴ θέσι του καὶ χαιρογελοῦσε στοὺς ἔκπληκτους συνταξειδιώτες του δίχως νὰ τοὺς μιλᾶ.

Ἔξαφνα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ρώτησε εἰρωνικά:

—Δὲν φαντάζομαι νὰ περιμένετε νὰ σᾶς φέρη πίσω ἡ καπελλοθήκη τὸ καπέλλο σας !

—...Ἐγὼ ὅμως ὄχι μόνο τὸ φαντάζομαι, ἀλλὰ τὸ πιστεύω κιόλας, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος. Τὸ καπέλλο δὲν ἔχει κανένα διακριτικὸ ὄνομα: οὔτε τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ τὸ ἀγόρασα, οὔτε τὸ δικό μου. Στὴν καπελλιέρα μου ὅμως εἶνε γραμμένο τ' ὄνομά μου κι' ἡ διεύθυνσίς μου... Θὰ τὰ βροῦν λοιπὸν καὶ τὰ δυὸ καὶ θὰ καταλάβουν σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ καπέλλο. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Ὅλοι ἔμειναν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

Τὰ μέλη μιᾶς πολυμελοῦς Ἀμερικανικῆς οἰκογενείας

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΠΟΛΥΜΕΛΕΣΤΕΡΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Ποῦ βρίσκονται ἡ πολυμελέστερες οἰκογένειες. Οἰκογένειες μὲ στρατιὲς ὁλόκληρες παιδιῶν. Τί γίνεται στὴ Ρωσσία καὶ στὴν Ἰαπωνία. Τὰ μέτρα τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔγινε μητέρα σὲ ἡλικία 96 χρόνων. Ποιὲς οἰκογένειες εἶνε ἡ πιὸ πολύτεκνες. κτλ.

ΑΥΞΑΝΕΙ ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς; Ἂν κριθῇ γενικὰ τὸ πρᾶγμα, ναί, αὐξάνει, σταθερὰ καὶ ἐπικίνδυνα, μάλιστα. Ὑπάρχουν ὡρισμένα μέρη τῆς γῆς, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς μεγαλώνει διαρκῶς, καὶ σὲ τέτοια κλίμακα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, θὰ δημιουργηθῇ ἀσφαλῶς ἕνα τρομερὸ πρόβλημα συντηρήσεως τῶν κατοίκων τῶν ὑπερκατοικημένων αὐτῶν μερῶν. Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἄλλα μέρη, ὅπως ἡ Γαλλία π. χ. ὅπου ὁ πληθυσμὸς ὄχι μονάχα δὲν αὐξάνει, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζει κάποτε ἐλάττωσι, πρᾶγμα ποὺ ἐμβάλλει σὲ ζωηρὲς ἀνησυχίες τοὺς κυβερνήτας της καὶ τοὺς κάνει νὰ λάβουν ἐντελῶς ἰδιαίτερα μέτρα προστασίας γιὰ τὶς πολυμελεῖς οἰκογένειες.

Ὡστόσο ὁ ὅρος πολυμελὴς οἰκογένεια, εἶνε σχετικός. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ κάθε χώρας. Στὴ Γαλλία, ἔξαφνα, μιὰ οἰκογένεια μὲ δέκα ἢ δώδεκα παιδιὰ θεωρεῖται ἀπὸ τὶς πολυμελέστερες, ἐνῶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τέτοιες οἰκογένειες εἶνε συνηθέστατες καὶ δὲν τραβοῦν τὴν ἰδιαίτερα προσοχὴ τοῦ κράτους. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ συγκινῆται ἡ δημοτικὴ ἢ ἡ κοινοτικὴ ἀρχή, πρέπει μιὰ οἰκογένεια νἄχῃ τοὐλάχιστον... εἴκοσι ἢ εἰκοσι-δύο παιδιά!

Κατόπιν αὐτοῦ δὲν εἶνε καθόλου περίεργο πῶς ὁ μεγαλείτερος πολύτεκνος βρίσκεται ἀκριβῶς σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ κράτη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν: εἶνε ὁ ἐξοχώτατος κ. Φάρ, γενάρχης 326 ἀπογόνων ζωντανῶν, παιδιῶν, ἐγγονῶν, δισεγγόνων καὶ τρισεγγόνων!

Πρέπει ὡστόσο νὰ προσθέσουμε, γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸ τὸ θαῦμα αὐτό, ὅτι τὴν στρατιὰ αὐτὴ τῶν 326 ἀπογόνων δὲν τὴν ἀπέκτησε ὁ κ. Φὰρ ἀπὸ μιὰ μόνον γυναῖκα, ἀλλ' ἀπὸ περισσότερο τῆς μιᾶς. Κι' αὐτὸ ὄχι βέβαια γιατὶ εἶνε.., ἠθικαμεθανός, ἀλλὰ γιατὶ ἀνήκει στὴν γνωστὴ θρησκευτικὴ αἵρεσι τῶν Μορμόνων, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει τὴν πολυγαμία. Θὰ νομίσετε ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ὅτι ἡ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχουν τὸ ρεκὸρ τῶν πολυμελῶν οἰκογενειῶν. Ἔ, ὄχι λοιπόν! Ὑπάρχουν τόποι, —ἡ Ρωσσία, ἡ Ἰαπωνία— ὅπου οἱ πολύτεκνοι εἶνε ἀκόμα περισσότεροι. Στὴν Ἰαπωνία οἰκογένειες μὲ ἕξ καὶ ἑπτὰ παιδιὰ εἶνε συχνότατες καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς μεγάλες πόλεις. Ὅσο δὲ γιὰ τὰ χωριά, ἐκεῖ πειὰ συναντᾶ κανεὶς σὲ κάθε βῆμα οἰκογένειες μὲ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι παιδιά.

Τὰ ἴδια — καὶ χειρότερα — συμβαίνουν καὶ στὴ Ρωσσία. Ἱστορικὸ ἔχει μείνει τὸ περιστατικὸ τοῦ Ρώσσου ἐκείνου χωρικοῦ τῆς ἐποχῆς τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, ὁ ὁποῖος παρουσίασε κάποτε στὴν αὐτοκράτειρα τάγ.. ἓξ ἐννήντα τοῦ παιδιά. Καὶ ἀπὸ μιὰ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο, στὴ Ρωσσία, ἐφάνηκε ὅτι μόνο στὸ «Κυβερνεῖον» τοῦ Καζὰν ὑπῆρχαν 25 οἰκογένειες, καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀριθμοῦσε τριάντα παιδιὰ ζωντανά!

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ πολυτεκνία, ποὺ θυμίζει τοὺς πολυτέκνους «πατριάρχας» τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, φτάνει νὰ μάθετε ὅτι κάτοικοι τῆς Πετρουπόλεως, ἡ κ. Μαργαρίτα Κρόμπσκοβα. ἔφερε στὸν κόσμο τὸ 18ο παιδί της. σὲ ἡλικία 60 χρόνων! Φαινόμενο καταπληκτικὸ ποὺ θὰ ἦταν ἀπίστευτο ἂν δὲν τὸ ἐπιβεβαίωναν ἐπισήμως οἱ Ρῶσσοι ἐπιστήμονες.

Καὶ στὴν Ἱσπανία ἐπίσης. κι' ἰδίως στὴν Καταλωνία. συναντῶνται πολὺ συχνὰ οἰκογένειες μὲ δέκα καὶ δώδεκα παιδιά. Καὶ τόσο τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν κάνει ἐντύπωσι, ὥστε κάποια χωριάτισσα τῶν περιχώρων τῆς Βαρκελώνας, ποὺ εἶχε γεννήσει δέκα ἕξη παιδιά, ὅταν τὴν ρώτησαν οἱ δημοσιογράφοι ἂν εἶχε τὴν ὄρεξι νὰ γεννήσῃ καὶ ἄλλο, ἀπάντησε μὲ τὸν φυσικώτερον τρόπο τοῦ κόσμου: «Καὶ γιατὶ ὄχι, παρακαλῶ;»

Ἂς δοῦμε τώρα τί γίνεται στὴ Γαλλία. Καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ στὰ χωριά, βέβαια. καὶ ὄχι στὶς μεγάλες πόλεις, ἡ πολύτεκνες οἰκογένειες δὲν σπανίζουν. Στὴν περιφέρεια τῆς Φωβίλ. ὀχτὼ μητέρες ἔχουν 86 παιδιά. διαφόρων ἡλικιῶν, ποὺ ζοῦνε ὅλα καὶ εἶνε γερὰ καὶ ὑγιέστατα.

Σημειῶστε δέ. ὅτι ἡ μητέρες αὐτὲς εἶνε γυναῖκες γεωργῶν. ποὺ δὲν δουλεύουν μονάχα στὰ χωράφια τους. ἀλλὰ καὶ σὲ ξένα χωράφια. κι' ἔχουν ἀκόμα ὥρες τὶς φροντίδες ποὺ τοὺς δίνει τὸ νοικοκυριό τους!

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς Γαλλίδες αὐτὲς πολύτεκνες, ἡ κ. Μπελέ, εἶνε μὲ λίγα σαραντάπεντάρα, καὶ ἔχει γεννήσει ὅς τώρα, δεκαέξη παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζοῦν τὰ δεκατέσσερα.

Τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ παιδιά της εἶνε εἴκοσι ἑφτὰ χρόνων καὶ τὸ μικρότερο δύο! Τὸ μεγαλείτερο, δηλαδή, θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε πατέρας τοῦ πὸ μικροῦ.

Τὸ περίεργο εἶνε. πολλὲς ἀπὸ τὶς πολύτεκνες αὐτὲς οἰκογένειες, εἶνε οἰκογένειες ἀνθρώπων φτωχῶν, ποὺ σκοτώνονται στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ τὶς ζήσουν. Ἔξαφνα ἕνας ψαρᾶς, ὁ Πουλιγκέν, ποὺ ἔχει 17 παιδιά, ὅταν δὲν πάει γιὰ ψάρεμα, δουλεύει στὰ χωράφια, στ' ἀμπέλια, ὅπου βρῇ δουλειά, γιὰ νὰ μὴ περάσῃ οὔτε μιὰ μέρα, δίχως νὰ κερδίσῃ κάτι.

Τὸ ρεκὸρ, ὅμως, τῶν Γάλλων πολυτέκνων στὴν ἐργατικὴ τάξι τόχει κάποιος ξυλοκόπος τῶν προαστείων τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Νοέ, ὁ ὁποῖος ἔχει. εἴκοσι πέντε παιδιά!

Ὅσο γιὰ λιγότερο πολυάριθμες οἰκογένειες, οἰκογένειες μὲ 23, μὲ 20, μὲ 19, μὲ 17 παιδιά, ὑπάρχουν πολλὲς στὴ Γαλλία.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας μένει στάσιμος, ἐνῶ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας αὐξάνει σταθερά. Γιατί; Γιατὶ οἱ νάτοικοι τῶν μεγάλων Γαλλικῶν πόλεων, τῶν πόλεων, ἐν γένει, οἱ ἀστικοί, μ' ἄλλα λόγια πληθυσμοί, ἀποφεύγουν τὰ παιδιά.

Μετὰ τὸν πόλεμο, ἐλήφθησαν στὴ Γαλλία ἰδιαίτερα μέτρα προστασίας γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τοὺς πολυτέκνους. Τὰ μέτρα αὐτὰ ἐλήφθησαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ κάποιος βουλευτής, μιλῶντας γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας, εἶπε μιὰ φράσι ποὺ ἔμεινε ἱστορική:

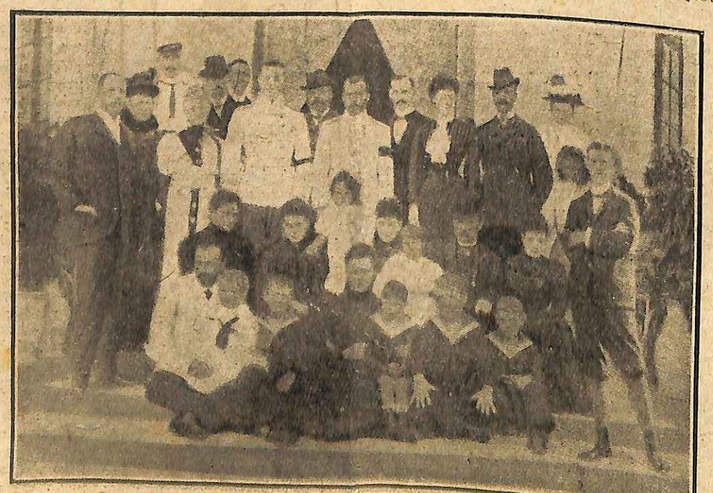
—Τὸ κράτος, εἶπε, δίνει βραβεῖα στοὺς κτηνοτρόφους ποὺ αὐξάνουν τὴν παραγωγικότητα τῶν ἀγελάδων καὶ τῶν βοδιῶν, καὶ ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ κείνους ποὺ αὐξάνουν τὸν ἀνθρώπινο πληθυσμὸ τῆς πατρίδος μας!

Τώρα στὴ Γαλλία, τὰ παιδιὰ προστατεύονται ἀπὸ τὸ Κράτος παντοιοτρόπως. Κάτω ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν δέκα χρόνων δὲν πληρώνουν στὰ τράμ καὶ στὰ τραῖνα. Ἐπίσης ὅταν εἶνε ἄρρωστα. ἐκπαιδεύονται καὶ ἀνατρέφονται δωρεάν.

Ἐπίσης ἡ πολύτεκνες οἰκογένειες, ὅσες ἔχουν περισσότερα ἀπὸ δέκα παιδιά, δὲν πληρώνουν ὡρισμένους φόρους. Αὐτό, φυσικά, δημιουργεῖ ἕνα κενό, στὸν προϋπολογισμὸ ποὺ θὰ ἦταν σωστὸ νὰ τὸν πληρώνουν οἱ ἀνύπαντροι.

Μὰ ὅταν, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἔγινε σοβαρὸς λόγος στὴ Γαλλικὴ Βουλὴ γιὰ νὰ φορολογηθοῦν οἱ ἀνύπαντροι, πρῶτοι οἱ βουλευτὲς διαμαρτυρήθηκαν.

Ἁπλούστατα, γιατὶ οἱ περισσότεροι ἦσαν ἀγύπαντροι!...

Ἡ πολυμελεστάτη Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Δανίας. Στὴ φωτογραφία διακρίνεται δεξιὰ καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος Α'.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΣΙΚΗΣ

ΤΟΥ JEAN NOOR

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΝΙΑ

"Οπου οἱ λησταὶ ἀναλαμβάνουν τὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης. Ἡ νωθρότης τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων. Μιὰ πρωτότυπη προκήρυξις τῶν λῃστῶν. Ἡ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου του. Πῶς τὴν ἔπαθε ἕνας ὠμορφονιός. Ἡ δίκη του ἀπὸ τοὺς λῃστάς. "Οπου ἡ «γρηὰ παντόφλα» βγαίνει κερδισμένη, κτλ.

ΠΡΟ ἑξήντα χρόνων, στὴν Κορσική, ὁ ἀρχιληστὴς Θεόδωρος Πόλι, ὕστερα ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀθωότητα τῶν Γαλλικῶν δικαστηρίων, ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταστήσῃ δική του δικαιοσύνη στὸ ὥμορφο αὐτὸ νησί.

Μὴ γελᾶτε, γιατὶ δὲν ἀστειευόμαστε! Πρόκειται γιὰ γεγονὸς ἴσως πρωτάκουστο, ἀναμφισβήτητης ὅμως ἱστορικῆς ἀκριβείας.

Ὁ Πόλι, λοιπόν, κατήρτισε μιὰ πολυμελῆ ληστοσυμμορία, τὴν ἐνίσχυσε καὶ μὲ κάθε λογῆς φυγάδικους καὶ θανατοποινίτες ἐλευθέρους καὶ ἴδρυσε τὸ περιὸδητο δικαστήριο τῆς Κάνια.

Μὲ τοιχοκολλήματα στὶς ἐκκλησίες τῶν χωριῶν τῆς Κορσικῆς καὶ στὶς πόρτες ἀκόμη τῶν ὑστυνομικῶν σταθμῶν (!), γνωστοποίησε στοὺς συμπατριῶτες του τὰ ἑξῆς:

1ον) Ὅτι ἕδρα τοῦ δικαστηρίου του καὶ τόπο συνεδριάσεων ὥριζε τὸ δάσος τῆς Ἀϊτόνα — παρὰ τὴν θέσιν Κάνια — καὶ λίγες ὧρες πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πολίχνη Σαρτένα.

2ον) Ὅτι θὰ δίκαζε ὡς Ἐφετεῖο ὅλες τὶς δικαστικὲς καὶ διοικητικὲς ἀποφάσεις τῶν κατὰ τόπους δημάρχων, εἰρηνοδικῶν καὶ ἀστυνόμων, ἀρκεῖ οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἀδικούμενοι πολῖται νὰ πήγαιναν στὸ λημέρι του μὲ μιὰ γραπτὴ ἀναφορά, τὴν ὁποία θὰ παραλάμβανε μὲ ἀπόδειξι ἕνα δικό του καραούλι, κατάλληλα κρυμμένο ἐκεῖ κάπου κοντά.

3ον) Ὅτι θὰ δίκαζε ὡς Κακουργιοδικεῖο καὶ μὲ δικαίωμα ἐπιβολῆς θανάτου(!), κάθε ὑπόθεσι συμπατριωτῶν του, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἦσαν βέβαιοι γιὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἐπισήμων δικαστηρίων τοῦ κράτους. Μέλη τῆς συμμορίας του θὰ ἀναλάμβαναν νὰ προσαγάγουν βιαίως τοὺς ἀπειθοῦντας στὴν πρόσκλησί, του κατηγορουμένους, ἐνῶ ἐπίσης θὰ ἀναλάμβαναν τὴν ἐκτέλεσι τῶν τυχὸν θανατικῶν ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου του.

Καὶ 4ον) Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Θεόδωρος Πόλι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν του θὰ κανονιζόταν κάθε φορὰ μὲ μυστικὴ ψηφοφορία μεταξὺ ὅλων τῶν μελῶν τῆς συμμορίας. Κι' ὅτι ὁ σεβασμὸς τῆς ἰδιωτικῆς περιουσίας τῶν συμπολιτῶν του ἐκ μέρους τῶν συμμοριτῶν θὰ ἦταν ἀπόλυτος. Κάθε συμμορίτης, ποὺ θὰ ἀποδεικνύονταν κλέφτης, θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ τὴν ἀτιμωτικὴ ποινὴ τῆς στερήσεως τοῦ ὁπλισμοῦ του ἀπὸ 8 ἡμέρες ὡς ἕνα μῆνα. Κι' ἂν τὸ ἐπαναλάμβανε, θὰ διαγραφόταν ἀπ' τὰ στελέχη τῆς συμμορίας!...

Τὸ δικαστήριο αὐτὸ τόσο πολὺ «ἔπιασε» στὴν Κορσικὴ καὶ τόσο δίκαιες ἀποφάσεις ἔβγαζε, ὥστε οἱ ἴδιοι οἱ χωρικοὶ τὸ προστάτευαν ἀπ' τὶς καταδιώξεις τῶν ἀποσπασμάτων καὶ τῶν δημοσίων ἀρχῶν.

Λειτούργησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια συνεχῶς, καὶ ἐχρημάτισαν πρόεδροί του οἱ ἐπιφανέστεροι...λήσταρχοι τοῦ νησιοῦ!

Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς περίεργες ὑποθέσεις, τὶς ὁποῖες δίκασε αὐτὸ τὸ δικαστήριο, εἶνε κι' αὐτὴ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε. Μπορεῖτε ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν αὐθεντικότητά της, ψάχνοντας στὰ ἀρχεῖα τοῦ ἐπισήμου δικαστηρίου τῆς Σαρτένας καὶ μελετῶντας τὴ σχετικὴ δικογραφία, ἡ ὁποία σώζεται ἀκόμη.

Λοιπόν, στὸ 1859 καὶ στὸ γραφικὸ χωριουδάκι «Ἁγία Λουκία τοῦ Ταλλάνο», ζοῦσε μιὰ μεγαλοκοπέλλα, ἡ Σεραφίνα Ὀρσόνι. Τριάντα χρόνων ἐπάνω - κάτω, ἀρκετὰ ὥμορφη, εἶχε δοκιμάσει τὴ δροσιὰ τῶν χειλιῶν ὅλων σχεδὸν τῶν παλληκαριῶν τοῦ χωριοῦ της. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν κορίτσευαν ὅλοι, κανένας δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὴν παντρευθῇ καὶ ἦταν γνωστὴ στὸ χωριὸ περισσότερο μὲ τὸ παρατσούκλι «παντόφλα γέρικη», παρὰ μὲ τὸ ὄνομά της!...

Πολλοὶ τὴν φώναζαν ἔτσι, πολλοὶ τὴν πείραζαν, ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους τὴς εἶχε μπῆ στὴ μύτη ὁ Γκιουζὲ Γκαμπιάτι, ἕνα ὥμορφο καὶ πλούσιο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ. Ὁ Γκιουζὲ ὄχι μόνον τὴν κορόϊδευε μὲ τὸ παρατσοῦκλι της, ἀλλὰ τῆς ἔλεγε κιόλας ὅτι θὰ «ἔμενε στὸ ράφι».

Ἡ Σεραφίνα ἄναβε καὶ κόρωνε, ἀκούγοντας τὰ πειράγματα αὐτά, καὶ μιὰ μέρα, ποὺ ὁ Γκαμπιάτι τὴν πείραξε ἀκόμα πιὸ σαρκαστικά — στὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ — φρύαξε πειὰ καὶ ξεφώνισε:

—Ὄχι μόνον στὸ ράφι δὲν θὰ μείνω, ἀλλὰ κι' ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ πάρω θὰ εἶσαι ΕΣΥ!...

Γέλια γενικὰ ἐπακολούθησαν τὰ λόγια της. Ἡ Σεραφίνα ὅμως περιφρονητικὰ ἀποσύρθηκε στὸ σπίτι της, ἔχοντας μέσα στὸ μυαλό της ὡρισμένα σχέδια νὰ πραγματοποιήσῃ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῆς Κάνια ἦταν ὁ παϊσίχρυσος λήσταρχος Μαρκούτσιο Τραμόνι, ἀδελφὸς τῆς μητέρας τῆς Σεραφίνας. Ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν ἀνηψιά του, κι' ὅσες φορὲς ἡ Σεραφίνα χρειαζόταν χρήματα, ὁ θεῖος της δὲν ἀργοποροῦσε καθόλου νὰ τῆς στείλῃ.

Σ' αὐτόν, λοιπόν, κατέφυγε καὶ τώρα, βρίσκοντάς τον μιὰ νύχτα στὸ λημέρι του. Ἡ συζήτησι των ἦταν πολύωρη, ζωηρή, σιγαλόφωνη, μὰ ὅταν ἡ Σεραφίνα γύρισε στὸ χωριό, τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ τὴ μυστικὴ χαρὰ θριάμβου.

Γιατί; Θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως.

Τὴν ἑπομένη, δηλαδή, τῆς μυστικῆς αὐτῆς συνομιλίας θεῖου καὶ ἀνηψιᾶς, ὁ ἄμοιρος Γκιουζὲ ἔλαβε ἀυστηρώτατα τὸ ἑξῆς «ραβασάκι», τὸ ὁποῖο κυριολεκτικῶς τὸν κεραύνωσε:

«Διὰ τῆς παρούσης προσκαλοῦμεν τὸν Γκιουζὲ — Ἀντώνιο — Βιτσὲ Γκαμπιάτι νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μας μεθαύριον Σάββατον καὶ ὥραν 10ην πρωϊνήν. Θὰ τὸν ὁδηγήσωσιν ἐνώπιόν μου δυὸ ἄνθρωποί μου, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν περιμένουν κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὥραν πλησίον τῆς χαράδρας "Ορτολο. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνακοίνωσις τῆς παρούσης συνεντεύξεως εἰς οἱονδήποτε. Ὁ γραμματεὺς "Ορσο — Μαρτίνο Ρόσσι. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Μαρκούτσιο Τραμόνι».

Στὴ γραφικὴ τοποθεσία τῆς Κάνια ὅλα γελοῦσαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Σαββάτου. Τὰ πουλιὰ κελαδοῦσαν, ἡ θάλασσα μακρυὰ παιχνίδιζε στὶς λαμπερὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, καὶ μόνο μέσα στὸ κεφάλι τοῦ Γκιουζὲ βασίλευε ἡ θλῖψι κι' ἡ κατάνυξι!

Περιττὸ νὰ σᾶς περιγράψουμε τὸ πρωτότυπο αὐτὸ δικαστήριο, μόλις παρουσιάστηκε μπροστά του τρομοκρατημένος ὁ Γκιουζέ. Τὸ βλέπετε καλύτερα στὸ αὐθεντικὸ σκίτσο, ποὺ σᾶς παραθέτουμε.

Μόλις εἶδε τὸν κατηγορούμενο ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος κ. Τραμόνι, τοῦ...ἐκμυστηρεύθηκε τὰ ἑξῆς:

—Σὰν τὰ χιόνια, Γκιουζέ... Τί νέα;... Τί γίνονται στὸ χωριὸ οἱ φίλοι μας κι' οἱ γνωστοί;

—Καλὰ εἶνε, ἐξάδελφε, ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτε γιὰ σένα ἀπὸ δαύτους. Οὔτε κἂν χαιρετίσματα... Ἔτσι δὲν μοῦ συνιστᾶς στὸ γραμματάκι σου; ἀποκρίθηκε χλωμὸς ὁ Γκιουζέ.

Ὁ Τραμόνι χαμογέλασε κι' εἶπε:

—Πρῶτον, δὲν εἶνε «γραμματάκι» αὐτὸ ποὺ ἔλαβες, ἀλλὰ κλῆσις κανονική... Καὶ δεύτερον, παρακαλεῖται ὁ γραμματεὺς νὰ διαβάσῃ τὸ κατηγορητήριο!...

Ὁ Γκιουζὲ ἔτριβε τὰ μάτια του μπρὸς στὴν ἀπίστευτη τροπή, ποὺ πῆρε ἔξαφνα ἡ ὑπόθεσις. Νὰ τί ἄκουσε:

«Σεραφίνα Ὀρσόνι κατὰ Γκιουζὲ Γκαμπιάτι.

Πρὸς τὸ ἀξιότιμον δικαστήριον τῆς Κάνια.

Ὁ καταγγέλλομενος, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν συγγένειάν μου μὲ τὸν σεβαστὸν πρόεδρον τοῦ ὡς ἄνω δικαστηρίου, ἐξέθεσε ἐπανειλημμένως καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ὑποφαινομένην καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν μας, διὰ τῶν ἑξῆς λόγων καὶ πράξεών του:

1ον) Μὲ ἀπεκάλεσε πολλάκις «παληπαντόφλα», «γρηὰ κόττα» καὶ «γεροντοκόρη». Καὶ

2ον) Εἰς ἀπωτέραν ἐποχήν, διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων γάμου, μὲ συνώδευε εἰς περιπάτους, ἐχόρευε ἀποκλειστικῶς μαζύ μου εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ ἐκόσμει τὴν κεφαλήν μου ἐπιδεικτικῶς καὶ δημοσίᾳ δι' ἀνθίνων στεφάνων καὶ ἀνθοδεσμῶν.

Συνέπεια: Δὲν δύναμαι πλέον νὰ νυμφευθῶ, διότι ὅλοι μὲ θεωροῦν μνηστὴν τοῦ κατηγγελλομένου. Ἀναυδρος δὲ ἐγκαταλειφθεῖσα τώρα παρ' αὐτοῦ, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἱκανοποίησίν μου συμφώνως πρὸς τὰ νόμιμα καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου. Σεραφίνα Ὀρσόνι»

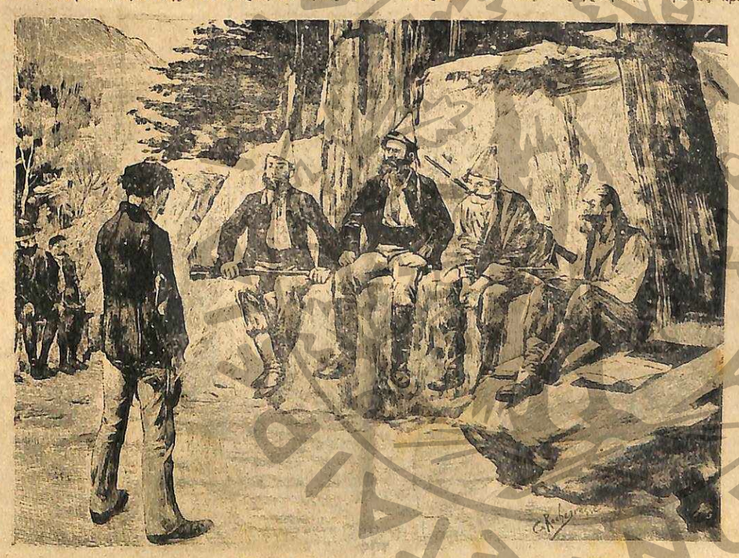
Μόλις τελείωσε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κατηγορητηρίου, ὁ πρόεδρος, ρώτησε τὸν Γκιουζέ:

—Τί ἀπολογεῖσαι σ' αὐτά, κατηγορούμενε;

Κατάχλομος ὁ νεαρός μας, ἀποκρίθηκε ξερά:

—Δαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ ζητήσω ἐπισήμως τὴν ἀνηψιά σας εἰς γάμον, κύριε πρόεδρε... Καταλαβαίνω πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ κωμῳδία γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ ἔγινε καὶ πὼς ἂν δὲν παραδεχθῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, εἶστε ἱκανὸς νὰ μετατρέψετε τὴν κωμῳδία σὲ τραγῳδία!

Περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι τὴν φρόνιμη αὐτὴ δήλωσι τοῦ Γκιουζὲ ἐπακολούθησε γενικὴ εὐθυμία καὶ γλέντι ἐπὶ τόπου. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀναγκαστικοὺς του γάμους μὲ τὴν πολυμήχανη Σεραφίνα, αὐτοὶ ἐορτάστηκαν ἐπισήμως τὴν ... ἄλλη μέρα πιὰ λὰς τὸ πρωΐ...

Ὁ Γκιουζὲ μπροστὰ στὸ δικαστήριο τῶν λῃστῶν τῆς Κορσικῆς

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ Ἀντρὲ ντὲ λὰ Μποσσιέρ, ἕνας πάμπλουτος βιομήχανος, ἐπισκέπτεται μιὰ νύχτα τὸν ἀδελφό του Ζάκ καὶ τὴν σύζυγό του Φανή, τοὺς ὁποίους ὑποστηρίζει οἰκονομικῶς, καὶ καταταραγμένος τοὺς ἀναγγέλλει ὅτι φεύγει τὴν ἴδια νύχτα γιὰ τὴν Ἀμερική, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ καὶ τὸ λόγο τῆς ἀπροσδόκητης αὐτῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἀναθέτει στὸν Ζάκ τὴ διεύθυνση τῶν ἐργοστασίων του καὶ τὸν ὑποχρεώνει συγχρόνως νὰ ἐγκατασταθῇ στὸν πύργο του. Ὁ Ζὰκ τὸν συνοδεύει ὡς τὸ Παρίσι κι' ἐκεῖ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀποχωρίζονται. Κατόπιν ὁ Ζάκ ἐπιστρέφει κοντὰ στὴν γυναίκα του καὶ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔφυγε. Μὰ μῆνες καὶ χρόνια περνοῦν, χωρὶς ὁ Ἀντρὲ νὰ δώσῃ κανένα σημεῖο ζωῆς κι' ὁ Ζάκ κι' ἡ Φανὴ ζοῦν σὰν ἀπόλυτοι κύριοι τῆς περιουσίας του καὶ τοῦ πύργου του, ὅπου δίνουν μεγάλες ἑορτές. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἑορτὲς αὐτὲς πηγαίνει καὶ ὁ συμβολαιογράφος Σαὶν-Φιρμέν, μαζὶ μὲ τὴ νεαρὴ σύζυγό του Μάρθα, γιὰ τὴν ἀνησυχητικὴ κατάστασι τῆς ὁποίας μιλάει στοὺς πυργοδεσπότες καὶ τοὺς ξένους τους. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μάρθα πηγαίνει κρυφὰ καὶ συχνὰ στὸν πύργο καὶ μιὰ μέρα τέλος διηγεῖται στὸ Ζάκ καὶ στὴ Φανὴ ὅτι εἶδε τὸ φάντασμα τοῦ Ἀντρέ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

»Τὴν ἄλλη μέρα, ἐξακολούθησε ἡ Μάρθα Σαὶν-Φιρμέν, ξύπνησα στὸ κρεββάτι μου. Μὲ περιποιόταν μιὰ ἀδελφή, τὴν ὁποία εἶχε προσκαλέσει ὁ σύζυγός μου. Αὐτὴ ἡ ἀδελφὴ εἶχε 'ρθεῖ ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ὅπου σπούδασε καὶ ἦταν πάντα τόσο καλὴ μαζύ μου, ὥστε τῆς ἐμπιστεύθηκα τί μοῦ εἶχε συμβεῖ. Μὲ συμβούλευσε, μὲ νουθέτησε κι' ἐπειδὴ ἤμουν ἐκ φύσεως εὐσεβής, δὲν δυσκολεύτηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας. Μονάχα, πήγαινα συχνὰ κάθε βράδυ στὸ κιόσκι...

»Ἀντὶ νὰ μὲ φοβίζῃ, ἡ σκιὰ τοῦ Ἀντρὲ μὲ τραβοῦσε. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὴν ξαναδῶ... Τὸ ἐπιθυμοῦσα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή...

»Ὡστόσο ἐκείνη δὲν ξαναπαρουσιαζόταν καὶ στὸ τέλος κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶχα πέσει θῦμα ὀφθαλμαπάτης... Λοιπόν, ἀκοῦστε με καλά... Δὲν εἶμαι τρελή... Τὴν προπερασμένη νύχτα λοιπὸν ἡ σκιὰ ξαναπαρουσιάστηκε καὶ μοῦ μίλησε...

—"Ε! μικρή μου! Ὁ δόκτωρ μᾶς τὰ εἶπε ὅλ' αὐτά... Παθαίνουν καὶ τ' αὐτιὰ παραισθήσεις, ὅπως καὶ τὰ μάτια...

—Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπε ἡ σκιὰ προχτὲς τὸ βράδυ ;

—Ναί, ξέρουμε τί σᾶς εἶπε... τὴ διέκοψε ἡ Φανὴ μὲ οἴκτο. Σᾶς εἶπε : «Δολοφονήθηκα!» Μᾶς τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ ὁ δόκτωρ...

—Ναί, μὰ ὁ Ἀντρὲ δὲν μοῦ εἶπε ποῦ δολοφονήθηκε... Ἐ, λοιπόν, ξαναγύρισε σήμερα γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῆ... Νά... νά... γιατὶ ἤρθα νὰ σᾶς βρῶ... ἐπρόσθεσε ἡ Μάρθα μὲ σιγανὴ φωνή...

Πιέτε λίγο νερό, ἀγαπητή μου, εἶπε ἡ Φανή, ἡ ὁποία, αὐτὴ τὴ φορά, θεώρησε τὴ Μάρθα ἐντελῶς τρελλή. Καὶ σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἐκνευρίζεστε ἔτσι... Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε... Ὁ δόκτωρ μᾶς εἶπε πὼς τοῦ ὑποσχεθήκατε πὼς θὰ δειχτῆτε λογική... Καὶ ὅμως, εἶμαι βέβαιη πὼς ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ δὲν κάνατε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σκέπτεσθε αὐτὴ τὴν ἠλίθια ἐμφάνισι...

"Ω! κυρία, μὴ μιλᾶτε ἔτσι...

—Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια... Βάζω στοίχημα πὼς δὲν κοιμηθήκατε καθόλου τὴν περασμένη νύχτα...

—Ναί, κυρία... Δὲν κοιμοῦμαι πειά!...

—Καὶ ὀνειρεύεστε ξύπνια... Αὐτὸ εἶν' ὅλο... Δὲν εἶνε ἔτσι, ἀγαπητέ μου Ζάκ ,..

—Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ δική μου ἰδέα!.. ἀπάντησε ὁ Ζὰκ μὲ σοβαρὴ φωνή.

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀφήσῃ στὸ τραπέζι τὸ ποτῆρι, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε πιῆ ἡ Μάρθα.

—Μὰ αὐτὴ τὴν φορὰ—ἐξακολούθησε ἡ Μάρθα—τὸ φάντασμα δὲν πλανιόταν ἀπάνω στὰ νερά... Βάδιζε ὅπως ἐσεῖς κι' ἐγὼ καὶ μὲ πλησίασε πολὺ κοντά... "Απλωσε τὰ χέρια του πρὸς ἐμένα... "Ω! ἦταν φριχτό!.. Εἶχε στὸν κρόταφο μιὰ ματωμένη πληγή... Ναί, μιὰ πληγὴ ποὺ μάτωνε ἀκόμα... Σκεφθῆτε λοιπόν... Μιὰ πληγὴ ποὺ μάτωνε ἀκόμα, ἔπειτ' ἀπὸ πέντε χρόνια ;.. Βλέπετε πὼς ὀνειρεύεστε ξύπνια, ἀγαπητή μου κυρία...

Μὰ ἡ Μάρθα ἐπέμεινε καὶ εἶπε :

Ἡ σκιὰ ξαναπαρουσιάστηκε καὶ μοῦ μίλησε...

—Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα λεπτομερῶς... Ὁ σύζυγός μου πλαγιάζει ἀπὸ νωρίς... Χτὲς τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, βλέποντας πὼς δὲν εἶχα καθόλου διάθεσι γιὰ κουβέντα, μὲ καληνύχτισε καὶ ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό του. Ὅταν ἔμεινα μόνη, σκέφτηκα καὶ εἶπα .

»Ἐπαθα καὶ πάλι μιὰ ὀφθαλμαπάτη, ὅπως μοῦ συνέβη καὶ πρὸ δυὸ χρόνων. Τώρα ποὺ εἶμαι λογική, γαλήνια καὶ μὲ τὴ σκέψι διαυγῆ καὶ ποὺ ὁ δόκτωρ μοῦ φανέρωσε πὼς παναγυρίσω στὸ κιόσκι... Ἔτσι θὰ βεβαιωθῶ πὼς οὔτε φάντασμα εἶδα, οὔτε τίποτε κι' ὅτι ἁπλῶς ὀνειρεύτηκα...

»Καί, ἀφοῦ ἔρριξα μιὰ ἐσάρπα στοὺς ὤμους μου, διέσχισα τὸν κῆπο...

»Ἄκουγα τὴν ὑπηρέτρια ποὺ ἔπλενε τὰ πιάτα στὴν κουζίνα κι' ἔβλεπα ἀπὸ κάτω τὴ σιλουέττα τοῦ συζύγου μου ποὺ περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε μπρὸς στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του... "Ολ' αὐτὰ ἦταν πολὺ φυσικά, κι' ἔνοιωθα πολὺ φυσικὴ κατάστασι...

»"Εξαφνα, καθὼς ἔφτασα στὴ σκάλα τοῦ κιοσκιοῦ, ἀνατρίχιασα. Εἶπα μέσα μου: «"Αν εἶνε πάλι ἐδῶ ἀπόψε, σίγουρα θὰ εἶνε αὐτός...»

»Κυρία, στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδα τίποτε... "Ἔκανα τὸ γῦρο τοῦ κιοσκιοῦ καὶ πῆγα καὶ στηρίχτηκα σ' ἕνα κάγκελο. Κύτταζα τὸν ποταμό, στὸ μέρος ποὺ τὸν εἶχα δῆ νὰ περπατάῃ διὰ τῶν ἰτιῶν, πάνω ἀπ' τὰ κλαδιὰ τὰ νούφαρα... κι' ἔπειτα τὴν ὄχθη... Μιὰ ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλωνόταν... "Ἀκουσα τὴν ὥρα νὰ χτυπάῃ σὲ μιὰ ἐκκλησία... Βρισκόμουν ἐκεῖ μισὴ ὥρα καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸν προσγιὰ νὰ δῶ ἂν θάρχόταν... Μὰ ἤμουν βέβαιη πὼς δὲν θάρχόταν, γιατὶ προσπαθοῦσα νὰ σκέφτωμαι ὅσα μοῦ εἶχε πῆ ὁ γιατρός... Μὴ βλέποντας τίποτε ἐκεῖ κάτω, ὕψωσα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸν οὐρανό...

»Βαρειὰ μαῦρα σύννεφα ἔκρυβαν τὸ φεγγάρι... Ἑτοιμαζόμουν πειὰ νὰ φύγω, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσα θόρυβο ἁλυσίδων... καὶ τὸ βλέμμα μου ἐστράφηκε ἀπότομα πρὸς τὴν ὄχθη...

»Τότε, κυρία, τὸν εἶδα!

»Ναί, ἦταν ἐκεῖ!.. Γλύστρησε ἀνάμεσα στὶς ἰτιές, ἀπάνω στὴν ὄχθη καὶ ἦρθε πλάϊ μου σχεδόν. Εἶχε ὑψώσει τὰ χέρια του καὶ μοῦ ἔλεγε : «Μάρθα!.. Μάρθα!.. Μὲ δολοφόνησε...» "Ω! ὁ δυστυχισμένος, πόσο ἦταν χλωμός... Μοῦ ἔδειχνε τὴ ματωμένη πληγὴ τοῦ κροτάφου του... Καὶ πρὶν ἐξαφανιστῇ, σέρνοντας πίσω τὴν ἁλυσίδα του, ἐπρόσθεσε : «Μὲ δολοφόνησε ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ!»

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε πίσω ἀπ' τὴ Φανή, ὁ κρότος γυαλικῶν ποὺ ἔσπαζαν. Ἡ Μάρθα γύρισε ζωηρὰ καὶ κύτταξε.

Τὸ ποτῆρι μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ πιάτο ποὺ κρατοῦσε ὁ Ζάκ, εἶχαν ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια του κι' εἶχαν σπάσει...

—Πρόσεχε, λοιπόν, Ζάκ!.. φώναξε ἡ Φανή. Μοῦ κατάστρεψες τὸ ὡραῖο μου Βοημικὸ σερβίτσιο...

VIII

Ω! ΑΝ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΕΙΧΕ ΘΕΛΗΣΕΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΗ...

Ὁ συμβολαιογράφος Σαὶν-Φιρμέν, ὁ ὁποῖος ἀναζητοῦσε τὴ γυναῖκα του περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα κι' ὁ ὁποῖος διέσχισε ὅλη τὴν ἐξοχὴ τῶν περιχώρων, μέσα στὸ ἀμαξάκι του ποὺ τὸσερνε ἕνα γέρικο ἄλογο, εἶχε τέλος τὴν ἐμπνευσι νὰ πάῃ νὰ χτυπήσῃ τὴν καγκελλόπορτα τοῦ πύργου τῆς Ροζεραί. Δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ κρύψουν πὼς ἡ φυγὰς βρισκόταν ἐκεῖ καὶ τὴν ἐπῆρε μαζύ του, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἐπέπληξε, ὅπως μαλώνουν ἕνα χαϊδεμένο παιδὶ καὶ ζήτησε συγνώμην ἀπὸ τὴ Φανή.

Ἡ τελευταία, γιὰ νὰ πείσῃ τὴ Μάρθα ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σύζυγό της, τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πήγαινε νὰ τὴ δῇ τὴν ἑπομένη. Τῆς εἶπε ἀκόμα πὼς μποροῦσε νὰ ὑπολογίζῃ στὴν ἠθική της βοήθεια, στὴν παράδοξη αὐτὴ κρίσι της...

—Θὰ ἔπρεπε νὰ κάνῃ κανένα ταξεῖδι ἡ ἀγαπητή μας Μάρθα, συμβούλεψε ἡ Φανὴ στὸ συμβολαιογράφο. Στὴν κατάστασί της, ἡ μελαγχολικὴ διαμονὴ στὴ βίλλα σας, στὴν ἀκροποταμιά, τῆς κάνει κακό...

—Καὶ ἡ δουλειές μου ; ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ταξειδέψῃ καὶ χωρὶς ἐσᾶς...

—Μ' ἀγαπάει πολὺ καὶ δὲν θέλει νὰ μ' ἀποχωριστῇ...

Καί, ἀφοῦ μαστίγωσε τὸ ἄλογό του, ἀπομακρύνθηκε ἐπάνω στὸ ἁμάξι του, μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του.

"Οσο γιὰ τὸ Ζάκ, εἶχε πάει νὰ πλαγιάσῃ πρὶν ἀπὸ ὥρα. Χωρὶς ἄλλο, δὲν εἶχε πειὰ ὑπομονὴ ν' ἀκούσῃ τὴ Μάρθα νὰ μιλάῃ γιὰ τὶς παραισθήσεις της.

Δὲν εἶχε φροντίσει κἀν νὰ ρωτήσῃ τὴ σύζυγό του τί θὰ ἔκανε τὴν ἀπόροτην νυκτερινή της ἐπισκέπτρια, ἂν θὰ τὴ συνώδευε δηλαδὴ ὡς τὸ σπίτι της ἢ ἂν θὰ τὴ φιλοξενοῦσε στὸν πύργο.

Ἀφοῦ μάζεψε μόνος του τὰ κομμάτια τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ πιάτου, ποὺ τόσο ἀδέξια εἶχε σπάσει, τὸ εἶχε σκάσει ἀλὰ Γαλλικά.

Ἡ κάμαρη τοῦ Ζάκ χωριζόταν ἀπὸ τὴν κάμαρη τῆς Φανῆς ἀπὸ ἕνα μπουντουάρ. Ἡ Φανή, λοιπόν, γυρίζοντας στὴν κάμαρή της, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ συζύγου της. Ἔνοιωθε μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσῃ... Ἤθελε πρὸ πάντων νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὶς τελευταῖες ἀποκαλύψεις τῆς Μάρθας, στὶς ὁποῖες ἔδινε μεγάλη σημασία... Μὰ τοῦ κάκου χτύπησε καὶ ξαναχτύπησε τὴν πόρτα... Ὁ σύζυγός της δὲν τῆς ἀπάντησε... Εὗρισκε παράδοξο πὼς ὁ Ζὰκ εἶχε ἀποκοιμηθῇ τόσο γρήγορα καὶ δὲν τὴν περίμενε γιὰ νὰ μιλήσουν γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ παράδοξα πράγματα...

Στὸ τέλος, ἡ Φανὴ γύρισε ἀνάλαφρα τὸ πόμολο καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Κοιμᾶστε ; ρώτησε μὲ φωνὴ σιγανή.

Μονάχα ὁ θόρυβος μιᾶς ἀναπνοῆς τῆς ἀπάντησε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σκοταδιοῦ.

Τότε, ἀφοῦ ἔμεινε διστακτικὴ γιὰ μιὰ στιγμή, ξανάκλεισε τὴν πόρτα ἀνάλαφρα, ὅπως τὴν εἶχε ἀνοίξει καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιό της. Φώναξε τὴν καμαριέρα της τὴν Κατερίνα, τὴν ἄφησε νὰ τὴ γδύσῃ χωρὶς νὰ πῇ λέξι, πλάγιασε καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ, μὰ τὸ κατώρθωσε πολὺ δύσκολα.

Ὁ Ζὰκ σηκώθηκε πολὺ πρωΐ. "Οταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, τοῦ ἄρεσε νὰ πηγαίνῃ μὲ τὰ πόδια στὸ ἐργοστάσιο, ποὺ βρισκόταν σὲ δυὸ χιλιόμετρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν πύργο. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ἦταν ὑπέροχο, ἔδιωξε τὸ Ἀγγλικὸ ἀμαξάκι ποὺ πῆγε νὰ τὸν πάρῃ καὶ τράβηξε πεζός. "Ολ' ἡ ἐξοχὴ ξυπνοῦσε κι' ἔκανε πρόσχαρη τὴν πρωϊνή του ταλαντεύτρα, διώχνοντας βιαστικὰ τοὺς τελευταίους πέπλους τῆς νύχτας.

"Οσο μακρυὰ κι' ἂν ἔφτανε τὸ βλέμμα τοῦ Ζάκ, δεξιὰ πρὸς τὸ Σηκουάνα καὶ ἀριστερὰ ὡς τὶς παρυφὲς τοῦ δάσους Σενάρ, ὅλα τὰ ἐδάφη ποὺ ἔβλεπε, ἀνῆκαν στὸν πύργο.

—Θαυμάζετε τὰ κτήματά σας! ἀκούστηκε ἔξαφνα πίσω του μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ.

Ἦταν ὁ δόκτωρ Μουτιέ. Ὁ Ζὰκ γύρισε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι χαμογελῶντας.

—"Αν, εἶπε, ὁ Ἀντρὲ θελήσει κατὰ τὴν ἐπιστροφή του νὰ μοῦ τὰ πουλήσῃ, θὰ τ' ἀγοράσω εὐχαρίστως... Μὰ σᾶς βλέπω πολὺ πρωϊνὸ σήμερα, ἀγαπητέ μου ξένε...

—Ἀ! ξέρετε, κάνω πεζοπορίες... Ἔχω ἀνάγκη ν' ἀδυνατίσω...

—Ἔχετε δίκηο, δόκτωρ. Εἶστε πολὺ παχὺς γιὰ πνευματιστὴς γιατρός...

Ἡ νέα γυναίκα παρουσιάστηκε...

—Φίλε μου, τὸ ὁμολογῶ... Ἱλαχαίνω, γιατὶ δὲν μπορῶ ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ ὡρισμένες σαρκικὲς ἀπολαύσεις. Νά, πρὸ ὀλίγου ἀκόμα, ὁ μάγειρός μας, μοῦ ἔστειλε, κατὰ παραγγελίαν μου, στὴν κάμαρή μου, γιὰ τὸ πρῶτο μου πρόγευμα, τρία αὐγὰ μὲ κρέμα... Ἦταν ἕνα ὄνειρο!..

Ὁ Ζὰκ στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξε τὸ πρόσχαρο πρόσωπο τοῦ γιατροῦ ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ εἰλικρίνεια κάτω ἀπ' τὰ χρυσᾶ του γυαλιά :

— Πρέπει νὰ μοῦ ὁμολογήσετε μεταξύ μας, δόκτωρ, εἶπε, ὅτι ἕνας ὄνθρωπος ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ ζῇ καλά, ὅπως ἐσεῖς, δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα μᾶς λέγατε χτὲς τὸ βράδυ...

Μὰ ὁ δόκτωρ Μουτιέ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀναπήδησε :

—Ἀ! μὴ τὸ λέτε αὐτό! φώναξε. Μὴ τὸ λέτε αὐτό! Μπορεῖτε ἔτσι νὰ μοῦ κάνετε μεγάλο κακό... Πολὺ μὲ θεωροῦν ὡς ἄρρωστο διανοητικῶς, μὰ βλέπετε πολὺ καλὰ ἂν φαίνομαι γιὰ τέτοιος... Δὲν μοῦ λείπει τώρα, παρὰ νὰ μὲ περάσουν καὶ γιὰ τρελλό... Τώρα μάλιστα ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδόσω ἕνα περιοδικό, τὸ ὁποῖο θ' ἀναστατώσῃ ὅλους τοὺς κύκλους ποὺ καταγίνονται μὲ τὸ μαγνητισμό...

—Ἀ! Μπά! Δὲν μοῦ τὸ εἴπατε αὐτό...

—Εἶνε ἀκόμα μυστικό!.. Ἕνα μυστικὸ ἐπιστημονικὸ καὶ κοσμικὸ ποὺ δὲν ἀνήκει μόνο σὲ μένα... Μὰ σ' ἕνα φίλο, ὅπως ἐσεῖς, μπορῶ νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα... ἀφοῦ μάλιστα μοῦ παρέχετε μιὰ φιλοξενία, ἡ ὁποία μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἑτοιμάζω τὸ πρῶτο τεῦχος μὲ ὅλη μου τὴν ἡσυχία!...

—Καὶ πῶς θὰ λέγετε τὸ περιοδικό σας ;

—Ἀστρικὴ Ἰατρική»... Ξέρετε δὲ μὲ ποιὸν συνεργάζομαι ; Μὲ τὸν μέγα Ζαλούδ...

—Μὲ τὸν μέγα Ζαλούδ, τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν...

—Μὰ τότε, ἀγαπητέ μου, θὰ κάνετε τὴν τύχη σας... Καὶ ὅμως, ὁ Ζαλοὺδ δὲν εἶνε ἠλίθιος! ἐπρόσθεσε ὁ Ζὰκ χαμογελῶντας.

—Ἀγαπητέ μου, μὴ χαμογελᾶτε... Μὲ κάνετε νὰ θυμώνω... Ὁ Ζαλοὺδ βλέπει τόσο μακρυά, ὥστε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν τολμοῦν ν' ἀκολουθήσουν τὸ βλέμμα του... Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑποσχέθηκε ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο τὸ μυστικό του... Ἀλήθεια, τὸν ξέρετε τὸ Ζαλοὺδ...

—Τὸν εἶδα μιὰ μέρα σὲ μιὰ ἐπίσημη συνεδρίασι τῆς Ἀκαδημίας...

—Ἔ, λοιπόν, θὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω σὲ μερικὲς ἡμέρες... Ναί, θάρθῃ ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ διαβάσουμε μαζὺ τὰ τελευταῖα δοκίμια τοῦ πρώτου μας τεύχους... Θὰ ἔχουμε σ' αὐτὸ μιὰ μεγάλη ἔρευνα γιὰ τὴν ὕπαρξι καὶ τὴν ἐπέμβασι τῶν πνευμάτων...

—Μιλᾶτε μὲ τόση πεποίθησι! Μὰ ἄκοῦστε, εἶπε ὁ Ζάκ, σὰν νὰ θυμήθηκε ἔξαφνα ἕνα πρᾶγμα πολὺ ἐνδιαφέρον, ξέρετε ὅτι ἡ κ. Σαὶν-Φιρμὲν ξαναεῖδε τὸ φάντασμά της!..

—Πάλι!...

—Ναί... ἦρθε ἔξαλλη χτὲς τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ αὐτὴ τὴ σπουδαία εἴδησι... Δόκτωρ, δὲν σᾶς κρύβω ὅτι αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀρχίζει νὰ μ' ἐνοχλῇ...

—Μπᾶ! Καὶ τί σᾶς κάνει;

—Πῶς! Τί μοῦ κάνει ;.. Μὰ θὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω ὅτι ὁ Ἀντρὲ δολοφονήθηκε... Ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχασα ἀκόμα κάθε ἐλπίδα νὰ ξαναδῶ τὸν ἀδελφό μου...

—Αὐτὸ εἶνε ἕνα αἴσθημα πολὺ φυσικο... Μὰ φοβοῦμαι κι ἐγὼ πολὺ πὼς ἡ ἐλπίδα σας εἶνε ματαιη... Πάντως, ἂν αὐτὴ ἡ νέα γυναῖκα, μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἐμφανίσεών της, σᾶς θέσει ἐπὶ τὰ ἴχνη ἑνὸς ἐγκλήματος καὶ σᾶς συνδράμει νὰ συλλάβετε τὸ δολοφόνο, θὰ πιστέψετε κατόπιν τὰ φαντάσματα...

Ὁ Ζὰκ δὲν ἀπάντησε... Ἔκανε μερικὰ βήματα κι' ἔπειτα ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν αὐτὰ τὰ λόγια :

—Ἂν ξέρετε τί μᾶς ἔλεγε χτές!.. Μᾶς εἶπε ὅτι ὁ ἀδελφός μου δολοφονήθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο...

—Ἀ! Ἀ! αὐτὴ εἶνε μιὰ πληροφορία καθωρισμένη! φώναξε ὁ δόκτωρ, χαμηλώνοντας ἀπότομα τὰ γυαλιά του στὴ

μύτη του καὶ κυττάζοντας τὸ Ζάκ μὲ τὸ καλύτερό του χαμόγελο...

—Θεέ μου!.. Βρίσκω ὅτι αὐτὴ ἡ μικρή, εἶπε ὁ Ζάκ, διηγεῖται ἁπλῶς ὅ,τι τῆς περνάει ἀπ' τὸ κεφάλι...

—Αὐτὸ εἶνε ἴσως ἀκριβὲς καὶ τὸ πιστεύω, ὅπως καὶ σεῖς.. Μὰ δὲν μπορεῖ τίποτε νὰ βεβαιώσῃ κατηγορηματικῶς... Ὅταν θάρθῃ ὁ Ζαλού, θὰ τοῦ μιλήσω σχετικῶς...

—Δὲν φαντάζομαι νὰ μοῦ πῆτε ὅτι ὁ Ζαλοὺ πιστεύει στὴν ἐπέμβασι τῶν νεκρῶν στὴ ζωὴ τῶν ζώντων...

—Πιστεύει στὴν πιθανὴ ἐπέμβασι τῶν νεκρῶν... Ἀρκεῖται σ' αὐτὸ γιὰ τὴ στιγμή...

—Ἀγαπητέ μου, ἀφῆστε με ἥσυχο... Ὅταν πεθαίνει κανείς, πεθαίνει γιὰ πάντα... Καὶ δὲν θὰ μάθουμε ποτὲ τί συμβαίνει στὸν ἄλλο κόσμο... Κανεὶς δὲν ξαναγύρισε ἀπ' αὐτόν...

—Ξεχνᾶτε τὸν Λάζαρο ποὺ ξαναγύρισε ζωντανός...

—Ναί, ὁ Λάζαρος... Ἔ, λοιπόν, γιατὶ ὁ Λάζαρος δὲν μᾶς εἶπε τί γίνεται ἐκεῖ κάτω ;..

—Ὢ! Ἂν ὁ Λάζαρος μποροῦσε νὰ μιλήσῃ...

—Δὲν εἶπε τίποτε, γιατὶ δὲν ἤξερε τίποτε... Εἶνε πολὺ ἁπλό!.. Δὲν μίλησε, γιατὶ στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν νεκρός... Εἶχε πάθει καταληπτικὸ λήθαργο καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ φέρετρό του... Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συμβαίνει αὐτό...

—Εἰδωλολάτρη!.. Εἰδωλολάτρη!.. Εἰδωλολάτρη!.. φώναξε ὁ δόκτωρ Μουτιὲ ἔξαλλος. Δὲν ξέρετε τί λέτε... Μὰ μάθετε λοιπόν, κύριε, ὅτι ἐπιστημονικῶς, μπορεῖ νὰ πεθάνῃ κανεὶς καὶ ν' ἀναστηθῇ... Ναί, κύριε, ἂν ἡ ἐπιστήμη ἐνεργήσει ἐγκαίρως σ' ἕναν ἄνθρωπο νεκρό, μπορεῖ νὰ τὸν ξαναζωντανέψῃ... Ναί, κύριε... Εἶνε ὅπως τὸ λέω...

Ὁ δόκτωρ Μουτιὲ ἦταν κυριολεκτικῶς μανιασμένος... Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς θὰ ὁρμοῦσε νὰ χτυπήσῃ τὸ Ζάκ... Ὑπῆρχαν στιγμὲς ὅπως αὐτή, ποὺ δὲν γνώριζε πειὰ φίλους, γιατὶ ἔθιγαν τὶς θεωρίες του...

Τότε ὁ Ζάκ τοῦ γέλασε κατάμουτρα... Ἀμέσως ὁ δόκτωρ Μουτιὲ τοῦ γύρισε τὴ ράχη καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ συμβοῦν χειρότερα...

Ὁ Ζὰκ σὲ λίγο ἔμπαινε στὸ ἐργοστάσιο καὶ προσπάθησε νὰ μὴ σκέπτεται πειά, παρὰ μόνο τὰ ἀμίαντά του.

Τὸ θέαμα τῆς δράσεως ποὺ βασίλευε μέσα στὸ κτίριο καὶ τὶς αὐλές, οἱ κρότοι τῶν μεγάλων αὐτοκινήτων κάρρων ποὺ μετέφεραν τὶς πρῶτες ὕλες ἢ τὶς κάσσες ποὺ ἦσαν ἕτοιμες νὰ παραδοθοῦν στὸ ἐμπόριο, ὁ ρυθμικὸς θόρυβος τῶν μηχανημάτων, τοῦ ἄρεσαν ἐκεῖνο τὸ πρωῒ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὁ Ζὰκ ἦταν συμπαθέστατος στὸ προσωπικό του, γιατὶ πετύχαινε τὰ μάξιμουμ τῆς ἐργασίας, μ' ἕνα σύστημα συμμετοχῆς στὰ κέρδη, ποὺ τρόμαζε πάντα τὸν Ἀντρὲ καὶ ποὺ αὐτὸς τὸ εἶχε ἐγκαινιάσει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἔτσι τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Ἐρὸν δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τὴ μεγάλη εὐημερία ποὺ εἶχε τώρα...

Ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια ὁ Ζὰκ τράθηξε στὰ γραφεῖα, εἶδε ὅτι ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ κατὰ τὶς ἔντεκα ξεκίνησε, γυρίζοντας στὸν πύργο...

—Αὐτὸ τὸ ζῶο ὁ Μουτιέ! μουρμούρισε καθὼς ἔμπαινε στὸ πάρκο...

Ἔτσι, ὅλη ἡ πρωϊνὴ ἱστορία δὲν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ μυαλό του αὐτὲς τὶς ἀλλόκοτες ἱστορίες τοῦ δόκτορος... καὶ, μόλις μπῆκε στὸν πύργο, ζήτησε πληροφορίες γι' αὐτόν...

—Κατέβηκε στὶς κουζίνες, τοῦ ἀπάντησε ἕνας ὑπηρέτης.

Ὁ Ζὰκ δὲν ξαφνιάστηκε καθόλου, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ Μουτιὲ ἦταν μέγας καλοφαγὰς καὶ ἤθελε νὰ ἐπιβλέπῃ μόνος του τοὺς μαγείρους.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἄλλωστε, ὁ Μουτιὲ παρουσιάστηκε...

—Ἄ! ἀγαπητέ μου, φώναξε, μάθετε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή, ψήνεται γιὰ μένα στὸ βάθος μιᾶς κατσαρόλας ἕνα τρυφερὸ κοττόπουλο μαζὶ μ' ἑκατὸν πενῆντα δράμια κρέμα, ἑκατὸ δράμια βούτυρο κι' ἑκατὸ δράμια παρμεζάνα...

—Ὢ! φρίκη! ἀκούστηκε ἡ ἁρμονικὴ φωνὴ τῆς φανῆς.

Καὶ ἡ νέα γυναῖκα παρουσιάστηκε, φορῶντας ἕνα φόρεμα, ποὺ τὴν ἔκανε δεκαοχτὼ χρόνων τὸ πολύ...

—Τί ὡραία ποὺ εἶστε! φώναξε ὁ δόκτωρ Μουτιέ. Δὲν σᾶς ἀρέσει λοιπὸν ἡ κουζίνα μου...

—Ὢ! καθόλου! ἀπάντησε ἡ φανή, δίνοντας συγχρόνως τὰ ὡραῖα της χέρια στὸ Ζάκ, γιὰ νὰ τὰ φιλήσῃ. Μὰ ἐσύ, ἀγαπημένε μου, τί ἔγινες ; ἐπρόσθεσε, ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτόν: Μοῦ φαίνεται, ἀφέντη μου καὶ κύριέ μου, πὼς ἔχω βδομάδες ὁλόκληρες νὰ σὲ ἰδῶ... Γιατὶ ἔφυγες τὸ πρωῒ χωρὶς νὰ μὲ φιλήσῃς ;

—Γιατί, ἁπλούστατα, δὲν ἤθελα νὰ σὲ ξυπνήσω... Ἔφυγα πολὺ νωρίς...

—Καὶ σεῖς, δόκτωρ, τί γίνατε ; ἐξακολούθησε ἡ Φανή. Γιατὶ δὲν φανήκατε στὸ γκόλφ τὸ πρωΐ ;

—Ἐπῆγα νὰ δῶ τὴ φτωχή μας τρελλή! ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μουτιέ.

—Ἐπήγατε νὰ δῆτε τὴν κ. Σαὶν-Φιρμέν ; ρώτησαν συγχρόνως ἡ Φανὴ κι' ὁ Ζὰκ ξαφνιασμένοι.

—Μάλιστα... Θέλησα νὰ τῆς ἀποσπάσω τὶς τελευταῖες ἐξομολογήσεις της.... Δὲν βρῆκα καμμιὰ δυσκολία γιὰ νὰ μπῶ στὸ σπίτι τοῦ συμβολαιογράφου... Βρῆκα τὴ νέα γυναῖκα στὸ κρεββάτι της νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸν πυρετό... Εἶχε ἀνάγκη νὰ τὴ δῇ ἕνας γιατρός... Γι' αὐτὸ ὁ κ. Σαὶν-Φιρμὲν γοητεύθηκε ποὺ μὲ εἶδε... Ἔτσι κι' ἐγὼ μπόρεσα νὰ τὸν ἀπομακρύνω καὶ νὰ μείνω μόνος μὲ τὴν ἄρρωστη... Μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα... Τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ βρυκόλακα... Τὴ φυγή της στὸν πύργο.. Αὐτὴ τὴ φορά, βολιδοσκόπησα κατὰ βάθος αὐτὴ τὴν παράδοξη φυγὴ καὶ κατωρθωσα νὰ τὴν κάνω νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὸ ποὺ ὑποψιαζόμουν, κατώρθωσα δηλαδὴ νὰ τὴν πείσω νὰ μοῦ πῇ πῶς πίστευε πάντα ὅτι τὸν Ἀντρὲ τὸν δολοφόνησε ὁ σύζυγός της! Μὲ παρακάλεσε μάλιστα νὰ σᾶς τὸ ἐπαναλάβω αὐτό, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψετε, γιὰ νὰ πηγαίνετε νὰ τὴ βλέπετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ συχνὰ καὶ γιὰ νὰ πεῖτε τὸ σύζυγό της νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ βγαίνῃ ἔξω... Μοῦ ἀποκάλυψε ἀκόμα ὅτι δὲν ξαφνιαζόταν καθόλου γι' αὐτὸ ποὺ τῆς εἶπε τὸ φάντασμα, ὅτι δηλαδὴ δολοφονήθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, γιατὶ τὴν ἐπομένη τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ἀντρέ, ὁ σύζυγός της εἶχε νοικιάσει ἕνα ἀπουσιάσει ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, χωρὶς ποτὲ νὰ θελήσῃ νὰ τῆς πῇ τί ἔκανε τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἔχει, λοιπόν, τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ σύζυγός της, ἀφοῦ νοίκιασε τ' αὐτοκίνητο, πῆγε καὶ δολοφόνησε τὸν ἀδελφό σας...

»Μοῦ προκαλοῦσε ἡ δυστυχισμένη τὸν οἶκτο καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ τῆς ἀπάντησα : «Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ ἱστορίες ποὺ μοῦ διηγεῖσθε, δὲν στέκουν ὀρθές... Τὰ κατασκευάζετε ὅλ' αὐτὰ μέσα στὸ μικρό σας κεφάλι κι' ἔπειτα τὰ πιστεύετε... Ἔτσι νομίζετε κατόπιν πὼς σᾶς τὰ λένε τὰ φαντάσματα... Ἂν ὁ κ. Σαὶν-Φιρμὲν τὴν ἐπαύριο τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀντρὲ δὲν εἶχε πάρει ἐξαιρετικῶς αὐτοκίνητο κι' ἂν δὲν τὸ μαθαίνατε αὐτό, τὸ φάντασμα δὲν θὰ σᾶς μιλοῦσε ποτὲ γι' αὐτοκίνητο... Αὐτὸ εἶν' ὁλοφάνερο!..»

—Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε ; ρώτησε ἡ Φανή.

—Μοῦ ἀπάντησε πὼς θὰ ἤθελε νὰ ἦταν πεθαμένη.

—Δυστυχισμένη γυναίκα! Θὰ πάω νὰ τὴ δῶ τὸ ἀπόγευμα...

—Τὸ διασκεδαστικὸ σ' αὐτὴ τὴν πένθιμη ἱστορία, παρατήρησε ὁ Ζάκ, εἶνε ὅτι ὁ ἀγαπητός μας δόκτωρ, ὁ ὁποῖος περνάει τὸν καιρό του προσπαθῶντας νὰ πείσῃ ἐμᾶς τοὺς ὑγιεῖς διανοητικῶς νὰ πιστέψουμε στὰ φαντάσματα, κάνει τώρα ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ διώξῃ τὴν ἰδέα τῶν φαντασμάτων ἀπὸ τὸ ἄρρωστο αὐτὸ κεφάλι...

—Ἀγαπητέ μου, δὲν πρέπει νὰ μπερδεύετε τὰ φαντασματα τῆς κ. Σαὶν-Φιρμὲν μὲ τὰ πνεύματα τοῦ Οὐίλλιαμ Κρούκ...

Ὁ Ζὰκ κάτι πῆγε νὰ πῇ, μὰ ὁ δόκτωρ τὸν παρακάλεσε νὰ σωπάσῃ, ἂν ἤθελε νὰ διατηρήσῃ τὴ φιλία τους...

—Καλά, ἂς μὴ θυμώσουμε πειά! παραδέχτηκε ὁ Ζάκ. Ξέρεις, Φανή, ὁ λαμπρός, ὁ ἀγαθός μας δόκτωρ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ στραγγαλίσῃ τὸ πρωΐ, ἐπειδὴ τοῦ εἰρωνεύθηκα τὰ φαντάσματά του...

—Κυρία, αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει ἔξω φρενῶν, εἶνε ὅτι ὁ σύζυγός σας, μὲ τὰ χαμόγελά του, θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν καλή μου πίστι...

—Ἔ, ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ὁ Ζάκ, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου γιὰ τὴν καλή σας πίστι... Μὰ ὅσα λέτε, δὲν μπορῶ νὰ τὰ παραδεχτῶ ὡς πράγματα ἐπιστημονικά... Ὅταν ἰσχυρίζεστε, ὅπως πρὸ ὀλίγου, ὅτι μπορεῖτε νὰ πάρετε ἕναν ἄνθρωπο ἐπιστημονικῶς νεκρὸ καὶ ἐπιστημονικῶς πάλι νὰ τὸν κάνετε νὰ ξαναζήσῃ, ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβάλλω μὲ τὰ λεγόμενά σας...

—Ὄχι, κύριε, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα... Βρῆκα στὰ χαρτιὰ μου αὐτὴ τὴ σελίδα τῆς «Μάλυση τὰ χαμόγελά σας καὶ τὶς διαμφιβολίες σας... Ὅταν θὰ τὴν διαβάσετε, ἐλπίζω ὅτι θὰ πάψετε πειὰ νὰ μὲ θεωρεῖτε ὡς τσαρλατάνο...

—Μὰ δὲν σᾶς ἐθεώρησα ποτὲ μου ὡς τσαρλατάνο! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζάκ.

—Τὸ σκεφθήκατε! Σιωπή! Ἡ σελὶς αὐτὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1901 καὶ τιτλοφορεῖται : «Ἕνα πρόγευμα σοφῶν». Καὶ ἔχει ὡς ὑπότιτλο : «Πειράματα ἐπὶ καταδίκων εἰς θάνατον, χάρις στὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη ἐλπίζει ὅτι θὰ κατωρθώσῃ ν' ἀναστήσῃ καὶ νεκρούς».

—Διάβολε! ἔκανε ὁ Ζάκ.

—Ἄ, ἀγαπητέ μου, δείξου περισσότερο σοβαρός! εἶπε στὸ σύζυγό της ἡ Φανή.

—Σ' αὐτὸ τὸ πρόγευμα, ἐξακολούθησε ὁ δόκτωρ Μουτιέ, εἶχαν συγκεντρωθῇ ἡ μεγαλείτερες προσωπικότητες τῆς ἐπιστήμης καὶ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς Γάλλος ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ἐκπατρισθῇ στὴν Ἀμερική, γιατὶ στὴν πατρίδα του τὸν εὕρισκαν πολὺ τολμηρό, πολὺ προχωρημένο, ἐπειδὴ δὲν τὸν καταλάβαιναν...

Ἐννοῶ τὸν δόκτορα Καρρέλ...

—Τὸν ξέρουμε!.. εἶπε ὁ Ζάκ.

—Λοιπόν, ἀκοῦστε τί ἔλεγε ὁ δόκτωρ Καρρὲλ σ' ἐκεῖνο τὸ πρόγευμα... Σᾶς διαβάζω τὴ «Ματέν» : «Δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ ζητήσω νὰ μοῦ παραχωρήσουν, μὲ τὴ συγκατάθεσί του ὅμως, ἕναν κατάδικο εἰς θάνατον, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάνω σ' αὐτὸν πειράματα, ποὺ δὲν θὰ ἦσαν καθόλου θανάσιμα, μὰ ποὺ θ' ἀπέβαιναν χρησιμώτατα στὴ σύγχρονη ἐπιστήμη... Ποιὰ θὰ ἦσαν τὰ πειράματα αὐτά,.. Ἐν πρώτοις, θὰ μελετοῦσα ἀκούραστα τὰς μεθόδους τῆς συντηρήσεως τῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἱστῶν καὶ θὰ προσπαθοῦσα νὰ βρῶ τὸ μυστικὸ νὰ τὰ κάνω νὰ ξαναζοῦνε».

Ὁ δόκτωρ Μουτιὲ στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐφημερίδος :

«Τὰ πειράματα αὐτὰ θὰ ἦσαν τολμηρὲς ἰατρικὲς ἐγχειρήσεις. Ξέρετε ἄλλωστε ὅτι τὰ ἰατρικὰ χρονικὰ ἀναφέρουν κιόλας τέσσερα-πέντε ξαναζωντανέματα τῆς καρδιᾶς, ποὺ θεωροῦνται ὡς τὰ πιὸ σπουδαῖα κατορθώματα τῆς ἐπιστήμης. Ἀκοῦστε : "Αν σὲ μιὰ περίπτωσι τραυματισμοῦ τῆς καρδιᾶς ἡ σφαῖρα πάει σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κόλπους της, τότε τὸ περικάρδιο φουσκώνει, πιέζει τὴν καρδιά, ἡ ὁποία σωπαίνει καὶ παύει νὰ χτυπάῃ. Μποροῦν τότε ν' ἀνοίξουν ἕνα «παράθυρο» στὸ στῆθος, νὰ τρυπήσουν τὸ περικάρδιο καὶ νὰ κάνουν μασάζ στὴν καρδιά... Ἡ κυκλοφορία ποὺ ἔχει πάψει, ξαναρχίζει σιγὰ-σιγά... Τὸ σταματημένο μέσα στὶς φλέβες αἷμα, πλημμυρίζει τὴν καρδιὰ καὶ ξαναρχίζει τὸ δρόμο του... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν νεκρός, ἀνασταίνεται!.. Ζῇ!.. Μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ!..»

Ὁ δόκτωρ Μουτιὲ στάθηκε κι' ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ Ζάκ, ἐπρόσθεσε :

—Νὰ πῆς, ἀγαπητέ μου, ἐπιστημονικῶς, μπορεῖ ἕνας νεκρὸς ν' ἀναστηθῇ!

—Δόκτωρ, σᾶς ζητῶ συγνώμην, εἶπε ὁ Ζάκ, δίνοντάς του τὸ χέρι. Καὶ τώρα πᾶμε νὰ φᾶμε τὸ κοττόπουλο μὲ τὴν παρμεζάνα... Μὰ σὰν ἄνθρωποι ζωντανοί, ποὺ ἀφήνουν τοὺς νεκροὺς ἡσυχους... Δὲν εἶν' ἔτσι, δόκτωρ ;

IX

ΟΠΟΥ Ο ΖΑΚ ΔΕΙΧΝΕΤΑΙ ΝΕΥΡΙΑΣΜΕΝΟΣ

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ Φανὴ κράτησε κοντά της το σύζυγό της.

—Δὲν εἶσαι καθόλου περίεργος, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε, κάνοντας ἕνα μορφασμό. Γιατὶ μ' ἄφησες ἔτσι ἀτόπως χτὲς τὸ βράδυ μαζὶ μὲ τὴν ἀξιολύπητη αὐτὴ Μάρθα... Γιατὶ δὲν μὲ ρωτᾶς τί μοῦ εἶπε, ὅταν ἔφυγες ;

—Γιατὶ ἡ συζυγικὲς φιλονεικίες τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Σαὶν-Φιρμὲν δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καθόλου, ἀγαπημένη μου κι ὡραία Φανή...

—Πῶς τὸ λὲς αὐτό, μικρέ μου... Φαίνεσαι ἐρεθισμένος;..

—Μὰ δὲν καταλαβαίνεις ὅτι δὲν μοῦ εἶνε καθόλου εὐχάριστο ν' ἀκούω ν' ἀνακατεύεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντρέ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς τρελλὲς ἱστορίες...

—Ἀλλοίμονο, ἀγαπητέ μου! Εἶνε ἀνακατεμένο πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι νομίζεις! ἀπάντησε ἡ Φανή, δαγκώνοντας τὰ χείλη της καὶ δείχνοντας μὲ τὴ στάσι της, ἡ ὁποία ἔγινε ἐξαφνα ἐπιφυλακτική, ὅτι εἶχε πειραχτῆ ἀπὸ τὸν τόνο τοῦ Ζάκ.

—Ἐξηγήσου, λοιπόν!..

—Φοβᾶμαι μήπως σὲ νευριάσω, ἀγαπητέ μου...

—Ἔλα, λέγε τί σοῦ εἶπε ἀκόμα αὐτὴ ἡ μικρὴ τρελλή ;

—Ὢ! Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ τῶ, δὲν εἶνε καθόλου φανταστικό... Εἶνε, ἁπλούστατα, ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀντρέ. Θέλεις νὰ τὴ μάθῃς ;

—Σὲ ἀκούω!

—Εἶνε πολὺ ἁπλή... Ἄκουσε, λοιπόν, τί συνέβη. Ὁ συμβολαιογράφος Σαὶν-Φιρμὲν ἀνεκάλυψε ἔξαφνα μιὰ μέρα μερικὲς πολὺ ἐνδιαφέρουσες ἐπιστολὲς ποὺ τὶς εἶχαν ἀνταλλάξει ἡ γυναῖκα του κι' ὁ ἀδελφός

σου... Σ' αὐτὲς τὶς ἐπιστολὲς γινόταν λόγος γιὰ ἕνα ἔρωτα καθαρῶς πλατωνικό, μὰ ἐπειδὴ οἱ ἐπιστολογράφοι ἔγραφαν ἀκόμα ὅτι ἡ εὐτυχία τους θὰ ἐπραγματοποιεῖτο μόνο μὲ τὸ θάνατο τοῦ συμβολαιογράφου, ἐκεῖνος πίστεψε ὅτι ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε μείνει τίμια, ἀφοῦ ἔκανε τέτοια μυστικὰ σχέδια...

»Μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἦταν ὁ πιὸ γελοῖος τῶν συζύγων, ἔγινε ξαφνικὰ ὁ πιὸ τραγικός. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ γύρισε στὸ σπίτι του, νωρίτερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη του ὥρα, καὶ βρῆκε τὸν Ἀντρὲ νὰ κρατάῃ τρυφερὰ τὰ χέρια τῆς Μάρθας μέσα στὰ δικά του, ὁρκίστηκε μὲ τοὺς πιὸ τρομεροὺς ὅρκους πὼς θὰ σκότωνε τὴ γυναῖκα του σὰν ζῶο, ἄν, τὴν ἴδια νύχτα κιόλας, ὁ Ἀντρὲ δὲν ἐξαφανιζόταν γιὰ πάντα ἀπὸ δῶ. Ὁ Ἀντρέ, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τῆς Μάρθας, ὑποσχέθηκε στὸ Σαὶν-Φιρμὲν νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ζητοῦσε... Ἀμέσως τότε ὁ προσβεβλημένος σύζυγος ἐξέχασε τὴν προσβολή, γιὰ νὰ γίνῃ καὶ πάλι συμβολαιογράφος καί, μέσα στὸ γραφεῖο του, μαζὶ του, ὁ Ἀντρὲ συνέταξε τὰ διάφορα χαρτιά, σχετικῶς μὲ τὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας του κατὰ τὴν ἀπουσία του...

»Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἱστορία... Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε—ἔτσι τουλάχιστον θέλω νὰ πιστεύω—δημιουργήματα τοῦ ἀρρώστου μυαλοῦ τῆς Μάρθας... Φαίνεται ἄλλωστε πὼς ἡ φτωχὴ αὐτὴ γυναῖκα ὑποφέρει τρομερά... Δὲν περνάει ἡμέρα ποὺ ὁ σύζυγός της νὰ μὴ τῆς φωνάζῃ σαρκαστικά : «Δὲν θὰ γυρίσῃ!.. Δὲν θὰ γυρίσῃ!.. Ποτὲ πειά!.. Ποτέ!..» Κι' ὅπως σκέφτεται ἐκείνη, ὁ Ἀντρὲ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ, γιατὶ ὁ σύζυγός της τὸν δολοφόνησε... Μά, ἐσύ, ἀγαπημένε μου, τὸ φαντάζεσαι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Ἐσὺ πιστεύεις ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶνε πάντα ζωντανός... Ἔτσι δὲν εἶνε ;»

—Ναί, Φανή, τὸ φαντάζομαι ἤ μᾶλλον τὸ ἐλπίζω...

Καὶ ὁ Ζὰκ σηκώθηκε κατσουφιασμένος.

—Πῶς, ἔκανε ἡ Φανή, φεύγεις, χωρὶς νὰ μὲ φιλήσῃς ;

Ὁ Ζὰκ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε. Τότε ἐκείνη τὸν κράτησε μὲ τὰ μικρά της χέρια ποὺ τὰ εἶχε βάλει ἐπάνω στοὺς δυνατούς του ὤμους καί, κυτάζοντάς τον, μέσα στὰ μάτια, τὸν ρώτησε :

—Ζάκ, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, γιατὶ ἔσπασες χτὲς τὸ ποτῆρι, ὅταν αὐτὴ ἡ τρελλὴ Μάρθα ἤρθε καὶ μᾶς εἶπε πὼς ὁ Ἀντρὲ δολοφονήθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο ;

—Γιατί, ἀπάντησε ὁ Ζάκ, μὲ τὴν γαλήνια του φωνή, ταράχτηκα ἐξαιρετικὰ μὲ τὴ σκέψι πὼς ἡ τρελλὴ αὐτὴ τὸ ἔλεγε αὐτὸ γιὰ μένα!.. Ἤξερε πὼς ἐγὼ εἶχα ὁδηγήσει τὸν ἀδελφό μου στὸ Παρίσι μὲ αὐτοκίνητο τὸ πρωῒ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ, καὶ, μέσ' στὴν τρέλλα της, ἦταν ἱκανὴ νὰ μὲ ὑποψιαστῇ...

—Τότε θὰ ἔγινες εὐτυχισμένος, ἀκούγοντας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δόκτορος ὅτι ἀπέβλεπε μὲ τὰ λόγια της τὸ σύζυγό της...

—Μπά!.. Ξαφνιάστηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο ἀπὸ μιὰ τέτοια κουβέντα... Μὰ τί τὰ θέλεις... Μιὰ τρελλὴ εἶνε πάντα, μιὰ τρελλή... Κι' ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι τοῦ Σαὶν-Φιρμέν, θὰ τὴν ἔκλεινα μέσα σ' ἕνα ἄσυλο... Ἂν δὲν προσέξει ὁ συμβολαιογράφος, ἡ γυναῖκα του εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν στείλῃ στὴ λαιμητόμο... Ὡρεβουάρ, φανή...

—Ὡρεβουάρ, Ζάκ...

Μόλις ὁ Ζὰκ ἀπομακρύνθηκε, ἡ Φανὴ φώναξε τὴν καμαριέρα της καὶ παράγγειλε νὰ τῆς ἑτοιμάσουν τὸ αὐτοκίνητό της.

—Θὰ πάω στὸ Παρίσι, εἶπε στὴν καμαριέρα, μὰ θὰ γυρίσω νωρίς... Θέλω νὰ προβάρω τὰ καινούργια μου φορέματα... Αὐτὸ θὰ πῆς στὸ σύζυγό μου, ἂν ἀνησυχήσει γιὰ τὴν ἀπουσία μου...

Μόλις ἔφτασε στὸ Παρίσι, ἡ Φανὴ πῆγε πράγματι στὸ ράφτη της, μά, ἀντίθετα πρὸς τὶς συνήθειές της, δὲν ἔμεινε ἐκεῖ, παρὰ μιὰ στιγμὴ μόνο. Φεύγοντας, πῆγε στὸ πρατήριο τῶν ἀμιάντων τῶν ἐργοστασίων τοῦ συζύγου της, ὅπου δὲν πήγαινε σχεδὸν ποτέ...

Καμμιὰ φορά, ὅταν ὁ Ζὰκ κι' ἡ γυναῖκα του βρισκόντουσαν κι' οἱ δυὸ στὸ Παρίσι τὴν ἡμέρα, ἡ Φανὴ πήγαινε κι' ἔπαιρνε ἀπὸ κεῖ τὸ σύζυγό της κι' ἔτσι εἶχε σχετιστῇ μὲ μερικοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἔπεσε ἀπάνω στὸ διευθυντὴ τοῦ λογιστηρίου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ παληοὺς ὑπαλλήλους τοῦ οἴκου.

—Κύριε Γκροντά, τοῦ εἶπε, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴ ὑπηρεσία.

—Εἶμαι ὁλόκληρος στὴ διάθεσί σας, κυρία...

—Θὰ σᾶς φέρουν τὸ βράδυ ἀπὸ τὴ μοδίστρα μου ἕνα πακέτο γιὰ μένα... Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ στείλετε στὸν πύργο μ' ἕν' ἀπὸ τὰ καμιόνια ποὺ πᾶνε στὸ ἐργοστάσιο...

—Πολὺ εὐχαρίστως, κυρία... Ὑπολογίζετε σὲ μένα!

—Καὶ πῶς πᾶν ἡ δουλειές, κύριε Γκροντά ; ξαναρώτησε ἡ Φανή.

—Αὐτὸ τὸ ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα, κυρία.

—Καὶ σεῖς εἶστε εὐχαριστημένος ; Μήπως κουράζεσθε πολύ ;

—Ὢ, κυρία, ἡ δουλειὰ δὲν μᾶς λείπει. Ἐργαζόμαστε ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος μὲ ὕφος κάπως ἐφησυχασμένο.

—Μὰ ποιὰ ὥρα ἐρχόσαστε ἐδῶ τὸ πρωΐ ;

—Στὰς ἐννέα.

—Στὰς ἐννέα ; Εἶνε μιὰ ὥρα λογική. Πῶς ; Τὰ πρατήρια ποτὲ δὲν ἀνοίγουν πρὶν ἀπ' τὶς ἐννιά ;

—Ποτέ, κυρία.

—Ποτέ ; Μ' ἂν ὁ σύζυγός μου ἤθελε νὰ μπῇ στὸ κατάστημα πρὶν ἀπὸ τὰς ἐννέα ;

—Δὲν θὰ μποροῦσε, κυρία. Ὄχι, δὲν θὰ μποροῦσε... Τὰ ρολὰ τῶν εἰσόδων δὲν σηκώνονται ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὰς ἐννέα ἀκριβῶς. Καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς γιὰ νὰ τὰ σηκώσῃ προτήτερα. Ἂν ὁ σύζυγός σας θέλει νάρθῃ κανένα πρωῒ πιὸ νωρίς, πρέπει νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

—Ὄχι, ὄχι, κ. Γκροντά, δὲν θὰ σᾶς σηκώσουμε, δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχήσουμε πρὶν ἀπὸ τὰς ἐννέα. Ἡ κουβέντα μας ἄλλωστε δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ὡρεβουάρ, κύριε Γκροντά, καὶ μὴ ξεχνᾶτε τὴν παραγγελία μου.

—Ὢ, δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω, κυρία!..

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΑΡΧΙΠΕΙΡΑΤΙΝΑΣ

Η επίδεσις των Κουρσάρων ενάντιον του Ευρωπαϊκού καραβιού. Πως έφάρπαξε με αίμα το κατάστρωμά του. Η απόγνωσις των ταξειδιωτών. Η έμφάνισίς της τρομερής αρχιπειρατίνας. Πως έπέβαλε τα λύτρα στους αίχμαλώτους της. Η απόγυμνώσεις της πρός ένα ζεύγος νεονύμφων. Ένας κεραυνοβόλος έρως της αρχιπειρατίνας; κτλ. κτλ.

Β'

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ από το προηγούμενο τεύχος την εξιστόρησι των περιπετειών και των κατορθωμάτων της Λο Φός, της τρομερής αρχιπειρατίνας που λυμαίνεται σήμερα τα παράλια της Νοτίου Κίνας και έχει καταστρ ό τρόμο των ναυτιλλομένων.

Στο περασμένο φύλλο, έξιστορώντας τις συνθήκες, υπό τις οποίες συνελήφθη αιχμάλωτος από την αρχηγό των Κινέζων κουρσάρων ένας Αμερικανός πλασιέ πολεμοφοδίων, ο μοναδικός άνθρωπος που μπόρεσε να γνωρίση από κοντά την σατανική αυτή γυναίκα, και νά μάθη την πραγματική ιστορία της ζωής της, σταματήσαμε την αφήγησί μας στη στιγμή της επιθέσεως του τρομερού ιστιοφόρου εναντίον του καραβιού που μετέφερε Ευρωπαίους και ιθαγενείς σε μιά παράλια πόλι της Κίνας.

—Ολοταχώς πρός τα πίσω! διέταξε ο καπετάνιος, όταν κατάλαβε πώς δεν θά μπορούσε να τα βγάλη πέρα με τους κουρσάρους, που καταδίωκαν το καράβι του, αφού δεν είχε διόλου πολεμοφόδια.

Ώσπου να διαγράψη όμως το καράβι μιά κλίσι, το γκρίζο ίστιοφόρο βρισκόταν κιόλας κοντά του και είκοσι περίπου πειραται — τερατόμορφοι δαίμονες της θαλάσσης — πηδούσανε σάν αίλουροι στο κατάστρωμα, όπλισμένοι με πλατειές μεσαιωνικές σπάθες και με μάουζερ τελειοτάτου συστήματος.

Ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, ο κυβερνήτης του καραβιού κι' οι αξιωματικοί του, τους οποίους οι κουρσάροι άνεγνώριαν εύκολα από τη στολή τους, έβαφαν με το αίμα τους το σανιδένιο πάτωμα του πλοίου. Την ίδια τύχη είχαν και οι ιθαγενείς ναύται. Αυτούς, μάλιστα, οι πειραταί τους ξεκοίλιασαν με ξεχωριστή ευχαρίστησι, έπειδή τους θεωρούσανε προδότες της πατρίδος — αφού δεχόντουσαν να υπηρετήσουν τους μισητούς Ευρωπαίους!

Στο διάστημα αυτό, οι λευκοί έπιβάται, κλεισμένοι στις καμπίνες τους, άκουγαν τις κραυγές που έβγαζαν στο κατάστρωμα οι σφαζόμενοι, και κοντεύανε να τρελλαθούν από τον φόβο, νομίζοντας ότι είχε φτάσει κι' η δική τους σειρά.

Η σφαγή, πριν περάση πολλή ώρα, μερικοί από τους κουρσάρους κατέβηκαν στις καμπίνες και άρχισαν να προσκαλούν τους επιβάτες να βγούν έξω, απειλώντας τους ότι θά τους έκαιγαν ζωντανούς μαζύ με το καράβι. Οι Ευρωπαίοι άναγκάστηκαν τότε να βγούν από τα δωμάτιά τους και να συγκεντρωθούν όλοι στο κατάστρωμα.

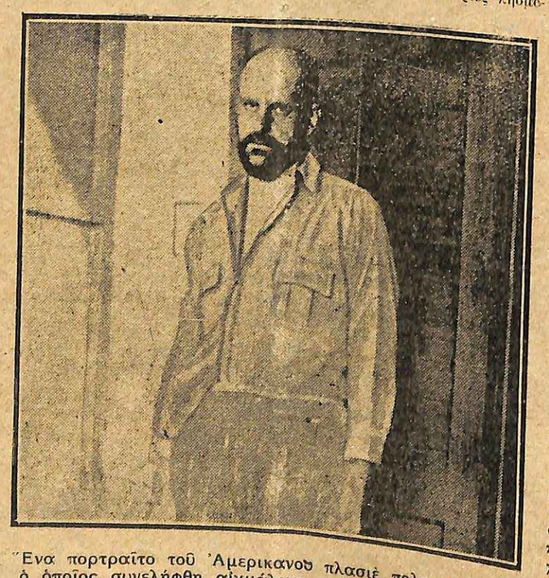
—Και τώρα, γδυθήτε! διέταξε ένας πειρατής, ο οποίος φανώτανε σάν αρχηγός του εκτελεστικού αποσπάσματος.

—Αυτό δεν θά γίνη ποτέ! φώναξε ο Άγγλος υπάλληλος, ο όποίος έκανε το γαμήλιο ταξείδι του συνοδευόμενος από τη νεαρά σύζυγό του. Δεν θά δεχθώ με κανέναν τρόπο να παρουσιαστή γυμνή η γυναίκα μου μπρός στα μάτια αυτών των κτηνανθρώπων!...

Κι' έδειξε τους κουρσάρους, οί όποίοι τού έρριχναν άγρια βλέμματα.

Ένας όμως από τους τέσσαρες Κινέζους έμπόρους, που συνελήφθησαν και αυτοί αίχμάλωτοι, έδωσε στον θυμοειδή Άγγλο μιά χρήσιμη συμβουλή:

—Κάνε ό,τι σού λένε, άν αγαπάς τη ζωή την δική σου και της γυναίκας σου. Έγώ έπεσα τέσσαρες φορές ως τώρα αίχμάλωτος στα χέρια πειρατών, και ξέρω καλά ότι δεν άστειεύονται...

Ένα πορτραίτο του Άμερικανού πλασιέ πολεμοφοδίων, ο όποίος συνελήφθη αίχμάλωτος της αρχιπειρατίνας.

Ο Άγγλος άναγκάστηκε να υποκύψη... Ύστερα άπό λίγα λεπτά της ώρας, όλοι οί Ευρωπαίοι έπιβάται του καραβιού ήσαν όλόγυμνοι, κατακόκκινοι από την ντροπή και την άμηχανία τους. Μονάχα ή δυό έκκεντρικές Άμερικανίδες δεν έδειχναν την παραμικρή συστολή. Θά μπορούσε, άπεναντίας, να ίσχυρισθή κανείς ότι ήσαν υπερήφανες, έπειδή τις άνάγκασαν να έπιδείξουν την άψογη, όμολογουμένως άνατομία του σώματός των...

Οί κουρσάροι άφού πέτυχαν όλα τα ρούχα των Λευκών στό κατάστρωμα του ίστιοφόρου τους πού είχε πλευρίσει στό μεταξύ το άτμόπλοιο, άφού βεβαιώθηκαν ότι οί Ευρωπαίοι δεν είχαν κρυμμένους θησαυρούς στις καμπίνες τους, παρετάχθησαν μπρός στους ολόγυμνους αίχμαλώτους, ένώ ό έπί κεφαλής φώναξε κάτι στους συναδέλφους του πού παρακολουθούσαν τό θέαμα άπό τό πειρατικό.

Ύστερα, γύρισε πρός τους Λευκούς και τους είπε άγγλικά:

—Έτοιμασθήτε να ύποδεχθήτε τον άρχηγό μας. Αύτός θά κρίνη γιά την τύχη σας, αύτός θά όρίση τό ποσόν των λύτρων σας!

Σέ λίγο, άπό τό γκρίζο ίστιοφόρο πηδούσε στό κατάστρωμα του άτμοπλοίου μιά γυναίκα — ή Λό Φός, ή «Κόρη με τα Μεγάλα Πόδια», ή διαβόητη άρχικουρσαρίνα της Νοτίου Κίνας!...

* * *

Οί Ευρωπαίοι κύτταζαν με μάτια ορθάνοιχτα άπό περιέργεια, κατάπληξι και τρόμο την γυναίκα αύτή, που στή θυελλώδη σ' όλη την Κίνα γιά τα κατορθώματα και τον ήρωϊσμό της. Και αύτές άκόμα ή κυρίες ησυμίσησαν τή... λεπτή θέσι τους κι' έβγαλαν άφηρημένες πάνω στούς έμπόσης γυμνούς άνδρες, γιά νά μπορέσουν νά δούν καλύτερα την άρχιπειρατίνα.

Καί είδαν τότε μιά ψηλόσωμη γυναίκα, ήλικίας σαράντα περίπου χρόνων, με χαρακτηριστικά κανονικά, άλλά τραχειά και κουρασμένα, με μάτια πού σκόρπιζαν άνησυχίες λάμψεις πρός όλες τις διευθύνσεις, — ντυμένη με κατάμαυρες μπλούζα και κυλόττα. Με την πρώτη ματιά πού θά έριχνε κανείς σ' αύτή τη γυναίκα, θά καταλάβαινε άμέσως ότι είχε νά κάνη μ' ένα άσυνήθιστο τύπο, με μιά ισχυρή φυσιογνωμία.

Ή Λό Φός κάθησε σταυροπόδι στό κατάστρωμά. Όλα τα παλληκάρια της άκολούθησαν άμέσως το παράδειγμά της. Από τα βλέμματα πού της έριχναν, φαινότανε καθαρά ό τρόμος και ό σεβασμός πού αίσθανόντουσαν γιά την άρχηγό τους... Ό γεροντότερος άπ' όλους τους κουρσάρους, άνέλαβε νά... παρουσιάση στην άρχιπειρατίνα τους αίχμαλώτους!

Πρώτοι παρουσιάστηκαν οί Κινέζοι έμποροι, οί όποίοι άρχισαν άμέσως νά χλαίγωνται και νά λένε ότι είνε πάμπτωχοι, οίκονομικά κατεστραμμένοι, ότι δέν έχουν καιμιά άλλη περιουσία έκτός άπό τα ροῦχα πού φορούν. Μά ή Λό Φός δέν τούς άφησε νά συνεχίσουν.

—Θά πληρώσετε λύτρα είκοσι λίρες και οί δύο! τους είπε με φωνή κουρασμένη.

Οί... πάμπτωχοι έμποροι δέν τόλμησαν νά φέρουν καιμιά άντίρρησι. Έκαναν μιά βαθειά ύπόκλισι μπρός στην άρχηγό των κουρσάρων, την εύχαρίστησαν — με την εύγένεια πού διακρίνει τους Κινέζους — γιά την τιμή πού τους έκανε νά τούς... συλλάβη αίχμαλώτους, κι' άποσύρθηκαν με το σώμα λυγισμένο στά δύο..

Το θέαμα της ταραχής πού κατείχε το ζεύγος των νεονύμφων συγκίνησε τη σκληρόκαρδη άρχιπειρατίνα, ή όποία μόλις έμαθε ότι οί δυό αύτοί αίχμάλωτοι ήσαν φτωχοί ύπάλληλοι και ότι έκαναν, άπό τις οίκονομίες τους, το γαμήλιο ταξείδι τους, διέταξε νά τους άφήσουν έλεύθερους και νά τους έπιστρέψουν μάλιστα και τα ροῦχα τους!

Μά ή Λό Φός άποζημιώθηκε, και με το παραπάνω, έπιβάλλοντας στις δύο πλούσιες Άμερικανίδες νά καταβάλουν λύτρα διπλάσια έκείνων πού ζητήσε άπό τους Κινέζους έμπόρους.

Τέλος έφτασε στον Άμερικανό πλασιέ πολεμοφοδίων. Ό έπιχειρηματίας αύτός είχε την άτροπτη τύχη νά κάνη καλή έντύπωσι στην άρχικουρσαρίνα. Ή Λό Φός τον άκουσε νά της έξιστορή, με ζοφερά χρώματα, την έλεεινή οίκονομική του κατάστασι, — με ψέμα όμως πού έδειχνε καθαρά ότι δέν πρόσεχε τα λόγια του και ότι ό νοῦς της γυρνοῦσε άλλοῦ... Κάπου-κάπου, έσκυβε και ψιθύριζε κάτι στ' αύτί τοῦ διπλανοῦ της. Έκείνος κουνοῦσε το κεφάλι του χαμογελῶντας...

Ό Άμερικανός άρχισε νά άνησυχῆ. Τί σημαίνανε ὅλα αὐτά; Σέ μιά στιγμή, ή Λό Φός είπε σ' έναν άπό τους άνθρώπους της:

—Δῶσε σ' αὐτὸν ἕνα παντελόνι!

Ό πλασιέ φόρεσε, άπαθέστατα, μπρός στην άρχηγό των πειρατῶν, την κυλόττα πού τοῦ ἔφεραν, και ἑτοιμαζότανε νά συνεχίση την άγόρευσί του. Μά ή Λό Φός δέν τον άφησε νά μιλήση. Σηκώθηκε ὄρθια, χτύπησε τρεῖς φορές τα χέρια της — δίνοντας ἔτσι στά παλληκάρια της τη διαταγή νά σηκωθοῦν και ἐκεῖνοι, —και είπε στόν Άμερικανό:

—Άκολούθησέ με στό καράβι μου!

Ό πλασιέ προχώρησε με μηχανικά σχεδόν βήματα.

Ύστερα άπό λίγο βρισκότανε μόνος με τη Λό Φός, στην ίδιαίτερη καμπίνα της, στό γκρίζο ίστιοφόρο. Με μεγάλη του κατάπληξι πρόσεξε ότι το δωμάτιο της Κινέζας άρχιπειρατίνας ήταν έπιπλωμένο με γοῦστο πού θά το ζήλευε και ή πιό μοντέρνα Άμερικανίδα.

Ή Λό Φός κάθησε πρώτη σ' ένα ντιβάνι, στρωμένο με μεταξωτά μαξιλάρια, κ' έκανε νόημα στον αίχμάλωτό της νά καθήση και αὐτός δίπλα της. Και, άφοῦ τον κίτταξε κάμποση ὥρα ἀμίλητη, ξαφνικά τοῦ ἔπιασε το χέρι, πλησίασε το πρόσωπό της κοντά στο δικό του και τοῦ είπε με φωνή πού ἔτρεμε άπό συγκίνησι:

—Θέλεις νά μείνης κοντά μου;

—Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις νά πῆς..., τραύλισε ὁ Άμερικανός ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε καταλάβει, και πολύ καλά μάλιστα, πού θά κατέληγε ἐκείνη ἡ ἀνδρογυναῖκα.

—Θέλεις νά ζήσης παντοτεινά κοντά μου, νά γίνης το πρῶτο παλληκάρι μου; συνέχισε ἡ Λό Φός με τὴν ἴδια τραχειά ἀπό το πάθος φωνή...

Ό πλασιέ ἦταν ἕτοιμος νά ζηλέψη ἐκείνους πού δολοφονήθηκαν ἀπό τους Κινέζους κουρσάρους! Ἐκείνοι, τοὐλάχιστον, εἶχαν ἡσυχάσει, δέν διέτρεχαν πειὰ τὸν κίνδυνο νά ἀκούσουν τὴν ἐρωτική ἐξομολόγησι μιᾶς γυναίκας, ὅπως ἡ Λό Φός...

Ὡστόσο, ὁ Ἀμερικανός κατάλαβε ὅτι ἡ μόνη ἐλπίς σωτηρίας πού τοῦ ἔμενε ἦταν νά ὑποκριθῆ ὅτι συμμερίζεται το αἴσθημα της ἀρχιπειρατίνας, ν' ἀποκτήση τὴν ἐμπιστοσύνη της — καί ν' ἀφήση στὴν τύχη τὴν φροντίδα νά τοῦ παρουσίαση καμμιά εὐκαιρία γιά νά γλυτώση ἀπό τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀνεπιθύμητης ἐκείνης γοήσσης...

Καί, χωρίς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἀποκρίθηκε:

—Ναί! Θέλω νά μείνω μαζύ σου!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ, το τρίτο καὶ τελευταῖο μέρος)—Ἡ συνέχεια τοῦ εἰδυλλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ πλασιέ μὲ τὴν ἀρχιπειρατίνα. — Ἡ Λὸ Φὸς ἐξιστορεῖ στὸ φίλο της τη ζωή της.—Τὰ αἱματηρὰ κατορθώματά της. — Ἡ ἀπόδρασις τοῦ αἰχμαλώτου της κλπ. κλπ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Κάποιος Ναπολιτάνος εὐτυχήσας ἔπειδὴ ὑποστήριξε προκλητικώτατα, πάντοτε, ὅπου κι' ἂν βρισκότανε, ὅτι ὁ Δάντης εἶνε πιὸ μεγάλος ποιητὴς ἀπ' τὸν Ἀριόστο, ἔλαβε μέρος σὲ δεκατέσσερες ἀθλητικὲς μονομαχίες.

Στὴν τελευταία μονομαχία ὁ μέχρι θανάτου θαυμαστὴς αὐτὸς τοῦ Δάντη, ἐτραυματίσθη σοβαρὰ καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ παρέδιδε το πνεῦμα του στὸν Κύριο, ψιθύριζε:

—Κι' ὅμως δὲν διάβασα ποτὲ οὔτε τὸν Δάντη, οὔτε τὸν Ἀριόστο!

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ο ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ ἑνὸς καλλιτέχνου τοῦ Χόλλυγουντ πρὸς τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκς—πατέρα.)

ΠΟΡΕΙ νά πῆ κανείς ὅσα θέλει κακὰ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Καὶ εἶπαν δὶ τόσα!...

Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε μιὰ πολιτεία πού ὅμοια της δὲν ὑπάρχει ἄλλη στὸν κόσμο. Μὰ εἶνε κἀν πολιτεία; Εἶνε ἕνα ἄθροισμα ἐπαύλεων, ξενοδοχείων, κινηματογράφων καὶ καταστημάτων. Πλατεῖες μὲ ὡραῖα ὀνόματα, λεωφόροι φαρδειές... Μέσα ἕνας μικρὸς λαὸς ἀνθρώπων, φορτωμένων χρῆμα, ματαιοδοξία καὶ ὄνειρα. Γύρω ἕνας κόσμος ἀποτυχημένων, φθονερῶν, πεινασιέρνων καὶ ἀπελπισμένων, ἐκείνων πού ὁ κινηματογράφος δὲν τοὺς ἐσήκωσε...

Οἱ χαϊδεμένοι τοῦ κινηματογράφου ἔχουν κάθε λόγο νάναι εὐτυχεῖς, μὰ σπανίως εἶνε πραγματικὰ εὐτυχεῖς. Νοιώθουν πὼς ἡ περιουσία τους, οἱ ἐρωτές τους, ἡ δόξα τους, ἡ εὐτυχία τους εἶνε ὅλα πρόσκαιρα καὶ, ἡ ἔγνοια πὼς νὰ τὰ διατηρήσουν δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ τὰ χαροῦν.

Κι' ὅμως ὡς πέρυσι ὅλοι ἐνόμιζαν πὼς ὑπῆρχε κάποιος εὐτυχὴς στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ μᾶλλον ὄχι ἕνας, δυό, ἕνα ζευγάρι.

Ἕνα ζευγάρι δημοφιλές, μὲ περιουσία σίγουρη καὶ μεγάλη, ἑνωμένο μὲ σταθερὴ ἀγάπη, πού στεκόταν πάνω ἀπὸ τὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ κοσμικὰ μῖση, τὶς ἔχθρες καὶ τὶς ἀντιζηλίες. Ἕνα ζευγάρι σχεδὸν βασιλικό. Αἱ Α. Α. Μ. Μ. ἡ Μαίρη κι' ὁ Ντούγκ. Ἡ Μαίρη Πίκφορντ κι' ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς πατήρ.

Καθόντουσαν σ' ἕνα λευκὸ σπίτι κοντὰ στὴ θάλασσα, στὸ «Πίκ Φάιρ», ὅπως τὸ ἔλεγαν ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ τῶν ἐπωνύμων των. Τὸ σπίτι ἦταν ἕνα εἶδος ἐπισήμου ξενῶνος τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ μέσα ἐφιλοξενήθησαν διάσημοι πρωτοθρῆτες, καλλιτέχνες παγκοσμίου φήμης, πολυεκατομμυριοῦχοι βασιλεῖς μεγάλων βιομηχανιῶν καὶ εὐγενεῖς γνησίας μάρκας καὶ πρίγγηπες βασιλικοῦ αἵματος.

Ἡ Μαίρη ἦταν ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Χόλλυγουντ. Ἤξερε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη νά δέχεται, μὲ τὴν ὑπέροχη ἁπλότητα καὶ χάριν της, πού πολλὲς γυναῖκες τὴν ἐμιμήθησαν, μὰ καμμιὰ δὲν τὴν ἐφθασε... Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν ἀπὸ πάνω της τόσο ἐλαφρά, ὥστε θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἔκανε συμφωνία μὲ τὸν Χρόνο νὰ μὴν τὴν γεράση...

Ὅσο γιὰ τὸν Ντούγκλας, αὐτὸς ἔχανε κάθε χρόνο καὶ περισσότερα μαλλιά, μὰ οὔτε το χαμόγελό του ἔχανε, οὔτε ἕνα φίλο, οὔτε μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάστριές του.

Μὰ ἦρθε μιὰ μέρα, που ὁ βασιλιᾶς τοῦ Χόλλυγουντ κουράστηκε ἀπὸ τὸ βασιλειό του κι' ἀπὸ τὴν βασίλεια του.

Κι' ἔφυγε.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνησύχησε κανείς... Τὰ ταξείδια, ἡ περιπέτειες ἦσαν μέσα στὸν χαρακτῆρα τοῦ Ντούγκλας.

Ἐπέρασαν μῆνες... Ἐγύρισε... Ξανάφυγε. Εἶπε πὼς θὰ ἐγύριζε διάφορα φίλμ, μὰ δὲν ἐγύρισε κανένα... Μὲ δυὸ λόγια, ἐπὶ τρία ὁλάκερα χρόνια ἐγύριζε σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ στὸ Χόλλυγουντ, ἐπήγαινε περαστικὸς πάντα. Ἔφθανε ξαφνικὰ γιὰ νὰ γιορτάση τὰ Χριστούγεννα, φέρνοντας μαζύ του πότε ἕνα πολύτιμο δέρμα τίγρεως, πότε ἕνα παληὸ κι' ἀκριβὸ κομψοτέχνημα, πότε ἕναν καινούριο φίλο. Ἀπὸ τὰ ταξείδια ἐγύριζε μὲ ἡλιοκαμένο πρόσωπο... Κι' ἐκεῖ στὶς μακρυνὲς χῶρες, που ἐγύριζε, προσελήφθη ἀπὸ πυρετούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ χειρότερος ἦταν ὁ πυρετὸς τῆς... ματαιοδοξίας. Τοῦ ἄρεσε πάντα νὰ εἶνε λαοφιλής, νὰ νοιώθη θερμὴ τὴν συμπάθεια γύρω του. Καὶ πράγματι ἦταν πολὺ συμπαθητικός. Ὁμολόγησε ἄλλωστε ὁ ἴδιος, μιὰ μέρα.

—Θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω μόνο μὲ ἕναν καφὲ καὶ μὲ χειροκροτήματα...

Ὅπου κι' ἂν ἐπήγαινε, εὕρισκε

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς

συμπάθεια κ' ἀγάπη, ἰδίως ὅταν ἐγύριζε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ἡ Μαίρη μ' ὅλους τους παληοὺς καλοὺς του φίλους.

Μὰ συναναστρεφόμενος τὸν μεγάλον κόσμο ὁ Ντούγκλας, ξεπλύστηκε. Μὲ λίγα λόγια, ὁ Ντούγκλας κατάντησε σνόμπ. Ἀρχισε νὰ μιλᾶη γιὰ τὰ κυνήγια του μὲ τους μαχαραγιάδες, γιὰ το φορντ. Γύρισε πάλι στὴν Ἀμερική, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐγένεια, παρὰ ἐκείνη, που δημιουργεῖ ὁ καθεὶς μὲ τὴν ἀξία του, ἡ εὐγένεια τοῦ Ταλέντου, τῆς Ἐργασίας καὶ τῆς Τύχης...

Στὴν ὑψηλὴ κοινωνία, Ντούγκλας, θὰ σοῦ δώσουν ἴσως κάποια μικρὴ θεσοῦλα... Μὰ τὸ κενὸ που ἀφῆνεις στὸ Χόλλυγουντ, εἶνε μεγάλο. Γύρισε πρὶν πληρωθῆ αὐτὸ το κενὸν κι' τότε πειά, πεταμένος ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς μεγαλουσιάνους φίλους σου, δὲν θὰ βρῆς οὔτε ἐδῶ κοντὰ μας θέσι!...

Χόλλυγουντ 1934

ΣΑΝΤΙ ΟΣΜΠΟΡΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

Η ΚΛΑΣΙΚΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ

Τὸ θαλσάμωμα τοῦ ἀγαπημένου σκυλιοῦ τῆς αὐτοκρατείρας. Πῶς λίγο ἔλειψε νὰ θαλσαμωθῆ ζωντανὸς ὁ τραπεζίτης Σοὺντερλαντ. Ἕνα κωμικοτραγικὸ ἐπεισόδιο. Οἱ διάφοροι ρόλοι τῶν ὑπουργῶν. Πῶς ἡ αὐτοκράτειρα ἔκαψε τὰ ἀναμνηστικὰ γράμματα τῆς μητέρας της. Πῶς ἐμφανίστηκε μὲ ἀδαμιαία περιβολὴ σ' ἕνα ἀνακτορικὸ γεῦμα. κτλ.

Αἰκατερίνη Β' ἡ Μεγάλη, ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας, δὲν ἦταν περίφημη μονάχα γιὰ τὸ ὀργανικό της μυαλό, γιὰ τὴν ἰσχυρὴ πυγμή της, γιὰ τὶς ἀπέραντες γνώσεις της, γιὰ τὸ πολιτικὸ καὶ διπλωματικό της δαμόνιο, καὶ γιὰ τὴν... ἐρωτοπαθειά της — ὡς πρὸς ἡλικίας ἐξῆντα πέντε χρόνων διατηροῦσε στὰ ἀνάκτορά της τὶς εἰδικὸ τάγμα... φίλων της!.. — ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν κλασικὴ ἀφηρημάδα της. Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι τὸ ἐλάττωμά της αὐτὸ ἦταν δικαιολογημένο σὲ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε τόσες ἔγνοιες στὸ κεφάλι της, καὶ κυβερνοῦσε μόνη της μιὰ ἀπέραντη αὐτοκρατορία. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ὅμως, τὸ πρᾶγμα, ἡ ἀφηρημάδα της αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν πολλὰ ξεκαρδιστικὰ ἐπεισόδια. Μερικὰ ἀπὸ αὐτά, θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε σήμερα.

* * *

Κάποτε, ἔμενε στὴν Πετρούπολι ἕνας πλούσιος Γερμανός, Σούντερλαντ ὀνόματι, τραπεζίτης τῆς Αὐλῆς καὶ εὐνοούμενος τῆς αὐτοκράτειρας Αἰκατερίνης. Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξι τοῦ Σούντερλαντ, ὅταν, ἕνα πρωί, εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ Ρέλιεβ, ἕνας γνωστός του ἀξιωματικὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, καὶ νὰ τοῦ λέη περίλιπος:

—Εἶμαι ἐπιφορτισμένος ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα μὲ μιὰ δυσάρεστη ἐντολή, κύριε Σούντερλαντ, μὲ μιὰ ἐντολὴ τόσο ἀσυνήθιστη, ὥστε διερωτῶμαι κι' ἐγὼ ποιὸ εἶνε τὸ ἔγκλημα ποὺ κάνατε γιὰ νὰ ἐξοργίσετε τὴν μεγαλειοτάτη σ' αὐτὸν τὸν βαθμό!... Σᾶς ἐπεβλήθη μιὰ τιμωρία ἐξαιρετικὰ αὐστηρή!...

—Μὰ δὲν ἔκανα τίποτα ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὴν τιμωρία μου! φώναξε ὁ Γερμανὸς τραπεζίτης. Θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς καὶ ἀφοσιωμένους φίλους τῆς μεγαλειοτάτης... Πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ παρεξηγήσεως... Ἀλλά, ποιὰ εἶνε ἡ τιμωρία ποὺ μοῦ ἐπεβλήθη ;

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὴν ἀνακοινώσω! ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικός.

—Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, πρέπει βέβαια νὰ τὴν μάθω, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος... Μήπως θὰ μ' ἐξορίσετε στὴ Σιβηρία ;

—Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα! Πολλοὶ ἐξορίστηκαν στὴ Σιβηρία καὶ ὅμως τὰ κατάφεραν νὰ γυρίσουν ζωντανοί...

—Θὰ μὲ ρίξετε στὴ φυλακή;

—Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀκίνδυνη τιμωρία ἀπὸ τὴ φυλάκισι γιὰ ἕνα πλούσιο ἄνθρωπο ποὺ διαθέτει τὰ μέσα νὰ δωροδοκήση τοὺς φύλακές του !

Ὁ τραπεζίτης ἄρχισε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του.

—Μά, ποιὰ εἶνε, ἐπὶ τέλους, ἡ τρομερὴ αὐτὴ τιμωρία ποὺ πρόκειται νὰ μοῦ ἐπιβληθῆ; φώναξε.

—Ἐ! Λοιπόν, κύριε Σούντερλαντ, ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικός, ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο, θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια... Ἔλαβα ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα τὴν ἐντολὴ νὰ σᾶς... μπαλσαμώσω!...

—Νὰ μὲ μπαλσαμώσετε;... τραύλισε ὁ Γερμανὸς τραπεζίτης, μὴ πιστεύοντας στ' αὐτιά του. Νὰ μὲ μπαλσαμώσετε ζωντανό ;

—Μά... ὑποθέτω!...

—Δὲν εἶνε δυνατὸ αὐτό! βροντοφώναξε ὁ Σούντερλαντ. Κάποιο λάθος θὰ ἔγινε! Δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ ἔβγαλε ἡ αὐτοκράτειρα τέτοια διαταγή, χωρὶς λόγο, ἐκτὸς ἂν παρεφρόνησε!...

—Γιὰ νάμαι εἰλικρινής, ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικός, χαμηλώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἀκούση κανείς, ὅταν ἡ αὐτοκράτειρα μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ σᾶς μπαλσαμώσω, ἔκανα κι' ἐγὼ τὴν σκέψι ὅτι ἡ μεγαλειοτάτη δὲν θὰ εἶνε καλὰ στὴν ὑγεία της... Γιὰ μιὰ στιγμή, μάλιστα, τὴν κύτταξα μὲ τρόπο ποὺ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη ὅτι δίσταζα ἂν ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγή της. Ἐκείνη πρόσεξε τὴν ἀμηχανία μου καὶ μοῦ εἶπε θυμωμένη:

«— Λησμονεῖς ὅτι τὸ καθῆκον σου εἶνε νὰ ἐκτελῆς τὶς διαταγὲς ποὺ σοῦ δίνω χωρὶς νὰ τὶς συζητᾶς;... Θέλω νὰ μοῦ μπαλσαμώσης τὸν τραπεζίτη Σούντερλαντ!... Μοῦ εἶνε τόσο προσφιλής, ὥστε θέλω νὰ τὸν ἔχω μπαλσαμωμένο στὸ γραφεῖο μου καὶ νὰ τὸν βλέπω διαρκῶς σὰν ζωντανό μπροστά μου!...»

Εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῆ ὁ τρόμος καὶ ἡ κατάπληξις τοῦ Γερμανοῦ τραπεζίτου. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ Σούντερλαντ ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα δὲν μποροῦσε νὰ δώση μιὰ διαταγὴ τόσο ἐξωφρενική, ἀποφάσισε νὰ ἐξακριβώση τί συνέβαινε. Ὅλοι ὅσοι πληροφορήθηκαν τὴν περιπέτειά του, ἐξεδήλωσαν τὴν κατάπληξί τους. Σιγὰ-σιγά, ἡ ὑπόθεσις ἔφτασε στ' αὐτιὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε νὰ παρουσιαστῆ στ' ἀνάκτορα καὶ νὰ ρωτήση τὴν ἴδια τὴν αὐτοκράτειρα ἂν ἐξέδωσε πράγματι τέτοια διαταγή.

—Ὑψιστε Θεέ ! φώναξε ἡ Αἰκατερίνη, ὅταν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς ἐξέθεσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Πῶς μπορέσατε νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ δώσω τέτοια διαταγή... Ἔγινε μιὰ παρεξήγησι... Μοῦ ψόφησε τελευταῖα ἕνα σκυλάκι, ποὺ τὸ εἶχα βγάλη Σούντερλαντ, καὶ τὸ ζῶο αὐτὸ τὸ ἀγαποῦσα τόσο πολύ, ὥστε σκέφτηκα νὰ τὸ μπαλσαμώσω... Ἀπὸ ἀφηρημάδα ὅμως εἶπα στὸν Ρέλιεβ νὰ μπαλσαμώση τὸν τραπεζίτη Σούντερλαντ!...

* * *

Μιὰ ἄλλη φορά, ἡ αὐτοκράτειρα κάλεσε τοὺς ὑπουργούς της σὲ συμβούλιο, γιὰ νὰ συζητήσουν τὸ σοβαρώτατο ζήτημα τῆς αὐτονομίας τῆς Πολωνίας καὶ γιὰ ν' ἀναθέση σὲ κάθε συνεργάτη της νὰ κάνη μιὰ ὡρισμένη ἀποστολή.

Τὴν ὡρισμένη ὥρα, ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι στὴν εἰδικὴ αἴθουσα τῶν συσκέψεων, στ' ἀνάκτορα. Ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Καί, ἀφοῦ κάθησε, ἄρχισε νὰ λέη στοὺς ὑπουργούς της ποὺ τὴν ἄκουγαν μὲ μεγάλη προσοχή:

—Βρῆκα γιὰ τὸν καθένα σας τὸ ρόλο ποὺ τοῦ ταιριάζει... Ἀλήθεια, ξέρετε, κατευθυνσιασμένη ἀπὸ τὴν διανομή... Ἐσύ, Μπούρωφ, θὰ πάρης τὸν ρόλο τοῦ δειλοῦ ἐ-Ἔσυ, Ντεμίντωφ, θὰ ὑποκριθῆς τὸν ἀπατημένο σύζυγο... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ρόλο αὐτὸν θὰ μποροῦ, ἀφοῦ ὅλες ἡ φίλες σου σ' ἐγκαταλείπουν γρήγορα γιὰ νὰ πέσουν σ' ἄλλου ἀγκαλιά... Ἐσύ, κόμη, θὰ σημειώσης, εἶμαι βεβαία, μεγάλη ἐπιτυχία στὸν ρόλο τοῦ γκρινιάρη ὑπηρέτη...

Καὶ ἡ αὐτοκράτειρα, χωρὶς νὰ προσέχη τὴν κατάπληξι, ποὺ εἶχε ζωγραφιστῆ στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν ὑπουργῶν της, ἐξακολουθοῦσε τὴν διανομὴ τῶν ρόλων... μιᾶς κωμῳδίας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παιχτῆ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα στ' ἀνάκτορα καὶ γιὰ τὴν ὁποία συζητοῦσε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά της, μὲ μερικὲς κυρίες ἀπὸ τῶν τιμῶν. Καί, ἀφηρημένη, συνέχισε τὴ συζήτησι αὐτὴ καὶ στὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο, νομίζοντας ὅτι οἱ ὑπουργοί της συγκεντρώθηκαν ὄχι γιὰ νὰ συζητήσουν τὴν κατάστασι στὴν Πολωνία, ἀλλὰ γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν τί ρόλο θὰ ἔκανε ὁ καθένας στὴν κωμῳδία!...

* * *

Ἡ ἀφηρημάδα της στοίχισε κάποτε στὴν Αἰκατερίνη πολὺ ἀκριβά. Μιὰ μέρα, ἡ αὐτοκράτειρα ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα μικρὸ κιβώτιο τὰ πρῶτα γράμματα ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ μητέρα της ἀπὸ τὴ Γερμανία, ὅταν ἡ μικρὴ Γερμανὶς δούκισσα Ἄννα ἔγινε τσαρίνα τῆς Ρωσσίας. Τὰ γράμματα αὐτά, ἡ αὐτοκράτειρα τὰ φύλαγε σὰν ἱερὰ κειμήλια, ἐπειδὴ περιεῖχανε πολύτιμες συστάσεις καὶ ὁδηγίες, καὶ κάθε τόσο τὰ ξαναδιάβαζε «γιὰ νὰ ζήση λίγες ὧρες κοντὰ στὴν ἀγαπημένη μητέρα της», ὅπως ἔλεγε.

Ἔτσι, καὶ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Αἰκατερίνη ἄπλωσε τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς στὸ γραφεῖο της καὶ ἄρχισε νὰ τὶς διαβάζη μιὰ-μιά.

Ξαφνικά, μπῆκε μέσα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ πάρη μερικὰ διατάγματα θανατικῶν ἐκτελέσεων, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφήσει ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρα γιὰ νὰ τὰ ὑπογράψη ἡ αὐτοκράτειρα.

Ἡ Αἰκατερίνη θύμωσε ἐπειδὴ τὴν ἀνησύχησαν. Καί, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντή, ἄρπαξε τὰ διατάγματα, ποὺ ἦσαν ἀραδιασμένα στὸ γραφεῖο της, τὰ ἔσχισε καὶ τὰ πέταξε στὸ τζάκι !

—Νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ μὴ μ' ἐνοχλῆς ! εἶπε στὸν ἐμβρόντητο διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Καὶ τώρα, πήγαινε!...

Μὰ ὅταν ἡ νευρικὴ αὐτοκράτειρα ἀντελήφθη ὅτι ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα της ἔσχισε καὶ πέταξε στὸ τζάκι ὄχι τὰ διατάγματα, ἀλλὰ τὰ πολύτιμα γράμματα τῆς μητέρας της, κατελήφθη ἀπὸ μιὰ νευρικὴ κρίσι τόσο ἰσχυρή, ὥστε λιποθύμησε τρεῖς φορές!...

* * *

Ἡ ἀφηρημάδα τῆς Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν πολλὰ ἐπεισόδια νοστιμώτατα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν μποροῦν ν' ἀναγραφοῦν σ' ἕνα περιοδικὸ αὐστηρὰ οἰκογενειακό, ὅπως τὸ δικό μας.

Ἀπὸ τὰ περιστατικὰ αὐτὰ θὰ σᾶς ἀναφέρουμε ἕνα μονάχα, τὸ μᾶλλον... ἀνώδυνο.

Κάποτε, ἡ αὐτοκράτειρα κάλεσε ὅλους τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς τιτλούχους τῶν ἀνακτόρων σὲ ἐπίσημο δεῖπνο. Τὴν ὡρισμένη ὥρα, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ὑποδοχῶν καὶ περίμεναν τὴν αὐτοκράτειρα γιὰ νὰ περάσουν στὴν τραπεζαρία. Μὰ ἡ μεγαλειοτάτη δὲν φαινότανε. Ἔψαξαν στὰ διαμερίσματά της, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Σὲ λίγο, ἡ ἀδημονία τῶν αὐλικῶν ἄρχισε νὰ μεταβάλλεται σ' ἀγωνία. Τί ἔγινε ἡ αὐτοκράτειρα; Μήπως τῆς συνέβη τίποτα δυσάρεστο ;

Ξαφνικά, ἐνεφανίσθη στὴν αἴθουσα ἡ Αἰκατερίνη, φορῶντας τὴν ἴδια ἀκριβῶς στολή, ποὺ φοροῦσε καὶ ἡ Εὔα, ὅταν παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ μπροστὰ στὸν Ἀδάμ. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι εἶχε ρίξει στοὺς ὤμους της ἕνα πενιουάρ.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς λησμόνησα, εἶπε σοβαρώτατα στοὺς ἐμβρόντητους καλεσμένους της, μὰ πῆγα νὰ κάνω ἕνα λουτρὸ καί, ξαφνικά θυμήθηκα ὅτι σᾶς κάλεσα σὲ δεῖπνο... Εἶμαι ἀδικαιολόγητη γιὰ τὴν ἀφηρημάδα μου.. Μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀμέσως στὴν τραπεζαρία!...

Καὶ ἡ Αἰκατερίνη πέρασε ἀξιοπρεπὴς καί... ὁλόγυμνη σχεδὸν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς παρισταμένους, τραβῶντας γιὰ τὴν τραπεζαρία καὶ χαμαγελῶντας ἀκόμα γιὰ τὴν ἀφηρημάδα της, τὴν ὁποία, ὅμως... ἀντελήφθη ἐγκαίρως!...

Ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς Φίλιππος ντὲ Σεγκύρ, ὁ ὁποῖος ἦταν παρὼν στὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ ὁ ὁποῖος μᾶς τὴν ἀφηγεῖται στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του μὲ μιὰ λεπτή, γαλατικὴ εἰρωνεία, προσθέτει τὰ ἑξῆς:

«Στὸ πέρασμα τῆς αὐτοκρατείρας, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους. Δὲν ξέρω μονάχα ἂν ἀπέφυγαν νὰ δοῦν γυμνὴ τὴν μεγαλειοτάτη ἀπὸ σεβασμὸ ἢ ἀπὸ... φόβο μπρὸς στὰ ὑπερώριμα κάλλη τῆς τσαρίνας!...»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Φοντενὲλ καὶ τὰ σπαράγγια. «"Ολα μὲ τὸ λάδι!... "Ολα μὲ τὸ λάδι!...» Τὰ προσόντα τοῦ Μιραμπώ. Ἡ γυμναστικὴ τοῦ δουκὸς ντ' Ὠμόν. Ὁ Διογένης καὶ τὸ πτῶμα του. Τὸ φωράλογο τοῦ ἀββᾶ ντὲ Μαρόλ, κτλ. κτλ.

Ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεὺς Φοντενὲλ ξετρελλαινότανε γιὰ τὰ σπαράγγια καὶ κυρίως ὅταν αὐτὰ ἦσαν μαγειρευμένα μὲ λάδι.

Ὁ ἀββᾶς Τερασσὼν ἦταν κι' αὐτὸς μανιώδης σπαραγγοφάγος, ἀλλὰ τἄθελε μαγειρευμένα μὲ βούτυρο.

Μιὰ μέρα ὁ ἀββᾶς ἐπεσκέφθη τὸν Φοντενὲλ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ δειπνήσουν μαζύ.

Ὁ Φοντενέλ, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν τιμὴ αὐτή, ἀφοῦ δήλωσε στὸν φίλο του ὅτι θὰ ἔκανε τὴν μεγάλη θυσία νὰ τοῦ παραχωρήση τὰ ἰσιὰ σπαράγγια του, φώναξε τὸν μάγειρό του καὶ τὸν διέταξε νὰ μαγειρέψη τὰ μισὰ σπαράγγια μὲ βούτυρο.

Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα ὅταν ἄξαφνα ὁ ἀββᾶς εἶπε πὼς τὸν ἔπιασε μιὰ τρομερὴ ζάλη καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἔπεφτε νεκρὸς ἀπὸ συμφόρησι ποὺ τοῦρθε ξαφνικά.

Τότε ὁ Φοντενὲλ, γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν τὰ σπαράγγια ποὺ ἦσαν προωρισμένα γιὰ τὸν ἀββᾶ, ἔτρεξε στὸ μαγειρεῖο φωνάζοντας:

—"Ολα μὲ τὸ λάδι! "Ολα μὲ τὸ λάδι !

* * *

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες συνεδριάσεις τῆς Γαλλικῆς ἐθνοσυνελεύσεως, κατὰ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἡ ἐκλογὴ τοῦ προέδρου της, ἔλαβε τὸν λόγο ὁ Μιραμπώ. Μόλις ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ βῆμα, ὁ περίφημος ρήτωρ, ἄρχισε ν' ἀπαριθμῆ τὰ προσόντα ποὺ ἔπρεπε νἄχη ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀνελάμβανε τὸ τιμητικὸ αὐτὸ ἀξίωμα. Ἔδωσε τόσο ζωντανὰ τὴν εἰκόνα τοῦ τελείου — ἄπως ἔλεγε — προέδρου, ὥστε ὅλοι καταλάβανε πὼς ἐννοοῦσε νὰ ἐκλεγῆ ὁ ἴδιος πρόεδρος.

Τότε ὁ Τελλεϋράνδος, ἀπὸ φόβο, μήπως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δουλευτὰς δὲν τὸ καταλάβαν αὐτό, φώναξε :

—Κάτι ἀκόμη πρέπει νἄχη ἐκεῖνος ποὺ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ἐκλέξουμε πρόεδρο. Ἔκανε μιὰ μεγάλη παράλειψι ὁ κ. Μιραμπὼ νὰ μὴν τὸ ἀναφέρη. Ὁ πρόεδρος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως πρέπει νὰ εἶνε σημειωμένος ἀπὸ εὐλογιά !

Ὡς γνωστὸν δέ, ὁ Μιραμπὼ ἦταν βλογιοκομμένος !

* * *

Μιὰ μέρα, ὁ καρδινάλιος ντὲ Ρισελιὲ συνάντησε τὸν φίλο του δοῦκα ντὲ Βιδών, μαζὶ μὲ τὸν ἐξάδελφό του δοῦκα ντ' Ὠμόν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας συναγωνιζόταν στὸ πάχος τὸν ἄλλο.

—"Ολο παχαίνεις, βλέπω, φίλε μου ! φώναξε ὁ Ρισελιὲ στὸν δοῦκα ντὲ Βιδών. Φοβᾶμαι μήπως πάθης κανένα κακό... Δὲν ἐννοεῖς, τοὐλάχιστον, νὰ κάνης καὶ λίγη γυμναστική;...

— Πανιερώτατε, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Βιδών, ἄδικα μὲ κατακρίνετε!... Κάνω ἀρκετὴ γυμναστική... Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν περνάει καμμιὰ μέρα χωρὶς νὰ κάνω τρεῖς φορὲς τὸν γύρο τοῦ ἐξαδέλφου μου ντ' Ὠμόν!...

* * *

Ὅταν ἦταν ἑτοιμοθάνατος ὁ Διογένης, οἱ μαθηταί του τὸν ρωτοῦσαν ποῦ πρέπει νὰ τὸν θάψουν.

—Ρίξετε τὸ σῶμα μου στὰ χωράφια! τοὺς ἀπάντησε ὁ κυνικὸς φιλόσοφος.

Τότε οἱ μαθητές του τοῦ εἶπανε ὅτι, ἂν ἐκτελοῦσανε τὴν ἐπιθυμία του, θὰ κατασπαράζανε τὸ πτῶμα του τὰ θηρία καὶ τὰ ραφτόδορα πουλιά.

—Ἂν φοβόσαστε γι' αὐτό, βάλτε κοντὰ στὸ σῶμα μου μιὰ μαγκούρα γιὰ νὰ τὰ διώχνω.

—Μὰ οἱ νεκροὶ οὔτε αἰσθάνονται οὔτε κινοῦνται! παρατηρήσανε κατάπληκτοι οἱ μαθητές του.

Ὁ Διογένης τότε χαμογέλασε καὶ τοὺς ἀπάντησε :

—Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ρίξετε τὸ πτῶμα μου στὴν ἐρημιά, ἀφοῦ δὲν θὰ αἰσθάνωμαι ;

* * *

Ὁ ἀββᾶς ντὲ Μαρόλ εἶχε ἕνα ἀξιολύπητο ἄλογο καὶ γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῆ, ἀποφάσισε νὰ τὸ πουλήση. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ περιποιήθηκε ἐξαιρετικὰ μερικὲς μέρες, τὸ πῆγε στὸ παζάρι. Ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν ἀγοραστὴ ποὺ παρουσιάστηκε, τὸ καβαλλίκεψε γιὰ νὰ τὸ ἐπιδείξη, κάνοντας μερικοὺς ἐλιγμούς. Ὅπως ὅμως ἦταν φυσικό, ὁ σκοπὸς τοῦ ἀββᾶ ἀπέτυχε οἰκτρότατα, γιατὶ τὸ ἄλογο τὸν γκρέμισε κάτω. Τότε ὁ ἐξυπνος ἀγοραστὴς πλησίασε τὸν πουλητὴ καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀββᾶ μου, ἄλλη φορά, ὅταν θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσετε, δὲν πρέπει ν' ἀναβῆτε ἀπάνω στὸ ἄλογο, ἀλλὰ στόν... ἄμβωνα!...

* * *

Μιὰ γλυκειὰ καλοκαιριάτικη βραδειά, ὁ Γάλλος στρατάρχης Τυρέν, ντυμένος μὲ ὁλόλευκη στολή, βγῆκε στὸ μπαλκόνι του γιὰ νὰ δροσιστῆ. Ἐνῶ ὅμως ἦταν ἀκουμπισμένος στὰ κάγκελλα, δέχτηκε ἐξαφνα πίσω του ἕνα γερὸ κτύπημα στὸ σβέρκο καὶ γύρισε κατάπληκτος, γιὰ νὰ ἰδῆ ποιὸς ἦταν ὁ ἀγενὴς ἐκεῖνος ποὺ τολμησε νὰ τοῦ κάνη ἕνα τόσο χοντρὸ ἀστεῖο.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί του ὅταν εἶδε μπροστά του ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του.

—Ἀχ! ἐκλιπαρότατε, φώναξε ὁ ὑπηρέτης πέφτοντας μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ κυρίου του, νόμισα πὼς ἔσαστε ὁ συνάδελφός μου ὁ Ζὼρζ... Μὲ γέλασε ἡ στολή σας.

Ὁ στρατάρχης εἶτε τότε στὸν ὑπηρέτη του:

—Μὰ κι' ὁ Ζὼρζ νἄτανε, δὲν ἔπρεπε νὰ χτυπήσης τόσον δυνατά!...

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27.—Ἀθῆναι Τηλ. 1 - 60

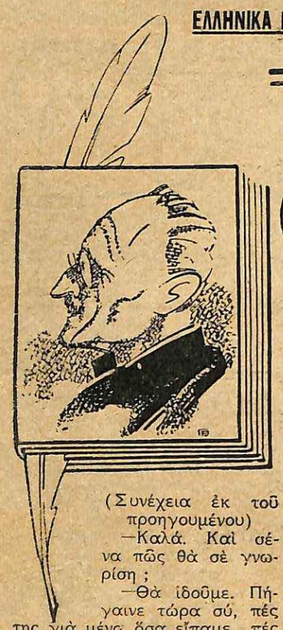
Ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη
(Ἀθέντικη εἰκών)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Η Δανάη

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Καλά. Καὶ σέ να πῶς θὰ σὲ γνωρίσῃ ;

—Θὰ ἰδοῦμε. Πήγαινε τώρα σύ, πές της γιὰ μένα ὅσα εἴπαμε... πές μου καὶ μένα ὅ,τι θὰ σοῦ πῇ, καὶ θὰ βροῦμε μαζὺ ἕναν τρόπο. Λὲς νἄναι τόσο δύσκολο ;..

—Ξέρω κι' ἐγώ ;.. Φοβᾶμαι μὴν ἔρθει στιγμὴ ποὺ νὰ μ' ἁρπάξουν ἡ γυναῖκες ἀπ' τὰ μαλλιά...

—Μὴ φοβᾶσαι τίποτα! Δὲν εἶδες ποὺ ἡ μαμᾶ της ἔχει κιόλα κάποια ἰδέα ; Ἔννοια σου, ἅμα γνωριστοῦμε, ἐλπίζω νὰ τελειώσουν ὅλα. Καὶ τότε θἄναι στὸ χέρι σου νὰ φανερώσῃς τὴ φάρσα ἢ... νὰ πάρῃς ἀπάνω σου τὴν ἀλληλογραφία καὶ νὰ μείνῃς γιὰ πάντα ἡ Δανάη !

—Δῆμο, ἄσε με! Πρέπει νὰ τὸ σκεφθῶ. Δὲν εἶνε παιχνίδια αὐτά!..

—Δὲν ὑπάρχει καιρός, Κοκώ μου!

—Μά, καλά. Στὶς τέσσερις δὲν πρέπει νὰ πάω ; Τώρα εἶνε... δώδεκα παρὰ τέταρτο.

—Μὰ πρέπει νὰ ξέρω. Πότε θὰ σκεφθῇς καὶ πότε θὰ μοῦ πῇς ;

—Τώρα, ἀμέσως. Μὴ μοῦ μιλήσῃς πέντε λεπτά.

—Καλά. Τὸκλεισα.

Ἡ Κοκὼ σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες της πίσω στὸ πιάνο καὶ κάρφωσε τὰ μάτια στὸ κενό. Τί χαριτωμένο ποὺ ἦταν σ' αὐτὴ τὴ στάσι τὸ ἀγοροκόριτσο, καὶ τί ἐμβρίθεια ποὺ πῆρε τὸ παιδιάτικο πρόσωπό της μὲ τὴ βαθειὰ σκέψι!..

Πρὶν περάσουν ὅμως τὰ πέντε λεπτά, εἶχε κάνει τὴν ἀπόφασί της.

—Ναί! εἶπε, κατεβάζοντας πάλι τὸ κεφάλι ὡς τοὺς ἀγκῶνες. Θὰ πάω! Κίνδυνος πάντα ὑπάρχει, μὰ πρέπει νὰ τὸν ἀψηφήσω γι' ἀγάπη σου. Δὲν μπορῶ νὰ σάφήσω ἔτσι σ' αὐτὴ τὴν περίστασι. Γιατὶ καταλαβαίνω πὼς πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Λοιπόν, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, γιὰ σένα καὶ γιὰ κείνην, εἶμαι ἡ Δανάη!

—Μπράβο, Κοκώ μου! φώναξε ὁ Δῆμος, ἁρπάζοντας καὶ φιλῶντας τὸ ἀριστερό της χέρι. Τῶρα ἐγὼ πὼς δὲν θὰ μάφινες ἐκτεθειμένο... ἀβοήθητο. Ναί, εἶσαι ἡ Δανάη. Σάφίνω καὶ τὴν κασσετίνα μὲ τὰ γράμματα καὶ τὴ φωτογραφία. Νά, σοῦ βάζω μέσα καὶ τὸ ἐνσταντανέ... Κρύψε τα στὴν κάμαρά σου, νὰ τῆς τὰ δείξῃς ὅταν θἀρθῇ... Μὰ πές μου, πές μου, μπορεῖ νὰ τῆς γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὑποψία, ὅταν θὰ ἰδῇ στὰ χέρια σου κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ δοκουμέντα ;.. Φεύγω! Πλάσε κανένα ψέμμα γιὰ τὴ μαμᾶ, καὶ στὶς τέσσερις πήγαινε. Μὲ τὴν εὐχή μου!

—Καὶ ποῦ θὰ ἰδωθοῦμε ὕστερα ; ρώτησε ἡ Κοκώ.

—"Οπου θέλεις, χρυσή μου. Πές μου κι' ἔρχουμαι.

—"Ελα βράδυ-βράδυ... στῆς κυρίας Χρύσῃ...

—Μὰ δὲν εἶμαι καλεσμένος στὸ τσάϊ!

—Ναί, γιατὶ τὰ κορίτσια κάλεσαν μόνο κορίτσια... Ὡραία ἰδέα κι' αὐτή, ἔ;.. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει. Ἐσὺ ὑποτίθεται πὼς δὲν ξέρεις τίποτε. Κι' ἀνεβαίνεις μιὰ στιγμή, περαστικὸς τάχα, νὰ τοὺς πῇς μιὰ καλησπέρα. Ἔχεις τόση οἰκειότητα, ποὺ δὲν θὰ παραξενευθῇ κανείς.

—Τὸ ξέρω. Μ' ἂν δὲν μὲ δεχθοῦν, ἐπειδὴ θὰ εἶνε μόνο κορίτσια ;

—Δὲν τὸ πιστεύω... Ἔλα ἀργά... ἡ ἄνοστη φέστα θἄχῃ τελειώσῃ... Ἀλλὰ κι' ἂν συμβῇ, τότε ζήτησέ με, γιὰ νὰ μοῦ πῇς κάτι σπουδαῖο, καὶ φεύγουμε μαζύ.

—Κι' αὐτὸ δὲν μοὔρχεται καλά. Δὲν παραιτεῖσαι, καϋμένη, ἀπὸ τὸ τσάϊ τῆς κυρίας Χρύσῃ, καὶ νὰ συναντηθοῦμε ἀλλοῦ, στὸ «Πατριαρχικὸ» π. χ., δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ Ἀκροπόλ ;

—Ἀδύνατο! Μὴν εἶσαι τόσο ἐγωϊστής! Δὲν ἔχω μόνο τὴ δικὴ σου «ὑπόθεσι», ἔχω κι' ἄλλες. Στῆς κυρίας Χρύσῃ πρέπει ἀφεύκτως νὰ συναντήσω σήμερα κάποιαν.

—Τότε, καλά! Θἀρθῶ κι' ἐγὼ καί... στὴν τύχη "Οτι βγεῖ!

Ποῦ μυαλὸ γιὰ δουλειὰ ὁ Δῆμος! Ταπόγεμα πῆγε λίγο στὸ γραφεῖο, δέχτηκε δυὸ-τρεῖς πελάτες, κύτταξε μιὰ διακοσμογραφία... Ἀλλὰ ὅλη τὴν ὥρα πατοῦσε σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Τί νἄκανε τώρα στὸ Ἀκροπόλ ἡ Κοκώ ; Καὶ τί θὰ τοὔλεγε τὸ βράδυ, ἂν θὰ τὴν ἔβλεπε στῆς κυρίας Χρύσῃ ;..

Χίλιες φορὲς τοῦ ἦρθε νὰ βγῇ ἔξω, νὰ πάρῃ τὴν ὁδὸν Πατησίων, νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸ Ἀκροπόλ, νὰ κατοπτεύσῃ, νὰ κατασκοπεύσῃ... Μποροῦσε καὶ νὰ τὴ συναντήσῃ καθὼς θἀφευγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ τὴ συνοδεύσῃ ὡς τῆς κυρίας Χρύσῃ. Ἔτσι θὰ τοῦ τἄλεγε στὸ δρόμο.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Δὲν μποροῦσε νὰ παραταθῇ τόσο πολὺ ἡ πρώτη βίζιτα τῆς Δανάης στὴν Κάρμεν Σύλβα... Ἡ Κοκὼ θὰ εἶχε φύγει πρὸ πολλοῦ... Τώρα βέβαια θἄταν στῆς κυρίας Χρύσῃ. Κι' ὁ Δῆμος δὲν θὰ εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ βραδυάσῃ...

Ἄχ, τί βασανιστικὴ ὥρα! Πῶς νὰ τὴν περάσῃ ;.. Τάφησε ὅλα καὶ βγῆκε ἔξω... Στὸ δρόμο τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα : Νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν Τίμο Δάρκα... Ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ μαζύ του γιὰ τὴν Κάρμεν Σύλβα. Κι' αὐτὸ θὰ τοὔκανε ὑποφερτὴ τὴν ἀνυπόφορη προσδοκία...

Ἔξη ἡ ὥρα... Οὔφ! ὥς τὶς ἑφτὰ θἄταν ἀκόμα ἡμέρα...

Πῆρ' ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὸ «ἀριστοκρατικὸ» ἐκεῖνο ζαχαροπλαστεῖο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Τίμος Δάρκας ἦταν ἐκεῖ μὲ δυὸ-τρεῖς φίλους ὅπως πάντα.

—Μπρέ! πῶς αὐτό ;.. Καμμιὰ ἐκδρομὴ πάλι ;

—Ὄχι, ὄχι... ἔτσι πέρασα...

—Καλὰ ἔκαμες, κάθησε... Παίρνεις καφέ ; Εἶνε τὸ μόνο ποτὸ ἐδῶ μέσα ποὺ σερβίρεται... ἀνθρωπινά.

—Δηλαδή ;

—Νά, μὲ σερβίτσια ἁπλά, ποὺ θἀρέσουν.

Ὁ Δῆμος γέλασε :

—Τὸ θυμήθηκες πὼς δὲν χωνεύω τὰ ἐξωφρενικὰ σερβίτσια αὐτοῦ τοῦ ζαχαροπλαστείου ; Δὲν βαρειέσαι !.. Σήμερα μάρεσουν τὰ πάντα!

—Μπᾶ! Σοῦ συμβαίνει τίποτα εὐχάριστο ;

—Ναί, κάτι... θὰ σοῦ πῶ...

Ὁ Τίμος ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον, κι' ἀφίνοντας σὲ λίγο τοὺς φίλους του νὰ συζητοῦν τὰ «κοινωνιολογικά» τους — ἦταν ἀπὸ τὴν «κομμουνιστικὴ νεολαία», ἀλλὰ κανένας δὲν εἶχε τὴν περιουσία τοῦ Δάρκα καὶ τὸν ρώτησε :

—Τί συμβαίνει λοιπόν ;

—Ἤρθε! τοῦ εἶπε ἀμέσως ὁ Δῆμος.

—Ἄ!.. ἡ Λίζα ;

—Ναί, εἶν' ἐδῶ!

Ὁ Τίμος χλώμιασε ἐλαφρά. Ὁ Δῆμος μετάνοιωσε ποὺ τοῦ τὸ εἶπε, μὰ ἦταν πειὰ ἀργά.

—Τὴν εἶδες ;

—Ὄχι... μοῦ τόπε ἡ συγγένισσα ἐκείνη ποὺ κάνει τὴν προξενειά.

—Καὶ θἄρθε βέβαια γιὰ σένα...

—Ξέρω κι' ἐγώ ;.. Ἴσως...

—Ποῦ μένει ;

—Στὸ Ἀκροπόλ... Αὔριο-μεθαύριο θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Κηφισιά.

—Καὶ ποῦ θὰ τὴν ἰδῇς ; Προετοιμάσθηκε καμμιὰ συνάντησι ;

—Ἀκόμα... δὲν ξέρω τίποτα...

—Μιὰ ἰδέα!

—Τί ;

—Πᾶμε ἀπόψε νὰ φᾶμε στὸ Ἀκροπόλ ;.. Πιθανώτατα ἐκεῖ θὰ τρῶν κι' αὐτή... Κι' ἔτσι τὴν ξαναϊδῶ... γιὰ τελευταία φορά!

—Τὸ θέλεις αὐτό ;

—Πολύ!

—Εἶσαι λοιπὸν ἐρωτευμένος ἀκόμα ;..

—Ὄχι... μὰ θέλω νὰ τὴν ξαναϊδῶ...

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ. Φοβᾶμαι μὴ μὲ γνωρίσει ἀπὸ τὴ φωτογραφία μου.

—Καὶ τί πειράζει ;

—Δὲν θέλω νὰ φανῇ πὼς ἔχω τόση ἀνυπομονησία... Ἔπειτα δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μὲ ἰδῇ μαζύ σου. Ὅταν γνωριστοῦμε, θὰ μὲ ρωτήσῃ ἂν μοῦ εἶπες τίποτο μπερδεμένος.

—Ἔχεις δίκηο. Μὴν ἔρθεις ἐσύ... Θὰ πάω μόνος μου!..

—Νὰ πᾶς... Δὲν φοβᾶσαι ὅμως μὴ σοῦ ξανακοῦ ;

—Ὄχι, ὄχι... Τώρα σιγὰ-σιγὰ σβύνει. Ἂν τὴν ξαναϊδῶ, μπορεῖ νὰ ξανάψῃ πάλι μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ θὰ εἶνε ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς καντήλας ποὺ σώθηκε πειὰ τὸ λάδι της.

Ἔγινε μικρὴ σιωπή. Ὁ Τίμος κύτταξε τὸ κενό. Κι' ἀξαφνα ὁ Δῆμος τοῦ εἶπε :

—Τίμο!.. Πές μου τὴν ἀλήθεια... Ἂν γνωριστοῦμε, ἂν συμφωνήσουμε... θὰ σοῦ κακοφανῇ νὰ τὴν πάρω ;

—Οὔφ, καϋμένε! ἔκαμε ὁ Τίμος σὰ βαρειεστισμένος. Πάλι τὰ ἴδια ; Μὰ δὲν σοῦ εἶπα καὶ στὴν Πεντέλη ;.. Ἀφοῦ δὲν εἶνε νὰ τὴν πάρω ἐγώ, κάποιος θὰ τὴν πάρῃ βέβαια. Καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλον, προτιμῶ νὰ τὴν πάρῃς ἐσύ. Λοιπόν, μὴ μὲ λυπᾶσαι. Ἄλλωστε, ἂν θὰ τὴν πάρῃς καὶ μείνῃ ἐδῶ, ἐγώ, γιὰ νὰ μὴν τὴ βλέπω, θὰ φύγω, θὰ λείψω ἕνα-δυὸ χρόνια ἔξω... Ἔτσι κι' ἔτσι, πάντα λογάριαζα νὰ πάω στὴ Ρωσσία, νὰ ἰδῶ τί κάνουν ἐκεῖ πέρα οἱ φίλοι μου οἱ Μπολσεβίκοι... Ἀλήθεια, τὴν ἔκαμαν τὴν πατρίδα τους παράδεισο, ἢ τὴν κατάντησαν κόλασι, ὅπως λένε οἱ ἀντίθετοι ;.. Λοιπόν, φεύγω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καὶ τελειώνει. Μόνο νὰ τὴν ξαναϊδῶ γιὰ τελευταία φορά. Κι' ἀπόψε θὰ πάω στὸ Ἀκροπόλ!

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἤθελε πειὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ὁμιλία, ὁ Τίμος ἅρπαξε ἕνα λόγο κάποιου ἀπ' τοὺς φίλους, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, τραβῶντας τὴν καρέκλα του πρὸς τὸ τραπεζάκι τους :

—"Οχι, ὄχι!.. Ὁ Κωστῆς ἔχει ἄδικο!.. Ὁ Μὰρξ δὲν λέει πουθενὰ τέτοιο πρᾶμμα... Ἀκοῦστε !..

Κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῇ τί λέει ὁ Μὰρξ γιὰ τὸ θέμα ποὺ συζητοῦσαν... Ὁ Δῆμος ἀναγκάστηκε νὰ πλησιάσῃ κι' αὐτὸς τὴν καρέκλα του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ συζήτησις αὐτὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου, ξαναθυμήθηκε τὴν Κοκώ, τὸν ξαναπιασε ἡ μεγάλη ἀνυπομονησία, κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ δρόμο...

Ἔ, ἀρκετὰ εἶχε σουρουπώσει. Σὲ λίγο θἄναβαν τὰ φῶτα. Ἐξήμιση κιόλας ἡ ὥρα... Μποροῦσε σιγὰ-σιγὰ νὰ ξεκινήσῃ...

Κάθησε ἀκόμα ὡς ἕνα τέταρτο κι' ἀποχαιρέτησε τὸ Δάρκα μὲ τὴν εὐχή :

—Ὀρεθουάρ! Καλὴ ἐπιτυχία τὸ βράδυ!

—Ἐπίσης! τοῦ ἀντευχήθηκε. Κι' ἀπόψε, κι' αὔριο καί... μέχρι τέλους!..

Ξεκίνησε μ' αὐτὸ τὸ «μέχρι τέλους» στ' αὐτιά του... Ἀλήθεια, πῶς θὰ τελείωνε αὐτὴ ἡ ἱστορία ; Τί θὰ τοὔλεγε τώρα ἡ Κοκώ ;.. Τὰ πράγματα δὲν ἦταν λίγο μπλεγμένα... Θὰ πήγαιναν καλά, κανονικά, ὅπως τὰ λογάριαζε, ὅπως τὰ σχεδίαζε ; Ἢ θὰ παρουσιαζόταν κάτι ἀπρόοπτο, ποὺ θἄφερνε καταστροφή ;

Γιατὶ ἂν ὁ Δῆμος, μὲ ὁποιοδήποτε λόγο, ἔχανε τώρα τὴν Κάρμεν Σύλβα, θὰ τὸ θεωροῦσε καταστροφή. Κι' ὄχι γιατὶ δὲν θἄπαιρνε μιὰ μεγάλη προῖκα — μεγάλη προῖκα μποροῦσε νὰ βρῇ καὶ στὴν Ἀθήνα μὲ τὸνομά του καὶ μὲ τὴ σειρά του — παρὰ γιατὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποὺ ἀκόμα δὲν τὸ εἶχε ἰδῆ στὰ μάτια του, τὸ ἀγαποῦσε πειὰ ἀληθινά. Ἂν θέλετε μάλιστα ὁ ἔρωτάς του—ὁ τηλέρως—εἶχε μεγαλώσει ἀφότου εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὸν ἔρωτα τοῦ δύστυχου Δάρκα. Ἀκόμα κι' ἡ ἀποψινή του ταραχή, ὅταν ἄκουσε πὼς ἡ Λίζα ἦρθε, καὶ τὰ λόγια του, τὰ γεμᾶτα ἐγκαρτέρησι καὶ πόνο, ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰ τὸν λυπηθῇ, τώρα τὸν ἔκαναν νὰ συλλογιέται πὼς ἔτσι δυστυχισμένος θὰ γινόταν κι' αὐτός, ἂν τὰ πράγματα δὲν ἐρχόνταν ὅπως τὰ ἔλπιζε κι' ἡ Λίζα ἔφευγε γιὰ τὴ Σύρα θυμωμένη ἢ ἀπογοητευμένη...

Ἄχ, τί θὰ τοὔλεγε ἡ Κοκὼ τώρα ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπε ;..

* * *

Σιγὰ-σιγὰ ἔφτασε. Τὸ σπίτι ἦταν σ' ἕναν ὡραῖο κι' ἥσυχο δρομάκο, γεμᾶτον δέντρα, στὸ Κολωνάκι. Εἶχαν ἀνάψει πειὰ τὰ φῶτα κι' ὅλα τὰ παράθυρα τῆς φάτσας ἔλαμπαν. Μερικὰ ἦταν κι' ἀνοιχτά. Ἔκανε ἀρκετὴ ζέστη τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο βράδυ.

Στάθηκε. Τὸν ἔφταναν ἀπὸ πάνω φωνὲς καὶ γέλια κοριτσίστικα. Ἄκουσε καὶ τὸ πιάνο ποὺ ἔπαιζε ἕνα ταγκό. Χόρευαν κιόλας, χωρὶς καθαλλιέρους ;..

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι μὲ παλμό. Δυὸ αἰῶνες τοῦ φάνηκαν τὰ δυὸ λεπτὰ ποὺ πέρασαν ὥς νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Ἀνέβηκε τὴ γυαλιστερὴ κι' ἀνθοστόλιστη σκάλα. Ἡ καμαριέρα, μὲ τὴ μαύρη φούστα καὶ τὴν ἄσπρη ποδιά, γελαστὴ-γελαστή, περίμενε στὸ κάγκελο.

—Ἄ! Σεῖς εἴσαστε, κύριε Κυριαζίδη ;.. Μὲ συγχωρεῖτε πὼ ἄργησα νὰ σᾶς ἀνοίξω... Περᾶστε ...

—Μά... ἔχετε κόσμο ;.. δὲν τὄξερα...

—Ναί, τὰ κορίτσια ἔχουν τὶς φίλες τους..

—Τότε νὰ φύγω... δὲν εἶμαι καλεσμένος...

—Τί λέτε κεῖ!.. Ἐσεῖς νὰ φύγετε ; Μὰ ξένος εἴσαστε ;..

Δὲν τὸ περίμενε πὼς τὸ μεγάλο «πρόβλημα» θὰ τὸ ἔλυνε μὲ τόση εὐκολία ἡ καμαριέρα! Θἄμπαινε. Δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν διώξουν.

—Ποιὲς εἶνε ; ρώτησε, καθὼς ἄφινε τὸ καπέλλο του κι' ἡ καμαριέρα τοῦ ξεσκόνιζε τὰ παπούτσια.

Τοῦ εἶπε μερικὰ ὀνόματα.

—Εἶνε κι' ἡ δεσποινὶς Νικολαΐδη ;

—Μάλιστα... δὲν εἶνε πολλὴ ὥρα ποὺ ἦρθε...

Ἄ, ὡραῖα!

—Ποιὸς εἶνε, Κατερίνα ; ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ χῶλλ μια γυναικεία φωνή.

—Ἐγώ, ἐγώ, κυρία Χρύσῃ!.. ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Δῆμος, μπαίνοντας. Μὲ συγχωρεῖτε πολύ... Δὲν τὄξερα πὼς ἔχετε κόσμο... Θέλησα νὰ φύγω... ἀλλὰ δὲν μάφησε ἡ Κατερίνα.

—Κι' ἔκαμε πολὺ καλά! εἶπε ἡ κυρία Χρύσῃ. Δὲν σὲ καλέσαμε γιατὶ θἄταν μόνο κορίτσια. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦρθες κατὰ τύχη...

—Κι' εἶχα καλὴ τύχη, βλέπω...

—Ναί! θἄσαι ὁ μόνος πετεινός... παρτόν! Ὁ μόνος κύριος μέσα σὲ τριάντα ντεμουαζέλες. Ἔλα μέσα!

Μπῆκαν πρῶτα σ' ἕνα σαλονάκι, ὅπου καθόταν κι' ὁ κύριος Χρύσης — ἕνας ἀπόστρατος στρατηγός, πολὺ φλύαρος.

—Ὡ! ὡ! ἔκαμαν μὲ χαρὰ μερικὰ κορίτσια ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

—Ὡ! ὤ! ἔκαμε κι' ὁ Δῆμος φαιδρά. Δὲν μὲ περιμένατε, ἔ;

—Ἐλᾶτε καὶ μαὔρισε τὸ μάτι μας γιὰ καθαλλιέρο! εἶπε μιὰ ζωηρή.

—Ἄ, ὄχι, δὲν χορεύω! εἶπε ὁ Δῆμος. Εἴσθε πολλὲς καί... δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἐξαίρεσι.

—Ἔχεις δίκηο! εἶπε ὁ στρατηγός. Μπορεῖ νὰ χορέψῃ τόσες ;.. Ἀφῆστε μού τον μένα, νὰ μιλήσουμε σάν... ἄντρες, καὶ πηγαίνετε σεῖς νὰ χορέψετε μεταξύ σας!

Τὰ κορίτσια ἔφυγαν. Ἀλλὰ πρὶν καθήσει κοντὰ στὸν φλύαρο στρατηγό, ποὺ ἐννοοῦσε νὰ τὸν παραλάβῃ, ἔρριξε μερικὲς ματιὲς στὴ σάλλα καὶ στὸ παραπέρα σαλόνι... Κοκὼ ὅμως δὲν εἶδε πουθενά. Θὰ κουβέντιαζε σὲ καμμιὰν ἄκρη, ἀθέατη ἀπ' τὶς πόρτες...

Ὅσα κορίτσια πῆρε τὸ μάτι του, τὰ ἐγνώριζε. Μόνο ἕνα τοῦ φάνηκε ἄγνωστο. Ὄρθιο, ψηλό, μὲ μαλλιὰ χρυσόξανθα, μὲ ἁπλή, μὲ κομψὴ τουαλεττίτσα ρόζ, τὸν εἶχαν στὴ μέση ἡ κόρες τοῦ Χρύση καὶ τοῦ μιλοῦσαν μὲ μεγάλη διάχυσι. Ἀλλὰ τὸ ἄγνωστο κορίτσι—ἐκεῖ στὸ πέρα σαλόνι—ἦταν γυρισμένο πρὸς τὸ παράθυρο, κι' ἀπὸ τὰ νῶτα ποὺ ἔβλεπε, ὁ Δῆμος δὲν μποροῦσε νὰ κρίνῃ, παρὰ μόνο πὼς εἶχε ὡραῖο σῶμα. Ποιὰ νὰ ἦταν ;

Κάθησε κι' ὁ στρατηγὸς τὸν ἄρχισε πολιτικά. Ὁ Δῆμος ὅμως ἀψηφοῦσε αὐτὸ τὸ μαρτύριο, γιατὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμενε τὴν Κοκὼ νἀρθῇ νὰ τὸν γλυτώσῃ. Ἡ κυρία Χρύση, τὰ κορίτσια ποὺ τὴν εἶδαν, θὰ τῆς ἔλεγαν βέβαια πὼς ἦρθε κι' ἕνας πετεινός. Καὶ θἄψαχνε καὶ θὰ τὸν ἔβρισκε.

Καὶ νά τη! Δὲν πέρασαν οὔτε τρία λεπτὰ καὶ φάνηκε στὴν πόρτα.

—Ψίτ!.. ἐδῶ εἶσαι ;

Ὁ Δῆμος πετάχτηκε.

—Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε, στρατηγέ μου! Ἡ δνὶς Νικολαΐδη μοῦ γνέφει πὼς κάτι θέλει νὰ μοῦ πῇ. Μιὰ στιγμή, θὰ ξαναγυρίσω.

Ἔτρεξε στὴν πόρτα, πῆρε τὴν Κοκὼ καὶ βγῆκαν στὸ χῶλλ.

—Λέγε μου, γιὰ τὸ Θεό!.. Καλά ;

—Ὄχι καὶ τόσο, καϋμένε...

—Ἔ ;! γιατί ;

—Ἔλα, ἔλα νὰ σοῦ τα πῶ...

Κάθησαν σ' ἕνα ξύλινο καναπεδάκι, ποὺ μόλις τοὺς χωροῦσε, κι' ἡ Κοκὼ ἄρχισε θλιβερά :

—Δὲν τὴν πρόφθασα!.. Ἡ ράφτρα μου, ποὺ ἀνάθεμά την, ἦρθε τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω... Κι' ὡς νὰ μᾶς δειξη τὰ φιγουρίνια καὶ νὰ συζητήσουμε τὸ σχέδιο — ἐγὼ ἤθελα τοῦτο, ἡ μαμᾶ τὸ ἄλλο, ἡ ράφτρα τὸ δικό της—καταλαβαίνεις, ἡ ὥρα πέρασε, κι' ὅταν ἔφθασα στὸ Ἀκροπόλ, πεντέμισι πειά, μοῦ εἶπαν πὼς ἡ οἰκογένεια Ψάλτη βγῆκε!

—Ὤ, δυστυχία!.. Καὶ δὲν ρώτησες ποῦ πῆγε, πότε θὰ γύριζε ;

—Δὲν ἤξεραν...

—Καὶ τώρα ;

—Πές μου ἐσύ. Νὰ ξαναπάω ; Καὶ πότε ;

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴ ράφτρα σου!

—Καὶ νὰ τὴ σηκώσῃ! Μὰ τί θὰ κερδίζαμε μ' αὐτό. Νὰ πάω αὔριο τὸ πρωί ;

—Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω τίποτα! Καϋμένη Κοκώ, θάλασσα μοῦ τἄκανες! Ἀφοῦ ἦταν τέτοια δουλειά, τὴ ράφτρα σου ἔπρεπε νὰ τὴ διώξῃς!

—Τί νὰ σοῦ κάμω ;.. Δὲν φαντάζόμουν...

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„—"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 8 Μαρτίου 1934
The present lotery is not valid in United States of America

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΜΠΟΕΜ

Η δέξα τοῦ τραγουδιστοῦ Μὰκ Νάμπ καὶ τὸ μαρτύριό του. Ὁ νευρικὸς θῆχας ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σπαρταρᾶη. Τὸ κύκνειο ἆσμα του. Μιὰ μοιραία νύχτα. Ὁ Ζὺλ Ζουῦ καὶ ἡ θανάσιμη μελαγχολία του. Πῶς τὸν ἔκλεισαν στὸ φρενοκομεῖο. Ὁ Τενσὰν καὶ ἡ αἰωνία ἀνέχειά του. Πῶς πουλοῦσε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του. Μαρτυρικὰ χρόνια δυστυχίας, κτλ.

ΔΕΝ ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἀπὸ τὸν «Μαῦρο Γάτο», τὸ περίφημο φιλολογικὸ καμπαρὲ τῶν Παρισίων, βγήκανε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστότερους συγχρόνους Γάλλους ποιητὰς καὶ πεζογράφους. Ὁ Ἑλληνογάλλος ποιητὴς Ζὰν Μωρεάς, ὁ Μωρὶς Ντονναί, ὁ Φρανσουὰ Κοππέ, ὁ Βίκτωρ Μαργκερὶτ καὶ τόσοι ἄλλοι διάσημοι ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων στὸν «Μαῦρο Γάτο» φανερώθηκαν γιὰ πρώτη φορά, στὶς αὐθουσες τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ καφενείου πρωτοδιάβασαν τραγούδια ἢ πεζογραφήματά τους.

Πόσοι ὅμως ἀπὸ τοὺς στενοὺς συνεργάτες τοῦ Ροδόλφου Σαλί, τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ «Μαύρου Γάτου» δὲν εἶχαν τέλος θλιβερὸ καὶ πρόωρο, πρὶν προφτάσουν νὰ δοῦν νὰ πραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρά τους, ἢ χωρὶς ν' ἀξιωθοῦν νὰ ἀποκτήσουν δόξα καὶ πλοῦτο. Τὴ μελαγχολικὴ ἱστορία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ ἦσαν ἄξιοι πολὺ καλύτερης τύχης, θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε σήμερα μὲ λίγα λόγια.

* * *

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνότερους «σανσονιὲ» τοῦ «Μαύρου Γάτου» ἦταν καὶ ὁ Ἐδουάρδος Νταμπέρ, πιὸ γνωστὸς μὲ τὸ κωμικὸ ψευδώνυμο Μὰκ Νάμπ. Ὁ τραγουδιστὴς αὐτὸς κατώρθωσε, σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, ν' ἀποχτήση φήμη σχεδὸν παγκόσμια, χάρι στὸ δηκτικὸ πνεῦμα του καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔλεγε τὰ τραγούδια του. Καὶ σήμερα ἀκόμα, στὸ Παρίσι, ὅταν θέλουν νὰ ποῦν γιὰ κάποιον ὅτι εἶνε τύπος εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικός, σὲ παρέα, τὸν ἀποκαλοῦν Μὰκ Νάμπ.

Ὁ Μάκ, ὅμως, ἦταν ἕνας νέος ὠχρός, καχεκτικός, φιλάσθενος. Ἡ παραμικρὴ κόπωσις τὸν κατέβαλε καὶ τὸν ἔκανε νὰ τὸν πιάνη ἕνας νευρικὸς θῆχας ποὺ τὸν ξάπλωνε κάτω... Φαντασθῆτε τώρα τὸ μαρτύριο τοῦ ἄρωστου αὐτοῦ νέου ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ξενυχτᾶ κάθε βράδυ σχεδὸν ὡς τὸ πρωί, σπάζοντας τὸ στῆθος του μὲ τὴν ἀπαγγελία διαφόρων τραγουδιῶν. Οἱ γιατροὶ καὶ οἱ φίλοι του τοῦ ἔλεγαν νὰ μὴ κουράζεται τόσο. Μὰ ὁ Μὰκ Νάμπ δὲν ἤθελε νὰ ἀκολουθήση τὶς συμβουλές τους.

—Τὸ ξέρω πὼς θὰ πεθάνω νέος! τοὺς ἔλεγε. Ἂς προφτάσω τοὐλάχιστον νὰ χαρῶ τὴ ζωή μου, νὰ πῶ ὅ,τι ἔχω νὰ πῶ! Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωή, ὅταν πρόκειται νὰ τὴν περάσω κλεισμένος σ' ἕνα κρῦο δωμάτιο, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κίνησι τῆς Μονμάρτρης, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου «Μαῦρο Γάτο»!

Ὡστόσο, οἱ φίλοι του ἐπέμειναν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ἐξαντλητικὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ἂν δὲν ἤθελε νὰ μετανοήση μιὰ μέρα πικρά... Φαίνεται ὅτι τὰ ἀπαισιόδοξα προγνωστικά τους ἐπηρέασαν στὸ τέλος τὸν Μὰκ Νάμπ, ὁ ὁποῖος ἕνα βράδυ, ποὺ ἤνοιωθε τὸν ἑαυτό του περισσότερο κουρασμένο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, αὐτοσχεδίασε ἕναν ἔμμετρο ἐπικήδειο τοῦ καθισμένος σ' ἕνα ἀπόμερο τραπέζι τοῦ «Μαύρου Γάτου».

Τὸ τραγοῦδι αὐτό, τὸ ὁποῖο ὁ Μὰκ ἀπήγγειλε τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ στὸ καμπαρέ, στάθηκε, ἀπὸ μιὰ τραγικὴ σύμπτωσι, τὸ κύκνειο ἆσμα τοῦ σατυρικοῦ ποιητοῦ!...

Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στροφὴ του, ποὺ ἀποτελοῦσε παρωδία ἑνὸς ἀπὸ τὰ περιφημότερα τραγούδια τοῦ Ἀλφρὲδου ντὲ Μυσσέ, οἱ πελάτες τοῦ κέντρου ἄρχισαν νὰ σπαρταροῦνε στὰ γέλια. Ὁ ἐπικήδειος τοῦ Μὰκ Νάμπ ἄρχιζε ἔτσι:

«Φίλοι μου, σὰν πεθανῶ,
στὸν τάφο μου ἀπάνω
νὰ βάλετε ἕνα γάτο
μαῦρο σὰν τὴν καπνιά,
καὶ ὄχι μιὰ ἰτιά!..»

Κάθε νέα στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ, προκαλοῦσε καὶ καινούρια ἔκρηξι τῆς εὐθυμίας τῶν παριστάντων. Μόλις ὅμως ὁ Μὰκ Νάμπ τελείωσε τὸ ποιημά του, τὸν ἔπιασε ξαφνικὰ ἕνας δυνατὸς βήχας, ἕνας βήχας ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σπαράξη, μελανιασμένος, στὸ πάτωμα, ἕνας βήχας ποὺ τοῦ ἔφερε αἱμόπτυσι... Καὶ ὁ σατυρικὸς αὐτὸς τραγουδιστής, ξεψύχησε κεῖνο τὸ βράδυ, ἀνάμεσα σὲ μιὰ λίμνη πηχτοῦ αἵματος, μπρὸς στοὺς ἐμβρόντητους πελάτες τοῦ εὐθυμου κέντρου, χωρὶς νὰ ἔχη ἀκόμα συμπληρώσει τὰ ἑπτὰ πέντε χρόνια τῆς ζωῆς του!...

* * *

Ὁ ποιητὴς Ζὺλ Ζουῦ, μιὰ ἄλλη δόξα τοῦ «Μαύρου Γάτου», δὲν πέθανε τόσο νέος, ὅπως ὁ Μὰκ Νάμπ. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ στάθηκε τόσο μαρτυρική, ὥστε πολλὲς φορὲς ὁ Ζὺλ παρακάλεσε τὸν θάνατο νὰρθῆ νὰ τὸν λυτρώση ἀπὸ τὸ μαρτύριό του.

Ὁ Ζὺλ Ζουῦ, μὲ τὸ ἀσύμμετρο κρανίο του, μὲ τὰ μογγολικὰ μάτια του, μὲ τὴν ἔκφρασι τῆς πικρίας καὶ τοῦ πόνου ποὺ ἦταν διαρκῶς χυμένη στὸ πρόσωπό του, μὲ τὸ σκιφτὸ βάδισμά του, ἔδινε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου ποὺ τὸν βασαίνει μιὰ φριχτὴ κατάρα ἢ ποὺ ἔχει ἀνοιγμένη στὴν καρδιὰ μιὰ βαθειά, ἀγιάτρευτη πληγή. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε ποτὲ νὰ χαμογελᾶη, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καιχηθῆ ὅτι ἄκουσε ἀπὸ τὰ χείλη του τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του.

Πολλοὶ ἔλεγαν ὅτι ὁ Ζὺλ εἶχε κάνει ἕνα ἔγκλημα στὸν τόπο του, μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία τοῦ Βελγίου, καὶ ὅτι ἀπὸ τότε ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ καὶ πάντα, τυραννικὸς ἐφιάλτης, καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ νοιώση τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Κανείς, ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ πιστοποιήση αὐτὴ τὴ διάδοσι...

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ Ζουῦ ἦταν πάντοτε σκυθρωπὸς καὶ μελαγχολικός. Καὶ τὰ τραγούδια του — περίφημα τραγούδια, χάρις στὰ ὁποῖα πῆρε κάποτε τὸν τίτλο τοῦ «πρίγκηπος τῶν ἀστεγων ποιητῶν τῆς Μονμάρτρης»! — ἦταν σὰν ὅλα ποτισμένα ἀπὸ μιὰ ἀνίατη μελαγχολία, ἀπὸ βαρειὰ θλίψι. Ὁ Ζὺλ ἐξυμνοῦσε στὰ ποιήματά του ἀποκλειστικὰ τὴν τρέλλα, τὴν ἀπόγνωσι, τὴν ἄβυσσο, τὴν συμφορά. Ἡ «Συζήτησις μὲ μιὰ νεκροκεφαλὴ» θεωρεῖται μέχρι σήμερα ἀριστούργημα μακάβριας ποιήσεως...

Τὸ τέλος τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἦταν τέτοιο ἀκριβῶς ὅπως τὸ περίμεναν ὅλοι οἱ γνωστοί του... Ἕνα βράδυ, οἱ πελάτες τοῦ «Μαύρου Γάτου» πληροφορήθηκαν μὲ λύπη τους ὅτι ὁ μελαγχολικὸς **ποιητὴς εἶχε** τρελλαθῆ καὶ ὅτι ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν κλείσουν σ' ἕνα φρενοκομεῖο!

Τὰ χρόνια πέρασαν... Ὁ «Μαῦρος Γάτος» ἔκλεισε, γιὰ νὰ παρασκηνήση τὴ θέσι του στὰ μπὰρ καὶ στὰ ντάνσιγκ... Ἡ θύελλα τοῦ παγκοσμίου πολέμου ξέσπασε πάνω ἀπὸ τὴν κατεπτοημένη ἀνθρωπότητα — καὶ ὁ Ζὺλ Ζουῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ, τρελλὸς ὅμως, τραγικὸ λείψανο μιᾶς ἐποχῆς τόσο κοντινῆς μὰ καὶ τόσο μακρυνῆς!... Ὁ θάνατος γλύτωσε, τέλος, τὸν Ζὺλ ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς του λίγους μονάχα μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς ἀνακωχῆς...

* * *

Θλιβερὸ ἦταν καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἀλιμτὲρ ντὲ Τενσάν, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δηκτικοὺς λιβελλογράφους τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ ἀλήθεια, ὡστόσο, εἶνε ὅτι ὁ Τενσὰν ἔφερε μόνος του ὅλες τὶς εὐθύνες γιὰ τὸ κατάντημά του. Τὰ χρήματα ποὺ κέρδιζε γράφοντας διηγήματα στὰ σατυρικὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς του ἢ κάνοντας διαλέξεις στὸν «Μαῦρο Γάτο», — διαλέξεις ποὺ γινόντουσαν συχνὰ ἀφορμὴ σκανδάλων ἐξ αἰτίας τῆς ἐλευθεροστομίας τους καὶ τῶν σχολίων εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεως τῶν πιὸ σεβαστῶν μελῶν τῆς Παρισινῆς κοινωνίας, — τὰ λεπτά, λοιπόν, ποὺ ἔβγαζε ὁ Τενσὰν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ περάση μιὰ ζωὴ ἄνετη καὶ νὰ σχηματίση, μάλιστα, μιὰ ἀρκετὰ καλὴ περιουσία γιὰ τὰ γεράματά του...

Μὰ ὁ Ἀλιμτὲρ ἦταν τρομερὰ σπάταλος καὶ φιλήδονος. Ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ ἔχη χρήματα ἐπάνω του, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι μόλις ἔπαιρνε ἕνα ποσόν, πήγαινε ἀμέσως νὰ τὸ σπαταλήση, παρέα μὲ διάφορες ἐλαφρὲς ὑπάρξεις τῆς Μονμάρτρης. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ διαρκὴς ἀνέχειά του τὸν ἔκανε νὰ μὴ μπορῆ ποτὲ νὰ κρατήση τὴ θέσι του, νὰ ἐξευτελίζεται στοὺς γνωστούς του καὶ στοὺς διευθυντὰς περιοδικῶν καὶ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ γράφη ἀπὸ τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ γιὰ ν' ἀντεπεξέλθη στὰ τρελλὰ ἔξοδά του.

Τὴ μιὰ μέρα, ἀγόραζε τρία συγχρόνως κοστούμια καὶ τὴν ἄλλη τὰ πουλοῦσε... μαζὶ μὲ μιὰ παληὰ φορεσιά του. Κάποτε, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μὴν ἔχη χρήματα γιὰ νὰ ἀγοράση ἕνα κρεὶ γιὰ τὸ δωμάτιό του — ἐνῶ τὴν προηγουμένη νύχτα εἶχε σπαταλήσει, στὸν «Μαῦρο Γάτο» κάπου τετρακόσια φράγκα, κερνῶντας λικὲρ σ' ὅλους τοὺς πελάτες, γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους!

Ὁ Ἀλιμτὲρ ντὲ Τενσὰν εἶχε βγάλει τέτοια φήμη ἀνθρώπου ποὺ ζητάει διαρκῶς χρήματα, ὥστε ὅταν θέλησε νὰ ἐκδώση σὲ τόμους τὰ διηγήματά του, κανεὶς ἐκδότης δὲν ἤθελε νὰρθῆ σ' ἐπαφὴ μαζύ του! Καὶ μονάχα δέκα χρόνια μετὰ τὸν θάνατό του, ἐξεδόθησαν τὰ σατυρικὰ μυθιστορήματα αὐτοῦ τοῦ λιβελλογράφου, τὰ ὁποῖα βρέθηκαν χειρόγραφα σ' ἕνα σεντοῦκι του!

Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, στάθηκαν μαρτυρικὰ γιὰ τὸν Ἀλμπέρ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει στὴν καλοπέρασι καὶ στὴ σπατάλη, κατήντησε πέντε σ' ἀφάνταστο βαθμό! Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ φίλοι του, ποὺ ἔδειξαν ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ τὸν βοηθήσουν, τὸν βαρέθηκαν κι' ἔπαψαν καὶ νὰ τὸν χαιρετοῦνε ὅταν εἶδαν πὼς ὁ Τενσὰν σπαταλοῦσε ἄσκοπα τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔδιναν, ἀντὶ νὰ φροντίση νὰ τὰ διαθέση γιὰ ἄλλες, πιὸ ἄμεσες ἀνάγκες του.. Ὁ Μωρὶς Ντονναί, ὁ πασίγνωστος ἀκαδημαϊκός, φάνηκε καὶ αὐτὸς πρόθυμος νὰ βοηθήση τὸν παληό του συνάδελφο στὸν «Μαῦρο Γάτο» καὶ τὸν ἄρησε, ἕνα καλοκαίρι, νὰ καθήση στὴν ἐπιπλωμένη βίλλα του, στὸ Πασσύ. Ὅταν, ὅμως, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, τὸν Τενσάν, βρῆκε τὴν ἔπαυλι... ἔρημη καὶ ἀδειανή! Ὁ Ἀλμπὲρ εἶχε πουλήσει ὅλα τὰ ἔπιπλα τοῦ φίλου του γιὰ νὰ ξοδέψη τὰ χρήματα σὲ διάφορα γλέντια!...

Ὁ Τενσὰν πέθανε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1915, κυριολεκτικὰ στοὺς δρόμους!

Ἕνα πρωΐ, τὸν βρήκανε νεκρὸ ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα ἀνδρικῶν εἰδῶν, στὸ ὁποῖο στεγαζόταν ἄλλοτε, πρωτοῦ κλείσει, ὁ «Μαῦρος Γάτος». Καὶ οἱ γιατροὶ διεπίστωσαν, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σατυρικοῦ συγγραφέως προῆλθε ἀπὸ ψῦχος καὶ ἀσιτία!...

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Ἰατρὸς
Παθολόγος—Παιδίατρος
Ἐν Παρισίοις σπουδάσας
Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10
9—11 καὶ 3—5. — Τηλ. 20-218

Ὁ Ἰούλιος Ζουῦ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 14η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στὶς 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 28 Φεβρουαρίου ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 14η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» παριστωμένων πολλῶν λογίων, δημοσιογράφων καὶ πολλῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἀνεσύθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ ἀπὸ τὴν χαριτομένην δεσποινίδα Εὐτέρπην Ἰορδανίδου:

Ὁ α' ἀριθμὸς 4157, ὅστις κερδίζει ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων. Ὁ 6' 5050, κερδίζει ἓν ζεῦγος κάλτσες μεταξωτὲς ἢ ἓν ζεῦγος γάντια. Οἱ τέσσαρες ἑπόμενοι ἀριθμοὶ 26030, 25352, 15519, 5918, οἵτινες κερδίζουν ἀπὸ μιὰ γραββάτα μεταξωτὴ καὶ οἱ δύο τελευταῖοι ἀριθμοὶ 13299 καὶ 298, οἵτινες κερδίζουν ἀπὸ μιὰ γραββάτα.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 57 (ἤτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ α' ἀριθμοῦ 4157) κερδίζουν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἀρεσκείας τῶν τυχηρῶν.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν δῶρα πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα των.

Ἡ 15η κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας» θὰ γίνη καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λέκα 7) τὴν 5 μ. μ. τῆς Τετάρτης 7 Μαρτίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύνανται νὰ παρευρεθοῦν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντες ἐπὶ τοῦ δελτίου καὶ τὸ ὄνομά των καθαρά. Θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των ἀπὸ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀποσταλῆ — ἐπὶ τούτῳ — μετὰ σχετικοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου καὶ ἐπεξηγηματικὴ ἐγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν καὶ στὸ φύλλο αὐτὸ συνέχεια τῶν ὀνομάτων τυχερῶν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας».

Οἱ κ. κ. Σπ. Ἀδριανίτης Ἐνταῦθα, Μ. Σαβούρης, Σμολένσκη 13 Ἐνταῦθα, Ι. Λαμπρόπουλος Θεσσαλονίκη, Δ. Ἐλευθεριάδης Θεσσαλονίκη, Ι. Παπαϊωάννου, Μυτιλήνη, ἐκέρδισαν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Ἡ δις Πηνελόπη Παπαδάκη, Τζερμιάδες Κρήτης, ἐκέρδισε δρ. 50.

Οἱ Ὄλγα Δημακοπούλου, Εὐδόξου 61, Ἐνταῦθα. Σ. Φωτόπουλος Ἀρτέμωνος 43, Ἐνταῦθα, Στυλ. Βουδούρης Πειραιεύς, Γρ. Παπαδάκης, Ξάνθη, ἐκέρδισαν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁ κ. Μιχαὴλ Κοντίνας ἐκ Βόλου ἐκέρδισε μιὰ γραββάτα.

Οἱ Δημ. Παρίτσης, Σερίφου 5, Ἀθῆναι, Α. Δούκα, Βουλῆς 7, Ἐνταῦθα, Βικτωρία Καραμιάτη, Ἡρακλείου Κρήτης, Ἐρασμία Βαγίτση, Βόλος, Ἑλένη Ἴναρη, Θεσσαλονίκη, Γ. Παπαστεφάνου, Κατερίνη, Ἀνδρέας Κατσιβέλος Στυλίς, Νῖκος Γρανιὸς, Θεσσαλονίκη, Σπ. Χατζησπύρου Ξάνθη, Στέφ. Κουρμπαταζάκης Κρήτη, Χρ. Τελλίδης, Πειραιεύς, Κ. Μπαμπινιώτης, Ἐνταῦθα, Ἑλένη Λεύκη, Ἐνταῦθα καὶ Γ. Τσεπελόγλου, Ἐνταῦθα, ἐκέρδισαν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«ΓΙΑΜ'ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ!»

Τὸν παληὸν καιρό, οἱ Κουντουριῶτες εἶχαν τὴν συνήθεια νὰ ξυρίζωνται μὲ κρῦο νερό, γιὰ νὰ δείχνουν κι' ἔτσι ἀκόμη τὴν παλληκαριά τους.

Οἱ μπαρμπέρηδες τῆς Ὕδρας ἤξεραν τὴν ἰδιοτροπία τους αὐτὴ κι' ἅμα τοὺς ἔλεγε κανεὶς πελάτης τους: «Γιὰμ Κουντουριώτη», δηλ. «εἶμαι Κουντουριώτης», τὸν ξυρίζαν μόνο μὲ κρῦο νερό.

Κάποτε μπῆκε σ' ἕνα ὑδραϊκο κουρεῖο κι' ἕνας πελάτης ποὺ δὲν τὸν ἤξερε ὁ μπαρμπέρης. Ὁ μπαρμπέρης ρώτησε τὸν καινούριο πελάτη του, πῶς θέλει νὰ τὸν ξυρίση, μὲ κρῦο ἢ ζεστὸ νερό. «Γιὰμ Κουντουριώτη» τοῦ ἀπάντησε ὁ πελάτης.

Ὁ μπαρμπέρης τότε, ἀφοῦ τοῦβρεξε τὰ γένεια μὲ κρῦο νερό, ἄρχισε νὰ τὸν ξυρίζη. Ὁ πελάτης, στὴν ἀρχὴ βάσταξε τοὺς πόνους, ἀλλὰ ὅταν ἔκανε ὁ μπαρμπέρης νὰ τοῦ πάρη τὰ γένεια τοῦ λαιμοῦ, φώναξε: «Ρὲ βλά, Σγιάμ καθ' αὐτὸ Κουντουριώτη γκὰ Γκρούα. Βρὲ οὔγιε ντὲ γκρούγκε». Δηλαδή: «Βρὲ ἀδελφέ, δὲν εἶμαι γνήσιος Κουντουριώτης. Εἶμαι Κουντουριώτης ἀπ' τὴ γυναίκα μου... Βάλε νερὸ ζεστό».

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΕΚΠΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

Πρὸ δύο-τριῶν ἐτῶν τὸ Χόλλυγουντ ἦταν γεμάτο Κάου-μπόυ, παλληκάρια δηλαδὴ τῆς ὑπαίθρου χώρας μὲ τὶς ἰδιόρρυθμες στολές τους, μὲ τὰ πλατύγυρα καπέλλα καὶ τὰ μακρυὰ σπιρούνια τους, περίφημοι καβαλλάρηδες καὶ λεβέντες.

Ἀλλὰ ἡ μόδα ἐπέρασε κι' ἕνας ἕνας οἱ Κάου-μπόυ φεύγουν ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ γυρίζουν στὰ χωράφια καὶ τὶς φάρμες (ἀγροκτήματά) τους. Μένει μόνον στὸ Χόλλυγουντ ὁ Κὲν Μπάϋναρντ γιὰ νὰ κλαίη τὴν μοῖρα του.

—Ἄλλοτε, λέει ὁ Κέν, ἔπαιρνα 15,000 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Τώρα γυρίζω στοὺς δρόμους ἄνεργος καὶ ἀπένταρος... Δὲν ἔχρειάσθη κεφάλι. Μόνοι μας καλάσαμε τὴ δουλειά μας, γιατὶ τὴν ψευτίσαμε. Οἱ σκηνοθέτες μᾶς ἔβαζαν νὰ παίζουμε σὲ φίλμ ἀλήθια καὶ ψεύτικα. Παίζαμε ὄχι στὴν ὑπαιθρο, στὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους, ἄπου εἶνε τὸ στοιχεῖο μας, ἀλλὰ στὰ στούντιο, μέσα σὲ τεχνητὸν διάκοσμο. Ἔτσι λίγο-λίγο ἐκφυλίστηκεν ἡ τέχνη μας κι' ὁ κόσμος ἐβαρέθηκε τὰ γλυκανάλατα φίλμ μὲ τοὺς Κάου-μπόυ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

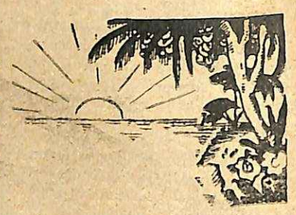
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντὴς: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 | Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 | Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge.
ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ

ΕΝΑΣ ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ ΚΑΝΑΚΩΝ!...

Πῶς ὁ Κανάκος Μοσσὲ ἐπανεστάτησε κατὰ τῆς φυλῆς του. Τὰ φρικώδη ἐγκλήματά του. Ἡ ἀποτυχίες τῶν διαφόρων ἐκστρατειῶν ἐναντίον του. Ἡ τραγικὴ τύχη ἑνὸς τολμηροῦ νέου. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μοσσὲ στὸ συμβούλιο τῶν ἀρχηγῶν. Πῶς τοὺς τρομοκράτησε ὅλους. Μιὰ ἄφοβη προσκλησις. Ὅπου παραλύουν τὰ χέρια τῶν τοξοτῶν, κτλ. κτλ.

Οἱ Κανάκοι εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ἄγριες φυλὲς, ποὺ κατοικοῦν στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὰ πρωτόγονα ἔνστικτά τους καὶ τοὺς παληοὺς βάρβαρους νόμους των, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθοῦν διόλου ἀπὸ τὸ εὐεργετικὸ φῶτα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ ἂν τὸ ἔθιμο τῆς ἀνθρωποφαγίας ἔχει ἐξαφανιστῆ σήμερα ἀπ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἀφρική, οἱ Κανάκοι εἶνε οἱ μόνοι μαῦροι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀκόμα τὴ φρικτὴ συνήθεια ὄχι μονάχα νὰ τρῶνε τοὺς λευκοὺς ποὺ πέφτουν στὰ χέρια τους, ἀλλὰ καὶ ν' ἀλληλοτρώγωνται μεταξύ τους !

Φαντάζεστε, τώρα, τί εἴδους ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ τρομοκρατήσῃ τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ τέρατα καὶ νὰ τοὺς ἐπιβληθῇ σὲ βαθμὸ νὰ τὸν σεβαστοῦν καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν γιὰ ἀνώτερο ὄν! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρέθηκε — κι' ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ αὐτὸς ἕνας Κανάκος! Τὴ ζωή, λοιπόν, καὶ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ τοῦ ἀντάρτου, σπουδαίας τυχοδιωκτικῆς φυσιογνωμίας, ποὺ εἶχε σπείρει, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, τὸν τρόμο στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρωποφάγων συμπατριωτῶν του, θὰ σᾶς ἐξιστορήσουμε σήμερα. Τὶς πληροφορίες ποὺ θὰ σᾶς δώσουμε σχετικὰ μὲ τὴν αἰματηρὴ δρᾶσι τοῦ Μοσσὲ — ἔτσι λεγόταν αὐτὸς ὁ ἐπαναστάτης. — πληροφορίες θετικὲς κι' ἐξακριβωμένες, τὶς παραλαμβάνουμε ἀπὸ τὸ ρεπορτὰζ ἑνὸς Γάλλου δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος ἔκανε τελειταῖα, μιὰ μεγάλη περιοδεία στὴν Ἀφρική.

* * *

Ἕνα πρωΐ, οἱ Κανάκοι ἐπληροφοροῦντο κατάπληκτοι ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς των ἐπαναστάτησε, χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμή, κατὰ τῶν μάγων καὶ τῶν νόμων. κηρύσσοντας συγχρόνως τὸν πόλεμο ἐναντίον ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς του. Ὁ ἀντάρτης αὐτὸς ἦταν ὁ Μοσσέ, ἕνας πανύψηλος, ὡραῖος καὶ ρωμαλέος Κανάκος, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γενναῖα παλληκάρια τῆς περιοχῆς. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μοσσὲ ἀποφάσισε ἐπανάστασι ἐναντίον ὁλόκληρης τῆς φυλῆς του, ἄρχισε νὰ ληστεύῃ καὶ ν' ἀπειλῇ τοὺς πατριῶτες του, νὰ κλέβῃ τὶς γυναῖκες τους, χωρὶς νὰ τοὺς πληρώνῃ τὴν... κανονικὴ ἀμοιβή, καὶ νὰ τὶς σφάζῃ καὶ νὰ τὶς τρώῃ χωρὶς νὰ στείλῃ στοὺς μάγους τὰ στήθη τῶν θυμάτων του, σύμφωνα μὲ τὰ καθιερωμένα. Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσανε γιὰ τοὺς Κανάκους ἐγκλήματα ἀσυγχώρητα...

Οἱ διάφοροι ἀρχηγοὶ ἔκαναν τότε συμβούλιο καί, ἀφοῦ κατέκριναν τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀντάρτη, προσκάλεσαν, φιλικώτατα, τὸ Μοσσὲ νὰ δηλώσῃ μετάνοια καὶ νὰ ὑποταχθῇ στοὺς νόμους τῆς φυλῆς του. Μὰ ὁ Μοσσὲ ἀπάντησε στὸ συμβούλιο τῶν φυλάρχων ὅτι δὲν ἀναγνώριζε, καμμιὰ ἄλλη ἐξουσία... ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δική του! Οἱ μάγοι θεώρησαν τότε καθῆκον τους νὰ ἐπέμβουν καὶ αὐτοὶ καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα μέσα γιὰ νὰ ἐκμηδενίσουν τὸν ἐπαναστάτη. Τοῦ κάκου, ὅμως, ἔστησαν βωμοὺς καὶ «ταμπὸν» στὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς περιφερείας. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ξόρκια δὲν ἔπαναν στὸν καταραμένο τὸν Μοσσέ, ὁ ὁποῖος συνέχιζε ἀνενόχλητος τὰ κατορθώματά του, περιφρονῶντας τὴ σεβαστὴ δύναμι τῶν μάγων !

Ἐκεῖνοι ποὺ στενοχωριόντουσαν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀνταρσία τοῦ Μοσσέ, ἦσαν οἱ γέροι, οἱ ἄνθρωποι, δηλαδή, ποὺ πέρασαν ὅλη τὴ ζωή τους μὲ τὸν φόβο τῶν πνευμάτων τοῦ κακοῦ. Οἱ... θεοφοβούμενοι αὐτοί, τύποι ὑπόφεραν, ὅταν ἔβλεπαν πῶς ἡ φυλή τους ἔβγαλε ἕνα τέτοιο προδότη, ἀρνητὴ τῶν παραδόσεων καὶ καταλυτὴ τῶν νόμων. Καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἦταν πῶς οἱ νεώτεροι δὲν μποροῦσανε νὰ κρύψουνε τὸν θαυμασμό τους γιὰ τὸν ἐπαναστάτη, ποὺ τὸν θεωροῦσανε πραγματικὸ ἥρωα !

Οἱ Κανάκοι ἀποφάσισαν νὰ ὀργανώσουν ἐκστρατεία κατὰ τοῦ Μοσσέ. Μὰ ὁ ἀντάρτης ἤξερε νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὶς κακοτοπιές, νὰ ἀποφεύγῃ τὶς παγίδες, νὰ γλυστράῃ σὰν χέλι μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν διωκτῶν του — χωρὶς νὰ τὸν βρίσκουν τὰ βέλη τους, χωρὶς νὰ πατάῃ στὰ δηλητηριασμένα ἀγκάθια, ποὺ σκόρπιζαν στὸν δρόμο του, χωρὶς νὰ τρώῃ ἀπὸ τοὺς καρποὺς, στοὺς ὁποίους οἱ μάγοι στάλαζαν, μὲ μιὰ βελόνα, ἕνα χυμὸ ἀπὸ βοτάνια ποὺ εἶχαν τὴ δύναμι νὰ προκαλοῦν μέσα σὲ λίγες ὧρες παράλυσι τοῦ ἐγκεφάλου !

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ διάβολος προσωποποιημένος! ἔλεγαν οἱ Κανάκοι. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν πιάσουμε ἢ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουμε!...

Ὡστόσο, βρέθηκε ἕνας τρομερὸς νέος, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ ξεκάνῃ τὸν Μοσσέ, ἀφοῦ προηγουμένως οἱ προϋχοντες τοῦ ὑποσχέθηκαν μεγάλες ἀμοιβὲς ἂν θὰ κατώρθωνε νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπό του. Καὶ ὁ νέος αὐτὸς ὡπλίστηκε σὰν ἀστακὸς καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιο τοῦ Μοσσέ... Πέρασαν ὅμως μιά, δυό, τρεῖς μέρες, μιὰ ἑβδομάδα χωρὶς ὁ θαρραλέος αὐτὸς Κανάκος νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ χωριό του. Ἕνα πρωῒ βρήκανε τὸ πτῶμα του καρφωμένο σ' ἕνα δέντρο ἀπὸ ἕνα βέλος τοῦ ἀντάρτη!...

* * *

Οἱ Κανάκοι τὰ χρειάστηκαν τότε γιὰ καλά. Κι' ἀποφάσισαν νὰ κάνουν μιὰ τελευταία δημοκρατικὴ προσπάθεια γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ Μοσσέ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναστατώσει τὸν ἤρεμο ρυθμὸ τῆς ζωῆς του. Καὶ συγκάλεσε νέο συμβούλιο ὅλων τῶν ἀρχηγῶν, γιὰ νὰ λάβουν ὁριστικὰ μέτρα κατὰ τοῦ ἀντάρτου.

Στὸ συμβούλιο αὐτό, ποὺ ἔγινε σὲ μιὰ μεγάλη πλατεία τῆς Ἀόμπα, οἱ ἀρχηγοὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μὲ ζωηρότητα, ἐκθέτοντας ὁ καθένας τὶς ἀπόψεις του — ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ ἴδιος ὁ Μοσσέ, ἐντελῶς ἄοπλος, μ' ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο ζωγραφισμένο στὰ παχειὰ χείλη του.

Ὁ τρόμος ποὺ προκάλεσε ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μοσσὲ ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς παριστωμένους δὲν σκέφτηκε νὰ ὁρμήσῃ νὰ συλλάβῃ τὸν ἐπικίνδυνο ἀντάρτη. Ἀπεναντίας, ὅλοι κύτταζαν ἐμβρόντητοι τὸν Μοσσέ, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὸν πλησιάσουν, λησμονῶντας ὅτι μοναδικὸς σκοτὸς τῆς συγκεντρώσεώς τους ἦταν ν' ἀποφασίσουν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατώρθωναν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν ἐπαναστάτη.

—Γιατὶ σωπάσατε ὅλοι; βροντοφώναξε ὁ Μοσσέ. Δὲν ζητᾶτε τόσον καιρὸ νὰ μὲ συλλάβετε, νὰ μὲ σκοτώσετε; Ἐμπρός, λοιπόν, τί κάθεστε καὶ δὲν χυμᾶτε ἀπάνω μου, ἀφοῦ εἶμαι ἄοπλος; Γιατὶ σᾶς κόπηκαν τὰ χέρια; Θέλετε νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ γιατὶ δὲν τολμᾶτε νὰ μ' ἀγγίσετε; Γιατὶ εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σᾶς, γιατὶ μὲ σέβεστε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε!... Ἕνας ἄνθρωπος, σὰν καὶ μένα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κλέβῃ καὶ τὰ ζῶα καὶ τὶς γυναῖκες σας, νὰ βάζῃ φωτιὰ στὶς καλύβες σας καὶ ν' ἀψηφάῃ τοὺς νόμους σας!... Καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἀνώτερος ἀπ' ὅλους σας, σᾶς προσκαλῶ νὰρθῆτε, νὰ μὲ συναντήσετε, αὔριο τὸ μεσημέρι. Μένω κοντὰ στὰ «Τέσσερα Δέντρα», σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ βάλῃ ὁ νοῦς σας... Θὰ καθήσω σ' ἕνα τὰμ-τὰμ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ μὲ σημαδέψετε μὲ τὰ τόξα σας!... Κανένα, ὅμως, ἀπὸ τὰ βέλη σας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ βρῇ!... Καὶ τότε, ὅταν θὰ πεισθῆτε ὅτι εἶμαι ἄτρωτος, θὰ πέσετε ὅλοι καὶ θὰ μὲ προσκυνήσετε!...

Καὶ ὁ Μοσσέ, ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἔφυγε μὲ ἀργὸ καὶ περήφανο βάδισμα, ἀφήνοντας τοὺς ἀρχηγοὺς ἄλαλους καὶ ἀκίνητους ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους!

* * *

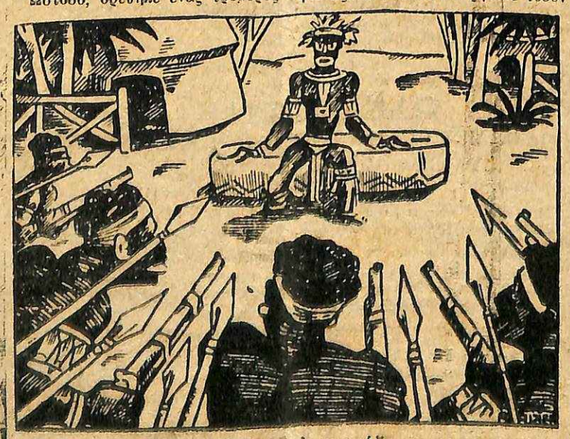
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, εἴκοσι Κανάκοι ἔφταναν στὴν τοποθεσία τὰ «Τέσσερα Δέντρα». Ὁ—λοι ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ δηλητηριασμένα βέλη καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν τουφέκια σνάϊντερ—ἐνθύμιο ἀπὸ μερικοὺς Εὐρωπαίους περιηγητάς, ποὺ εἶχαν πέσει στὰ χέρια τους. Ὁ Μοσσὲ περίμενε, πράγματι, τοὺς Κανάκους ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα του, καθισμένος σ' ἕνα πελώτὸ τύμπανο τὰμ-τάμ. Εἶχε βάψει τὸ πρόσωπό του, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παρευρεθῇ σὲ μιὰ θρησκευτικὴ τελετή.

—Καλῶς ὁρίσατε! τοὺς εἶπε. Καὶ τώρα, μπορεῖτε νὰ ρίξετε ἐπάνω μου, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν μὲ πιάνουν οὔτε σφαῖρες, οὔτε βέλη πνεύματα νὰ σᾶς κυβερνήσω ὅλους!...

Ἡ καταληκτικὴ ἀπάθεια τοῦ Μοσσέ, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε μὲ τόση βεβαιότητα καὶ ὁ ὁποῖος ἀντίκρυζε μὲ τόση ψυχραιμία τὸν θάνατο, ἔβαλε στὴν ἀρχὴ τοὺς Κανάκους νὰ ὑποθοχωρήσουν μὲ σεβασμὸ μπρὸς στὸν δαιμονισμένο αὐτὸν ἄνθρωπο!...

Ἡ σκέψις ὅμως, ὅτι ἂν γύριζαν ἄπρακτοι στὸ χωριό, θὰ κινδύνευαν νὰ θανατωθοῦν ὡς ἄνανδροι, τοὺς ὥρισε θάρρος νὰ πλησιάσουν πενὰ τὸν σημαδέψουν ἄλλος μὲ τὸ τόξο του καὶ ἄλλος μὲ τὸ τουφέκι του...

Ὁ Μοσσὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται ἀκίνητος στὸ τὰμ-τὰμ καὶ νὰ κυττάζῃ περιφρονητικὰ τοὺς Κανάκους...

Ὁ Μοσσὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ περιφρονητικὰ τοὺς Κανάκους...

κους...

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ψυχραιμία του, ἔκανε τοὺς εἴκοσι μαύρους νὰ χάσουν κάθε ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό τους... Χωρὶς νὰ δοθῇ κανένα σύνθημα, ἔριξαν ὅλοι συγχρόνως πάνω στὸν Μοσσέ. Τὰ χέρια τους ὅμως ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν ταραχή τους, δὲν μπόρεσαν νὰ σημαδέψουν καλὰ — καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σηκωθῇ σὲ λίγο ὁ Μοσσὲ ὄρθιος, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀπάνω του τὴν παραμικρὴ γρατσουνιά!...

—Βεβαιωθῆκατε τώρα ὅτι εἶμαι ἀνώτερός σας; φώναξε ὁ Μοσσέ. Πέστε καὶ προσκυνῆστε με!

...Κι' ἔτσι ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ὁ Μοσσὲ ἔγινε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Κανάκων, χωρὶς πειὰ νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τοῦ ἀμφισβητήσῃ τὴ δύναμί του...

Ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς τυχοδιώκτης — γιατὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς μεγάλου τυχοδιώκτου, ὁ ὁποῖος, ἂν ζοῦσε στὴν Εὐρώπη, θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἀλλάξει τὴν ὄψι τοῦ κόσμου... — κυβέρνησε δέκα ὁλόκληρα χρόνια σὰν δικτάτωρ, τοὺς ἀνθρωποφάγους συμπατριῶτες του, τρομοκρατῶντας ὁλόκληρη τὴ φυλή του, ἀτιμώρητος καὶ ἀνεξέλεγκτος.

Ἡ φήμη τῆς θηριωδίας του εἶχε ἁπλωθῆ σ' ὅλη τὴν Ἀφρική. Τὰ κακουργήματα προκαλοῦσανε ρίγη ἀγανακτήσεως καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρωποφάγους !

Ὁ Μοσσὲ πέθανε πρὶν ἀπὸ τρία μόλις χρόνια καὶ ἀπὸ φυσικὸ θάνατο, ἀφοῦ δὲν βρέθηκε κανεὶς τόσο τολμηρὸς, ὥστε ν' ἀποπειραθῇ πιὸ μπροστὰ νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Ὁ λαός του τοῦ ἔκανε μεγαλοπρεπῆ κηδεία, πιστεύοντας βαθειὰ ὅτι ἔβαδε ἕνα Θεό. Συγχρόνως, ὅμως, ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων τῶν Κανάκων βγῆκε ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως, ἐπειδὴ γλύτωσαν, ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ Μοσσέ!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΩΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΠΟΤΕ

Ὑπάρχουν ζῶα ποὺ δὲν κοιμοῦνται ποτὲ σ' ὅλη τους τὴ ζωή; Ἀσφαλῶς ναί.

Ἀπ' τὰ ψάρια π. χ. ὁ σολωμὸς καὶ τὸ χρυσόψαρο δὲν κοιμοῦνται ποτέ. Ἄλλα πάλιν ψάρια κοιμοῦνται μιὰ φορὰ μόνο τὸν μῆνα κι' ὁ ὕπνος τους αὐτὸς διαρκεῖ μόνον 20 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀπ' τὰ τετράποδα δὲν κοιμοῦνται σ' ὁλόκληρη τὴν ζωή τους δώδεκα εἴδη ποντικῶν.

Ἀπ' τὰ ἑρπετὰ πάλιν ὑπάρχουν πέντε εἴδη τὰ ὁποῖα δὲν δοκιμάζουν παρὰ μόνο τὴν γλύκα τοῦ... αἰωνίου ὕπνου !

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Εἰς τοὺς πρὸ ἡμερῶν μνηστευθέντας ἐν Βόλῳ κ. Ἀθ. Παπαχρόνην ἔμπορον καὶ δίδα Κοῦλα Κοντογεώργη, εἴχομεν ταχεῖαν στέψιν.

Εὐρ. Θεοδωροπούλου

—Κώστας Λ. Γερολυμάτος—Μαρέα Ν. Ἰωακειὶς ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ βάρος τῆς καρδιᾶς μας εἶνε ἐπάνω-κάτω 75 δράμια. Τὸ μέγεθός της πάλι εἶνε περίπου ἴσο μὲ τὴν σφιγμένη γροθιά μας.

* * *

Ἕνας ἀετὸς ζῇ χωρὶς νὰ φάῃ εἴκοσι ὀχτὼ μέρες. Ἕνας κόνδυρος —ἕνα εἶδος ἀετῶν τῆς Ἀσίας — ζῇ 46 μέρες χωρὶς νὰ φάῃ.

* * *

Στὴ Γαλλία ὑπάρχουν περισσότερα σκυλιὰ ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν στὴν Γερμανία καὶ στὴν Ἀγγλία μαζύ.

* * *

Πολλὰ κουμπιά, ποὺ τὰ νομίζουμε κοκκάλινα, εἶνε κατασκευασμένα ἀπὸ... πατάτες. Ὅταν βράσουμε πατάτες καὶ ρίξουμε στὸν χυλό τους μερικὰ ὀξέα, ἔχουμε στὴν διάθεσί μας μιὰ ὕλη σκληρὴ σὰν πέτρα.

* * *

Ὅταν τὸ στρεῖδι εἶνε δεκαπέντε ἡμερῶν, τὸ μέγεθός του δὲν εἶνε μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Τὰ στρείδια ποὺ τρῶμε εἶνε τοὐλάχιστον τεσσάρων χρόνων.

* * *

Στὶς Ἰνδίες, διατηρεῖται μιὰ ἱερὴ φωτιὰ ποὺ ἀνάφτηκε πρὶν ἀπὸ 1200 χρόνια, εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεταναστεύσεως τῶν Περσῶν ἀπὸ τὴν Περσία στὶς Ἰνδίες. Ἡ φωτιὰ αὐτὴ τροφοδοτεῖται μὲ φρύγανα πέντε φορὲς τὸ εἰκοσιτετράωρο.

* * *

Ἡ Ριβιέρα ἐξάγει κάθε χρόνο ἄνθη ἀξίας 20 ἑκατομμυρίων φράγκων χρυσῶν. Ἡ Ἀγγλία μόνο πληρώνει γιὰ ἄνθη 60 ἑκατομμύρια δικές μας δραχμὲς κάθε χρόνο.

* * *

Ἡ Νέα Γῆ μπορεῖ νὰ ὀνομαστῇ καὶ χώρα τῶν λιμνῶν. Στὸ μεγάλο αὐτὸ νησὶ ὑπάρχουν 687 μεγάλες λίμνες καὶ 30 χιλιάδες μικρές, ποὺ ὅλες μαζὺ καλύπτουν τὸ ἕνα τρίτον τῆς ἐκτάσεώς της.

* * *

Ἡ δύναμις τῆς πτώσεως τοῦ νεροῦ δὲν εἶνε ἀσήμαντη. Ἂν κρεμάσουμε ψηλὰ μιὰ θρύση καὶ τὴν ἀφήσουμε νὰ στάξῃ κι' ἔπειτα βάλουμε τὸ χέρι μας ἕνα μέτρο κάτω ἀπ' αὐτήν, εἶνε ἀδύνατο νὰ ὑποφέρουμε τὰ χτυπήματα τῶν σταγόνων ἀπάνω στὸ ἴδιο σημεῖο πολλὴν ὥρα. Ὅταν πέσουν τριακόσιες μὲ τετρακόσιες σταγόνες δ' ἀναγκασθοῦμε νὰ τραβήξουμε τὸ χέρι μας.

* * *

Ἀπ' ὅλους τοὺς ποταμοὺς τῆς ὑφηλίου ὁ Ὀρινόκος ἔχει πιὸ πολλοὺς παραπόταμους. Οἱ παραπόταμοί του εἶνε περισσότεροι ἀπὸ 2500.

* * *

Ἡ πρώτη ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ στὸν Βόρειο Πόλο ἔγινε στὰ 1500. Ἀρχηγὸς της ἦταν ὁ Πορτογάλος Κὸρτ-Ρεάλ.

* * *

Ἕνας Γερμανὸς στατιστικὸς λέει ὅτι, ὕστερα ἀπὸ 3 χιλιάδες χρόνια στοὺς 221 κατοίκους τῆς γῆς, οἱ 229 θάναι γυναῖκες κι' ὁ ἕνας, μονάχα ἄνδρας.

* * *

Ἀνεκαλύφθησαν μέσα σὲ Αἰγυπτιακοὺς τάφους ἄρπες, μὲ πολλὲς χορδὲς τελείως ἀπρόσβλητες ἀπ' τὸν χρόνο ποὺ πέρασε. Ὁ ἦχος τους εἶνε γλυκύτατος.

* * *

Ἡ μεγαλείτερη σὲ ὄγκο καὶ βαρύτερη Ἑβραϊκὴ Βίβλος βρίσκεται στὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ. Ζυγί-

ζει 320 λίτρες. Εἶνε ὁλόκληρη γραμμένη μὲ τὸ χέρι.

* * *

Ἡ καμηλοπάρδαλις, τὸ ταῦτο (χελωνόδερμο ζῶο τῆς Ἀμερικῆς) καὶ ὁ σκαντζόχοιρος δὲν ἔχουν φωνητικὰ ὄργανα. Εἶνε, συνεπῶς, βουβά.

* * *

Ἕνας ἐλέφας μπορεῖ ἀνετότατα νὰ σηκώσῃ βάρος 5.000 λιτρῶν.

* * *

Στὴν Ἀλάσκα, ἀντὶ γιὰ κεραμίδια, κάνουν ἕνα εἶδος ψάρια, ἀφοῦ τὰ ἀποξηράνουν. Τὸ φῶς τῶν ψαριῶν αὐτῶν εἶνε πρώτης τάξεως κι' ἔχει δύναμι τριῶν κεριῶν.

* * *

Ἡ Βενετία εἶνε χτισμένη ἀπάνω σὲ 118 νησάκια. Τὸ Ἀμστερνταμ σὲ 100 νησάκια καὶ τὸ Γὲντ ἀπάνω σὲ 26 νησάκια.

* * *

Ἕνα αὐγὸ κόνδορος ἀξίζει πολλὲς ἑκατοντάδες ἀγγλικὲς λίρες. Μονάχα ὀχτὼ αὐγὰ κονδόρων ὑπάρχουν στὸν κόσμο.

* * *

Τὰ βαρυτιμότερα αὐγὰ εἶνε τὰ αὐγὰ τοῦ μεγάλου λιπαρόχηνος. Ὑπάρχουν ὀγδόντα τέτοια αὐγὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τῆς Βασιγκτὸν κι' ἀξίζει 2 χιλιάδες λίρες. Ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὰ βρίσκονται στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο κι' ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ 10 χιλιάδες λίρες.

* * *

Στὴν Γουατεμάλα ἀνακαλύφθηκανε κάτι περίεργα ψάρια, ποὺ ἔχουν δυὸ ζευγάρια μάτια. Τὸ ἕνα ζευγάρι τῶν ματιῶν εἶνε βυθισμένο πάντα μέσα στὸ νερό, ἐνῶ τ' ἄλλο εἶνε πρὸς τ' ἀπάνω μέρος.

* * *

Ἂν ἄξαφνα ἀποξηραινόντουσαν οἱ ὠκεανοί, γιὰ νὰ γεμίσουν οἱ ποταμοὶ τῆς γῆς τὶς κοῖτες τους θὰ χρειαζόντουσαν 35 χιλιάδες χρόνια.

* * *

Ἡ γυναῖκες, γιὰ νὰ θέλουν νὰ φοροῦν γουναρικά, γίνονται ἑπτάτιοι 50 ἑκατομμυρίων φόνων κάθε χρόνο. Πόσα ζῶα σκοτώνονται τὸν χρόνο γιὰ τὶς γοῦνες τους.

* * *

Τὸ ἀρχαιότερο λεξικὸ τοῦ κόσμου ἐξεδόθηκε στὰ 1100 π. Χ. στὴν Κίνα.

* * *

Ἀπάνω σε μιὰ μαῦρη τρίχα μποροῦμε νὰ χρειάσουμε ἕνα βάρος 4 δραμίων, χωρὶς νἄχουμε κανένα φόβο πὼς θὰ κοπῇ αὐτή. Ἡ κατάνη τρίχα σηκώνει βάρος 3 δραμίων καὶ ἡ ξανθὴ μόνο 2 δραμίων.

* * *

Στὴ Γαλλία ἡ πρώτη ἐφημερίδα ἐξεδόθη στὰ 1861 ἀπὸ τὸν γιατρὸ Ρενοτό. Λέγεται ὅτι στὴν πρώτη αὐτὴ Γαλλικὴ ἐφημερίδα, — ὁ τίτλος της ἦταν «Ἐφημερὶδα τῆς Γαλλίας» — ἀρθρογραφοῦσε κι' ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΓ'.

* * *

Ὑπολογίζεται ὅτι σ' ὅλους τοὺς τελείους σκοτώθηκαν 7 διακατομμύρια ἄνθρωποι.

Σατυρική Σελίς

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

I

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ
μὲ...ἄχου καὶ μὲ βάχου,
δὲν εἶνε λόγια τῆς καρδιᾶς,
ἀλλ' εἶνε τοῦ στομάχου !...

II

Τί νὰ τὴν κάνω μιὰ καρδιά,
ἤθελα νἄχω κι' ἄλλη,
τὴ μιὰ γιὰ σένανε, μικρό,
τὴν δὲ γιὰ τὸν μπακάλη.

III

Μὲ φασουλάδα καὶ ψωμὶ
περνάει ἡ ζωή μου,
ἂν μ' ἀγαποῦσες, βρὲ μικρό,
θ' ἄλλαζα τό... φαΐ μου !...

IV

Νὰ ἦταν ὁ οὐρανὸς χαρτὶ
κι' ἡ θάλασσα μελάνι,
γιὰ νὰ καθόμουν νἄγραφα
τὴν πεῖνα ποὺ μὲ πάνει !...

Ὁ Κατεψυγμένος

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΘΥΣΟΥ

—Ὅταν πιῶ λίγα ποτηράκια, γίνομαι **ἄλλος ἄνθρωπος**.

»Κι' αὐτὸς ὁ **ἄλλος ἄνθρωπος** θέλει νὰ παῖ κι' αὐτός. Κι' ἔτσι πίνουμε διπλά.

»Ἀλλὰ καὶ οἱ σύντροφοί μου, ποὺ πίνουμε μαζύ, γίνονται κι' αὐτοὶ **διπλοὶ** καὶ διψοῦν καὶ ξαναπίνουν.

»Καὶ **μόνον** ὅταν κοιμηθοῦμε ξυπνᾶμε....**μονοί** !...

»Ἀλλὰ τότε δὲν ἔχουμε οὔτε **μονόλεφτο** στὴν τσέπη !...

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΘΡΗΝΟΙ ΚΑΙ ΟΔΥΡΜΟΙ

—Στὸν κ. Μερκούρη

Ἀγάλια - ἀγάλια, μὲ καιρό.
κι' ἡ ὥρα δὲν ἐχάθη,
καὶ μὲ τὰ βότανα τῆς γῆς
γιατρεύονται τὰ πάθη.

—Στὸν κ. Πάτση

Ψηλὲ - ψηλέ, κρεμανταλᾶ
λιγνό μου κυπαρίσσι,
ἐσένανε ποιὸς θὲ νὰ βρεθῆ
νὰ σὲ παρηγορήση ;

—Ὁ κ. Εὐαγγελάτος στὴ Δημαρχία

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου,
διατί νὰ σ' ἀπαντήσω,
δι' ἐμὲ ἀφοῦ δὲν ἦσο,
διατί νὰ σὲ ἰδῶ ;

ΤΑ ΞΕΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξὺ δύο νέων :

—Δὲν μοῦ λές, τὰ χάλασες μὲ τὴ Σοφία ;

—Ναί, τἄσαξα ὅμως μὲ μιὰν ἄλλη.

—Πῶς τὴν λένε ;

—Σοφία.

—Βρὲ ἀδερφέ, σὺ θὰ γίνῃς...πάνσοφος !...

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΕΙΣ ΓΝΩΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

Κι' ὅταν ἀκόμα ξεψυχῶ,
θὲ νὰ φωνάζω : «Χάρε,
πρωθυπουργία δῶσε μου
καὶ τὴν ψυχή μου πάρε !
Θὰ τὴν ζητῶ ἐνόσῳ ζῶ,
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα,
ἂν οἱ νεκροὶ ἀσθάνονται,
θὰ τὴν ζητῶ ἀκόμα !»....

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ὁ προϊστάμενος.—Κύριε Μίλλερ, ἀρχήσατε πάλι δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Αὐτὸ πρέπει νὰ πάψῃ, ἐπιτέλους....

Ὁ ὑπάλληλος.—Σήμερα ὲὲν φταίω ἐγώ, κύριε. Ἔτυχε νὰ σταματήσῃ τὸ τράμ... Συνέβη κάποιο δυστύχημα...

Ὁ προϊστάμενος.—Σὲ τέτοιες περιπτώσεις...πρέπει νὰ φεύγετε νωρίτερα ἀπ' τὸ σπίτι σας !...

* * *

—Ἀντάμωσα τὸν φίλο μας τὸν Ρέγερλ, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, πούχα νὰ τὸν δῶ. Ἀλλὰ εἶδα κι' ἔπαθα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω.

—Μπᾶ ! Ἔπαθε τίποτε ;

—Σπουδαῖες συμφορές. Ἀπόχτησε μιὰ γενειάδα, μιὰ φαλάκρα, ἕνα παράσημο καὶ μιὰ...γυναῖκα !

* * *

Ἔξοχον !...
Στὸ σπίτι ἑνὸς νεοπλούτου.
Ἡ ἐπισκέπτρια πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν :

—Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου ;

—Ὄχι. Εἶνε δικό μας.... Τ' ἀγοράσαμε στὸ Παρίσι...

—! ! !....

* * *

Ὁ δανειστὴς (μὲ θυμό).
—Πότε μοῦ λένε ἐὸ κύριος δὲν εἶνε μέσα», καὶ πότε «ἡ κυρία δὲν εἶνε μέσα»... Ποιός, ἐπιτέλους, εἶνε ἐδῶ, γιὰ νὰ μὲ πληρώσῃ ;

Ἡ ὑπηρέτρια.— Ὅταν πρόκειται γιὰ πληρωμές, δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ !...

* * *

Ἡ μικρὰ Ἑλενίτσα ἐπισκέπτεται, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὴν μικρὴ φίλη της Μίτσι.

—Μίτσι, τῆς λέει, ἐφέτος ἔχεις, βλέπω, ἐντελῶς...ἄλλους γονεῖς !

—Ναί, ὁ μπαμπᾶς μου πῆρε πρῶτα μιὰν **ἄλλη** μαμά, κι' ἡ μαμά μου πῆρε κατόπιν ἕναν **ἄλλον** μπαμπᾶ...

* * *

Πρόοδος !...
Ἡ Καίτη εἶνε ἕνα ὥμορφο καὶ ἐξυπνότατο κορίτσι, δέκα περίπου χρόνων.

Μιὰ μέρα βγαίνει περίπατο μὲ τὴ μαμά της.

Στὸ πάρκο ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς τὶς παρακολουθεῖ ἐπιμόνως.

Ἄξαφνα ἡ αὐθώα κοπέλλα χάνει τὴν ὑπομονή της καὶ γυρίζει πίσω.

—Κύριε ἀνθυπολοχαγέ, λέει στὸν νεαρὸ ἀξιωματικό, προσέξτε καλά. Στὸ τέλος θὰ νομίσῃ ἡ μητέρα μου ὅτι παρακολουθεῖτε....αὐτήν !...

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Πῶς σκέπτονται οἱ παντρεμένοι.

—Ὑπόθεσε, φίλε μου, ὅτι πιάνῃς τὴ γυναῖκα σου ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ προδίδῃ τὴν συζυγικὴν πιστιν. Τί θὰ κάνῃς στὴν περίσταση αὐτή ;

—Θὰ βγάλω τὸ πιστόλι μου καὶ θὰ τὴν σκοτώσω.

—Καὶ τὸν φίλο της ;

—Θὰ τὸν εὐχαριστήσω, γιατί ἔγινε αἰτία....νὰ ξεφορτωθῶ τὴ γυναῖκα μου !...

* * *

Μεταξὺ φίλων.
Ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα ;

—Ναί, θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ μὴ λησμονήσῃς τὶς πενῆντα δραχμές, ποὺ μοῦ χρωστᾶς.

—Μείνε ἥσυχος, θὰ τὶς θυμᾶμαι ὥστου νὰ...πεθάνω !...

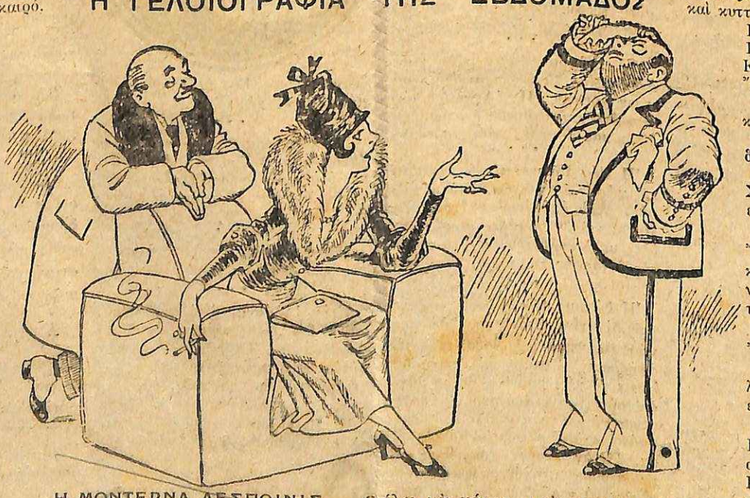
Η ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

ΕΑΡ

(Ἀθηναϊκὴ εἰκών)

Σκόνη, κινηματογράφοι,
καὶ πλημμύρα ἑορτῶν,
ὀργανέττα, φωνογράφοι,
καὶ πολλοὶ μελομανεῖς,
δρόμοι μὲ κοινορτόν,
καὶ τῆς Οὐλεν τὸ νερό,
ποὺ τὸ πάνεις καὶ θρηνεῖς.
Παρὰ θίν' ἄλος κουβέντα,
καὶ ὀρχήστρα καφενείων,
κουτιμάρες μὲ πατέντα,
λέγονται στοῦ Ζαχαράτου,
κι' ἄνθρωποι τοῦ περιπάτου
ἐπὶ καρεκλῶν μυρίων.
Κηφισσιᾶς πνοαὶ ζεφύρων,
καὶ σκιαὶ Μομορενσύ,
αὖραι λαϊκαὶ Φαλήρων,
καὶ πανήγυρις λουτρῶν
Τράπεζαι ποὺ μισοὶ τρῶν
καὶ κυττάζουν οἱ μισοί.
Καρχαρίαι τοῦ νεροῦ,
Καρχαρίαι εἰς τὴν γῆν,
Καρχαρίαι στὴν ξηράν.
Ἄλλοι τρῶν στὰ κουτου-[ροῦ
καὶ ἄλλες τρέπουν εἰς φυ-[γήν,
ὅταν βγοῦν μὲ τρανσπα-[ράν.
Σώματα γυμνὰ Ἑρμιῶν
εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀμφιλύ-[κης.
Ἔκθεσις λιγνῶν κορμιῶν
καὶ μὲ κατηφόρους ὤμων
νύμφαι καρβουνατοθήκης
τῶν σαθρῶν σιδηροδρό-[μων.
Ἔαρ !... Ἔαρ !... Καλο-[καῖρι !
λέξις πλήρης μυστηρίου,
εἰς τὴν πλάζ τί νταρα-[βέρι...
Πᾶνε τοῦ Φεβρουαρίου,
αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι.
Κίττα τώρα τί λιακάδα
καὶ τί πλῆθος κουνουπᾶν
ὅπου φτάνει νὰ σὲ φάγῃ,
στὴν Ἀθήνα, στὴν Ἀθή-[να,
Ἀθηναῖε μου κηρῆτνα !...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Θέλω νὰ κάμω μιὰ μεγάλη ἔκπληξι στὸ μνηστῆρα μου. Τί λέτε νὰ τοῦ σκαρώσω ;

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (μετὰ βαθυτάτην σκέψιν). — Πέστε του τὴν πραγματικὴ....ἡλικία σας !...

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεῖα

Γεν Ἀντιπρ ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Ἁγ Θεοδώρων 9 Διαφ. ΦΟΙΝΙΞ

Ο ΟΙΚΟΣ
"ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ"
Εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λειτουργεῖ ΣΧΟΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ μὲ τὸ τελευταῖο Παρισινὸ σύστημα.
Ὁδὸς Φωκίωνος 8.

ΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Παθολόγος—Παιδίατρος
Ἐν Παρισίοις σπουδάσας
Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10
8—11 καὶ 3—6
Τηλέφ. 20 - 218

Δ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ
Χειρουργος Ὀδοντίατρος Π.Ε.Π.
Ὥρες ἐπισκέψεων 9—1 καὶ 3—7
Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 38

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΟΝ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 15
θὰ ἀποκτήσετε, μεταχειριζόμενοι καθημερινῶς τὴν ὀδοντόπαστα
EDELWEISS

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Λιπαρὰ (νυκτὸς)
εἶνε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δέρματος καὶ τῶν χειρῶν
Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς
Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον μαλακώνει καὶ τονώνει
Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας, τὰ ἐρυθήματα καὶ τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου
Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Στεγνὴ — Χιονὲ
Κρατεῖ τὴν πούδρα καὶ παρουσιάζει πάντοτε ἕνα πρόσωπον θαλερόν.
Διὰ τοὺς Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ ξυρίσματος
ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΗ

Οὐλοθεραπευτικὴ Ὀδοντόκρεμα "Ὑγεία"
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΗΛ. 41650

Θέλετε
Βελοῦδα μαντόνι,
Στόφες μεταξωτὲς,
δαντέλλα καὶ κουρτίνες, χαλιά, μουσαμάδες, διαδρόμους, ψάθες κλπ. σὲ τιμὰς ἀσυναγωνίστους
Στοῦ Δ. Γεωργιάδη
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ !!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ
Δακτυλιολίθους πάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους, ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παντὸς εἴδους παράσημα - Νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοίνιξ, εἰκόνες Βυζαντινές, παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), κομπολόγια καὶ πίπες, κεχριμπάρια καὶ Γιοῦσερ, παντὸς εἴδους Κοράλλια, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ἔλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅσοις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσεῦν του ὡρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθετησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσσα.
Λέγω ρεκλάμας, ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ ὡρολόγια ἠγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχμὰς διὰ πᾶσαν βλάβην.
Ἔχω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.
Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτεχνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσεῦ καὶ πλατίνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμάς.
ΠΡΟΣΟΧΗ !
Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας πρωτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ !! εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.
ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὡρολογοποιὸς — Χρυσοχέες
56 — ΑΘΗΝΑΣ — 56

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
Η ΜΟΔΑ ΑΠΑΙΤΕΙ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΛΕΠΤΕΣ
Διὰ νὰ κατορθώσετε ὅμως τοῦτο χωρὶς νὰ βλάψετε τὴν ὑγείαν σας, πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ
ΤΣΑΪ R'CHTER
τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκία, συγκειμένη ἐκ τριῶν μεγάλων δωματίων 4Χ4 ½, χὼλ 3Χ2 ½, λουτρὸν 3Χ3, κουζίναν 4Χ4, ἀποθήκην, πλυντήριον, δωμάτιον ὑπηρεσίας, ἠλεκτρικὸν, γκάζ, νερὸ Οὐλεν, πηγάδι, κῆπον 250 πήχεων μὲ ὀπωροφόρα δένδρα, ὀρνιθῶνα καὶ μὲ ὅλα τὰ κομφόρ. Πήχεις 500—550, εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Ὁδὸς Χαλκιδῶνος ἀρ. 39. Παράλληλος Μεσογείων, ἀρχάς.

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος μὲ πλούσιον χρῶμα. Διεδέθη κατὰ πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς τάξεις. Λόγω τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαιοῦ Δημοπρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104.

Ὁ κ. ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗΣ ἀνεχώρησε διὰ Παρισίους, πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Καταστήματός του.

—Πῶς θα εφοδιασουμε ἰωρα
τήν ναυνούργια μας 'ουζίνα,
γυναίνα ;

—Απλούσλαλα: Θά πᾶς σλοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιλίους 39)
ναί θά παρης ἀπό 'υεῖ ὅλα τά
χρειώδη ἴης ουζινας μας ....

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΤΡΟΝ ΤΥΠΟΥ · ΕΤΑΙΡΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ